Vintilă Corbul

Hollywood, infernul viselor

Traducere din limba franceză Pavel Mocanu
Editura Adevărul
Versiune ebook: [1.0]

CAPITOLUL 1

Anna se trezi din somn zbuciumată de un vis erotic care o făcea să se înfioare. Un bărbat cu muşchi de fier, care amintea de Schwarzenegger sau de Stallone, îi mângâia sânii. Deschise ochii machiaţi, clipi din genele lungi şi, cum dormea pe spate, îşi văzu în oglinda care ţinea loc de tavan trupul conturat pe cearşaful de mătase albastră lângă un tânăr gol, culcat şi el pe spate. Îşi întoarse surâzătoare capul şi-l contemplă cu senzualitate pe băiatul care o făcuse să freamăte de voluptate asaltând-o cu dragostea sa până ce căzuse istovit. Annei îi plăcea să-şi pună la grea încercare amanţii, ca şi cum ar fi vrut să-i stoarcă de vlagă şi să nu mai fie buni de nimic în faţa rivalelor. Pe tânăr îl chema Joe. Respiraţia lui uşoară, faţa, pe care somnul o făcea vulnerabilă, aproape copilărească, îi trezeau dorinţe, o aţâţau. Îi plăcea să iubească copilandri abia trecuţi de pragul adolescenţei.

Cascada de oglinzi care îmbrăca pereţii, mărturie a anilor optzeci, transforma interioarele în saloane de cristal, multi¬plica la infinit siluetele oamenilor, lampadarele, obiectele de artă, tablourile, măsuţele înconjurate de fotolii atât de adânci încât părea că te aşezi pe duşumea. Esteţii erau de părere că multitudinea de oglinzi amintea mai degrabă de saloanele de coafură decât de galeriile de la Versailles.

Anna mângâie din ochi profilul adolescentin al uluitorului ei amant de o singură noapte. Îi alegea la întâmplare când ieşeau de la discotecă. Mantoul ei de zibelină albă, bijute¬riile scânteietoare, limuzina imensă, imaculată ca vârfurile Himalayei, înnebuneau pe băieţi, care răspundeau fără şovă¬ire la avansurile ei. Ştia bine că luxul şi opulenţa ei ostenta¬tivă nu captivau numai pe copilandri. La cincizeci de ani tre¬cuţi îndrăznea să se compare, considerându-se avantajată, cu Joan Collins şi

Linda Evans, cu Morgan Fairchild şi Victoria Principal, cu Jane Fonda şi Cybil Shepherd, susţinând că are aerul şi farmecul unei frumoase de treizeci de ani.

Când parcurgea triunghiul format de Wilshire, Santa Monica Boulevard şi Rodeo Drive îşi oprea Rollsul lângă trotuar şi intra la „zeii zeilor“ Courrèges, Giorgio, Hermes, Cartier, Battaglia, Fred Lapidus, Van Clef & Arpels, Cardin sau Tiffany. Când trecea, lăsând în urma sa efluvii de parfum franţuzesc, oamenii îşi întorceau capul vrăjiţi, iar şmecherii fluierau de admiraţie flatându-i amorul propriu.

Nu se temea că printre proaspetele sale cuceriri s-ar putea strecura vreun vagabond atras de diamantele pe care le etala. Şoferul ei, Sam, fost boxer, cât şi întreg personalul de serviciu erau pregătiţi să răspundă în permanenţă la orice chemare.

Anna nu se mai putea sătura să-l contemple pe Joe. Desigur, un nume destul de banal. Dar puştiul care îl purta emana o mireasmă de tinereţe, de aventură. Însemnele băr¬băţiei sale, în plină vigoare matinală, o înnorau de plăcere; Anna se apropie de el şi-l sărută uşor pe piept, pe abdomenul neted, pe blăniţa de aur. Băiatul deschise ochii, se uită la ea, la pereţii de sticlă, la florile care umpleau vasele de porţelan, la interiorul somptuos. Părea uluit de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară. În ajun, gazda îi oferise alcooluri îmbătătoare. Apoi îşi aminti de noaptea petrecută în braţele Annei şi zâmbi. Un zâmbet care, împletit cu încordarea lui, o aprinse iarăşi pe Anna. Ea îl acoperi cu trupul ei şi voluptatea-i renăscută o făcu să geamă de plăcere.

Anna adora bărbaţii şi nu-şi ascundea niciodată pasiunea. Râdea când prietenii îi spuneau în glumă că este nimfomană.

– Nu sunt decât o femeie normală care nu se complace în compania monotonă a unui soţ, care îmbătrâneşte lângă ea, îi repetă aceleaşi bancuri fumate, se plictiseşte, cască şi adeseori se adânceşte într-un mutism care nu

este decât con¬secinţa unei coabitări transformate în corvoadă. Obişnuinţa ucide dragostea.

Rollsul ei alb nu se oprea numai în faţa buticarilor de lux, ci şi în faţa marilor librării cu raioane de presă. Apariţiile ei provocau senzaţie deoarece întreg Los Angelesul îi cunoştea extravaganţele. În văzul şi auzul lumii cerea, sfidând conve¬nienţele, revistele „Playgirl“, „American“, „Playguy“ şi toate săptămânalele care prezentau efebi goi, aşezate pudic pe raf¬turile de sus, astfel încât să nu fie văzute de copii.

– Să le treci la index, cum cer aşa-zişii conformişti, nu este decât o faţetă respingătoare a ipocriziei bărbăteşti, sus¬ţinea Anna. Să împiedici vânzarea lor, în timp ce revistele cu femei goale inundă piaţa, iată un complot perfid al masculi¬lor. Aceştia ne împiedică să comparăm fotografiile tinerilor publicate în reviste, exemple vii ale unei estetici perfecte, cu soţii noştri, care după treizeci de ani încep să-şi piardă linia şi părul, au obrajii căzuţi, burta le creşte, le apare o a treia bărbie şi o burtă lăbărţată, sau, dimpotrivă, îşi ascund sub halate slăbiciunea scheletică, dizgraţioasă şi antiafrodiziacă. Putem oare să acceptăm resemnate această discriminare? În acelaşi timp, ei, răsfoind „Playboy“, „Penthouse“ şi alte reviste de acest gen, au posibilitatea să-şi clătească ochii privind fete splendide şi, în paralel, să remarce contrastul dintre frumuseţea lor şi mediocritatea nevestelor de acasă, încălziţi de imaginile acestor modele provocatoare se năpus¬tesc asupra secretarelor sau a metreselor astfel încât se întorc acasă obosiţi, istoviţi de „munca“ de la serviciu. La masă fac mutre şi abia dacă scot câteva cuvinte. Când binevoiesc să-şi îmbrăţişeze nevestele sau se resemnează să le sărute, sădesc o sărbătoare în sufletul bietelor neglijate.

Anna, cu fruntea sus şi cu sfidarea în ochi, ieşea din librărie ţinând în mână - la vedere - revistele cu efebii goi. Nici nu ar fi avut nevoie de un asemenea spectacol deoarece tot Los Angelesul ştia că aducea acasă nu numai fotografiile, ci şi băieţi în carne şi oase. Dacă îşi

afişa cu insolenţă preferinţele, o făcea spre a da o lecţie de comportament femeilor prea umile faţă de bărbaţii lor.

În timp ce îl contempla pe Joe, emoţionată de tinereţea lui, îi treceau prin minte tot felul de gânduri menite să revo¬luţioneze moravurile. Când Charlie, gigoloul oficial, va afla că îşi petrecuse noaptea în braţele lui Joe, îi va face o scenă de gelozie. Dar această falsă explozie nu era decât un joc acceptat ca atare de ambii parteneri. Charlie era îndeajuns de inteligent încât să-şi dea seama că o ceartă cu Anna l-ar fi lipsit de un mare venit important ce-i permitea să ducă o viaţă pe picior mare şi să strângă în braţe toate fetele care îi provocau simţurile.

Între Anna şi soţul ei, Peter O'Neill, marele regizor, exista de multă vreme un acord de neagresiune care le acorda o liber¬tate sexuală totală. Anna ştia că soţul ei care, din punct de vedere fizic, nu avea nimic extraordinar, umbla după femei şi practica - se pare - şi dragostea grecească. Acest capriciu neconfirmat n-o deranja cu nimic deoarece, la rândul ei, se bucura de plăcerile lesbiene, spre a-şi alunga monotonia. Ar fi fost caraghios sau deplasat să-i vorbească lui Peter despre dragoste. Eclectismul ei nu avea limite. Apărea adesea la braţul amanţilor, băieţi foarte atractivi, numai pentru a şoca pe doamnele virtuoase şi pe bărbaţii care predică fidelitatea faţă de soţii. Lumea de la Hollywood şi din Beverly Hills nu se remarca printr-o moralitate conjugală exemplară. Ca şi pe vremea Imperiului Roman, unele actriţe îşi numărau anii după numărul divorţurilor. Independenţa lor financiară le permitea luxul să-şi schimbe soţii la primele semne de oboseală sau de saturaţie. O anumită rezervă păstrau doar femeile care nu se puteau mândri decât cu titlul de soţii ale unor mari vedete de cinema, ale unor producători puternici, cu venituri fabu¬loase, sau ale unor regizori faimoşi care dispuneau de câte trei sau patru Rollsuri. Cât timp erau legate de aceste celebrităţi, dobândeau o anumită

notorietate, aşa cum plantele reflectă strălucirea soarelui. Participau la marile recepţii oferite de mogulii filmului, erau prezente la acordarea premiilor Oscar, intrarea lor într-un restaurant făcea senzaţie, erau arătate cu degetul pe stradă, iar luxul lor ţipător trezea invidii. Dar, cum divorţau, intrau în anonimat. Aveau însă posibilitatea să ceară pensii alimentare şi despăgubiri fabuloase. Dar banii nu contau prea mult în societatea pe care o frecventau. Milioanele de dolari nu mai impresionau pe nimeni. Pierdeau, în schimb, statutul de membru, prin alianţă, al strălucitoarei lumi a fil¬mului şi îngroşau rândurile divorţatelor care trăgeau după ele, ca pe nişte pietre legate de picioare, regretul după o lume mirifică pierdută pentru totdeauna. Lipsite de ocupaţie, roase de regrete, îşi plimbau plictisul şi toaletele fără să găsească amatori. Se mai întâmpla să mai cadă şi pe mâna unui gigolo frumos ca ziua, dar perfid şi interesat, care le uşura de mili¬oane. Când conturile din bancă erau lichidate, Adonişii zburau lăsând în urma lor dezolare şi mizerie.

Anna nu se temea de aceste capcane deoarece dispunea de o mare avere personală; soţul ei accepta tacit acest „modus vivendi“. Un eventual divorţ i-ar mai fi adus ceva bani. Dar, cum nu se îndrăgostea niciodată de amanţi, nu risca să rămână pe drumuri.

Micul dejun îl luă împreună cu Joe în pat. Servea o portoricană, Maria, tânără, destul de drăguţă, pe care Joe o măsura cu coada ochiului. Dar, prudent, îşi zise că era preferabil să-şi înfrâneze visele spre a nu provoca mânia Annei. Aceasta obser¬vase de mai multă vreme tulburarea provocată de cameristă, căci ochii ei de vultur şi instinctele veşnic treze îi dezvăluiau tainele oamenilor din jurul ei, mai ales ale acelora cu care îşi împărţea patul. Dacă vreunul dintre amanţi se culca cu Maria, îl gonea fără regrete, deoarece Hollywoodul oferea o bogată pepinieră de băieţi superbi, fără un ban, care alergau după o glorie intangibilă şi care acceptau orice compromis. Să-ţi vinzi trupul este un mijloc comod, dar

nu prea plăcut, însă nevoia te obligă la tot felul de compromisuri.

Divorţurile, adulterele, destrăbălările, homosexualii şi lesbienele, prostituţia transformau Los Angeles într-o Sodomă contemporană pe care Dumnezeu, în pofida puterii sale, n-o prefăcea în cenuşă. Puritanii fanatici invocau falia San Andréas care ameninţa toată California, uitând că în ziua în care ora¬şele şi satele, munţii şi autostrăzile, zgârie-norii şi parcurile naţionale, studiourile şi barurile, bordelurile şi băncile se vor prăbuşi în ocean, apele adâncurilor îi vor înghiţi atât pe cei păcătoşi, cât şi pe cei virtuoşi, bătrâni şi tineri, bărbaţi şi femei.

Dar falia San Andréas se mulţumeşte să facă, din când în când, să tremure pământul ca să le amintească celor din California că există şi că acest rai pământesc se poate transforma în iad.

O asemenea perspectivă sinistră nu l-a tulburat niciodată pe O'Neill. Căci cei doi O'Neill erau prea ocupaţi. Ea jucân¬du-se cu dragostea, el turnând filme şi luând milioanele.

*

* *

Peter O'Neill, zdruncinat de un taxi ce se zdroncănea - pe vremuri de culoarea canarului, iar acum galben-verzui ca baliga unor păsări tropicale -, privea prin geam străzile cenu¬şii din New York, înţesate de oameni gârboviţi, cu umbrele, care se încrucişau grăbiţi în ambele sensuri ale trotuarelor tixite de lume. O ploaie cenuşie, rece, murdărită de fumul vomitat de imobilele cu înălţimi vertiginoase, cădea din cer, cenuşiu şi el.

„Fantome sau duhuri împinse de forţele malefice ale unor vrăji rătăcitoare? “

Imaginaţia sa de regizor şi de scenarist broda cele mai extravagante variante în jurul unei realităţi vii şi vizibile. Se lăsa pradă fanteziei, crea şi combina ideile cele mal

bizare care, prin film, îi atrăgeau pe spectatori pe panta himerelor şi a visurilor cu aparenţe de autenticitate.

Peter izbucni în râs. Nu trebuia să dea frâu liber fan¬tasmelor. Trebuia să-şi păstreze luciditatea. Mai ales acum când se pregătea să se întâlnească cu membrii consiliului de administraţie al unei enorme multinaţionale, care îi înghiţise studioul. Studioul „lui“ era un mod de a vorbi, căci nu-i apar¬ţinea. Studioul - oarecum muribund - făcea parte din grupul celor şapte mastodonţi care creaseră sute de filme în epoca de splendoare a Hollywoodului. Dar crepusculul uriaşilor îi trecuse în imperiul trecutului. Peter lucrase douăzeci de ani în studioul „său“ Foştii stăpâni îşi pierduseră scaunele, alţi stă¬pâni le luaseră locurile şi studioul care producea filme, adică vise, era acum îngrămădit în acelaşi conglomerat de între¬prinderi prospere, de fabrici care produceau cârnaţi, băuturi răcoritoare, automobile, arme, strâns legate de bănci situate în Occident şi la antipozii lui şi care vânau întreprinderile rivale cum îşi vânau strămoşii iepurii şi fazanii.

Peter O'Neill era destul de perspicace spre a pricepe de ce nu i se trimisese o maşină de serviciu la aeroport şi un delegat ca să-l întâmpine. Domnii care îşi aşezau părţile cărnoase pe perniţele moi ale fotoliilor aliniate în jurul mesei lungi din sala consiliului de administraţie - sfânta sfintelor a multina¬ţionalei - voiau să-i demonstreze că, deşi ei înşişi l-au chemat la sediul central din New York, persoana lui nu reprezenta pentru ei decât o cantitate neglijabilă. Conducătorii corpora¬ţiei, care rulau bilioane şi trilioane, priveau cu o condescen¬denţă amuzată studioul care le aducea sporadic câteva sute de milioane, un venit anemic care compensa pierderile, uneori apreciabile, ale studioului. Dar corporaţia voia să-şi spună cuvântul în acest domeniu, cu atât mai mult cu cât propria sa televiziune şi numeroasele-i ziare şi reviste puteau face o publicitate strălucitoare filmelor produse în acest studio.

Peter O'Neill, personalitate strălucitoare în lumea cinema¬tografiei mondiale, părea un pitic alături de aceşti titani ai marii finanţe. Peter nu se formaliza de lipsa lor de consideraţie deoarece cinismul lui îl înarma cu o cuirasă rezistentă la cele mai grele lovituri. Trecuse de cincizeci de ani, aşa că începuse să alunece pe versantul descendent al vârstei. Ajunsese la zenitul carierei. Filmele lui aduceau sute de milioane, dar şi deficite, deoarece gustul publicului e capricios. Ridică în slăvi filme pe care studioul şi „executivii“ săi le consideră discutabile şi des¬fiinţează realizări apreciate de autorii lor drept capodopere.

O'Neill, datorită geniului, siguranţei în aprecieri, intoleran¬ţei, aversiunii faţă de imperfecţiune, ca şi caracterului său infle¬xibil, autocratic, şi modului de a-i sancţiona sever pe vinovaţi, fie simpli tehnicieni sau vedete internaţionale, realiza filme ca¬re atingeau uneori culmi ce uluiau şi pe prieteni, şi pe duşmani. „Prieteni“ nu era termenul cel mai potrivit, deoarece oamenii care lucrau cot la cot cu el nu reuşeau niciodată să străpungă armura intimităţii lui. Nu acorda încredere nimănui. Colaboratorii îl admirau şi îl detestau în acelaşi timp. Îi admirau geniul şi pute¬rea de a crea, dar îi detestau caracterul insuportabil.

*

* *

În interiorul taxiului plutea un miros de mucegai şi de tutun de proastă calitate. Din fericire, taximetristul nu-l plictisea cu flecăreala. Peter avea nevoie de linişte ca să se concentreze, să anticipeze criticile ironicilor şi să-şi pregătească propriile argu¬mente, care trebuiau să fie muşcătoare. Atacul este cea mai bună apărare. Ştia că printre grangurii din consiliu se găseau şi oameni care îi apreciau calităţile şi îl susţineau sincer. Dar se expusese furiei directorului contabilităţii corporaţiei cerându-i să suplimenteze cu cincisprezece milioane de dolari, o

nimica toată, filmul pe care îl turna. Nu era prima oară când depăşea bugetul stabilit cu parcimonie de cei „mari“.

... Îi stârnea nervii cascada de lumini verzi, roşii, albas¬tre, galbene, care aruncau tonuri palide peste chipurile fan¬tomatice care se târau gârbovite sub ploaie... Când gonea pe autostradă, după ce ieşise din Aeroportul Kennedy, masa de maşini care se avânta ca o cavalcadă de gândaci, urmând focul luminilor roşii de poziţie, lua aspectul unui peisaj miş¬cător care îl liniştea. Dar străzile Manhattanului, înghesuite între zgârie-nori, îi făceau greaţă. El, ahtiat după parfumurile bărbăteşti, „after-shaves“-urile italieneşti sau franţuzeşti, trebuia să suporte duhorile urâte din taxi. Totul puţea... ban¬chetele erau atât de murdare încât nu le puteai ghici culoarea originală. Şi şoferul îl enerva. Ceafa lui grasă şi albă, de un alb lăptos, bolnăvicios, scotea în evidenţă părul roşu şi şapca murdară, trezindu-i sentimente de iritare.

De la o vreme îşi pierdea cumpătul pentru orice fleac. Îi brusca pe oameni, niciodată fără motiv, dar cu o violenţă care depăşea cu mult greşelile lor. Ar fi trebuit să se ducă la un psihiatru care să-i explice cauzele acestui comportament. Dar la ce ar fi servit? Şi-ar fi schimbat destinul dacă un medic oarecare, cu numeroase diplome în rame aurite, atârnate pe pereţi, i-ar fi indicat un tratament, folosind termeni ştiinţifici, obscuri, alambicaţi, ca să-l impresioneze? De altfel, acum era prea târziu! PREA TÂRZIU!

Se uită la ceas. Va ajunge la timp ca să nu se lase aşteptat? Anticipa în închipuire peripeţiile întâlnirii sale cu preşedin¬tele consiliului de administraţie şi cu directorul contabilită¬ţii. Vicepreşedintele, care era şi director al departamentului „Divertisment“ şi ca atare înţelegea mecanismul unui studio, va fi şi el prezent. Deci, va avea de înfruntat trei buldogi gata să-l sfâşie. Doar preşedintele îşi va păstra calmul olimpian spre a-l zdrobi cu personalitatea şi înalta sa poziţie pe milogul

umilit şi îngrozit. Peter se întreba cum ar reacţiona acest important om de afaceri, care plana deasupra multinaţionalei întinse ca un covor la picioarele sale, dacă ar şti că nevastă-sa, pe care o smulsese din lumea jalnică a unui cabaret din Bronx, fusese, înainte de a se căsători, amanta celui care îi cerea acum o suplimentare de fonduri? Ce legătură vijelioasă! La vremea aceea, Peter era un student plin de vise! Se comporta cu biata fată ca un sălbatic, apoi făcea dragoste asemenea unui armăsar. Când o părăsise, Margaret îl ameninţase cu răzbunarea. Americancă sută la sută, născută într-un orăşel din Middle West, unde nu rula decât un film sâmbăta seară, avea un temperament arzător, coleric şi agresiv de spaniolă. Dar timpul s-a scurs. Şi ea se apropia de şaizeci de ani. Însă medicina estetică, destinată numai femeilor bogate în stare să plătească sume fabuloase, poate să şteargă urmele vremii. Chirurgii alungă cu baghetele lor magice bătrâneţea de pe feţele pacientelor şi transformă matroane speriate de pier¬derea tinereţii în tot atâtea silfide fermecătoare. Ai putea să alegi dintre ele modele pentru revistele de modă. Margaret!

Margaret era atât de pasionată, de dezlănţuită, încât într-o zi, împinsă de o criză de gelozie acută, îl urmărise cu un cuţit în jurul mesei din bucătărie. Nu putea suporta umilinţa de a fi părăsită. Ea, care păstrase totdeauna iniţiativa de a-şi aban¬dona amanţii căzuţi în dizgraţie, refuza să conceapă afrontul unui tânăr imberb care-i întorcea spatele. Mai târziu, miliar¬darul Leslie Carter fusese cucerit de frumuseţea ei vulgară. Aristocratul Leslie Carter, care ar fi putut obţine mâna celei mai bogate şi mai frumoase debutante din „înalta societate“ americană, devenise sclavul unei femei părăsite de alţii. Se căsătorise cu ea şi, pentru a-i înfrumuseţa trecutul, plătise un genealogist care îi „descoperise“ printre strămoşi câţiva lorzi englezi şi prinţi germani. Iar înalta societate o acceptase ca atare. La un institut de frumuseţe i se schimbase fizionomia, „look-ul“, o

profesoară de dans o învăţase să se comporte ca o mare doamnă, iar un profesor de dicţie, importat din Anglia, îi cizelase limbajul, învăţând-o să pronunţe cuvintele cu accen¬tul unei aristocrate britanice. Din când în când, vulgaritatea ei nativă ţâşnea la suprafaţă şi expresiile „slang“ îi scăpau fără să vrea. Prietenii ei de „sânge albastru“ de la th Avenue se amuzau pe seama năzbâtiilor ei verbale, atribuindu-le unui capriciu „adorabil“, unei originalităţi „căutate“.

Doar Peter cunoştea taina lui Margaret. O indiscreţie a fostului ei amant ar fi compromis-o iremediabil. Înalta socie¬tate ar fi respins-o cu dispreţ, în ciuda miliardelor lui Carter. Snobilor nu le place să fie înşelaţi în chip atât de grosolan, însă Peter se dovedise capabil să păstreze o taină.

În pofida vârstei, gelozia lui Margaret nu se stinsese. Dar Leslie, care construise un imperiu datorită ingeniozităţii, perseverenţei, temerităţii şi a lipsei sale de scrupule, găsea lesne mijloacele în stare să înşele vigilenţa tovarăşei de viaţă. Era invariabil protejat de o armată de „umbre“, o gardă per¬sonală de o abilitate extraordinară, care ţesea în jurul său un ecran capabil să-l ferească de terorişti, de duşmani, cât şi de detectivii nevestei.

O'Neill nutrea o admiraţie reală faţă de acest om care nu şovăia să calce peste cadavre pentru a-şi atinge scopurile. Caracterele lor se asemănau. Împărtăşeau setea de putere, plăcerea de a comanda, cât şi extazul iscat de realizările care le împlineau cele mai extravagante ambiţii. Când se întâlneau, aveau senzaţia că se reflectă într-o oglindă. Acest paralelism ar fi fost normal să-i apropie. Paradoxal, se detestau tocmai datorită acestei similitudini. Sentimente confuze, dar care cristalizau o concluzie precisă: preşedintele ştia că niciodată nu va reuşi să-l domesticească pe regizor, că acesta era turnat din oţel. Un oţel pe care nimeni nu l-ar fi putut îndoi.

– Am ajuns, domnule!

Peter tresări, smuls din reverie; plăti şoferului, apoi coborî în faţa unei intrări impresionante - ca la Aeroportul Kennedy - ataşate unui turn de sticlă neagră, perfect netedă. Peter ştia că şefii ocupă etajele de sus. Îşi umflă pieptul. Lupta se apro¬pia şi îşi încorda forţele pentru a înfrunta atacurile inamicu¬lui. Dar va riposta cu politeţe, ascunzându-şi intransigenţa. Era obişnuit să obţină ceea ce dorea şi nu avea de gând să cedeze, chiar dacă va trebui să înfrunte întreg consiliul de administraţie. Intră în clădire şi se prezentă la biroul de informaţii.

Fetele, toate frumoase, aşezate în spatele pupitrelor, îl recunoscuseră mai înainte ca el să-şi fi spus numele. Cea mai îndrăzneaţă se grăbi să-i zâmbească seducător. Poate o va remarca şi îi va deschide drumul spre Hollywood. O speranţă nebunească, aproape irealizabilă. Şi totuşi...

– Pe cine trebuie să anunţ de sosirea dumneavoastră, domnule O'Neill?

– Pe marele patron, personal, răspunse Peter cu o ama¬bilitate şireată.

Citise ca într-o carte deschisă gândurile interlocutoarei care se grăbi să sune la telefon. Se scurseră câteva clipe care i se părură lui Peter extrem de lungi. Avea oroare să facă anticameră.

– Domnul Carter vă aşteaptă, domnule O'Neill!, îi spuse fata calină, privindu-l cu ochii umezi de adoraţie. La etajul optzeci, domnule! Doriţi să vă conduc?

– Mulţumesc, domnişoară! Cunosc drumul!

Se afundă într-unui dintre cele douăsprezece lifturi rapide şi încercă o senzaţie de gol în stomac până în clipa când ajunse la destinaţie. Străbătu mai multe culoare cu lambriuri de mahon şi cu vase de flori care îmbălsămau atmosfera. Console cu busturi de marmură creau o ambianţă tipic englezească - pecetea gustului britanic al marelui patron. Peter intră grăbit în anticamera lui Carter. O secretară de vreo nouăsprezece ani, frumoasă de îţi tăia respiraţia, îl primi cu zâmbetul pe buze. Ca şi fata de la informaţii, secretara tindea la o

carieră de star. Îmbrăţişările stângace ale patronului, de altfel foarte bine plătite, nu-i satisfăceau aspiraţiile. Peter O'Neill, chiar dacă era mai puţin important în ierarhia „marilor“, era totuşi diferit de ei. Numai el deţinea puterea de a le realiza visele.

– Domnul Carter vă aşteaptă în sala de consiliu. Prezi¬deazã o şedinţă convocată azi de dimineaţă.

„Ia te uită! “, îşi zise Peter uluit. „Să-i fi reunit special pentru mine? Atunci de ce nu l-a chemat şi pe preşedintele studioului? “

– Domnule O'Neill, urmaţi-mă, vă rog!

Fata i-o luă înainte unduindu-şi coapsele cu linii sinuoase. Dar gândurile lui Peter zburau pe alt făgaş. Prevedea o mică furtună, perspectivă care nu-l speria. Fata îl conduse de-a lungul unui coridor lung şi vast, aşternut cu covoare scumpe care se armonizau cu lambriurile. Profunzimea florilor dez¬orienta pe vizitatorii care se aşteptau la o atmosferă severă, monahală, sau la o ambianţă de mare clasă de afaceri, cu sute de birouri separate prin pereţi de sticlă.

Coridorul se sfârşi în faţa unei uşi înalte de bronz cu duble canaturi care evoca intrarea unui templu grecesc. Termenul de „templu“ nu era deplasat deoarece venerarea zeului Baal şi a aurului adunat în cantităţi inimaginabile era aici scopul suprem. Faptul că aurul lua forma acţiunilor sau a obligaţiuni¬lor, a uzinelor sau a grupurilor de presă, a unor mărfuri paşnice sau munţilor de arme, că alimenta împrumuturi străine sau finanţa lovituri de bursă demonstra doar că banul nu trebuie să rămână neproductiv şi că afacerile, în primul rând afacerile colosale, nelimitate, contribuie la dezvoltarea societăţii.

Fata deschise uşa şi îl invită pe Peter să pătrundă într-o încăpere de proporţii enorme cu ferestre foarte mari, care ofereau priveliştea zgârie-norilor din Middle Town. Masa lungă de mahon era atât de strălucitoare încât îi umbrea, prin contrast, pe cei treizeci de consilieri orânduiţi de-o parte şi de alta, pe scaune Chippendale.

Peter nu putea distinge fizionomia lui Leslie Carter, care prezida şedinţa, deoarece acesta era plasat în contralumină.

Impasibil, salută consiliul. Auzi vocea domoală a lui Leslie şi remarcă gestul lui larg, aproape graţios.

– Scaunul din dreapta mea este pentru dumneata, Peter.

Regizorul înţelese că adunarea aşteptase prezenţa lui. Se întrebă de ce Leslie nu-l primise în biroul său. Se aşeză fără grabă, apoi privirile i se îndreptară spre preşedinte.

Carter avea un aer aristocratic. Zâmbetul său binevoitor, calmul care îi reflecta autoritatea de şef impuneau. Cu ace¬laşi timbru potolit al vocii anima discuţiile, dirija dezbaterile, lansa ordine. Cu aceeaşi blândeţe era în stare să concedieze pe un patron de conglomerat, să ordone cumpărarea unei între¬prinderi uriaşe sau să lanseze atacuri de bursă care angajau miliarde de dolari. Costumele sale impecabile veneau direct de la Londra. Croitorul lui din Saville Row le croia personal şi asorta cu pricepere cămăşile, cravatele, batistele şi pantofii.

Toate privirile, prieteneşti sau ostile, se îndreptară spre Peter. Faţa lui prelungă, colţuroasă, cu trăsături bine mar¬cate, era singularizată de un zâmbet ironic, maliţios; ochii săi cu licăriri mefistofelice îi stânjeneau pe interlocutori.

Spre deosebire de Carter, ţeapăn ca un manechin de modă, Peter purta costumele, evident, foarte scumpe, cu o neglijenţă studiată, care se armoniza cu alura sa îngăduitoare.

Vocea lui Carter susură:

– Peter, te-am convocat spre a discuta costul filmului dumi¬tale care li se pare, unora dintre parteneri, excesiv de mare.

*
* *

Anna, după ce luă micul dejun în pat, trecu, tot goală, în baie ţinându-l de mână pe Joe, jenat să apară nud în faţa cameristei. Perechea alunecă sub duş şi execută cu voluptate ritul atât de preţuit de Anna, care însoţea această ocupaţie matinală. După ce dădu la o parte spuma care îi acoperea sânii rotunzi, pântecele neted, triunghiul de mătase, picioarele lungi de dan¬satoare, Joe îi sărută tot trupul excitându-i simţurile. Apoi se aruncară în piscina de marmură verde, făcură câteva mişcări de înot ca să se acupleze din nou pe dalele cu flori stilizate.

Anna, fericită după acest supliment delicios, îşi îmbrăţişă partenerul, îl muşcă de ureche şi îi şopti:

– Acum mergem împreună să facem cumpărături. Mă vei însoţi la Cartier. Vreau să-ţi cumpăr un Rolex de aur. Să te îmbraci cu costumul alb, pe care ţi l-am cumpărat de curând, ca să te prezinţi demn când mergi cu mine.

Figura lui Joe se lungi. Mutra lui părea atât de copilă¬rească încât Anna îi strânse capul la piept cu tandreţe.

– Aseară am venit în blugi şi în cămaşă cu carouri, zise băiatul cu un aer dezolat.

– Nu poţi să mergi aşa! Te duci acasă, te schimbi şi te întorci transformat în Don Juan. Îţi ajunge o oră?

– Cu bicicleta mea, care e pe cale să-şi dea sufletul, nu pot să fac cei o sută kilometri dus şi întors până la New Port Beach în mai puţin de trei ore.

– După masă am câteva *rendez-vous*-uri. Doar dimineaţa sunt liberă. Am o idee! Ia Ferrari-ul bărbatului meu. Am să telefonez la garaj, să-ţi dea cheile maşinii. Ştii să conduci un Ferrari?

– Şi încă cum?!, răspunse Joe arătându-şi torsul. Cu maşina nu risc să-mi acopăr de praf costumul alb.

Îşi îmbrăcă în grabă blugii şi cămaşa în carouri. Chiar în ţinuta asta, frumuseţea şi tinereţea lui nu-şi pierd nimic din avantaje, se gândi Anna.

Joe plecă, încercând o mare bucurie provocată de cele două evenimente care îi umpluseră dimineaţa. Pentru o noapte de aşa-zisă dragoste, clientele zgârcite plăteau cel mult cincizeci de dolari. În timp ce Anna... Draga de Anna... Începea să simtă pentru ea sentimente pure... O afecţiune reală, necunoscută înainte de a se culca împreună...

*

* *

După ce îşi expuse argumentele în favoarea măririi buge¬tului pentru realizarea filmului său, Peter îşi aprinse o ţigară şi aşteptă impasibil hotărârea consiliului.

Olwen Carr, vicepreşedinte şi director al departamentu¬lui contabilităţii, ceru cuvântul. Din cauza bolii de ficat era totdeauna prost dispus şi, pe cât posibil, punea beţe în roate celor care cereau bani. Era indignat de excesele celor care lucrau în studio - producători, regizori, vedete; toţi primeau salarii, participau la beneficii, aveau onorarii, depăşind de departe propriul său venit profesional, ca şi pe cel al altor colegi, vicepreşedinţi şi directori. Îl exaspera obişnuinţa lor de a circula cu predilecţie în Cadillacuri, Rollsuri, Ferrari şi alte maşini europene foarte costisitoare, în timp ce conducătorii corporaţiei utilizau Forduri, Chevroleturi sau Buickuri. Era exasperat de luxul lor şi le invidia celebritatea; el, care le furniza fondurile, rămânea pentru lumea exterioară un necu¬noscut, eventual un funcţionar superior ranchiunos şi plicti¬sitor. Îşi exprimase în mai multe rânduri punctul de vedere pe această temă şi ceruse ca oamenii din studio să fie obligaţi să folosească maşini de serviciu mult mai modeste. Când îşi termină filipica, Carter îi răspunse cu o voce catifelată:

– Renunţaţi la aceste economii deplasate! Vreţi să păţim ce s-a întâmplat la Fox unde Alan Ladd şi grupul său de prieteni au părăsit studioul şi au constituit o casă independentă de producţie, care face concurenţă neînfrânată marilor studiouri? Acelaşi exod a avut loc şi la United Artists fiindcă Transamerica, conglomeratul care i-a înghiţit, a încercat să impună oamenilor de film regulile muritorilor de rând. Am repetat aceste exem¬ple, pe care le cunoaşteţi cu toţii, ca să ştim ce trebuie şi ce nu trebuie să facem. Corporaţia noastră nu trebuie să sufere de pe urma contraloviturii pe care ar primi-o datorită unei politici de economii care şi-a dovedit ineficienţa!

Carr tăcu fără să se alinieze la opinia şefului său. Să-l contrazică pe Carter? Nici nu era de conceput!

Arthur Bryant, un individ gras, bucălat, cu capul pleşuv, rotund ca o bilă de biliard, preşedinte al unei reţele de hote¬luri, ceru cuvântul după intervenţia lui O'Neill:

– Bugetul filmului dumneavoastră a fost fixat la două¬zeci de milioane de dolari. Acum cereţi suplimentarea lui cu cincisprezece milioane. Mâine veţi cere o nouă suplimentare. Sunt dintre aceia care au citit printre primii scenariul dum¬neavoastră. N-am fost de acord cu scenariul de la bun început. Prea mult lux, prea multe bijuterii, prea multe iahturi, prea multe miliarde în joc. V-am prezis un eşec bubuitor. Marele public va primi ca pe o ofensă prezentarea vieţii destrăbălate a bogătaşilor care conduc multinaţionalele.

Peter îl privi zâmbind dispreţuitor. Contraatacă cu o vio¬lenţă care îl descumpăni pe adversar:

– Ce aţi zice dacă m-aş amesteca în administrarea hoteluri¬lor dumneavoastră? Graţie jocului multinaţionalelor aţi ajuns în consiliul de administraţie al unei corporaţii care controlează un studio. Ce competenţă aveţi dumneavoastră în domeniul creaţiei de filme, în afară de vizitele pe care le faceţi din când în când la cinema, la braţul soţiei? Sau vă consideraţi o

autoritate în materie fiindcă aveţi acasă un video şi câteva casete?

Îşi plimbă privirea asupra celorlalţi membri ai consiliului, care îl fixau cu ochii lor rotunzi, uluiţi. Nici unul dintre cei prezenţi nu cutezase să vorbească la această masă pe un ton atât de dur, de provocator. Îşi îndreptară privirile indignate spre Carter, aşteptându-i reacţia. Dar preşedintele tăcea. Îşi păstra masca imobilă de manechin.

Peter reluă ironic:

– Dumneavoastră, oamenii de afaceri, oameni de afaceri străluciţi, altfel n-aţi sta în jurul acestei mese, bancheri, industriaşi, constructori, ocupaţi-vă de problemele dumnea¬voastră şi lăsaţi-ne pe noi, cineaştii, să ne ocupăm de ale noastre. Vreţi să distrugeţi studioul, să-l transformaţi într-un vârtej al pierderilor? Continuaţi această politică nechibzuită şi... veţi vedea ce va urma.

Peter scrută din nou bila de biliard a lui Bryant.

– Îmi reproşaţi luxul, extravaganţele, cheltuielile nebu¬neşti ilustrate de personajele mele. Dar scenariul a fost accep¬tat după discuţii purtate în contradictoriu de oameni care nu aveau nici-o legătură cu lumea filmului. Negocierile cu agenţiile de impresariat au fost spinoase şi foarte costisitoare, fiindcă experţii lor ştiu să-şi arate ghearele când interesele proprii şi ale clienţilor lor sunt în joc. Faimoasele seriale „Dinastia“ şi „Dallas“ i-au adus lui Aron Spelling sute de milioane de dolari! Spelling are dreptate. Oamenilor le place să râdă de cei bogaţi. Simt o mare plăcere când constată că miliardarii nu trăiesc într-un rai inaccesibil americanilor de rând, că suferă eşecuri, că trăiesc pe marginea prăpastiei, că au necazuri, suferă dez¬iluzii şi că nu poţi cumpăra cu bani nici dragostea adevărată, nici prietenia sinceră. Spectatorii sunt sătui de filme intimiste care descriu propria lor viaţă plină de necazuri, de lupte sterile şi adesea de mizerii materiale şi morale. Se spune că cinemato¬graful este o fabrică de vise. Este adevărat. O industrie a viselor în stare pură. Americanii cu venituri

modeste, care aspiră la o viaţă mai bună, văd pe ecran oameni care au plecat de la nimic şi pe parcurs au adunat milioane prin muncă, perseverenţă şi sete de progres... Numai parveniţii detestă filmele care aduc la lumina zilei manevrele necurate.

Peter privi provocator asistenţa înlemnită.

– Sper că printre dumneavoastră nu s-au strecurat par¬veniţi. Aveţi, probabil, cu toţii sânge albastru, iar strămo¬şii dumneavoastră au debarcat eventual de pe Mayflower... Atunci, de ce vă este ruşine de averile voastre adunate graţie voinţei, a strădaniilor, a norocului? De unde sentimentul de vinovăţie? Cu cât veţi ascunde mai mult viaţa celor bogaţi, cu atât o veţi face mai odioasă în ochii marelui public!

Obiecţiile consilierilor nu lipsiră. Dar argumentele lui Peter cuceriseră o parte din auditoriu. Doar Carter nu ieşea din mutis¬mul lui. Se putea zice că prezenţa lui era pur decorativă.

Se lăsase noaptea. Chelnerii aduceau platouri încărcate cu icre negre şi şampanie.

Secretara lui Carter se apropie de Peter care savura o bucată de morun stropită în mod excepţional cu Dom Perignon.

– Los Angelesul vă cheamă urgent la telefon, domnule O'Neill. Vă aduc aparatul aici sau preferaţi să treceţi în camera alăturată? Dincolo puteţi vorbi fără să fiţi deranjat.

– Vin îndată!, zise Peter, şi plecă pe urmele fetei.

Un glas aspru, autoritar îi izbi auzul.

– Bună seara, domnule O'Neill! Vorbeşte căpitanul Dobson de la poliţia din Los Angeles. Maşina dumneavoastră a fost găsită, acum câteva ore, într-o râpă în Beverly Hills. Maşina a fost distrusă în urma unei explozii, iar conducătorul a murit carbonizat. La început s-a crezut că aţi fost victima unui atentat. Accidentul a fost provocat de un act criminal, în ciuda avariilor suferite de maşină, experţii noştri au con¬statat că direcţia şi frânele au fost intenţionat deteriorate.

Dumneavoastră aţi fost cel vizat. La volan era întâmplător altcineva, căruia soţia dumneavoastră i-a dat voie să conducă maşina. Am reuşit să stabilim identitatea decedatului: un oarecare Joe Shweize, fără profesie definită, în vârstă de nouăsprezece ani. Aşteptăm întoarcerea dumneavoastră la Los Angeles. Sperăm ca - ajutaţi de dumneavoastră - să-l descoperim pe autorul acestei crime premeditate.

Peter culcă receptorul în furcă. Acelaşi zâmbet îi plutea pe faţă. Creierul său ar fi putut reconstitui ceea ce se întâmplase la Los Angeles de la plecarea sa până la acest sfârşit tragic. Anna, împrumutând maşina unei haimanale, îi salvase viaţa. Nu-l mira că cineva plănuia să-l omoare. Unul dintre nume¬roşii săi duşmani trecuse la acţiune. Sabotajul unei maşini cere cunoştinţe de mecanică şi îndrăzneala de a te strecura în garaj. Operaţia demonstra că era vorba de un profesionist.

*

* *

Bryant, profitând de absenţa lui O'Neill, se adresă direct lui Carter.

– Filmul acesta prezintă aspectele negative ale multinaţi¬onalelor. Insistă asupra forţelor obscure, asupra influenţei pe care acestea le exercită asupra pieţei internaţionale, asupra viitorului lumii, care va fi condusă de câteva corporaţii ce vor dispune de toate puterile, de toate privilegiile.

Pentru prima oară, Carter ieşi din tăcerea sa.

– Dimpotrivă, dragă prietene, cred că Peter O'Neill vrea să strecoare spectatorilor ideea că multinaţionalele reprezintă societatea viitorului. Că frontierele vor dispărea, că guvernele se vor ocupa în mod exclusiv de probleme administrative şi că adevărata putere economică va aparţine corporaţiilor. O'Neill degajează drumurile viitorului.

– Sunteţi prea indulgent, interveni Olwen Carr golind o cupă de şampanie, în ciuda indicaţiilor medicilor care îi interziceau alcoolul.

– Vă reamintesc, Olwen, că O'Neill ne-a făcut să câştigăm sute de milioane.

– Dar a produs şi filme respinse de public.

Carter abia atinse icrele negre.

– Dar bilanţul scoate în evidenţă beneficii importante, chiar foarte importante. Sunt de acord cu suplimentarea de buget pe care ne-o solicită.

Nimeni nu îndrăzni să protesteze. Adversarii lui O'Neill se mulţumiră să clatine nemulţumiţi capul.

Peter se întoarse în sală fără ca să pară tulburat de con¬vorbirea telefonică. Leslie Carter îi comunică decizia sa şi îl întrebă:

– Ai de gând să te întorci la Los Angeles sau doreşti să-ţi prelungeşti câteva zile şederea la New York?

O'Neill nu se grăbea să plece. Ancheta se putea desfăşura şi în absenţa lui. Să le furnizeze o listă nominală a duşmanilor săi? Ar fi fost ridicol! Erau atât de numeroşi...

– Leslie, voi mai rămâne trei sau patru zile la New York; doresc să aleg câteva locuri de filmare. Aş putea să telefonez la Plaza, să-mi rezerve un apartament?

Carter îi făcu un semn secretarei:

– Rezervaţi la Plaza un apartament pentru domnul O'Neill! Peter, o maşină de serviciu va fi la dispoziţia dumitale. Ai nevoie de un şofer?

– Mulţumesc! Prefer să conduc singur.

– Ca să nu-ţi contrazicem obiceiurile, vei avea la dispoziţie un Cadillac.

Olwen Carr era cât pe aici să se înece cu o înghiţitură de icre negre.

Carter îl luă de braţ pe O'Neill şi îl trase deoparte, în faţa unei ferestre care oferea o privelişte superbă a oraşu¬lui noaptea. Străzile păreau nişte canioane adânci, săpate printre imobilele uriaşe cu mii de ferestre,

printre care se scurgeau râuri galbene şi roşii: farurile din faţă şi luminile din spate ale maşinilor.

– Dacă am înţeles bine, o parte din filmul pe care îl pro¬iectezi se va desfăşură în Europa, rosti Leslie.

– Da! „Orgia americană“ va avea ca fundal Palm Beach, Paris, Londra, Monte Carlo, Roma şi Veneţia.

– O călătorie fermecătoare!

– Voi fi atât de ocupat încât nu voi avea timp să admir peisajele.

– Ultima dată am văzut un film a cărui acţiune se desfă¬şura la Monte Carlo în timpul ocupaţiei germane din Franţa. Era un Monte Carlo care nu avea nimic comun cu admirabilul oraş din Monaco. Improvizat într-un oraş mexican, decorul era dezolant, lamentabil. Argumentul acesta m-a determinat să-ţi acord fondurile necesare. „Moartea la Veneţia“ s-a des¬făşurat la Veneţia. Visconti nu trişa niciodată. Când vei avea nevoie de o finanţare deosebit de ridicată, să mi te adresezi direct. Am să obţin acordul consiliului.

O'Neill se amuza copios. Carter organizase această come¬die ca să-i arate că se bucură de favoarea sa şi să se asigure de recunoştinţa lui Peter.

– I-am vorbit soţiei mele de vizita ta la New York. Sper că vei accepta să iei masa mâine seară la noi, în intimitate.

Un zâmbet enigmatic apăru pe chipul regizorului.

– Ai rămas pe gânduri, Peter! Ce te preocupă?

– Mă gândesc să iau pentru un rol episodic o actriţă, una din fostele glorii ale Hollywoodului, care a ajuns femeie de serviciu.

Carter râse arătându-i dinţii perfect îngrijiţi.

– Nu te-am cunoscut în postură de binefăcător al artiştilor căzuţi în uitare.

– Câteodată fac excepţii. În realitate, sunt sigur că un anu¬mit public ar fi curios s-o revadă pe Fay Holden. Chiar în seara aceasta am să mă aventurez în Hell's Kitchen ca s-o caut.

– Nu este un cartier recomandabil pentru vizite nocturne.

– Câteva scene din filmul meu vor avea loc în această ambianţă jalnică.

– Atunci ne revedem mâine seară.

– Am să fiu punctual, Leslie! Complimentele mele doamnei!

CAPITOLUL 2

Cadillacul se legăna molatic pe amortizoare eliminând şocurile hârtoapelor. Strada era mărginită de case cu pereţii acoperiţi de pete de igrasie şi mucegai, mizera¬bile, toate la fel; s-ar fi zis că erau legate de trotuare prin scări de piatră şi rampe de fier ruginite. Maşina somptuoasă a lui Peter atrăgea privirile oamenilor care căscau gura, a haimanalelor, a copiilor care, în ciuda orei târzii, umpleau strada ce cobora în pantă lină spre Hudson.

„Hell's Kitchen în toată splendoarea sa“, reflectă Peter, căutând, la lumina slabă a felinarelor, numărul casei locuite de Fay Holden.

Bunăvoinţa lui Carter ascundea, de fapt, egoismul cel mai sordid. Făcea un bine din interes. Peter cugeta urmând raţio¬namentul lui Carter. Întreg Los Angelesul, apoi toată America vor lăuda gestul marelui O'Neill care smulgea din străfundu¬rile mizeriei pe bătrâna actriţă. O veche stea care cucerise publicul cu vreo treizeci sau patruzeci de ani în urmă prin graţia frumuseţii, tinereţii şi unui „sex appeal“ irezistibil. Peter repeta maşinal termenii demodaţi „sex appeal“ şi „oomph“, care îmbătrâniseră odată cu cei care îi foloseau cu plăcere.

Deşi depăşise vârsta de cincizeci de ani, Peter avea impre¬sia că secole întregi îl despărţeau de Fay Holden, care se apro¬pia de şaizeci. Femei care nu cunoscuseră chirurgia estetică şedeau pe treptele scărilor ca pe nişte bănci şi vorbeau de câte-n lună şi în stele. Copiii jucau fotbal, căci maşinile nu prea circulau pe acolo.

Peter găsi numărul pe care-l căuta. Opri Cadillacul şi coborî pe trotuar. După mirosul de piele şi prospeţimea care impregnau interiorul maşinii, resimţi dezgustat duhorile de mucegai şi de gunoaie. Din când în când, dinspre Hudson adia un aer umed fără să risipească

putoarea străzii. Peter îşi dădu seama de originea acestui fenomen. Printre scări se revărsau pe trotuar tomberoanele supraîncărcate cu gunoaie, ţinând companie bătrânelor şi copiilor.

Golanii se uitau cu jind la Cadillac. Un adolescent negru, care se ţinea deoparte, contempla cu admiraţie maşina de lux. Era atât de absorbit de această prezenţă aici, încât se oprise ca hipnotizat.

– Vrei să ai grijă de ea până mă întorc? Poftim cinci dolari pentru oboseală.

Negrul îl privi uluit, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Cum să nu, dom'le? Cu plăcere, dom'le!

Vârî în buzunar bancnota verde. Şi-ar fi dorit un Cadillac pe care să-l gareze în faţa uşii casei sale spre a-şi ului vecinii. Ar fi auzit: „Iată un băiat care a reuşit în viaţă, câştigă bani mulţi şi duce o viaţă fericită!“.

Peter se strecură printre ţaţele adunate pe scară şi intră în casa locuită de Fay Holden. Un covor lung şi zdrenţuit se des¬făşură până în fundul coridorului unde o scară abruptă şi mur¬dară ducea la etaje. Găsi cutiile de scrisori, dar nici un nume nu figura pe micile despărţituri închise cu cheia. Oamenii din locurile acestea preferau anonimatul.

Bătu uşor într-o uşă cu vopsea scorojită. O bătrână fără dinţi, ciufulită, cu un aer buimac, duhnind a alcool de proastă calitate, apăru în prag.

– Ce doriţi?

– Să vorbesc cu doamna Fay Holden. Aţi fi atât de amabilă să-mi arătaţi uşa ei?

– Artista? La etajul doi, a treia uşă pe stânga.

Peter mulţumi politicos ca şi cum ar fi avut de-a face cu o doamnă. Urcă pe scara mâncată de cari ce pârâia şi se clătina şi, ajuns în faţa uşii indicate, ciocăni din nou.

Femeia care deschise îi provocă un şoc. Superba, fermecătoa¬rea Fay Holden se îngrăşase, obrajii rotunjiţi erau marcaţi de riduri fine, răsfirate la colţurile ochilor. Gura îşi pierduse curbele voluptuoase. Urmele frumuseţii din tinereţe erau abia vizibile.

– Ce doriţi, domnule?

Deodată, mintea i se lumină. Îl recunoscu pe O'Neill. Bucuria, ruşinea de a fi găsită în această ambianţă îi aprin¬seră obrajii.

– Peter, tu aici? Intră, dar nu te uita la ce-i în jur! Am decăzut mult!

Peter o îmbrăţişă cu entuziasm prefăcut, apoi intră într-un fel de magherniţă cu mobilă ieftină, uzată, care ar fi scârbit şi pe cei mai nevoiaşi clienţi ai talciocurilor. Se simţea stingherit.

Ochii lui Fay se umplură de lacrimi. Suspină.

– Cine ar fi putut crede că am să ajung în aşa hal de degradare?

Peter juca pe claviatura emoţiilor regăsirii.

– Nu ţi-ai pierdut frumuseţea, Fay! Te-ai maturizat! Asta-i tot!

Fay se examină într-o oglindă ciobită. Îi era ruşine de rochia cârpită, murdară, şifonată.

– Cu banii care curgeau în valuri pe când mă aflam în vogă aş fi putut să-mi cumpăr un apartament frumos, să-mi asigur viitorul (evită să pronunţe cuvântul „bătrâneţea“), o existenţă liniştită, fără griji... Dar am cheltuit toţi banii. Îmi cumpăram rochiile cele mai scumpe, nenumărate fleacuri, organizam petreceri costisitoare în vila somptuoasă de pe Beverly Hills; plăteam o chirie extravagantă, dispuneam de o haită de cameriste, de bucătari, de şoferi, aveam în garaj o maşină Hispano-Suiza, două Rollsuri şi un Cadillac; în came¬rele vilei, florile abundau, căci le adoram parfumul. Primeam puzderie de cadouri, dar le trimiteam surorilor şi verişoarelor mele, mai puţin norocoase decât mine... Apoi a urmat căderea... Inexplicabilă... Nu mi se mai reînnoiau contractele. Rămăsesem aceeaşi, dar publicul nu mă mai dorea. Cohn mi-a spus că îmi scăzuse cota de popularitate şi mi-a urat noroc. „Sunt convins că la alte studiouri vei obţine angajamente“. Şi m-a condus spre ieşire. Întrevederea se terminase... Când uşa s-a închis în urma mea am avut impresia că o piatră de

mormânt se abate asupră-mi... că mă înlănţuise moartea. Eram îngrozită. Contul meu în bancă era descoperit... Apoi a urmat prăbuşirea. Băteam la uşile agenţilor, dar nici un studio nu mă voia. Rollsul nu era achitat. Cu puţin înainte îl luasem pe credit. Marea stea Fay Holden găsea peste tot uşile închise... Mi-au ridicat mobila, maşinile, a trebuit să părăsesc vila şi să închiriez un mic apartament... Am avut câteva bijuterii, nu cine ştie ce... Vânzarea lor, în pierdere, m-a ajutat să supravieţuiesc un timp... Într-o zi am constatat că nu mai aveam nici un ban. Am fost nevoită să-mi caut de lucru... să-mi câştig existenţa. Am fost angajată chelneriţă. Dar nu la Los Angeles. Mi-era ruşine să mă umilesc în faţa foştilor mei admiratori. Ci într-un orăşel din Middle West... Decăderea a fost lentă, dar iremediabilă... Am eşuat la New York ca o balenă pe plajă. Şi iată-mă aici! Ia loc, dragă Peter!

Nu-i dezvălui ultima sa ocupaţie. Spăla pardoselile la o mică bancă.

Peter o privi cu simpatie şi înţelegere.

– Viitorul ar putea să-ţi redeschidă porţile aurite. Tocmai pentru asta am venit. Îţi ofer un angajament în ultimul meu film.

Faţa lui Fay Holden se lumină. Prestigiul, farmecul ei de odinioară nu muriseră încă. Era căutată. Talentul ei căpăta un nou avânt. Îşi va recuceri publicul. Publicul ei. Admira¬torii ei.

– Un rol de bunică adorabilă şi iubită de nepoţi pe care l-am creat special pentru tine, continuă O'Neill.

Chipul lui Fay se întunecă. Bucuria i se stinse.

– Bunică?, exclamă ea dezamăgită.

– Katherine Hepburn, Bette Davis n-au ezitat să accepte asemenea roluri. Un film în care Hepburn a interpretat rolul unei bunici i-a adus Premiul Oscar.

Culorile revitalizară obrajii livizi ai lui Fay.

– Ai dreptate. Am văzut-o pe Bette Davis în rolul unei doamne în vârstă, alături de Cotten şi de Sordi. Era fasci¬nantă. Aş putea uşor s-o depăşesc.

– Întocmai!, exclamă Peter. Te vei scălda iarăşi în lumina reflectoarelor. Lumea filmului te va primi cu braţele deschise. Ziarele şi revistele de cinema din toată lumea vor anunţa revenirea ta în faţa camerelor. Vei obţine un contract care te va scoate din necazuri. Altele vor urma. Îţi ofer pentru rolul acesta treizeci de mii de dolari.

Fay îşi arătă nemulţumirea.

– Treizeci de mii de dolari? De obicei, actorii care sem¬nează contracte primesc sume superioare celor din angaja¬mentele anterioare. Pentru ultimul meu film am primit cinci sute de mii de dolari.

Peter o privi uimit.

– Dar nu vei avea decât apariţii scurte. Îţi repet. Este vorba despre un rol episodic.

Fay îşi ridică bărbia, manifestându-şi mândria rănită.

– Două sute de mii ar fi un onorariu rezonabil.

O'Neill se nelinişti.

– Treizeci şi cinci de mii, asta e ultima mea propunere. Gândeşte-te bine înainte de a-mi da un răspuns negativ. Această şansă nu se va mai repeta!

Fay cugetă şiret: „Peter a simţit că publicul şi-a amintit de mine. Niciodată nu s-a angajat fără să cântărească bine lucrurile“.

– Două sute de mii este ultimul meu preţ!, declară categoric.

Peter suspină, o privi cu aerul său ironic, apoi se ridică.

– Iartă-mă că te-am deranjat, Fay! Am vrut să-ţi fac un serviciu. Să uităm asta.

Îşi consultă ceasul.

– Trebuie să te părăsesc, scumpă prietenă! Am un *rendez-vous* de la care nu pot lipsi.

O strângere de mână, jenant de rece. Fay nu putea să-i ierte zgârcenia. „Vrea să profite de numele meu ca să-i atragă pe foştii mei admiratori. O să revină“.

Zâmbetul sarcastic al lui O'Neill oglindea o nuanţă de compasiune. „Biata de ea! Câtă inconştienţă! “

Când se urcă la volanul Cadillacului, aspiră cu voluptate mirosul de piele fină, parfumată. Mulţumi micului negru încântat să primească încă cinci dolari pentru o nimica toată. Vecinele părăsiseră scara. Maşina porni fără zgomot. Se îndreptă spre primul bulevard transversal, coti la dreapta, apoi din nou la dreapta, orientându-se spre Central Park. Străzile cu sens unic din New York îl enervau.

Deodată, o maşină veche vopsită în culori ţipătoare, încăr¬cată de tineri negri gălăgioşi şi veseli, îi apăru în faţă venind din sens invers, contrar regulilor de circulaţie. Şoferul, un adolescent cu părul scurt şi creţ, râdea în hohote, probabil sub efectul drogurilor. Vehiculul hodorogit mergea pe mijlocul drumului; o coliziune părea inevitabilă. Spre a evita ciocnirea, Peter cârmi la dreapta, urcându-se pe trotuar. Răsturnă un tomberon cu gunoaie şi stopă aproape lipit de o scară. Printr-o adevărată minune nu strivi pe un băiat, aşezat pe treapta de jos, cu faţa îngropată în palme.

Peter deschise portiera, sări din maşină şi se repezi spre băiat. Voia să constate dacă nu păţise ceva. La apariţia sa, băiatul îşi descoperi faţa şi îl privi tresărind. Era frumos, o frumuseţe aproape ireală. Natura îl înzestrase cu o fiziono¬mie atât de perfectă încât nu suporta descriere. Nu existau termeni de comparaţie. Pe obraji îi şiroiau lacrimile.

Peter, cinicul Peter, îl privi cu o uimire împletită cu admiraţie.

– De ce plângi? Te-am lovit cu maşina?

Băiatul răspunse cu o voce suavă, vag asemănătoare cu timbrul lui Leslie Carter, doar că tonul catifelat al vorbelor lui nu ascundea puterea îmblânzită din glasul preşedintelui.

Băiatul se ridică. Avea silueta unui efeb grec sculptat de Praxiteles.

– Trebuie să plec! Nu pot să întârzii de la numărul meu!

– Eşti artist?, întrebă O'Neill foarte interesat.

Avusese intenţia să-i propună un rol lui Fay Holden şi iată că hazardul îi scotea în cale un băiat înzestrat cu farmecul lui James Dean şi cu frumuseţea lui Rob Lowe, întinerit şi străluˉcitor, care ar fi putut înfierbânta entuziasmul publicului avid de idoli noi. În pofida sărăciei hainelor sale - „blue-jeans“ decoˉloraţi, cămaşă în carouri, de o calitate mediocră, bascheţi albi deveniţi cenuşii din cauza uzurii - avea aerul unui adolescent de familie bună care frecventa travestit, efect al unei curiozităţi bolnăvicioase, cartierul Hell's Kitchen. Băiatul acesta ar putea fi interpretul ideal al unui tânăr conte italian lefter, de care se îndrăgosteşte fata capricioasă a unui miliardar.

– Sunt dansator, răspunse băiatul după o pauză, ca şi cum s-ar fi jenat să-şi dezvăluie ocupaţia.

– Un dansator profesionist, bănuiesc. După alura dumitale...

– Scuzaţi-mă, dar trebuie să plec...

Ultimele sale cuvinte se sufocară într-un hohot. Cu dosul palmei îşi şterse lacrimile care îi curgeau pe obraji. Durerea sa trezi curiozitatea regizorului.

– Nu-ţi face griji! N-ai să întârzii. Te conduc la destinaţie. Adolescentul se uită la ceas, apoi acceptă oferta. În drum spre Strada 42, pe care o indicase, continuă cu amărăciune:

– Fac striptease pentru femeile care îşi petrec serile încântându-şi ochii cu tumbele, piruetele şi jocul de şolduri al tineriˉlor goi, mai preocupaţi de excitarea simţurilor spectatoarelor decât de respectarea regulilor de balet.

Peter îl întrebă direct:

– N-ai prefera să joci într-un film?

Băiatul îl privi cu un anumit dispreţ.

– De-aţi şti câţi m-au momit cu perspectiva de a-mi desˉchide uşile studiourilor în schimbul câtorva complezenţe... Dar promisiunile nu s-au realizat niciodată. Odată poftele satisfăcute, bărbaţi ori femei, îşi uită de promisiuni...

– Dacă îţi plac filmele, probabil că mi-ai citit numele pe ecrane. Sunt Peter O'Neill... regizor... Stelele de cinema sunt mai cunoscute de către marele public.

Băiatul îşi rotunji încântat ochii frumoşi umbriţi de gene mătăsoase.

– Dumneavoastră sunteţi Peter O'Neill?

Regizorul realiză că nu câştigase încă încrederea băiatu¬lui. Conducând cu mâna stângă maşina, îi întinse cu dreapta cartea sa de vizită, oferindu-i-o. Această operaţie îi ceru un oarecare efort, căci circulaţia intensă de pe Strada 10 solicita o mare atenţie.

Adolescentul citi cartea de vizită şi vru s-o restituie.

– Păstreaz-o! Vei avea nevoie de ea ca să intri la mine. Deocamdată mă aflu la hotelul Plaza. Nu mi-ai spus cum te cheamă!

– Bob Flynn şi am nouăsprezece ani.

Nu mai plângea, dar, când şi când, un suspin amar îi umfla pieptul.

Deşi îi despărţeau peste treizeci de ani, Peter îl trata cu seriozitatea datorată unei persoane demne de stimă; se stră¬duia să-i arate că nu este un prieten ocazional sau vreun amator de carne proaspătă.

– Pot să te văd dansând în seara aceasta? Ca să-mi fac o idee de mişcările, de comportamentul dumitale sub lumina reflectoarelor?

– Cu plăcere. Numai că nu ştiu dacă vă vor lăsa să intraţi. Numai femeile de peste optsprezece ani au acces în sală.

– Nu-ţi face probleme! O să găsesc posibilitatea de a mă strecura printre admiratoarele dumitale!

Fiindcă adolescentul coborâse din Cadillac urmat de un domn în vârstă, bine îmbrăcat şi respirând bogăţia şi impor¬tanţa, portarul barului îi făcu un semn complice cu ochiul. „Bob, gândi el, a capturat un peşte gras“. Peter scoase din portmoneu o bancnotă de douăzeci de dolari şi o strecură pe furiş portarului, care o ascunse repede.

– Dacă vă las să intraţi, risc să-mi pierd serviciul, domnule!

Peter mai scoase o bancnotă de aceeaşi valoare care-i risipi ultimele scrupule şi îi stinse teama de a fi concediat.

– Am să vă introduc, domnule, într-o lojă mică unde vă veţi ascunde după o perdea de catifea roşie. Veţi urmări spec¬tacolul fără să fiţi observat de femeile care s-ar scandaliza dacă v-ar vedea pătrunzând în sanctuarul lor.

Luminile jucăuşe şi multicolore ale barurilor, ale vitrinelor, ale lampadarelor îi cuprinseră într-o baie de reverberaţii difuze.

– Ne revedem după spectacol, Bob?

– Da... S-ar putea...

Se despărţiră. Pe faţa băiatului se citi limpede o scădere a interesului trezit de propunerea lui O'Neill. Brusc, posomo¬rât, dispăru pe intrarea artiştilor.

– E un băiat grozav!, zise portarul.

Zâmbetul ciudat de pe faţa interlocutorului său îl intriga. Nu putea să-şi imagineze cu precizie relaţiile existente între Bob şi prietenul său vârstnic. De obicei, după spectacol plecau cu femei. Uneori, şi bărbaţi aşteptau pe dansatori la ieşi¬rea artiştilor. Ştia şi ce va urma. Primea adeseori bani ca să transmită mesaje dansatorilor, care îi încredinţau răspunsuri pozitive sau negative. Rolul de codoş îi aducea un venit mai însemnat decât salariul.

Îl conduse pe O'Neill printr-un labirint de coridoare, scări abrupte şi strâmte şi îl introduse într-unui dintre lăcaşu¬rile folosite de obicei pentru proiectoare. Operatorul care le manevra se îmbolnăvise şi lipsea. De la înălţimea sa, O'Neill putea să îmbrăţişeze cu privirea întreaga scenă, ca şi sala de proporţii mijlocii, cu măsuţe în jurul cărora se înghesuia o mulţime pestriţă de spectatoare care se agitau pretinzând zgomotos începerea spectacolului. În aşteptarea exhibiţiei, femeile sorbeau zdravăn alcooluri tari, fumau şi comentau aprins calităţile diferiţilor protagonişti. Cea mai mare parte,

obişnuite ale casei, îi cunoşteau pe dansatori şi se cunoşteau între ele.

O lovitură de gong şi reflectoarele se fixară asupra scenei lipsite de cortină.

În ritmul muzicii „country“, revărsată prin numeroase difuzoare, dirijate de un disc-jockey care se zbătea ca un drac în cabina sa de sticlă, apăru un tânăr agreabil, cu un corp frumos şi viguros. Se auziră aplauze. Dansatorul îşi începu evoluţiile coregrafice, pretext al unui striptease perfect dozat, spre marea plăcere a admiratoarelor sale. Pe măsură ce se despuia de veşminte, ţipetele deveneau tot mai stridente, mai asurzitoare. Când îşi lepădă slipul, nebunia erotică atinse isteria. Făcu un tur de scenă reliefându-şi musculatura, coborî printre spectatoarele înnebunite de bucurie, îmbrăţişă pe câteva, se lăsă pipăit de altele, apoi se întoarse pe scenă şi răspândi bezele, sub ropotele de aplauze.

Pe O'Neill îl stânjenea amestecul greţos de parfumuri şi de transpiraţie, la care se adăuga mirosul urât al perdelei îmbi¬bate de praf, care îi servea drept scut de protecţie. Un chelner tânăr bine făcut, cu un şorţuleţ minuscul care îi strângea talia, uniformă redusă la maximum, purtată de toţi tovarăşii săi, îi aduse - la sugestia portarului - o sticlă de şampanie. Personifica amabilitatea, şi ochii lui şireţi dădeau de înţeles clientului că era gata să-i satisfacă orice dorinţă. Peter păstră şampania, dădu băiatului un bacşiş regesc, apoi comandă un juice de fructe. Doar atât. Chelnerul se retrase discret, deşi puţin uimit de aerul mali¬ţios al regizorului, care îl măsurase din cap până în picioare, fără să-i facă vreo propunere. De obicei, domnii care vizitau pe furiş barul căutau parteneri printre dansatori şi chelneri. Dar nimic nu este prea târziu. Totul vine de la sine...

Dansatorii se succedau provocând aceleaşi manifestări gălăgioase printre spectatoarele foarte bine dispuse...

*
* *

Fiecare regizor, conştient sau inconştient, vânează perma¬nent personaje în stare să dea viaţă filmelor sale, deoarece vedetele ajunse la zenit nu sunt nemuritoare, iar din când în când trebuie să li se joace şi câte o festă refuzându-li-se contrac¬tele, căci pretenţiile lor materiale devin adeseori exorbitante. Dar faptul că Peter O'Neill se căţărase în lăcaşul unui reflector care nu funcţiona numai ca să asiste la performanţele unui tânăr, evident foarte frumos, avea ceva singular în sine.

Bob nu-şi făcuse încă apariţia, deşi cea mai mare parte a cole¬gilor săi îşi desfăşuraseră măiestria. Era lăsat spre sfârşit, ceea ce demonstra o poziţie net superioară faţă de ceilalţi dansatori. O dovadă în plus care-i sublinia talentul, dacă acesta exista.

Peter abia dacă gustă juice-ul de fructe. Instinctul - sau poate un al şaselea simţ - îl avertiza că se află în faţa uneia dintre acele fiinţe excepţionale pe care natura le creează cu parcimonie. Să fi fost oare vrăjit de acest adolescent? Nu-l pri¬vea cu ochii unui homosexual îndrăgostit de un băiat superb, ci cu ochii unui profesionist expert.

Prezentatorul jovial şi transpirat anunţă ultima şi cea mai aşteptată apariţie a serii fără a uita să ridice în slăvi pe Bob Flynn, cel mai tânăr dintre dansatori, şi terminându-şi elogiile cu un citat celebru din Cid: „*Aux âmes bien néer la valeur n'attend pas le nombre des années*“. Cuvintele acestea, sugerate de o clientă cu pretenţii de intelectuală rafinată, avură mare succes. Sala se cutremură de ovaţiile şi strigătele femeilor înfierbântate.

Bob intră pe scenă. Scepticul O'Neill îl privea cu suflarea tăiată. Înconjurat de o aureolă strălucitoare, părea un tânăr zeu. Spre deosebire de predecesorii săi, care executau contorsiuni rapide, mişcări erotice ce evocau ostentativ actul sexual, Bob dansa lent, ca şi cum

ar fi plutit pe deasupra norilor. Nu mima acuplarea vulgară, ci încarna dragostea. Îşi lepăda fără grabă veşmintele, schiţa gesturi mângâietoare, care nu se adresau, în general, partenerului, ci fiecărei femei leşinate după el.

Le fermeca cum îşi farmecă dresorii indieni şerpii, care se leagănă, se leagănă, se leagănă uitând de violenţa lor nativă, de instinctele lor ucigătoare. Spectatoarele nu mai urlau; în schimb, gâfâiau excitate, ajunse în pragul orgasmului. Nu se mai auzea decât muzica. Fumul ţigărilor, care se ridica în rotocoale, îl învăluia într-o lumină sidefie, translucidă, dându-i o aparenţă ireală. Sexul devenea o simplă anexă a dragostei, acest sentiment puternic, această forţă invizibilă care regenerează lumea. Fiecare femeie l-ar fi vrut numai pentru ea, excluzând celelalte rivale.

În sfârşit, se opri gol sub luminile strălucitoare ale reflec¬toarelor îndreptate asupra lui, subliniindu-i imobilitatea divină...

Tăcerea se prelungea exaltantă, un timp nedeterminat. Câteva secunde, un minut, un secol...

Retragerea lui Bob fu urmată de o furtună de aplauze, de o manifestare de adoraţie mistică, de un ocean de fericire care antrena pe idolatre într-un vârtej fără sfârşit... O'Neill se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Performanţa lui Bob îl lămurise. Băiatul acesta îl va depăşi pe James Dean. Va scoate din minţi America. Peter ieşi pe trotuar. Îl aştepta pe Bob aşa cum se înţeleseseră. În faţa ieşirii artiştilor se adunaseră vreo sută de femei înfierbântate. Trecătorii, care defilau în ambele sensuri prin faţa barului, se uitau curioşi la această masă efervescentă.

O'Neill aşteptă mult timp. Dansatorii ieşeau întâmpinaţi de şuşoteala femeilor exaltate. Portarul se apropie de Peter.

– Bob a ieşit pe uşa de serviciu. Aproape în fiecare seară caută să le înşele pe fanaticele care îl urmăresc avide. Un băiat sacru, Bob al nostru!

„Al nostru“, acest termen ambiguu, îl făcea într-un anu¬mit fel pe Peter complice cu cerberul care, spre deosebire de colegul său din Infern, se lăsa uşor cumpărat. Trecură vreo douăzeci de minute fără ca Bob să se prezinte la *rendez-vous*. Peter avea oroare pentru aşteptare; deşi nu acorda acest privi¬legiu nici colaboratorilor şi nici celor mai cotate dintre vedete, de data aceasta accepta situaţia ca atare. Adolescentul nu-şi respecta promisiunea.

În ciuda orei târzii - era aproape trei dimineaţa - aglome¬raţia de pe stradă se menţinea în orele sale de vârf. Strada 42 nu dormea niciodată. Umilit de acest afront, căci suferise un afront, Peter se instală la volanul Cadillacului şi porni spre hotelul Plaza. Îi venea să vomite, îşi aminti cu silă de dansatorii care coborau cu un aer cuceritor treptele scenei, făcând să crească tensiunea admiratoarelor înnebunite. Le îmbrăţişau la întâmplare în timp ce femeile, ajunse în culmea excitării, le strecurau bilete verzi în slipurile derizorii, care abia dacă le acopereau virilitatea, zbierând dement. Iar Bob se târa prin drojdia aceasta, se lăsa atins de clientele desfrâ¬nate... O aberaţie de neconceput!...

*

* *

Leslie Carter, în pofida aerului său de aristocrat blazat, de gentlemen care afişa o politeţe rece, în ciuda aerului său de superioritate, era un masochist. Aştepta cu nerăbdare dineul oferit în cinstea lui Peter O'Neill, deoarece voia să ţină pe Margaret şi pe fostul ei amant pe jeratic întreaga seară. Era dornic să le analizeze tulburarea. Aflase de multă vreme, dato¬rită agenţilor săi particulari - corporaţia avea o armată de „umbre“ -, că Margaret şi Peter se iubiseră la nebunie, dar, inconstant, el o părăsise pe neaşteptate. Dragostea arzătoare a lui Margaret pentru Peter se transformase în ură. Nimic nu provoacă o tortură mai violentă, o durere

morală mai răscoli¬toare decât o dragoste trădată, o pasiune călcată în picioare, o afecţiune tratată cu dispreţ. Dar Carter păstra această taină în străfundurile sufletului său.

Margaret se căsătorise cu el pentru a se răzbuna pe Peter, pentru a-i demonstra că îl exclusese din sufletul ei. Soţie a miliardarului Carter, invidiată de femeile din înalta socie¬tate a New York-ului, apărea la recepţii afectând un zâmbet de paradă, o fericire ostentativă. Dar inima îi fusese pentru totdeauna siluită.

Leslie era prea inteligent, prea abil pentru a nu-şi da seama că fusese pentru Margaret un colac de salvare, o ieşire din impas. Îi simţise răceala, dar o disimula cu bună ştiinţă fiindcă o iubea. Margaret strălucea printre femeile din lumea ei; chirurgia estetică îi refăcuse frumuseţea, îndepărtând gra¬niţele vârstei mature la nesfârşit. În plus, era de o senzuali¬tate vulcanică.

Peter, îndrăgostit apoi de Anna, uitase repede de fosta lui amantă. Dar noua sa alegere nu se dovedise benefică. Pasiunea furtunoasă din primii ani se veştejise treptat. Acum, fiecare vâna pe cont propriu. „Caută plăcerea acolo unde o găseşti“ era principiul lui Peter. În realitate, nu acorda decât o importanţă minoră sentimentelor, sexului, şi îşi trata partenerele cu dispreţ şi aroganţă, o atitudine acceptată din interes sau masochism. Focul tinereţii se stinsese. Nimeni nu ar fi putut să-i analizeze convingerile deoarece anticamera bătrâneţii îl făcuse închis, dur, inaccesibil. Doar filmele îi înlocuiau prieteniile pierdute.

*

* *

Pe chipul lui Peter se citea proasta-i dispoziţie când Cadillacul opri în faţa intrării solemne protejate de o arcadă a imobilului din Park Avenue în care Leslie Carter îşi alesese domiciliul. Faptul că Bob nu venise la întâlnire îi stricase toată noaptea şi ziua următoare. Chiar şi

gândurile referitoare la locurile de filmat din New York trecuseră pe planul doi.

Acum îşi concentra cugetul în jurul lui Carter. De ce îl invitase? Obiceiul cere ca dejunurile sau dineurile de afaceri să aibă loc în marile restaurante. Faptul că Margaret îi fusese amantă complica lucrurile. Clădirea cu patruzeci de etaje în care locuia Carter corespundea proporţiilor şi gusturilor lui. Marmură, sticlă, flori, covoare. Peter avea impresia că tra¬versează coridoarele sediului din sticlă închisă la culoare ale corporaţiei. Apartamentul lui Carter, care ocupa trei etaje, cuprindea aceleaşi elemente decorative la care se adăuga mobila autentică achiziţionată de la anticarii cei mai de vază din New York, Paris, Londra şi Roma, cele patru capitale ale lumii, cum susţinea Carter. Ansamblul era heteroclit, dar varietatea, concepută inteligent, dădea un ton de eleganţă şi de rafinament. Totul era perfect. Perfect ca şi Leslie Carter, ca şi costumele lui, ca şi ţinuta lui.

Peter intra pentru prima oară în microcosmosul intim al preşedintelui. Nu făcea parte din lumea lui. În cadrul corpo¬raţiei, Peter nu era, păstrând proporţiile, decât o mică rotiţă pe lângă Carter, mastodontul.

Un majordom negru, gigantic ca tot ce stăpânea Carter, îi deschise uşa. Vestibulul era tot atât de vast, de impunător, ca un naos de biserică, impresie accentuată de statuile de lemn ale câtorva idoli din epoca romană, aşezate pe piedestaluri din piatră cenuşie. Condus de majordom, traversă muzeul şi intră în marele salon. Leslie şi Margaret, unul lângă celălalt, îl aşteptau în picioare şi îl primiră afişând o mare plăcere. Făceau parte din acea lume artificială care, chiar şi în interi¬orul propriului lor cămin, se comportă ca şi cum ar interpreta roluri pe scena unui teatru. Peter constată cu surprindere că fosta chelneriţă slăbuţă, care se culca cu toţi bărbaţii, căpătase alura unei adevărate doamne. Strângeri de mână, zâmbete de circumstanţă. O bucurie nuanţată, fizionomii care ascun¬deau adevăratele sentimente

închise cu şapte lacăte. O'Neill şi Carter purtau papioane negre, în timp ce Margaret etala un decolteu adânc împodobit cu un colier de diamante cumpărat de la casa Cleef & Arpels. Părea mult mai tânără decât fostu-i amant. Dar zâmbetul ei schiţat politicos de buzele-i senzuale era acum mai rece decât vârful unui aisberg.

Leslie Carter voise să-i pună faţă în faţă spre a le studia reacţiile. Se mai iubeau? Peter continua să fie primejdios? Trebuia să-l îndepărteze? Pentru a nu le trezi bănuiala, făcuse în ultimul moment o schimbare.

– Dragă Peter, n-am rezistat ispitei de a invita la acest dineu intim două persoane care îţi vor trezi interesul. John Hooper, pre¬şedintele reţelei de televiziune IRT, şi Lavinia Parker, asociata uriaşei întreprinderi de publicitate Jameson, Irving & Parker, în realitate, ea conduce toată casa. Tratăm acum intrarea lor în corporaţie, dar negocierile se dovedesc anevoioase.

Hooper avea reputaţia celui mai seducător bărbat de pe Coasta de Est. Apropiindu-se de patruzeci de ani, uitase de mult numărul femeilor frumoase, aproape toate celebrităţi în domeniul lor de activitate, cu care îşi împărţise patul. Invidioşii susţineau că făcuse o listă, mâi degrabă un dosar voluminos, cu toate cuceririle sale feminine. Nu are nevoie, răspundeau prietenii săi, femeile sunt acelea care se laudă cu aventurile lor sentimentale cu John. Invitându-l pe Hooper, Leslie voise să risipească orice iluzii pe care Margaret ar fi putut să le nutrească în privinţa fostului său amant. Căci, în comparaţie cu John, Peter părea un biet amărât alături de un prinţ.

Prezenţa Laviniei, spera gazda, o va face geloasă pe Margaret. Femeie de afaceri experimentată, Lavinia cunoştea reputaţia de Don Juan a lui Hooper. Acesta se culca numai cu tinere care nu depăşiseră vârsta de treizeci de ani şi fugea ca de ciumă de femeile care îşi întreţineau tinereţea artificială cu ajutorul chirurgiei estetice. „La ce bun să cumperi o maşină de ocazie cârpită când poţi să cumperi una nou-nouţă? “, zicea el

râzând. „Virginele nu-mi displac, iar virginitatea nu-mi inspiră scrupule deplasate.“ Lavinia, care atinsese patruzeci de ani, voia să dea peste cap aplombul de mascul al lui Hooper, care ridica în slăvi numai fetele tinere. Oare va reuşi? Când îşi punea ceva în cap, Lavinia nu ştia ce înseamnă înfrângerea.

Veniseră separat, amândoi în ţinută de seară. Hooper era la înălţimea reputaţiei sale. După aperitive, majordomul anunţă că dineul este servit.

Masa aranjată oferea un tablou - natură moartă - de o mare somptuozitate; flori, argintărie, cristale, lumânări, totul într-o sufragerie de marmură verde dispusă pe două etaje. Cinci chelneri negri împinseră cu gentileţe scaunele sub şezu¬turile comesenilor. Apoi începu defilarea felurilor de mâncare, începând cu morun şi somon afumat.

Taciturnul Carter afişa buna dispoziţie şi se străduia să întreţină conversaţia la un înalt nivel spiritual. Elocinţa lui strălucitoare antrena pe invitaţi care îşi dădeau osteneala să se facă agreabili. Oameni de lume, nu comentau decât capriciile vremii, micile intrigi amuzante din înalta societate şi din lumea artelor. Lavinia adăugă la arsenalul obişnuit al discuţiilor un nou subiect: Trump, noul miliardar, care cumpărase iahtul lui Khashoggi, forţat de o criză financiară - trecătoare? - de a se debarasa de această incomparabilă bijuterie a mărilor. O temă jenantă pentru Carter care se dăduse peste cap să-l cumpere - ar fi fost un cadou frumos pentru Margaret - dar fusese eliminat de Trump.

Apoi, Hooper şi O'Neill se lansară într-o discuţie dificilă, dar politicoasă pe tema concurenţei pe care televiziunea o face sălilor de spectacole. Lavinia susţinea că lupta dintre aceste două forţe, iubite la fel de public, n-ar duce la nici un rezultat, în schimb, o colaborare le-ar oferi avantaje enorme.

– Toată lumea ar profita de unirea unor studiouri cu reţe¬lele de televiziune, la care s-ar adăuga şi câteva case de dis¬curi, de casete video ca şi, eventual, o

duzină de posturi radio cu publicitatea respectivă, constituind împreună un imperiu de film-video-sono.

– Noi am pus deja bazele unui asemenea ansamblu, zise Carter. Dar mulţi producători de filme preferă independenţa.

– Este normal, interveni O'Neill. Oameni ca Olwen Carr al vostru nu fac decât să mineze corporaţiile.

Carter se uita pe furiş la Margaret care tăcea şi se mulţu¬mea să clatine din cap ca şi cum ar fi fost de acord. Ar fi dorit să ştie la ce se gândea. Dar se străduia în van. Niciodată nu fusese în stare să pătrundă misterele soţiei sale. Răceala ei politicoasă îl exaspera. În ciuda miliardelor lui, nu se putea face iubit de Margaret. Nu o văzuse niciodată râzând decât din vârful buzelor. Nimic nu o putea scoate din apatie.

Apoi reveni la Lavinia. Ideea ei merita toată atenţia. Deodată simţi că îl încolţea oboseala. Dineul fusese un fiasco, întrebările sale rămâneau fără răspuns.

Invitaţii observară plictiseala şi amărăciunea pe care gazda nu le mai putea ascunde. La o oră după miezul nopţii se retraseră. Ajunşi în stradă, se despărţiră după noi asalturi de amabilităţi. Fiecare se îndreptă spre maşina sa.

Instalat la bordul Cadillacului, Peter aspiră cu voluptate aerul care îi lipsise în casa lui Carter. Trecutul era mort. Mort definitiv. Bău un cocktail ca să-şi împrospăteze ideile. Ştia însă că nu trebuia să se atingă de alcool.

Ajuns la hotel, trecu pe sub boltă şi intră în hol. Când se îndrepta spre recepţie pentru a-şi lua cheia, un *groom* se apropie de el.

– Domnule O'Neill, un domn vă aşteaptă în salonul cel mare.

Peter îl privi cu un aer absent.

– Mulţumesc!

Deodată tresări. S-ar putea ca...

Se răsuci pe călcâie şi se avântă spre salonul cel mare.

Miracolul se împlinise. Într-un fotoliu, lângă draperia ţesută în aur, Bob stătea nemişcat cu coatele sprijinite

pe genunchi, cu faţa îngropată în mâinile sale fine. Poziţie în care îl întâlnise cu o seară înainte pe scara de piatră. Cinicul, amoralul, scepticul Peter O'Neill se simţi purtat pe culmea unui val de lumină, asemenea surfului ce înaintează luând cu asalt plajele din California.

– Bob!, exclamă Peter.

Adolescentul îşi ridică încet capul. Nu rosti nici un cuvânt, dar Peter înţelese că se lăsa în voia lui. Purta aceiaşi „blue-jeans“ şi cămaşă în carouri, care contrastau atât de strigător cu somptuozitatea conformistă a salonului.

– Ai luat masa?, întrebă Peter.

Băiatul abia suflă.

– Nu! Dar nu mi-e foame. De zile întregi aproape că nu mai mănânc nimic. Mâncarea mă scârbeşte.

– Atunci, hai la bar! Un pahar de scotch nu-ţi va face rău!

Puţinii clienţi prezenţi la această scenă insolită se uitau cu o curiozitate răutăcioasă la domnul vârstnic îmbrăcat în smoking şi la tovarăşul său, un vagabond frumos, care distona cu ambianţa elegantă.

Încă un pederast, şopti un bărbat vecinului său. Auzul fin al lui Peter surprinse cuvintele. Întreaga tensiune nervoasă a acestei nopţi se reflectă în ochii săi scăpărători. Era atât de furios încât nu aştepta decât o replică nepoliticoasă spre a-l pălmui. Îl scrută cu un aer provocator.

– Vă deranjează ceva?

Interpelatul, speriat, mormăi o justificare searbădă.

– Absolut nimic! Nu am nici cea mai mică intenţie de a vă jigni!

O'Neill îi întoarse spatele.

– Bob, hai la bar! Dar, înainte de asta, urmează-mă!

Se înapoiară la recepţie.

– O cameră pentru acest domn, îi spuse recepţionerului care răspunse cu o politeţe extremă:

– Prea bine, domnule!

– Dacă e posibil, lângă apartamentul meu.

– Am înţeles, domnule. Sub ce nume?
– Robert Flynn, actor la „XXI Century“.
– Foarte bine, domnule O'Neill!
Oferi o cheie lui Bob, care o primi maşinal de parcă ar fi fost drogat. Recepţionerul avusese tactul să nu-l întrebe de bagaje.
La bar, clienţii, chiar dacă erau vag şocaţi de prezenţa acestui băiat care, după veşminte, provenea din cartierele cele mai interlope, nu făcură comentarii, cu atât mai mult cu cât unii îl recunoscuseră pe faimosul Peter O'Neill, regizorul care tot atât de celebru îi egala pe Scorsese, Coppola şi Spielberg. Curiozităţile oamenilor de teatru sau de cinema nu mai mirau pe nimeni. Peter invită pe tânărul său protejat să ia loc la o măsuţă liberă. Un chelner se prezentă servil.
– Bună seara, domnule O'Neill! Nu-l uită nici pe Bob.
– Bună seara, domnule!
– Un meniu!, comandă Peter. Şi, ca aperitiv, icre negre şi somon afumat! Şampanie, iar pentru mine un juice de fructe!
Zâmbetul persiflant al lui O'Neill făcu să se arcuiască colţu¬rile gurii cu buze subţiri. Mâncărurile servite în casa lui Carter reapăreau, de data aceasta, în faţa lui Bob Flynn, o viitoare vedetă. Bizareria acestei repetiţii îl frapa. Margaret, apoi Bob. O seară care îl înviora. Îl intriga însă aerul abătut al băiatului.
– Ceva te necăjeşte, Bob?
– Nimic, domnule, nimic!
– De acum înainte nu trebuie să te mai roadă grijile. Vacile grase le vor izgoni pe cele slabe. Tot ce ai realizat pe scena acelui bar jalnic, plin de praf şi de mirosuri grele, ţi se va părea un vis urât, de demult.
Bob nu mai mâncase niciodată caviar. Peter îl învăţă cu o răbdare nemărginită cum să întindă icrele negre pe o bucată de pâine şi cum să le savureze. Cu somonul, Bob se descurcă onorabil. Deşi icrele negre îi plăceau, abia dacă le atinse. În schimb, goli trei pahare de şampanie, ca şi cum ar fi vrut să se îmbete.

– Pentru ce faceţi toate acestea pentru mine, domnule O'Neill?

Bob ştia că nu obţii nimic fără a da ceva în schimb. Trupul său? Lui Bob îi era ruşine să-i spună că se prostitua pentru a-şi asigura existenţa. Patronul barului, unde făcea striptease, îşi plătea derizoriu dansatorii: „Fiţi mulţumiţi că vă ofer ocazia de a fi obiectul dorinţelor unor femei cărora le plac bărbaţii tineri“. Bob nu frecventa barurile rezervate homosexualilor. Se lăsa agă¬ţat pe stradă de indivizi care se arătau foarte amabili până la consumarea actului sexual. De îndată ce îşi satisfăceau poftele, îl plăteau, apoi dispăreau pe furiş, ruşinaţi, ca şi cum ar fi făcut lucruri demne de reproş. Femeile se dovedeau mai zgârcite decât bărbaţii, dar se arătau, în schimb, mai avide de sărutări; se agăţau de el ca nişte lipitori şi voiau să-l păstreze câteva nopţi la rând fără a-i mai plăti suplimentul datorat. Credeau că, oferindu-i o pizza, două felii de jambon sau o cutie de conserve, se achită de obligaţiile lor şi aşteptau să li se mai ofere încă o noapte de dragoste. Dragoste!... Poeţii o cântă, romancierii o ridică în slăvi, filmele o glorifică... Dar Bob nu cunoscuse dragostea. Amorurile plătite cu persoane care îl scârbeau nu însemnau decât dezmăţ. Un dezmăţ respingător, pe care îl suporta silit de împrejurări.

Apariţia lui Bob îl găsise pe Peter nepregătit. El, care nu ajutase pe nimeni niciodată, care îşi repezea şi îşi umilea cola¬boratorii cu un fel de plăcere sadică, indiferent de importanţa lor, voia să facă din această haimana un actor.

– Asta-i meseria mea, de a descoperi talente. Iar tu eşti foarte talentat.

Explicaţia era numai în parte adevărată. Aşa că adăugă visător:

– Am fost atras de tine şi din cauza zbuciumului prin care treci. Nici eu nu sunt un om fericit.

O ironie tristă se desenă pe figura lui aspră.

– Mă bucur de celebritate, sunt bogat, câştig enorm, fetele cele mai frumoase mi se aruncă la picioare, aşteptând, în schimb, un rol, filmele mele se vând în toată lumea. Am în garaj trei Rollsuri, un Ferrari...

Făcu o scurtă pauză.

– Nu! Ferrari este de domeniul trecutului! Dar aş putea să-mi cumpăr altul... Totuşi, viaţa mea este dedicată filmului...

Arătă cu un gest platourile cu cele mai scumpe mâncăruri orânduite pe masă.

– Aş putea să mă îndop în fiecare zi cu icre negre şi să beau cea mai fină şampanie... Din nefericire, sunt singur. Am uitat ce înseamnă dragostea adevărată... Mă întreb chiar dacă am cunoscut-o vreodată... Ce să mai spun, sunt un om demn de compasiune... Nimeni nu-mi acordă un dram de simpatie, de înţelegere, de afecţiune... Este adevărat că nici n-am căutat prietenia nimănui... Dispreţuiesc oamenii...

Apoi reluă cu amărăciune:

– Nimic nu-i mai rău decât singurătatea...

Sorbi dintr-o înghiţitură juice-ul de portocale.

– Sunt bătrân... În timp ce tu eşti tânăr şi frumos! Al dracului de frumos!... Cred că mulţi ţi-au mai spus-o! Posezi comoara tinereţii, iar, pe deasupra, nu-ţi lipseşte nici talentul. Te-am văzut pe stradă singur, plângând, te-am văzut pe scenă asaltat de bacante, te-am văzut în salonul cel mare şi te văd la această masă... Nu trebuie să mănânci toată prăjitura ca să-ţi dai seama dacă este bună sau nu... Aceste elemente variate şi disparate mi-au dezvăluit felul tău de a gândi, reacţiile tale cele mai intime. M-am familiarizat cu trăsăturile fizionomiei, cu liniile corpului tău... Te-am văzut îmbrăcat şi te-am văzut gol...

Râsul lui persiflant îl descumpăni pe băiat.

– S-ar părea că îţi fac o declaraţie de dragoste! În realitate, mă mărginesc să te analizez... Reluă apoi pe un ton serios:

– Termină icrele negre, căci vor urma alte minuni culinare! Nu eşti obligat să consumi totul. Am comandat pentru tine o sticlă de vin de 1.000 de dolari. Vreau să văd pe faţa ta ce vei simţi când îţi vei înmuia buzele în această licoare divină. Un suspin umflă pieptul lui Bob.

– Sunt descumpănit... trăiesc parcă un basm... Visez... Totul îmi pare straniu!, exclamă pe un ton bizar. Şi, în acelaşi timp, trist... foarte trist...

Sprâncenele cenuşii ale lui Peter se încreţiră.

– Nu mi-ai spus ce te necăjeşte.

– Ar trebui să fiu fericit căci am câştigat lozul cel mare. Un zâmbet marcat de amărăciune apăru pe faţa sa frumoasă. Băiatul adăugă:

– Plăcerile care vin prea târziu îşi pierd din valoare.

– Vorbeşti de parcă ai fi atins vârsta mea. Chelnerul aduse solemn o sticlă prăfuită aşezată într-o rână în interiorul unui coşuleţ... amintea pe Madame Recamier tolănită pe divanul ei. Chelnerul deschise cu grijă sticla prăfuită, turnă puţin din vinul roşu-rubiniu într-un pahar de cristal cu marginile aurite, apoi îl prezentă lui Peter.

– Mulţumesc! Prefer să-l încerce acest tânăr domn! Intimidat, Bob luă paharul, îl duse la gură şi simţi parfu¬mul şi aroma vinului, îl gustă şi chipul i se lumină. Vinul îi coloră pometii, buzele. Bob părea un tânăr Bacchus îmbătat de elixirul zeilor.

– Domnul este un cunoscător, aprecie chelnerul după ce studie jocul de fizionomie al lui Bob.

Băiatul se învioră sub imperiul alcoolului. Frumuseţea lui devenise orbitoare. Peter urmărea cu atenţie expresia schim¬bătoare de pe faţa lui Bob. Îl şi vedea în cadrul obiectivului, în timp ce reflectoarele lăsau să cadă asupra lui ploaie de lumini, înveselit de vin, Bob uită de necazuri. Savură mâncărurile, până atunci necunoscute, sorbi puţină şampanie şi termină cu două pahare de Courvoisier. Şoptea cuvinte lipsite de sens, râdea fără motiv şi părea fericit.

Peter îl conduse în camera sa, îl dezbrăcă şi îl culcă în patul orânduit pentru noapte. Admiră nuditatea superbă a lui Bob.

„Într-adevăr, natura este generoasă cu unele fiinţe umane“, reflectă Peter.

Bob îşi întinse braţele spre el.

– Vreţi să facem dragoste?, îl întrebă.

– Acum eşti obosit. Trebuie să dormi. Să ştii că nu-ţi cer nimic în schimb, nici pentru dineul din seara aceasta, nici pentru ceea ce voi face pentru tine în viitor!

Îl mângâie pe frunte şi îl acoperi. Apoi se duse în aparta¬mentul său prin uşa de legătură, pe care camerista de la etaj o lăsase deschisă pentru orice eventualitate.

*

* *

A doua zi, Peter, însoţit de Bob, vizită sălile de recepţie ale hotelului „Pierre“, un sit apropiat de lacul din Central Park, o staţie de metrou, o stradă jalnică şi, în sfârşit, Bursa, unde se gândea să filmeze câteva scene. Încerca o senzaţie plăcută de a avea în preajma lui un tânăr care nu-i era nici asistent, nici nu făcea parte din conducerea studioului. Se simţea spri¬jinit de un prieten, de un băiat care-i merita încrederea, care îi împărtăşea viaţa. Pentru a ajunge la această concluzie, la această comuniune de sentimente, nu avusese nevoie de tratative, de discuţii... Totul se înlănţuise firesc.

În cadrul acestui mini turneu intrară şi la Di Pinto, un magazin cu îmbrăcăminte bărbătească de mare lux. Peter explică croitorului că dorea un set complet de costume pentru însoţitorul său.

– Voi lua toate măsurile, îi zise patronul care-l întâmpi¬nase personal.

– Mâine plecăm la Los Angeles. Găsiţi-i costume gata făcute.

Croitorul, zvelt, curtenitor, îl privi pe Bob pe deasupra ochelarilor, îl studie ca un sculptor care îşi studiază modelul înainte de a da prima lovitură de ciocan.

– Are un corp atât de perfect încât aş putea să-i ofer, dacă sunteţi de acord, câteva dintre costumele prezentate la ultima noastră expoziţie de modă bărbătească. Preţul va fi mai ridicat deoarece este vorba de unicate...

– Preţurile dumneavoastră sunt şi ale mele. Nu-mi place târguiala. Dar, cât mai repede! Ne grăbim!

Croitorul şi ajutoarele sale prezentară o serie de costume de ultimă modă care păreau confecţionate pentru Bob. Din când în când, acesta arunca priviri alarmate spre O'Neill. Profitând de faptul că vânzătorii magazinului se îndepărta¬seră pentru a aduce alte piese, îi şopti:

– Dar eu n-am bani să-mi cumpăr ţoalele astea!

– Cine ţi-a spus că trebuie să plăteşti? Este un avans din viitoarele tale onorarii.

Bob părăsi magazinul urmat de un şir de vânzători care umplură portbagajul Cadillacului de cutii cu litere aurite ce conţineau costume bleumarin, gri, maro, albe, costume de sport, precum şi cămăşi, ciorapi de mătase, pantofi şi lenjerie asortată. Bob avea senzaţia că pluteşte într-o lume a viselor. Se instalară în Cadillac, care se puse lin în mişcare. Tânărul privea în jur, pipăia banchetele din piele, tabloul de bord, geamurile...

– Ce faci acolo?

– Mă întreb dacă nu sunt mort...

– Mort? Ce idee!

– Şi dacă n-am ajuns în rai! Numai că oamenii de teapa mea nu au acces în rai!

– Nu! Nici nu visezi şi nici nu eşti mort. Ai făcut primii paşi spre o carieră care îţi deschide porţile raiului pământesc. Mari artişti au trecut prin greutăţi teribile ca să pătrundă în lumea filmului. Tu ai fost mai norocos. Asta-i tot!

*
* *

Cinară la „The Quilted Giraffe“, un restaurant de lux, pe care Bob nu-l văzuse până atunci decât pe dinafară, fără să-şi închipuie că într-o zi se va număra printre clienţi. Se uita în jur, la clienţi, tineri sau bătrâni, care purtau cu toţii pecetea clară a bogăţiei. Femeile îşi etalau bunăstarea prin inele, brăţări, coliere care străluceau lansând mii de focuri.

– Am rezervat pentru seara aceasta bilete la Metropolitan Opera House. Va fi un spectacol de balet pe care trebuie să-l vezi, Bob. Doar eşti dansator! Eu sunt puţin obosit, apoi tre¬buie să revăd scenariul. Să introduc un rol pentru tine şi să fac câteva îmbunătăţiri absolut necesare.

– Dacă nu vreţi să ieşiţi în seara aceasta, rămân cu dum¬neavoastră. N-am să vă deranjez. O să mă uit la televizor...

– Nu! Tu te vei duce la spectacol! Ştii să conduci? Îţi încredinţez Cadillacul.

– Nu îndrăznesc să mă aventurez... Mi-am luat permisul de conducere doar de câteva luni.

– Maşina este asigurată. Dar dacă tu vrei, cer un şofer.

– Dar va costa foarte scump...

– Bob, dacă vrei să-mi faci plăcere, să nu-mi mai vorbeşti de bani!

Adolescentul purta un costum bleumarin, ca şi clienţii invidiaţi pentru eleganţa lor şi părea ciudat să-şi schimbe blugii rugoşi, cârpiţi, spălăciţi şi cam strâmţi, deoarece între timp mai crescuse. Nu-şi dădea seama că blugii strâmţi şi colanţi îi scoteau în evidenţă contururile virilităţii şi că acea umflătură promiţătoare atrăgea privirile surescitate ale ama¬torilor. Când trecea pe stradă, femeile îl fixau cu o insistenţă jenantă. Mulţi trecători, cu dorinţele trezite, se opreau să-l admire. Aceasta era meseria lui, de a-i provoca, de a-i înfier¬bânta. În ciuda naivităţii şi candorii sale, îşi dădea

seama de adevărata semnificaţie a interesului pe care-l trezea. Şi se obişnuise să-i farmece pe oameni.

Când îşi văzu în oglinzile hotelului propria imagine în costum bleumarin cu o cupă admirabilă, cravata cu desen discret, cămaşa de mătase albă şi îndeosebi batista imaculată care împodobea buzunarul de la vestă, abia dacă se putu recu¬noaşte. Îşi admira eleganţa, dar în acelaşi timp simţi regretul de a-şi fi pierdut copilăria. Avea aerul unui adult. Este ade¬vărat, foarte tânăr, dar care trecuse de pragul adolescenţei. Dintr-odată deveni conştient de trecerea timpului. Înainte de a-l fi cunoscut pe Peter O'Neill era speriat, deoarece clienţii preferau băieţii tineri, foarte tineri. Adolescenţii erau bine plătiţi. Cum treceau de douăzeci de ani, preţurile începeau să scadă vertiginos. Iar când se apropiau de treizeci de ani, doar beţivii, aproape inconştienţi, îi mai pescuiau de la fund.

Acum nu se mai temea de viitor... Viitor... Faţa i se întu¬necă... Încercă să-şi alunge gândurile...

Când auzi vocea lui Peter, care îi striga din apartamentul său să se grăbească, îi răspunse că era gata şi veni în fugă. Acesta îl privi îndelung, apoi îi refăcu nodul de la cravată.

– Perfect! Perfect! Ai aerul unui prinţ ieşit incognito pen¬tru a cunoaşte viaţa nocturnă a New York-ului.

Când intrară în restaurant, ochiul versat al lui Peter sesiză că toate privirile se îndreptau spre tânărul lui însoţi¬tor. Invidia se descifra uşor pe figurile bărbaţilor. Femeile îşi pipăiau cu cochetărie genele false. Semne care nu-l înşelau niciodată. Făcuse o bună achiziţie.

Peter chemă pe *maitre d'hôtel* şi îi ceru un şofer care să conducă Cadillacul domnului Robert Flynn. Adolescentul întrebă dacă protectorul său nu-l supunea unei noi încercări. Se despărţiră în hol.

– Petrecere bună, Bob!

Înainte de a se despărţi, Peter îi vârî în buzunar un teanc de bancnote verzi.

Un *groom* se apropie de Bob.

– Domnule Flynn, maşina vă aşteaptă!, zise cu o politeţe excesivă.

Uşor ameţit, Bob îşi duse mâna la frunte. Se simţea purtat de un vârtej strălucitor care îl înfricoşa.

– Nu vă simţiţi bine, domnule Flynn?, se interesă bine¬voitor *groom*-ul. Vreţi o aspirină?

– Mulţumesc! Nu face nimic. O indispoziţie uşoară.

Portarul galonat îi deschise grăbit uşa dublă de cristal.

Şoferul în livrea, cu şapca în mână, îi deschise portiera din spate, apoi se instală la volan.

– Metropolitan Opera House!, comandă Bob cu o voce care nu era a lui.

„A comanda“! O atitudine care până acum îi era străină.

– Mi-am împrospătat provizia de băuturi, domnule Flynn, anunţă şoferul. *Maitre d'hôtel* mi-a comunicat că preferaţi Courvoisier. Mi-am permis să adaug şi câte o sticlă de Fine Napoleon, de scotch şi de şampanie.

– Mulţumesc...

– Frédéric, la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

La Metropolitan House îl conduseră la un fotoliu de orchestră.

Metropolitan House îl fermeca pe Bob. Admira tapiseriile semnate de Chagall, covoarele roşii care acopereau treptele scării principale, candelabrele de cristal, plafonul cu frunze aurite. Amploarea sălii, spectatorii eleganţi, cea mai mare parte în vârstă, murmurul publicului, parfumurile care îmbălsămau atmosfera, fotoliul moale erau alte elemente care îi trezeau curiozitatea. Oamenii încântaţi de frumuseţea lui nu-l mai priveau cu o insistenţă provocatoare, ca foştii clienţi, ci se uitau la el ca din întâmplare.

Se obişnuise repede printre oamenii bogaţi, o acomodare pe care Peter o remarcase cu plăcere.

Peter!... Peter O'Neill!...

Bob îşi aminti faţa lui aspră, prelungă, brăzdată de ani şi totuşi atât de scumpă, în pofida zâmbetului ironic. Acest om era un Dumnezeu pentru el. Nu încercase nici un moment să se strecoare în patul lui, deşi uşa dintre

cele două camere era deschisă. Era pentru prima oară când un om cheltuia bani pentru el fără să profite de trupul lui, să se bucure de el, pentru a se desfăta. Ceva de neînţeles? Îl aprecia pe Peter pentru atitudinea lui şi îl ridica pe un soclu de fildeş. Peter îl considera om, şi nu obiect.

Spectacolul de balet îl uimi. Dar nu reuşea să-şi păstreze cal¬mul, nici să urmărească atent evoluţiile dansatorilor. Mişcările lor graţioase distonau cu contorsiunile brutale, grosolane, ale tinerilor săi tovarăşi de striptease, care aveau obligaţia să le excite pe spectatoare, la care se adăuga şi consumul de băuturi alcoolice, menit să umple buzunarele patronului.

La prima pauză se ridică şi părăsi teatrul.

Peter îi vorbea de viitor, de cariera sa, dar Bob voia să uite viitorul. Îi ajungea să trăiască prezentul. Coborî treptele de marmură... Cadillacul înaintă în întâmpinarea lui... Şoferul îi deschise din nou portiera... Ce senzaţii exaltante!... Înainte de a se urca în maşină, Bob îmbrăţişă cu privirea o parte a cerului înstelat care se întindea spre un infinit strivit între zgârie-norii din Lincoln Center. Ar fi vrut să ştie ce este dincolo de acest infinit. Deoarece în ochii lui cerul nu era decât o boltă enormă perforată, în care se aflau globuri electrice, ca un plafon al unui bar nemăsurat de mare. Doar nu i se spune boltă cerească? Aşadar, trebuie să fie o altă lume dincolo de această boltă... Poate că raiul... Dar, dacă există un rai, cu siguranţă că acesta n-a fost conceput pentru băieţi ca el, care îşi vindeau trupul celor care ofereau mai mult. Erau printre prostituaţi portoricani cu ochi dulci şi buze roşii, mexicani cu pielea oacheşă, italieni zvelţi, cu părul buclat, spanioli curtenitori cu gesturi rotunde, prevenitoare, americani din Middle West eşuaţi pe străzile New York-ului. Nici unul dintre ei nu atinsese douăzeci de ani... Nu lipseau nici amatorii care se vindeau din plăcere, din dispreţ faţă de convenţiile sociale sau de prejudecăţile din familiile puritane. Băieţii din baruri, „artişti“ ca şi el, se dezbrăcau încet în faţa

publicului dezlănţuit, scoţându-şi veşmintele unul după altul ca trandafirii cărora li se smulg petalele până când rămâne un boboc golaş la capătul unei tije verzi. Apoi mai erau efeminaţii pe care Bob şi ceilalţi tineri îi detestau şi îi dispreţuiau. Bărbatul trebuie să rămână bărbat, oricare i-ar fi obiceiurile, tarele, perversiunile, plăcerile... De cealaltă parte a barierei erau clienţii, tineri sau bătrâni, bogaţi sau mai puţin bogaţi. Bătrânii voiau să-şi retrăiască tinereţea pierdută. Bob ura bandele de adolescenţi care îi ademeneau pe unii bărbaţi în colţuri mai retrase ca să-i jefuiască. Apoi, mai erau femeile care se târguiau pentru câteva monede şi care, după o noapte de dezmăţ, săreau din pat, îşi făceau toaleta şi plecau fiecare la slujba sa... Erau băieţi care-şi ascundeau homosexualitatea şi alţii care se lăudau cu asta... Bob n-ar fi ales lumea putredă dacă ar fi avut bani suficienţi pentru a se întreţine. Dar sărăcia, şomajul, indolenţa sunt cei mai răi sfetnici.

În faţa clădirii lui Metropolitan House, un băiat, portorican după toate aparenţele, frumos şi zvelt ca o trestie, îi tăie calea privindu-l în ochi, căci homosexualii se recunosc între ei, şi îi lansă o invitaţie mută. Ghicise că Bob, după haine şi după Cadillacul care îl aştepta, trebuie să fie un client plin de bani. Acum, Bob făcea parte dintre cei bogaţi care îşi puteau permite fantezia de a cumpăra fete sau băieţi. Dar, în clipa aceea, Bob avea oroare de orice apropiere trupească, chiar şi între soţ şi soţie. Acum putea să sărute din plăcere, alegându-şi cu grijă partenerele.

Îşi aminti de un episod din viaţa sa. O femeie bogată între două vârste, destul de drăguţă, îi propusese să-l întreţină, cu condiţia de a i se dedica. Să se culce numai cu ea, s-o înso¬ţească peste tot, să fie un cavaler amabil. Văzuse cu câteva zile înainte filmul „American Gigolo“. Un vânzător de plă¬ceri se băgase sub fusta unei femei împins de nevoia de a se dezvinovăţi de o crimă pe care n-o săvârşise. Dragostea sa târzie pentru clienta generoasă, care îl salvase cu riscul de a se

compromite, nu era dragoste, ci doar exteriorizarea recunoştinţei sărmanului gigolo, dus de zgardă.

Lui Bob îi plăcea libertatea. Refuzase propunerea femeii drăguţe. Avea morala sa. Nimic nu i se părea mai josnic, mai ruşinos decât să fie întreţinutul unei femei, fie ea şi miliardară. Nu voia să datoreze nimic nimănui. Oferta lui Peter O'Neill era cu totul altceva. I se prezenta pe tavă o carieră invidiată, visată de toţi tinerii din lume, fără să i se ceară nimic în schimb. Chiar şi când i se oferise după dineul de la Plaza şi după instalarea sa în camera de lux, care depăşea visele lui cele mai extravagante, Peter nu-i acceptase dăruirea.

– În Strada 42!, zise Bob, apoi intră în maşină.

Coborî geamul apăsând pe un buton; acum, privea trecă¬torii care se încrucişau pe trotuar. Recunoştea cu uşurinţă băieţii şi fetele vânzătoare de plăceri. Îi ceru şoferului să se oprească.

– Vreau să fac o mică plimbare pe jos. Să mă urmezi.

– Prea bine, domnule.

Frédéric ştia că îi va fi greu să înainteze lent prin circulaţia aceea nenorocită, dar se prostitua pentru un bacşiş.

– Poate doriţi să vizitaţi un bar cu cele mai frumoase fete din New York?

– Mulţumesc. Am să-ţi spun dacă am nevoie.

Bob coborî. Lumea bizară, obişnuită a Străzii 42 se grăbea îmbătată de spectacolul acestei căi lactee, aţâţată de vitrinele seducătoare, prinsă de acest „perpetuum mobile“, căci strada nu se golea nici ziua, nici noaptea. Graba nu avea ce căuta pe Strada 42. Aglomeraţia o făcea imposibilă. Aici întâlneai trecători curioşi, turişti uimiţi, îndrăgostiţi, drogaţi buimaci, prostituate şi prostituaţi, legiuni de vânzători de droguri, cerşetori, naivi, vagabonzi, cowboys de noapte în căutare de bani, vânători de toate vârstele pândindu-şi prada, derbedei beţi puţind a alcool.

Toată lumea îl măsura din ochi ca pe o pasăre rară, deoarece bogaţii, cu excepţia unor extravaganţi, nu

circulau niciodată pe jos pe această stradă, faimoasă în toată lumea. Privilegiaţii treceau adăpostiţi de geamurile limuzinelor, geamuri închise cu grijă, căci riscau să primească un scuipat în obraz. Vagabonzii beţi se răzbunau astfel pe toţi bogaţii aroganţi şi eleganţi. Maşinile mari şi somptuoase nu se opreau decât la intrarea unor baruri la modă, păzite de portari galo¬naţi şi de două sau trei gorile, care îi îndepărtau pe curioşi şi îi salutau pe privilegiaţii care intrau călcând pe un covor roşu sub o boltă cu ghinde aurite, după ce parcurgeau blazaţi spa¬ţiul dintre automobil şi uşa deschisă cu grăbire a localului.

Câţiva băieţi, foşti camarazi ai lui Bob, crezură că îl recu¬nosc, dar nu îndrăzniră să se apropie de el, căci se temeau să nu-l confunde cu vreunul dintre acei bogătaşi trândavi care, din întâmplare, îi semăna. Îmbrăcămintea lui fasonată după ultima modă şi care împrăştia mirosul unei foarte scumpe ape de toaletă franţuzeşti îi intimida. Bob fusese ispitit de ideea de a intra în barul în care foştii săi camarazi începeau abia exhibiţiile de striptease, apoi să se prezinte patronului, să-i ceară ultimul său salariu, iar, în final, să-i anunţe cu o răceală afectată decizia-i de a abandona teatrul. Va trece ca o stea căzătoare, care sclipeşte o clipă, apoi se pierde în neant... Înţelese însă că o asemenea vizită ar fi deplasată... Dar, când păşi prin faţa intrării, portarul îl privi uluit. Clătină capul descumpănit, întrebător. Amuzat, Bob îi spori confuzia, făcând semn şoferului să oprească limuzina.

Frédéric sări de la volan şi - prevenitor - îi deschise porti¬era. Bob se instală pe bancheta dinapoi, rezervată stăpânilor, apoi Cadillacul se îndepărtă.

Bob nu acţionase împins de orgoliu, căci nu cunoştea acest sentiment. Mai degrabă fusese mânat de plăcerea copilă¬rească de a juca o farsă, îmbinată cu dorinţa de a se scălda în cuprinsul visului trăit... Senzaţia de vis era accentuată de instinctul absurdităţii vieţii trăite până atunci... Pătrunsese într-un tunel strălucitor, evanescent,

care nu-i permitea să se îndrepte decât spre un sfârşit inevitabil... un sfârşit pe care voia să-l uite... Privea lumea care se scurgea în jurul lui, conştient de norocul care-l atinsese cu bagheta sa magică... Pe de altă parte, în fundul acestui tunel se afla o cale lac¬tee prinsă - încă o absurditate - într-un vârtej din care nu se putea desprinde... Vârtejul îl purta spre o gaură neagră, gigantică... gaura îl atrăgea cu o asemenea forţă, încât lupta lui de a se elibera era pierdută dinainte...

Contrastul dintre lumina strălucitoare şi tenebre îl speria, îl exaspera... Înainta pe acest drum bizar, urmându-şi destinul în voinţa Parcelor, cum ar fi spus anticii... Luminile care i se dezvăluiau, pe măsură ce avansa, îi evocau stelele pe un fundal negru, infinit... Bob nu îşi însuşise o cultură formată treptat, asemenea adolescenţilor de vârsta sa, care frecventează şcoli, acumulează cunoştinţe şi le uită de îndată ce îşi iau diplomele. O strălucire falsă. Cei mai mulţi devin mediocrităţi patente. Doar o minoritate extrem de restrânsă aprofundează materiile ale căror rudimente le-au învăţat la şcoală...

Avid de lectură, Bob citea tot ce-i cădea în mână. Literatură bună sau proastă, reviste de cinema şi de ştiinţă. Parcursese, din întâmplare, câteva cărţi de astronomie. Ştia, de pildă, că anumite particule atingeau viteze care depăşeau de departe concluziile lui Einstein în domeniul faimoasei teorii a rela¬tivităţii, dar nu avea habar de mecanismul, de fapt foarte simplu, care conduce universul sau de energia care se afla în fiecare fiinţă umană, ca şi în fiecare furnică... Citise „Romeo şi Julieta“, găsise într-un tomberon o cărticică ce îl fermecase, dar nu ştia cine a fost Shakespeare... Asculta, transportat pe aripile de aur ale muzicii, simfoniile lui Ceaikovski, dar ridica din umeri dacă i se vorbea de compozitor... Se extazia în faţa operelor de sculptură şi de pictură, dar îi scăpa semnificaţia artei... Vorbea argoul englezesc al drojdiei societăţii, însă, dotat cu o inteligenţă nativă strălucitoare, putea să folosească

limbajul elegant deoarece adoptase cu uşurinţă modul de a se exprima al clienţilor săi, artişti, oameni de ştiinţă, scriitori, doamne din înalta societate sau nobili cu gusturi rafinate. Se adapta, ca un cameleon, faţă de oameni şi de împreju¬rări. Poate că şi mimetismul acesta îl impresionase pe Peter O'Neill... Concepea universul cu milioanele şi miliardele sale de ani-lumină, dar nu putea să împartă un număr. Bob era un fenomen extrem de rar. Un diamant brut de o frumuseţe şi de o mărime fără pereche, pe care nimeni nu-l şlefuise... Părăsea un trecut în care haosul şi negura mizeriei se dădeau la o parte pentru a-l lăsa să intre în lumea privilegiaţilor.

Citise într-o revistă că Steve McQueen înlocuia din dialo¬gurile sale cuvintele greu de pronunţat, din cauza lipsei lui de cultură. Bob însă nu se va poticni de asemenea piedici. Va şti să se descurce fără probleme. Va fi actor. Un mare actor. I-a spus-o Peter O'Neill. Ochii i se umplură de lacrimi de emoţie.

– La hotel!, porunci şoferului.

CAPITOLUL 3

Ştirea cu privire la sporirea bugetului „Orgiei americane“ sosi la Los Angeles înainte de întoarcerea lui Peter O'Neill de la New York. George Bryner primi drept afront favoarea acordată personal regizorului, deoarece, în mod normal, problemele financiare dificile trebuiau să urmeze calea ierarhiei administrative, singura abilitată să negocieze la nivel înalt. Dar George era sigur că n-ar fi putut obţine rezultatele lui O'Neill. Ar fi fost refuzat cu argumente juridice şi financiare şi i s-ar fi arătat uşa politicos, dar categoric.

Totuşi, el şi Peter ar fi trebuit să fie prieteni deoarece văzuseră lumina zilei în acelaşi an şi în acelaşi orăşel din Middle West; doar un gard de lemn câinesc despărţea casele lor de burghezi cu dare de mână. Dar, încă din adolescenţă, o antipatie profundă, greu de explicat, îi îndepărtase unul de celălalt. Amândoi erau inteligenţi, ambiţioşi, certăreţi şi susceptibili. La şcoală, spiritul lor de emulaţie luase propor¬ţiile unei rivalităţi înverşunate. Făceau curte aceloraşi fete şi străluceau la fel pe terenurile de sport. La Universitatea din Yale aleseseră aceeaşi specialitate: finanţele. Împinşi de hazard, sau poate din dorinţa de a-şi învenina reciproc viaţa, se angajaseră la acelaşi grup bancar, „Intercontinental“, care fusese înghiţit mai târziu, printr-o lovitură financiară sălba¬tică, de către corporaţia „Universal“. Pe atunci deveniseră deja persoane importante şi conduceau câte un departament.

După o luptă îndelungată, George Bryner fusese înscăunat preşedinte al studioului, care pe atunci înregistra pierderi în creştere. Era pe punctul de a fi concediat, însă avusese şansa de a-l reîntâlni pe Peter O'Neill, care îşi schimbase profesia alegând-o pe cea de cineast. După o serie de filme mediocre, Peter realizase

câteva superproducţii care recoltaseră sute de milioane de dolari. George Bryner fusese salvat.

Dar recunoştinţa este o mâncare care se digeră greu. George detesta faptul de a fi obligatul lui O'Neill, a cărui stea se înălţa vertiginos. Aflase că Leslie Carter voia să-l înlocuiască cu O'Neill. Acesta însă refuzase orice promovare administrativă care l-ar fi îndepărtat de producţia de filme. Dar cât va mai rezista tentaţiei? Acum, nimeni nu l-ar mai fi putut împiedica să-şi asume într-o zi preşedinţia unei societăţi independente de producţie. Leslie îi face a toate concesiile, numai să nu-l piardă. Exemplul lui Spielberg, al lui Lucas şi al lui Coppola, care se eliberaseră de dominaţia multinaţionalelor, lua proporţii...

Strivit de gânduri negre, Bryner se plimba agitat de la un capăt la celălalt al biroului său. Îndemnat de nevastă-sa şi de o atracţie exagerată pentru lux, cumpărase pe credit o vilă somptuoasă mobilată pe Beverly Hills, care îl costase patru milioane. Împrumutase un milion şase sute de mii de la Banca Sunderland şi trebuia să achite lunar o sută douăzeci de mii de dolari. Urmaseră şi alte împrumuturi: pentru blănuri, pentru rochii, pentru bijuterii, pe care Gloria, soţia sa, o actriţă medi¬ocră, le cumpăra ca să-şi păstreze „standingul“; facturile se precipitau cu o frecvenţă supărătoare. Un Rolls pentru soţie, un Cadillac pentru sine, un Ferrari pentru Chris, fiica lor, de ase¬menea actriţă, ca şi o Honda cu patru cilindri pentru Herb, fiul lor, îl despuiaseră de încă cinci sute de mii de dolari. Salariul şi beneficiile realizate abia dacă îi ajungeau să achite ratele scadente. Concedierea lui ar fi fost un dezastru.

Îşi reproşa furios coşmarul meritat care îl chinuia şi cu ochii deschişi, în timpul zilei, la birou, la dejunurile de afaceri, la dineuri şi la recepţiile pe care le oferea în fiecare sâmbătă. Dorise să aibă o soţie cu patruzeci de ani mai tânără decât el. O părăsise pe dulcea şi devotata Katherine, care îmbătrânise lângă el şi îi dăruise doi copii, pe Chris, o fată frumoasă, dar voluntară, mândră şi

arogantă, ca şi tatăl ei, şi pe Herbert, Herb pentru prieteni, care nu avea nimic excepţional în afară de pasi¬unea pentru motociclete cu mulţi cilindri şi ataşamentul faţă de tovarăşii săi amatori de plimbări lungi şi de încăierări.

Gloria, formidabilă la pat, nu-şi îndeplinise promisiunile pe plan profesional. George ar fi preferat ca ea să renunţe la cariera de actriţă şi să se dedice rolului de stăpână a casei. Dar Gloria refuza. Datorită influenţei bărbatului său, făcea rost de contracte, chiar dacă regizorii fugeau de ea ca de ciumă. George retrăia drama lui Hearst, care făcea toate sacrificiile pentru ca metresa lui, Marion Davies, să devină o stea, în ciuda lipsei de talent. Din nefericire, George nu dispunea de mijloacele financiare ale lui Hearst.

Herb şi îndeosebi Chris nu-i iertau divorţul şi intrarea în casa lor a unei intruse pe care o urau. Dar George înfrunta toate neplăcerile ca s-o păstreze pe Gloria. Graţie frumuseţii ei senzuale recâştigase tinereţea şi bucuria de a trăi.

Katherine îi trezea amintiri penibile. Lângă ea simţea cum îmbătrâneşte. Era o femeie mărunţică, cu capul rotund, cu ochii rotunzi, cu nasul rotund, cu sânii, şoldurile şi fesele rotunde. Părea o minge de tenis încărcată de mătăsuri şi de bijuterii. O minge bătrână, moale, inutilizabilă. Se căsătorise cu ea fiindcă tatăl ei era un preşedinte „tycoon“ al unei multinaţionale, care ar fi putut să grăbească ascensiunea ginerelui şi să-l ajute în carieră. Dar socrul - bogat, generos şi gata să facă orice plă¬cere fiicei îndrăgostite nebuneşte de soţul său - murise într-un accident. Derapând brusc, Rollsul lui se lansase cu o sută de kilometri pe oră într-o prăpastie. George risipise zestrea soţiei în afaceri hazardate. Într-o noapte de insomnie făcuse bilanţul căsătoriei sale. Existenţa Katherinei devenea o povară. Îi făcea greaţă corpul ei durduliu şi flasc când se lipea de el în patul conjugal. Dar visele acestea urâte trecură.

Acum, George zâmbea satisfăcut ori de câte ori se uita în oglindă. Cine ar fi zis că era trecut de şaizeci de ani? Nu i se dădea mai mult de patruzeci. Părul argintat de vreme îi dădea un aer distins, ridurile nu-i stricau faţa, ochii îi erau plini de viaţă, corpul îşi păstra supleţea. Nu-şi comanda costumele la Londra, ca Leslie, dar eleganţa sa atrăgea încă atenţia. Sau se hrănea cu iluzii? Gloria lipsea aproape toată ziua de acasă fiindcă inter¬preta un rol secundar într-un film de categoria „B“

Chris, de asemenea actriţă, juca într-un film pe care îl realiza Peter O'Neill. Oamenii se întrebau dacă o acceptase pentru talentul ei sau pentru că era fiica preşedintelui stu¬dioului? George îşi manifesta aversiunea faţă de alegerea lui Chris, cu atât mai mult cu cât rivalitatea dintre fiică şi mama vitregă lua proporţiile unui conflict permanent. Chris o sfida pe Gloria şi îi ridiculiza nulitatea profesională. Iar, ca să pună capac la toate, George îşi bănuia fiul că se droghează. Nu avea dovezi, însă aerul acestuia, adesea buimac, îl tulbura.

Secretara îi anunţă sosirea domnului O'Neill. Nu-l lăsă să facă anticameră, deoarece îi cunoştea susceptibilitatea.

– Vin direct cu taxiul de la aeroport, George. Bagajele mi le-am trimis acasă cu maşina de serviciu.

George îl felicită pentru succes, apoi adăugă cu o solicitu¬dine afectată:

– Accidentul maşinii dumitale m-a impresionat profund. Din fericire, victima este un străin.

Peter se întrebă de ce interlocutorul său dezgropa această afacere dezagreabilă. Schimbă subiectul ca să-şi manifeste indiferenţa.

– În drum am făcut un tur pe platou. Sunt consternat. Godwin nu este la înălţimea încrederii mele. Lucrează ca un amator. În seara aceasta am să studiez scenele turnate în absenţa mea. Bănuiesc că trebuie să refac totul.

Era un şah la rege, deoarece Godwin Mason, al doilea asistent realizator al lui O'Neill, se bucura de protecţia pre¬şedintelui. Apoi adăugă:

– Sincer, îmi pare rău de această călătorie la New York. Şi dumneata ai fi putut rezolva tot aşa de bine problema sporirii bugetului.

Încă o săgeată lansată împotriva lui George. Peter voia să-i sublinieze inutilitatea, rolul lui de preşedinte fără personalitate.

*

* *

Bob Flynn auzise de multe ori vorbindu-se de California, de cerul ei veşnic senin, de vara care se prelungea de la un capăt la celălalt al anului, de frumuseţea peisajelor, de bogăţia şi exo¬tismul oraşelor, de lumea extravagantă dominată de industria cinematografică, de Silicon Valley şi de falia San Andréas... Falia!... O ameninţare permanentă a morţii... În epoca sa tristă de striptease, California era pentru Bob mai inaccesibilă decât luna pentru un amator de ascensiuni cu balonul. Şi totuşi, impo¬sibilul se realizase. Încă sub imperiul unei emoţii puternice, se trezea pe aeroportul internaţional de la Los Angeles, lângă un om care, cu câteva zile în urmă, era pentru el un necunoscut.

Se afla în pragul unei experienţe extraordinare care îl înfri¬coşa. Cine ar fi putut să-l asigure că această aventură nu era rezultatul unui capriciu al lui Peter O'Neill, care ar putea să-l părăsească într-o zi? Simţea cum i se urcă în obraji ruşinea; păcătuia lăsând îndoiala să i se strecoare în inimă. La urma urmelor, în cel mai rău caz, putea să-şi reia vechea meserie, chiar dacă această supoziţie îi ridica un nod în gât. Nu! Peter O'Neill nu-l va părăsi. Între ei se născuse o legătură greu de definit, dar foarte puternică.

Peter îl conduse cu un taxi la studio. „Marele“ O'Neill fu primit ca un suveran de către supuşii săi. Bob simţi că

ameţeşte pe platoul în plină activitate. Camerele instalate pe suporţi cu forme bizare, reflectoarele orbitoare, mulţimea de tehnicieni, actorii, nenumăratele accesorii, un adevărat caleidoscop în care se amestecau culori, feţe, lumini şi umbre. Decorul reprezenta un salon cu linii moderne.

O voce strigă: „Acţiune! “. Apoi se desfăşură o scenă de dragoste între o fată frumoasă ca manechinele prezentate în revistele de modă şi partenerul ei, mai scund, suit pe un scăunel. Datorită acestui mijloc reuşeau să-şi lipească buzele ajunse la acelaşi nivel pentru a simula o sărutare arzătoare. O mare linişte se aşternuse peste mulţimea nemişcată. „Tăiat! “, porunci aceeaşi voce.

Toată lumea se puse în mişcare ca să pregătească scena următoare. Tânărul coborî de pe scăunelul său.

– Îngrozitor!, exclamă O'Neill. Trebuie să iau eu frâiele în mână!

Se întoarse spre Bob, la care oamenii se uitau curioşi.

– Aşteaptă-mă aici! Mă duc să-l văd pe preşedinte şi mă întorc.

Bob se uita în jur. În mijlocul acestei lumi surprinzătoare, asemenea unui stup de oameni ce lucrau pentru acelaşi scop şi care, aparent, erau un întreg, se simţea marginalizat, străin. Hazardul îl aruncase printre creatorii de filme care făceau America să viseze şi se hrăneau cu propriile vise. La cinema, oamenii, aşezaţi pe câte un scaun umplut cu câlţi, uitau de condiţia lor, de griji, de urâţenia vieţii, ca să se piardă pe cărările westernului, să se amestece printre oaspeţii unor recepţii superbe, să tremure de groază în faţa măştilor unor fiinţe diforme, oribile.

Deocamdată, Bob nu se simţea în apele sale. Dacă la început îi trezise o anumită curiozitate faptul că se afla în preajma lui O'Neill, acum se simţea uitat, ignorat, ca şi cum n-ar fi existat. Chiar şi aceia care îi cereau să se dea la o parte pentru a instala câte un accesoriu păreau să se uite prin el. Doar femeile îi aruncau din când în când câte

un zâmbet de parcă ar fi întâlnit o veche cunoştinţă. Subestima fascinaţia pe care o emana sau poate că o pierduse în momentul în care îşi schimbase cămaşa în carouri cu costumul gri cumpărat la Pinto? Mai era încă o explicaţie: la Hollywood, frumuseţea rătăcea pe străzi.

Peter se înapoie şi îi ceru părerea asupra acestui mediu care va deveni, de acum înainte, şi al lui, apoi începu să dea ordine cu vocea sa tunătoare, cu intonaţii necunoscute de Bob, să critice, să-i ridiculizeze pe tehnicienii care făceau cele mai mici greşeli. Acum ieşeau în lumină miile de faţete ale carac¬terului său irascibil, brutal, despotic, capricios, tracasant şi batjocoritor. Părea că reflectoarele, ambianţa studioului dez¬văluiau cele mai mărunte fragmente ascunse în fiinţa sa.

Bob înţelese de ce revistele de cinema îi subliniau groso¬lăniile, plăcerea diabolică de a-şi umili colaboratorii, cât şi dorinţa de a atinge perfecţiunea. Toţi cei care se învârteau în jurul lui îl acceptau cu toate calităţile şi cusururile lui, fiind conştienţi că participă la realizarea unor noi capodopere. Sau poate se temeau să nu fie concediaţi? La Los Angeles mişu¬nau şomerii şi vânătorii de glorii. Dar porţile studiourilor se deschideau cu parcimonie.

După o scenă deosebit de laborioasă, Peter schiţă un semn lui Bob.

– Acum vom face o mică probă. Prima încercare va consta din lectura acestui text; va trebui să oglindeşti pe faţa ta senti¬mentele pe care ţi le sugerează. Vocea ta trebuie să le exprime convingător. Apoi te vei angaja într-un dialog, după acelaşi text, cu un actor experimentat. Dar să nu te temi! Consideră toate acestea ca un joc luat în serios, cum o fac copiii. OK?

Bob luă un caiet pe care asistentul i-l oferi cu neîncredere. Adesea, frumuseţea nu face casă bună cu talentul. Băiatul era prea frumos spre a-i inspira încredere. Actorii care strălucesc prin fizic obţin, de obicei, roluri secundare.

Asistentul însă avu surpriza să audă o voce limpede, agre¬abilă, cu intonaţii corecte, potrivite textului, şi care se exteri¬oriza pe faţa lui printr-o gamă de sentimente fidel redate. Îl surprinse tonul lui natural. Bob întâlnise în scurta sa carieră oameni atât de diferiţi, situaţii atât de stranii, încât se deprin¬sese să se adapteze la împrejurările cele mai diverse. După lectură remarcă plăcut surprins uimirea întipărită pe trăsă¬turile auditoriului uimit de această revelaţie. Apoi urmă scena conflictului. Şi aici bogata experienţă a vieţii lui îl ajută. Actorul care trebuia să-i dea replica striga, prefăcându-se că-i caută râcă. Bob îşi aminti de clienţii care nu mai voiau să plătească, de haimanalele certăreţe care îl provocau, de rivalii lacomi de bani şi gata să-l lovească. Toate amintirile îi treziră mânia, ura adunată în decursul anilor; cuvintele sale explozive, pumnii încleştaţi, ochii scânteietori exprimau o mânie atât de aspră, încât la sfârşitul dialogului fu răsplătit cu aplauze spontane.

Peter se arătă satisfăcut de interpretarea protejatului său.

– Credeam că vrei să-l omori. Ai reuşit să mă induci în eroare, Bob! Trebuie să-ţi dau un mare rol. Sunt mulţumit că nu m-am înşelat.

Bob simţi că i se lipeşte de spinare cămaşa leoarcă de sudoare. Radia. Încercă un sentiment intens de bucurie, de fericire.

– Parcă-i un basm! Oare nu visez?

– Nu e nici un basm! Ai să obţii un contract de care ai să fii mulţumit!

Apoi, O'Neill se întoarse spre colaboratorii săi.

– Trecem la scena din salon. Secvenţa numărul 23. Aţi pregătit-o, Godwin?

Godwin se grăbi să-l liniştească.

– Am studiat cele mai mici amănunte, domnule!

Asistentul, slăbănog şi pleşuv, părea mai bătrân decât cei treizeci de ani ai săi. Precum cea mai mare parte din subalternii lui O'Neill, nu îndrăzneau să-i pronunţe

numele. Regizorul acorda acest privilegiu doar prietenilor şi câtorva stele de o anumită vârstă.

– Repetaţi scena în faţa mea!

Peter se instală într-un fotoliu pliant, cu numele lui înscris pe spătar.

Toţi trecură la posturile lor.

Bob înţelese după jocul şi dialogul celor trei tineri actori, doi băieţi şi o fată, toţi cu figuri foarte cunoscute, că era vorba de o discuţie violentă între doi fraţi, care îşi disputau graţiile unei fete.

Nemulţumit, Peter ridică mâna.

– Stop! Dialogul vostru sună fals!

Tinerele vedete schimbară priviri jignite.

Peter continuă fără să ţină seama de indignarea lor.

– Deoarece conflictul este un element primordial al dialo¬gului, se uzează şi se abuzează de ciocnirile verbale violente. Folosirea excesivă a conflictului a făcut ca publicul să fie mai selectiv şi mai pretenţios decât vă închipuiţi. De câte ori con¬flictul pare lipsit de veridicitate, efectul este ratat şi tensiunea spectatorilor se reduce la zero. Un eşec încununat de mediocri¬tate. Am să vă arăt cum trebuie interpretată această scenă!

– Am făcut tot ce-am putut, domnule O'Neill, zise Perry Grayson, a cărui frumuseţe îl făcuse vedeta publicului femi¬nin, ceea ce îi flata vanitatea.

Să i se dea lecţii i se părea de neconceput. Peter nu ţinu seama de riposta lui Grayson. Ceru un script şi trecu în mij¬locul actorilor.

– Urmăreşte-mi intonaţia, Perry! Nu vei avea decât de câştigat!

O'Neill citi replicile lui Perry cu o forţă de expresie admira¬bilă. Interpretarea lui, fără să piardă din intensitate, devenea mai interiorizată. Când termină, tânărul actor îl aplaudă.

– Felicitările mele, domnule O'Neill!, zise el eu o umbră de ironie. Ar trebui să săriţi bariera şi să intraţi în rândurile noastre!

– Iată o idee bună, răspunse Peter fără să zâmbească.

Prefer să rămân la meseria mea!

*

* *

Bob semnă contractul pentru „American Orgy“ şi, imediat după aceea, primi scenariul cu replicile sale subliniate cu un creion roşu. Visele cele mai nebuneşti se realizau ca în vechile filme muzicale, în care tineri necunoscuţi ajungeau, după aventuri tumultuoase, să cucerească celebritatea.

Peter îl instală într-o cameră din pavilionul rezervat pri¬etenilor, în reşedinţa sa din Beverly Hills.

– Ai să locuieşti aici până vei dibui un apartament pe gustul tău. Aici vei găsi tot ce ai nevoie. Chiar şi o nouă peri¬uţă de dinţi. Valetul meu îţi va servi masa în living-room. Întreg pavilionul va fi la dispoziţia ta. Vei dispune de un bar bogat aprovizionat. Poţi să comanzi cărţi, reviste, ziare. Îţi recomand să citeşti comentariile extrem de dure, dar foarte spirituale, ale lui Joan Rivers, spre a te obişnui cât mai repede cu această societate dementă care, de astăzi înainte, este şi a ta. Louella Parson şi Hedda Hooper au fost la unison cu Joan Rivers. Într-o zi vei fi chemat să răspunzi la întrebările lor. Şi în jurul tău se vor ţese bârfe veninoase. Va trebui să le faci faţă... Contractul tău îţi va asigura un onorariu care îţi va per¬mite să frecventezi restaurantele şi barurile cele mai scumpe. Să vezi şi să fii văzut este un principiu pe care îl urmează şi îl respectă toţi oamenii de film. În ceea ce te priveşte, agenţia noastră de presă a şi intrat în funcţiune. De lansarea ta se va ocupa însăşi Lavinia Parker. În zilele care vor veni îţi vei vedea numele citat în presă... Să nu uit! Până îţi vei cumpăra o maşină poţi să te foloseşti de ale mele. Şoferul îţi va da cheile unui Lotus englezesc. O maşină de mare lux este pecetea unui actor în plină ascensiune. Încearcă să te descurci la volan, deoarece Los Angelesul este un oraş în care numai cerşetorii nu au maşini. Chiar şi şomerii au câte o rablă.

Vei fi obligat să parcurgi zilnic câteva sute de kilometri. Metropola aceasta măsoară, de la un capăt la celălalt, peste o sută cincizeci de kilometri. Un adevărat labirint... Îţi doresc noroc, Bob!

Peter părăsi pavilionul fără să aştepte mulţumiri.

Rămas singur, Bob se uită în jur. Paradoxal, dar era obiş¬nuit cu interioarele cele mai somptuoase. Printre clienţii care îl duceau cu ei erau şi bogătaşi care locuiau în adevărate palate... Pavilionul degaja opulenţă, lux. Evident, protectorul său dispunea de mulţi bani. Peter rămânea pentru Bob o mare enigmă. Îi satisfăcea toate dorinţele fără a-i cere nimic în schimb. Aruncă o privire prin arcada larg deschisă spre oraşul întins la picioarele sale. Un ocean de lumini licărea cât vedeai cu ochii. Pavilionul avea piscină şi grădină proprie.

Bob era încă năucit. Tot ce i se întâmplase în ultimele zile depăşea supoziţiile cele mai extravagante, cele mai abracada¬brante. Deschise dulapul cu băuturi, un dulap lăcuit, ornamen¬tat cu bronzuri, o piesă autentică. Bob n-ar fi fost în stare să-i precizeze stilul. Cultura sa era destul de rudimentară în acest domeniu. Putea doar să deosebească ceea ce era frumos de ceea ce îi provoca dezgustul. Dar realiză că mobila era scumpă şi foarte frumoasă. Căută printre sticle cu diverse etichete viu colorate un scotch şi bău sorbind încet două păhărele.

Ochii îi căzură pe o oglindă cu ramă aurită, bogat sculptată. Imaginea sa, emoţia, agitaţia, nervii surescitaţi îl făcură să izbucnească în râs. Râdea ca un nebun în timp ce lacrimile începură să se rostogolească pe chipul său fermecător. Nu auzise de Pagliaccio, dar îl încarna, fără să vrea, la perfec¬ţiune. Râdea şi plângea la gândul clipelor fericite şi triste, groaznic de triste, din propria sa viaţă, atât de scurtă, dar atât de plină.

Cineva bătu la uşă.

Bob încetă să mai râdă şi îşi şterse repede lacrimile.

Un valet, îmbrăcat în negru şi cu papion tot negru, intră solemn. Era tânăr şi frumos. Ar fi putut să interpreteze

un rol într-un film, dar nimeni nu-i oferise această şansă în ciuda eforturilor disperate de a se afirma.

– Domnul O'Neill vă invită la dineu! Ţinută de seară! Dineul va fi servit la ora zece fix. Permiteţi-mi să vă arăt camera! Numele meu este Kim şi sunt la dispoziţia dumnea¬voastră, domnule!

Bob urmă pe valet de-a lungul unui coridor cu covoare orientale, mărginit de vaze chinezeşti încărcate cu flori, apoi intră într-o cameră vastă, dominată de un divan rotund, enorm. Nimic nu-i lipsea pentru a-i face şederea plăcută. Mobilă splendidă, covoare şi iarăşi flori. Baia somptuoasă, cu pereţii acoperiţi de sticlă, îl încântă.

– Mi-am permis, domnule, să vă despachetez bagajele şi să aşez costumele şi obiectele personale în dulapuri. Doriţi să vă pregătesc baia?

– Mulţumesc, am să fac un duş.

– În timpul acesta am să orânduiesc pe pat costumul dum¬neavoastră de seară!

Îl salută cu demnitate, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Bob se uită la ceas. Ceasul său brăţară, vechi şi ieftin, nu se mai armoniza cu imaginea lui prezentă. Mâine îşi va cumpăra un Rolex. Mai avea trei sferturi de oră la dispoziţie. Se dezbrăcă în grabă, intră într-o cabină de sticlă cu acoperişul descoperit şi puse duşul în funcţiune. Îşi examină cu plăcere, în timp ce se săpunea, corpul său frumos. Săpunul emana un parfum pătrunzător. Pieptul, şoldurile, picioarele, sexul îi aminteau de un băiat sculptat în marmură care împodobea o alee din Central Park. Era mândru de corpul şi de frumuseţea sa. Îl admira ca şi cum ar fi aparţinut unei alte persoane. Silueta lui se multiplica la infinit în oglinzile multiple. Constată cu interes că instalaţia de aer condiţionat aspira aburii pentru a oferi celor care făceau baie privilegiul de a se studia fără să fie împiedicaţi de vaporii care, în mod normal, acoperă oglinzile. Apoi trecu la lavaboul dublu. Găsi pe poliţele de cristal flacoane de parfum, precum şi numeroasele obiecte de toaletă necesare bărbaţilor capabili să aprecieze rafinamentul.

Se bărbieri şi îşi răcori faţa cu un after shave încoronat de sigiliul lui Saint Laurent. Constată, încă o dată, că americanii bogaţi nu apre¬ciază decât produsele franţuzeşti, „summum“ al bunului gust. Superb ca un zeu, îşi puse un halat de mătase verde-smarald şi intră în camera de culcare. Smokingul negru, papionul roşu, ca şi batista de mătase, cămaşa şi ciorapii de mătase îl aşteptau pe pat. Pantofii de lac erau aşezaţi alături, pe covor. Kim nu uitase nici lenjeria cu mărci englezeşti.

Bob se îmbrăcă încercând o voluptate pe care nu o mai cunoscuse, amplificată de imaginea sa reflectată în oglinzile care acopereau pereţii şi plafonul. Cămaşa de mătase îi mân¬gâia pielea. Costumul i se mula pe corp, papionul, pantofii de lac îl transformau, îl făceau alt om. În această seară îşi va inaugura smokingul. Era fericit ca un copil în faţa unui pom de Crăciun scânteietor, cu ramuri ornate de o mulţime de globuri şi cadouri.

Îşi ascunse ceasul în buzunarul de la vestă. Mai avea zece minute la dispoziţie. Deodată îl sufocă emoţia. Va şti să se comporte la un dineu servit în această ambianţă?

*

* *

La intrarea în vila somptuoasă a lui O'Neill, construită de un arhitect inspirat de liniile armonioase şi elegante ale lui Palladio, Benjamin, *maitre d'hôtel*, care îşi purta cu dem¬nitate fracul şi papionul negru, îl salută cu un aer grav şi îl introduse în living-room. Peter şi soţia sa îl aşteptau savurân-du-şi cocktailurile, fiecare pe cont propriu. Abia îşi vorbeau şi se comportau ca doi străini siliţi să împartă aceeaşi casă, să se întâlnească la ocazii care impuneau o prezenţă comună. Bob, în ciuda vârstei sale încă fragede, dobândise forţat capacita¬tea de a-i cunoaşte pe oameni. Pentru el, Anna era o femeie frumoasă, dar mai bătrână decât aspectul ei înşelător. Graţie îngrijirilor intense, dedicate păstrării unei tinereţi

artificiale, Anna cocheta ca o femeie antrenată să încerce orice artifi¬cii, doar să cucerească bărbaţii şi să le trezească dorinţele. Bătrâneţea îi apărea sub forma unei prăpăstii deschise la capătul unui drum imposibil de ocolit. Obsedată de prăbuşirea finală, profita cu disperare de tinereţea sa aparentă, afişând-o ostentativ.

După sosirea la Los Angeles, Peter nu făcuse nici-o aluzie la accidentul maşinii sale şi la moartea conducătorului ei. Ignora conştient ziarele şi comentariile de la televiziune care amplificau amănuntele şi multiplicau aluziile picante.

Anna se comporta ca şi când această afacere nu o privea. Răspunsurile ei la întrebările poliţiştilor şi reporterilor care invadaseră casa, în ciuda opoziţiei personalului de serviciu, se rezumau la câteva cuvinte rostite cu plictiseală. Împrumutase maşina unui prieten al casei, care îşi găsise sfârşitul din cauza unei manevre greşite. Mii de accidente asemănătoare au loc zilnic pe drumurile americane. De ce, oare, moartea acestui om provoca atâta senzaţie?

Bob fu relativ impresionat de personalitatea şi de senzualita¬tea Annei; în schimb, ea suferi un adevărat şoc psihic; se îndră¬gosti de la prima vedere. Bob era bărbatul creat de fantasmele ei de nimfomană. Bob întrunea toate calităţile care-l desemnau drept o pradă ideală. Toate făpturile omeneşti, bărbaţi şi femei, păstrează în străfundurile inimii taine atât de greu de suportat încât rămân îngropate acolo pentru veşnicie. Doar noaptea, în cursul viselor, sau chiar şi în timpul zilei, anumite împrejurări le reînvie din subconştient şi atunci cer să se manifeste. Anna era transparentă ca geamurile unei maşini somptuoase. Nu avea taine de ascuns. Impulsurile, pasiunile, pe care o femeie normală, ce respectă convenţiile sociale, le ascunde chiar şi faţă de cei intimi, Anna le etala cu neruşinare.

Bob avea şi el o taină ascunsă dincolo de neguri, o taină care îl urmărea, îl hărţuia, îl sfida, îi întuneca bucuriile şi îi întrista inima.

Peter O'Neill îşi ascundea şi el tainele. Admiraţia lui pentru Bob, interesul pentru acest băiat chinuit şi rătăcit noaptea pe străzile New York-ului aveau o motivare pe care cei neiniţi¬aţi o interpretau fiecare în felul său... Interpretări falsificate de misterul păstrat cu înverşunare de Peter, care ştia să-şi disimuleze toate intenţiile, toate scopurile. Bob îi surprindea uneori privirile indescifrabile îndreptate asupra sa. Atitudinea binevoitoare, înţelegătoare, protectoare a amfitrionului său îl punea în încurcătură, îi era recunoscător şi totuşi Peter îl făcea uneori să nu se simtă în apele sale.

Faţă de soţia sa, Peter personifica indiferenţa. În realitate, îşi ascundea magistral jocul. O ura... Simpla ei prezenţă alături de el îi făcea greaţă. Anna îi paraliza libertatea de gândire, îi împiedica ideile creatoare să zboare fără oprelişti. O suporta aşa cum se suportă o boală incurabilă. Reacţiile Annei faţă de Bob îi confirmau ipotezele. Prevederile, planurile sale prindeau viaţă, şi această constatare îl încânta. Dobândea confirmarea faptului că era un cunoscător profund al naturii umane.

– În seara aceasta avem invitaţi, zise Peter preparând per¬sonal un cocktail pentru Bob. Preşedintele studioului şi pri¬mul vicepreşedinte, însoţiţi de soţiile lor. Vreau să ţi-i prezint. Pentru preşedintele George Bryner nu mai eşti necunoscut. Chiar el ţi-a semnat contractul. Însă vicepreşedintele Neville Holm, care se ocupă de producţie, va fi pentru tine o figură nouă. Sunt convins că vei reuşi să-l cucereşti aşa cum i-ai cucerit pe toţi aceia care au asistat la proba ta. Neville este un om posac; îşi închipuie că fără el studioul s-ar prăbuşi. În rea¬litate, toţi aceşti onorabili administratori nu sunt decât nişte paraziţi care câştigă bani, foarte mulţi bani, speculându-i pe adevăraţii creatori: vedete, scenarişti, regizori, realizatori de imagini şi alţi tehnicieni. Colaborăm cu administratorii, dar ne dispreţuim reciproc, păstrând o mască de cordialitate înşelătoare pentru novicii care nu cunosc culisele. Copiii mei - ai să-i cunoşti - nu vor veni

în seara asta. Îşi au prietenii lor şi duc o viaţă independentă, ca toţi ceilalţi membri ai familiei noastre.

În clipa aceea, Bob avu impresia că descoperise explicaţia mărturisirilor pe care Peter i le făcuse la hotelul Plaza. Acesta se simţea atât de singur, de străin între ai săi, încât îl plantase pe Bob în casa lui pentru a-şi asigura tocmai un prieten, un confident în preajmă. Peter era un izolat în mijlocul mulţimii de la studio. Mândria şi duritatea sa mascau o timiditate pe care refuza s-o accepte...

– Domnul şi doamna George Bryner!, anunţă majordomul.

Peter şi Anna îi întâmpinară cu dezinvoltura oamenilor obişnuiţi să ofere recepţii şi să ducă o viaţă mondenă, chiar dacă nu le face plăcere. După un schimb de cuvinte politicoase, uzuale, Bryner strânse mâna lui Bob.

– Încântat! Nu ştiam că sunteţi un intim al casei. Peter are o calitate incontestabilă: se devotează prietenilor. V-a pledat cauza cu o căldură extraordinară.

Amfitrionul simţi aluzia veninoasă a oaspetelui. Nu avu timpul să riposteze deoarece soţia lui Bryner interveni cu voce molatecă:

– Cred că sosirea noastră trebuia anunţată altfel. Mai întâi sunt actriţă şi abia după aceea soţia lui George. Doamna Gloria Bryner şi domnul George Bryner ar fi fost o formulă potrivită. Nu-i aşa?

Peter zâmbi. Involuntar, Gloria îi oferise revanşa dorită. George schiţă o grimasă care se voia indulgentă, veselă.

– Soţia mea are dreptate. Doreşte să beneficieze de privi¬legiul oferit de o carieră independentă.

Perechea Bryner se remarca printr-o eleganţă umbrită de o nuanţă de grotesc. Aparent, George era un „gentleman“ până în vârful unghiilor. Voia să-şi farmece interlocutorii, însă scânteile răutăcioase din ochi îi scăpau uneori de sub control asemenea unui şarpe care îşi hipnotizează prada înainte de a o lovi şi a o devora. Gloria era fermecătoare, dar chipul ei perfect grimat exprima un orgoliu eclipsat de o amărăciune imposibil de

ascuns. Insuccesele profesionale o exasperau. Revărsa asupra tovarăşului ei de viaţă eşecurile pe care le întâmpina. „Suport represaliile regizorilor tăi care te urăsc. Sunt ţapul tău ispăşitor“... Era îmbrăcată într-o rochie cu paiete verzi de la Chanel, asortată cu un colier de smaralde de o calitate excepţională.

– O ştire bună pentru tine, George!, zise Peter cu falsă ama¬bilitate. Trebuie să fii mândru de Chris! A fost aleasă printre vedetele filmului „Orgia americană“. Un succes strălucitor!

Obrajii lui George se goliră de sânge. Cu zâmbetul pe buze, amfitrionul îi dădea o lovitură care o înnebunea pe Gloria. Blestemă succesul lui Chris şi scena care va urma, după ce va rămâne singur cu Gloria.

Însă Anna aplică lovitura de graţie.

– Bănuiesc, Gloria, că porţi imitaţiile bijuteriilor tale. În zilele noastre este prudent să-ţi păstrezi bijuteriile veritabile într-un seif. Dar imitaţiile tale sunt fermecătoare.

Gloria simţi că ameţeşte şi îi replică acru:

– Garnitura asta de smaralde m-a costat o avere! Nu sunt imitaţii! Credeam că eşti o fină cunoscătoare! Dar m-am înşelat!

Din fericire, apăru şi perechea Holm. Iarăşi îmbrăţişări, strângeri de mâini, complimente, cu substrat de vitriol. Kim servi cocktailurile.

Holm avea capul unui pastor sever care predică morala cea mai riguroasă, factor indispensabil pentru evoluţia unei societăţi sănătoase, echilibrate. Nu ştia să se îmbrace şi avea aerul unei sperietori. Soţia sa, Isabelle, era foarte tânără şi fermecător de frumoasă. Actriţă fără angajamente, acceptase căsătoria cu Neville care îi deschisese porţile studioului. Dar, spre deosebire de Gloria, care se zbătea pe valurile mediocri¬tăţii, Isabelle se impusese repede printre vedetele cele mai apreciate. Se şoptea că mariajul lui Holm îşi dădea duhul, căci Isabelle manifesta faţă de soţul ei o repulsie crescândă. Răceala Isabellei îl împingea pe panta disperării. Îşi

dăduse seama de inutilitatea lui după ce Isabelle semnase câteva contracte avantajoase fără să-i fi solicitat sprijinul. Rochiile-i excentrice, foarte decoltate în ciudă opoziţiei lui Neville; excitantă, seducătoare, trezea gelozia lui Holm. Bărbaţii o îmbrăţişau din ochi cu o concupiscenţă provocată de nazu¬rile şi cochetăria ei ostentativă. „Isabelle este o fâşneaţă! “, se comenta la studio. „Trezeşte conştient dorinţele bărbaţilor pentru a isca suferinţele amărâtului ei de soţ“. Problemele conjugale ale lui Neville îl făcură de râsul lumii filmului. Joan Rivers îl ironiza făcându-l ţinta sa preferată.

– Masa este servită!

Amfitrionii şi invitaţii trecură în sufragerie; argintăria, ornamentele florale, lumânările se reflectau în multitudinea de oglinzi. Oglinzile abundau. Imaginile comesenilor se supra¬puneau, se multiplicau, evocând un tablou suprarealist.

Isabelle acorda un interes deosebit lui Bob, care răspundea cu politeţe la întrebări. Căuta să-i vorbească între patru ochi, tentativă care o înfuria pe Anna.

Peter asista amuzat la această scenă care îi inspira idei pentru viitoarele filme. Comportarea invitaţilor, gama de sen¬timente exteriorizate, voluntar sau involuntar, îi îmbogăţeau experienţa. Atitudinea-i detaşată, aerul ironic contrastau cu agitaţia Annei care, pentru el, încetase de a mai exista. Anna acceptase rolul de paravan al aventurilor lui erotice; erotice, deoarece sentimentul de dragoste nu-l animase niciodată. Femeile rămâneau pentru el un simplu mijloc de relaxare sexuală, un prilej de a uita pentru câteva clipe grijile şi obli¬gaţiile profesionale. Agitaţia, suscitată de prezenţa lui Bob, îl interesa îndeosebi. Cunoştea dedesubturile acestui vârtej de pasiuni şi aştepta curios efectele. „Cariera lui Bob ar fi fost compromisă dacă ar fi depins de Neville“, se gândea Peter urmărind dispreţuitor contorsiunile, nervozitatea, gesturile necontrolate ale lui Holm care sparse un pahar şi răsturnă friptura de miel

peste rochia Gloriei, vecina sa de masă. Annei îi clocotea sângele, iar mânia reţinută o făcea să tremure. Peter ştia că discuţiile fără cap şi fără coadă ale Isabellei cu Bob nu erau decât un pretext ca s-o înnebunească pe Anna şi s-o facă geloasă. Isabelle se culcase cu Peter şi performanţele lui de mascul o satisfăceau într-o anumită măsură. Tot el îi încredinţa rolurile importante... Să fie fascinată de Bob, se întreba Peter? Aceasta l-ar fi uimit fiindcă Isabelle se simţea atrasă de bărbaţii capabili să contribuie la ascensiunea ei. Era convins că Isabelle nu-i nutrea nici un sentiment de dragoste, în pofida dezmierdărilor şi mângâierilor lor intime.

Bob era neliniştit. Se afla în ochiul unui uragan care se rotea vertiginos în jurul lui. Trebuia să-şi distribuie atenţia între conversaţia cu Isabelle şi eforturile de a folosi corect numeroasele linguri, furculiţe şi cuţite. Tacâm de peşte, furcu¬liţe pentru stridii, pentru homari, tacâm pentru desert, lingu¬riţă pentru cafea, pentru îngheţată, pentru sos, pentru cremă, pentru prăjituri, serviciul de brânză, apoi bateriile de pahare de toate formele, gravate, încrustate cu motive aurite şi toate acestea sub ochii comesenilor şi ale personalului de serviciu, mai atent la etichetă decât stăpânii. Se gândea îngrozit să nu facă vreo gafa, să nu devină ridicol. Din fericire, frecventase la New York câteva restaurante de lux şi se familiarizase cu rudimentele a ceea ce se cheamă un mare dineu. Era con¬ştient că Peter îl studiază şi aceasta îi accentua starea de nervozitate. Îşi punea o întrebare la care nu găsea un răspuns plauzibil. Ce căuta el printre aceşti oameni?

Ambianţa devenea insuportabilă. George avea senzaţia că e pe punctul de a erupe asemenea unui vulcan, că liniştea înşe¬lătoare a convorbirii dintre Isabelle şi Bob pregătea atmosfera pentru catastrofa care trebuie, fatalmente, să urmeze. Interveni, atacând un subiect susceptibil să-i antreneze şi pe ceilalţi come¬seni. Actorii şi filmele rămâneau domeniul cel mai interesant.

– Peter, aveai de gând să-l distribui pe Schwarzenegger într-unul dintre filmele tale. Ştii că i-a cerut lui Holm zece milioane de dolari? Warren Beatty a pretins şapte milioane. Barbara Streisand şi Jane Fonda s-au mărginit la cinci milioane. Prin comparaţie, s-ar putea spune că sunt relativ modeste.

– De ce vă miraţi? Când i se propun lui Tom Selleck patru milioane pentru o publicitate de treizeci de secunde la televi¬ziune, este normal ca un actor de primă mărime să ceară zece milioane pentru un film care durează două ore.

Gloria cugeta furioasă: „Chiar şi târfa asta de Isabelle ia un milion pentru un film. În timp ce eu nu pot sări bariera de treizeci de mii de dolari. Imbecilul ăsta de George nu e bun de nimic".

– Ruşine!, izbucni Holm. Lingăul de Prince câştigă treizeci şi patru de milioane pe an. Michael Jackson, treizeci şi trei. Sylvester Stallone, cincisprezece. Bruce Springsteen, două¬zeci şi patru. Steven Spielberg, cincisprezece milioane. Larry Hagman, patru milioane.

George se uită pieziş la Peter. Şi acesta depăşise unspre¬zece milioane pe an. În timp ce el, preşedintele studioului, trăgea mâţa de coadă.

Veniturile menţionate îl ameţeau pe Bob. Primul său con¬tract îi asigura deja o sută de mii de dolari, sumă aparent fabuloasă. Dar era departe, foarte departe de marile vedete. Va reuşi, oare, să se caţere pe culmile atinse de staruri? Va avea timpul necesar?

Corvoada dineului se termină şi comesenii trecură în salon unde fură serviţi cu lichioruri şi cafele. Bărbaţii se angajară într-o partidă de biliard în salonul verde. Doamnele rămaseră în compania lui Bob. Difuzoare bine camuflate răspândeau o muzică de dans calmă, odihnitoare. Peter fu chemat la telefon.

– Vă aduc aparatul, domnule?, întrebă Kim.

– Mulţumesc! Am să vorbesc din biroul meu.

Îşi părăsi partenerii de joc, traversă salonul şi intră în camera sa de lucru. După câteva minute se înapoie.

Isabelle se ridică, se depărta de grupul femeilor şi, după ce extrase o ţigară din tabachera de aur, se îndreptă spre Peter şi îi ceru un foc. În timp ce Peter îi aprindea ţigara, Isabelle îi vorbi, încredinţată că muzica îi acoperă vocea, împiedicând urechile indiscrete s-o audă.

– Te-am aşteptat în zadar după-masă în loja mea, Peter. Dacă vrei să mă părăseşti, spune-mi!

Devenise agresivă.

– Cauţi aventuri mai spumoase!, continuă. Te învârteşti ca un cocoş în jurul lui Sue. Te excită fiindcă miroase încă a lapte? La cei douăzeci şi trei de ani ai mei sunt prea bătrână pentru tine?

Peter detesta complicaţiile.

– Ascultă, Isabelle, nu e locul şi nici momentul pentru asemenea discuţie.

– Dacă mă părăseşti pentru ea, te omor!

Peter zâmbi sarcastic, apoi îşi continuă drumul spre sala de biliard, lăsând-o pe Isabelle în mijlocul salonului. Isabelle abia se stăpânea. Simţea privirile Annei şi ale Gloriei aţin¬tite asupra sa. Gloria era curioasă, Anna ironică. Isabelle se îndreptă spre Bob.

– Să dansăm, prieten drag! Muzica aceasta mă vrăjeşte!

Bob şovăi o clipă; îşi dădea seama că atmosfera era încăr¬cată de electricitate, dar se execută. Anna păli. Acum era rândul Isabellei să arunce o privire dispreţuitoare rivalei sale. Perechea se puse în mişcare în sunetele muzicii...

Prin uşa dublă culisantă deschisă, Neville îşi văzu peste masa de biliard soţia dansând cu Bob. Aproape sufocat de exasperare, bolborosi:

– Continuaţi partida fără mine! Sunt obosit...

– Adevărat. A fost o zi istovitoare, replică Bryner. E trecut de miezul nopţii! După un dineu atât de suculent ne vom întoarce acasă dărâmaţi!

Bob strânse mâinile lui George şi lui Neville, conştient că aceştia l-ar fi sugrumat.

– Păcat că trebuie să plecăm, Bob!, zise Isabelle aruncându-i o privire promiţătoare. Dar ne vom revedea pe platou!

Peter, Anna şi invitaţii lor se îndreptară spre living-room unde majordomul şi Kim aşteptau doamnele cu blănurile pe braţe.

Deodată, uşa de la intrare se deschise zgomotos şi tânărul Robby O'Neill îşi făcu apariţia. Purta un bluzon de piele şi ţinea sub braţ o cască de motociclist. Un băiat drăguţ de vreo şaisprezece ani.

– Vii aşa de târziu?, exclamă Peter supărat.

Robby răspunse calm, fără să acorde vreo importanţă indignării tatălui său:

– Am petrecut o seară minunată cu prietenii mei. Herb a fost cu noi, domnule Bryner! S-a dus direct acasă!

– Ai văzut-o pe Chris?

– În trecere. Era cu prietenul ei.

– Cu Roger?

– L-a abandonat pe Roger de multă vreme. Acum iese cu Kevin. George suspină. Copiii de astăzi resping cu agresivi¬tate controlul părintesc.

Bob şi cu Robby făcură cunoştinţă.

– Încântat!, zise tânărul O'Neill.

Robby era obişnuit să se încrucişeze cu prietenii, frecvent schimbaţi, ai mamei sale. Crezu că şi Bob făcea parte din aceeaşi tagmă. Pe curând!

Bob îşi dădu seama că Robby se droga. La New York cunos¬cuse mii de tineri, victime ale stupefiantelor. Evitase ca prin minune această pacoste. Păstrase luciditatea intactă şi nu cedase niciodată tentaţiei. Nu voia ca banii câştigaţi atât de greu să umple buzunarele traficanţilor. Ochii lui Robby, mer¬sul său, modul tărăgănat de a pronunţa cuvintele îl trădau. Pentru părinţii săi, incapabili să descifreze aceste semne, fiul lor nu era decât un adolescent emancipat prea devreme. Pentru Bob însă, Robby risca în orice clipă să fie secerat de o supradoză.

Când se instalară în Cadillacul lor, soţii Holm se certau deja. Vocea ascuţită a Isabellei acoperea şoaptele lui Holm, care voia să salveze aparenţele. Dar ea căuta pe faţă scan¬dalul. În ziua divorţului va putea proba în faţa tribunalului cruzimea verbală a soţului său.

După ce se văzură în Daimlerul lor, Gloria întrebă cu ton răutăcios pe George, bosumflat ca un copil:

– Tânărul acesta e urmaşul mortului?

– Care mort?

– Amantul Annei! Sau al lui Peter?

– Peter are reputaţia unui bărbat afemeiat. Nu e mai puţin adevărat că el l-a adus de la New York, că mi-a cerut să-i semnez un contract avantajos fără ca protejatul său să fie înscris în sindicatul actorilor şi tot el l-a distribuit în filmul său.

– Suspect, nu-i aşa?

– Gloria, tu eşti dotată cu un spirit fin de observaţie. Mi-ai deschis ochii!

– Iată o armă pe care ai putea s-o foloseşti într-o zi împo¬triva lui Peter...

*

* *

Înapoiat în camera sa, Bob se dezbrăcă în grabă, aruncându-şi hainele peste tot. În schimb, îşi scoase cu grijă portmoneul din buzunarul interior al vestei şi îl puse pe noptieră. Apoi se aruncă în pat. Gol, se strecură sub cearşafurile moi, mângâietoare, mirosind a lavandă. Aprinse lampa de la căpă¬tâi, deschise portmoneul şi scoase cecul de o sută de mii de dolari pe care îl primise după semnarea contractului. Îl citi şi îl reciti cu voluptate. Primul său cec! În sfârşit, va avea un cont la bancă. Puse cecul în portmoneu, apoi, suspinând uşurat, luă scenariul şi îl citi insistând şi repetând replicile subliniate cu cerneală roşie. Dar rândurile subliniate nu i se fixau în memorie. Se agita concentrându-se asupra textului.

Prea multe evenimente se petrecuseră pentru a-şi putea redo¬bândi echilibrul mintal.

Gândurile îi zburară la cele şase pijamale orânduite în şifo¬nier. Şase pijamale de mătase alese de croitorul magazinului Pinto. Pijamalele lui. Cel mai puţin importante articole din noul său avut. Totuşi, pijamalele îl impresionau, căci dobân¬diseră forţa unui simbol. Încercă o bucurie indescriptibilă. Voia să dea uitării haimanaua care nu avea decât ţoalele de pe el. Coborî din pat şi trase pe mâneci pijamaua de mătase azurie cu dungi albe fine, apoi se urcă din nou în pat... La început se simţi foarte bine, dar după aceea i se făcu tare cald... Lepădă pijamaua... Gol, se simţea liber de o povară. Liber ca o pasăre gata să-şi ia zborul... Cearşafurile îi erau de ajuns. Apoi, actorii săi preferaţi dormeau goi. Toate filmele îi prezentau goi, sărind dimineaţa din pat. Acum îşi permitea să se identifice cu eroii săi. De necrezut, visele lui de altădată se confundau în prezent cu realitatea.

Văzuse la New York, într-un cinematograf prăpădit, cu bilete ieftine, un film a cărui acţiune se desfăşura într-un trecut îndepărtat. Cavalerii Mesei Rotunde se duelau cu săbii grele, lungi şi masive, cu mânere în formă de cruce. Răspândeau moartea învârtind săbiile cu lame ascuţite, care străluceau ca fulgerul. Printre cavaleri se afla un bătrân cu barbă albă, care se chema Merlin. Dispunea de o putere magică şi făcea minuni care nu uimeau pe nimeni. Pe atunci, vrăjitoria era la modă. Cu siguranţă că acest Merlin legendar îşi pusese puterile în serviciul lui Bob. Merlinii, îi spuneau prietenii sceptici, nu există decât în filme. Bob îl întâlnise pe Merlin, pe puternicul Merlin, care în zilele noastre se chema Peter O'Neill... Merlin... Îl întâlnise şi pe Dragon în persoana lui Holm, care l-ar fi ucis fără să şovăie, deoarece nevastă-sa îi făcea ochi dulci fără să ţină seama de prezenţa lui... Nu lipsea nici balaurul cu şapte capete, George Bryner, care îl ura deoarece se afla sub protecţia lui Merlin.

În timp ce mii de aspiranţi la gloria filmului îşi ardeau ari¬pile, el, Bob, graţie lui Merlin, spărsese toate barierele avântându-se spre înălţimi, spre vârfurile unui Everest cu pereţi de gheaţă şi culmile înzăpezite, care se numea Hollywood...

Hollywood şi Himalaya se confundau... Pleoapele lui Bob se îngreunau... Aţipea cu scenariul în mâini... Apoi se trezea tresărind şi reîncepea lectura...

Deodată auzi paşi care scârţâiau pe nisipul de pe aleea din faţa pavilionului. Toată fiinţa i se crispă. Să fie O'Neill, care venea să-i ceară ceea ce i se cuvenea?... Bob aştepta cu inima zbătându-se în coşul pieptului...

Paşii se îndepărtară. Bob stinse lampa de la căpătâiul patu¬lui, sări din pat şi alergă cu picioarele goale spre fereastră. Ridică perdeaua de brocart grea, broşată şi se uită afară. Prin geamul uşor aburit de suflarea sa văzu un paznic de noapte însoţit de câinele său lup care îşi făcea rondul de noapte. După moartea violentă a actriţei Sharon Tate, după asasinarea lui Ramon Novarro şi a lui Lennon, ca şi după alte agresiuni şi ameninţări cu moartea, celebrităţile din lumea filmului îşi luau toate precauţiunile.

Bob se vârî iarăşi sub cearşafuri... N-avea de ce să se teamă... Nu aştepta nici vizita lui Merlin... Era fericit... feri¬cit... fericit... Lacrimi de bucurie îi ţâşniră de sub pleoape... Izbucni în hohote... Perspectivele luminoase se estompară... Miraje se profilară pe fundalul unui deşert care se pierdea în depărtare... Iar şi mai departe cobora noaptea... O noapte misterioasă, înspăimântătoare...

*

* *

A doua zi, pe platou, trebuia să interpreteze o scenă de dragoste. Un tânăr mecanic o seducea pe fiica preşedintelui unei multinaţionale.

Eroina, vrăjită de farmecul idolului ei, uita de logodnic, de obligaţiile faţă de familie, de principiile morale

insuflate de edu¬catori, spre a se arunca de gâtul unui necunoscut întâlnit din întâmplare. La început, Peter se gândise să-i atribuie lui Bob rolul unui aventurier italian, gigolo de lux din înalta societate.

Dar se temu că protejatul său n-ar fi putut încarna, fără o pregătire temeinică, un tânăr rafinat, un dandy dezinvolt, în care se reuneau eleganţa, spiritul şi îngâmfarea. Mai târziu va putea să intre în pielea lui Beau Brummel, a lui Petronius, arbitrul eleganţei, cu un firesc perfect. Dar pentru a-l face să ajungă acolo trebuia să-l modeleze, să-l formeze, asemenea unui sculptor care a dăltuit într-un bloc de marmură pe Hermes sau pe Antinous. Înainte de a intra pe platou îl luă deoparte şi îi indică gesturile, schimbările de fizionomie, tonul impus de fiecare scenă, recomandări de care nu scăpau nici vedetele sigure pe jocul lor. Înainte de a termina, îl încurajă:

– Nu-ţi face griji! Ai să te descurci perfect! Dar nu uita! Acesta este botezul tău de foc!

Dădu ultimele instrucţiuni directorului de imagine, opera¬torilor de lumini, asistenţilor de regie, apoi se aşează în fotoliul său şi porunci cu o voce puternică:

– Acţiune!

Auzi pocnitura obişnuită a clapului, urmări atent jocul actorilor. Partenera lui Bob, o fată superbă, Averil Auberon, care amintea de Brooke Shields adolescentă, va şti să-i risi¬peascâ tulburarea, să-i domolească tracul. Nervozitatea lui Bob avea o explicaţie. Pentru prima oară făcea dragoste, fie numai pe scenă, cu o fată atât de frumoasă. La New York, fetele, care îi plăceau şi care îl doreau, nu cedau decât după lungi flirturi romantice; or, el nu-şi putea permite luxul de a pierde vremea cu fleacuri.

Pe platou, acţiunea se desfăşura fără probleme. Dialogul, manevrele de apropiere, capitularea tinerei bogătaşe fură interpretate cu brio. Doar sărutările lui Bob cu gura crispată ratară efectul, deşi fata îşi deschisese buzele, acceptându-l.

Scena fu întreruptă.

Comentariile răutăcioase ale tehnicienilor se înlănţuiră în şoaptă:

– Flynn ăsta e un pederast!

– Să ratezi sărutul unei fete atât de excitante!

– Am cunoscut o prostituată care refuza să-şi sărute clienţii.

Regizorul dădu dovadă de o indulgenţă neobişnuită şi ceru directorului de imagine să folosească unghiuri care să estom¬peze imaginile prea precise, să le facă mai vagi, realizând astfel un surplus de voluptate, de senzualitate. Invocă tehnica lui Hamilton, maestrul necontestat al imaginilor neclare. Rezultatul se dovedi extraordinar. Satisfăcut, Peter trecu la scena următoare.

Colaboratorii săi schimbau priviri uluite. Bunăvoinţa lui O'Neill faţă de acest tinerel îi uimea.

*

* *

Bob simţea în jurul său o ostilitate nuanţată. O invidie de un alt gen decât cea trezită printre rivalii săi lamentabili de la New York. Masculii - tehnicieni, producători, actori - resimţeau indispuşi prezenţa sa, forţa sa magnetică, atracţia pe care o exercita asupra femeilor. În schimb, actriţele, machiozele, costumierele şi chiar unii bărbaţi cu moravuri particulare îl priveau ca pe a opta minune a lumii. Încredinţându-i rolul unui seducător, Peter construia în jurul lui o legendă simi¬lară cu cea ţesută în jurul lui Gere după faimosul „American Gigolo“. Un actor trebuie să fie dotat cu o voinţă de fier, cu o mare doză de perseverenţă, ca să abandoneze genul de per¬sonaj care i-a asigurat un mare succes la începutul carierei. „Gigoloismul“ va rămâne pentru totdeauna legat de perso¬nalitatea lui Gere, ceea ce nu era şi cazul lui de Niro care se identificase, de la primii săi paşi pe platou, cu cele mai diverse personaje.

Bob ar fi preferat să devină un actor de caracter, ca de Niro, să rupă cu „farmecul“ care îi aducea aminte de trecut. Însă frumuseţea, tinereţea, vulnerabilitatea sa, la care se adăuga o senzualitate explozivă, îl condamnau la rolurile de Don Juan. Pentru junii primi devenise oaia neagră a studioului deoarece apărea în postura unui rival în stare să-i eclipseze, să le sufle rolurile cele mai spumoase. În ciuda opiniilor adversarilor săi, care îl urau pentru apariţiile de seducător irezistibil şi îi reproşau tacit sprijinul necondiţionat al lui O'Neill, Bob se arăta prietenos cu toată lumea; viaţa particulară îi era irepro¬şabilă. Nu încuraja avansurile femeilor prea îndrăzneţe şi se prefăcea că nu aude aluziile bărbaţilor cu moravuri echivoce. Rezerva lui provoca totuşi critici răuvoitoare. Se afla de câteva săptămâni la Hollywood, dar nu i se cunoştea nici-o legătură sentimentală. Cei care nu îndrăzneau să-i aplice deschis ter¬menul de homosexual îi atribuiau înclinaţii spre narcisism. Curioşii, incitaţi de discreţia lui, se întrebau de unde coborâse. Doar nu căzuse din lună. Peter O'Neill păstra tăcerea, iar Bob evita contactul cu reporterii.

În realitate, fugea de trecutul care-l trăgea înapoi. Voia să uite prostituţia, escapadele nocturne în căutare de parteneri sau partenere care să-i plătească farmecele. Privea „dragos¬tea“ cu oroare. Ştia că nu putea să şteargă dintr-o trăsătură de condei viaţa sa anterioară, că într-o zi revistele de scandal vor dezvălui cu titluri de-o şchioapă mijloacele-i lamentabile de existenţă... Aştepta ziua socotelilor... Va găsi mijloace de apărare... Îşi va combate duşmanii fără să invoce pudoarea... Va înfrunta, la nevoie, o lume întreagă... N-avea nimic de pierdut... Nimic... Nimic...

*

* *

Ancheta judiciară privitoare la accidentul care costase viaţa tânărului gigolo al Annei continua. Skinner, şoferul

lui O'Neill, care locuia deasupra garajului, fusese reţinut două zile deoarece cele şapte maşini ale familiei O'Neill se aflau în grija lui. Nimeni nu putea să pătrundă în grădină sau în vilă fără să fie văzut de portar, de paznicul de noapte, de şofer sau de personalul de serviciu al casei. Locotenentul de poli¬ţie Hatcher nu excludea ipoteza existenţei unui ucigaş plătit care, bucurându-se de anumite complicităţi, traversase pe furiş grădina, spaţiul verde, pergolele cu trandafiri căţărători, boschetele stufoase cu flori exotice, labirintul de mărăcini albi ca să se strecoare în garaj fără a fi observat. Fără îndoială, era vorba de un specialist; anchetatorii constatară că frânele maşinii dereglate intenţionat provocaseră accidentul. Fiindcă se preciza crima, secţia de omucideri a Procurorului general al comitatului era competentă să rezolve afacerea. Skinner fusese eliberat din lipsă de probe. Versiunea oficială considera că atentatul avea drept obiectiv viaţa lui Peter O'Neill care, din fericire, la ora aceea se afla la New York. Ipoteza era con¬firmată de faptul că O'Neill folosea în special această maşină. Dar, în ciuda eforturilor, poliţia nu reuşea să-l descopere pe vinovat.

Peter refuza sistematic să comenteze accidentul care păta reputaţia soţiei sale şi confirma neînţelegerile dintre ei. Presa, puţin discretă, bucuroasă de această mană cerească, inunda piaţa cu articole aţâţând publicul lacom de senzaţii tari.

*

* *

Bob dispunea în sfârşit de banii necesari închirierii unui mic apartament în cartierele frumoase, îşi putea permite să cumpere o maşină şi să se bucure de o viaţă frumoasă, îndes¬tulată. Evident, prefera camera sa din pavilion, ferestrele vaste care se deschideau spre Los Angeles dominând marea de lumini noaptea şi marea de smog ziua, baia luxoasă, living-roomul somptuos, piscina

de marmură, ansamblurile de video şi sono după ultima modă, plantele parfumate răspândite pre¬tutindeni, serviciul perfect al lui Kim, precum şi privilegiul de a folosi orice maşină din garaj.

Nu-şi cheltuia banii decât pentru a-şi plăti consumaţia în restaurantele şi barurile pe care le frecventa. Şi aceasta numai când dorea să mai schimbe decorul, fiindcă la pavilion i se serveau mesele cele mai bogate şi băuturile cele mai scumpe.

Singurul său lux constă în achiziţionarea unui Rolex de aur.

Peter îl vizita adeseori şi se interesa dacă nu-i lipseşte ceva. Niciodată nu strecura aluzii la vreo compensaţie. Manifesta, în toate ocaziile, o solicitudine mişcătoare.

Într-o zi, Bob invocă scrupulele sale. Voia să se mute, deoarece nu concepea să profite la infinit de generozitatea amfitrionului său.

Pe faţa aspră a lui Peter apăru acelaşi zâmbet zeflemitor, îl bătu pe umăr.

– Renunţă la ideile acestea extravagante! Nu mă deran¬jezi cu nimic. Dimpotrivă. Sunt mulţumit să am pe cineva în pavilion, căci fără tine ar fi fost pustiu. N-am timp să primesc prieteni, să le asigur o ambianţă plăcută, să le ofer distracţii... Nevastă-mea are ocupaţiile ei, iar copiii mei, chiar dacă sunt tineri ca şi tine, trăiesc ca nişte străini sub acoperişul meu. Nici eu, nici mama lor n-am ştiut să-i educăm. Meseria mea m-a acaparat în asemenea măsură încât n-am avut răgazul să mă dedic copiilor mei. Le asigur existenţa, confortul, bani berechet, le permit o libertate deplină. Crezi că îmi acordă cea mai mică afecţiune?Mă privesc de sus, ca pe o persoană care îi deranjează şi consideră că totul li se cuvine. Se scurg săptămâni fără să-i văd... Poţi locui la mine cât vei pofti fără să mă stingereşti în vreun fel. Aş fi ţinut să te vizitez mai des, să stăm de vorbă, dar timpul mă împinge din spate. Sunt mulţumit să ştiu că te afli aici şi că te văd pe platou. Urmăresc ascensiunea ta

şi sunt fericit că te simţi bine şi că te am aproape de mine.

*
* *

Într-o seară, după turnare, Bob, afundat într-un fotoliu, asculta visător muzica din filmul „Love Story“, care avea darul să-l destindă. Era obosit deoarece juca într-un nou film şi rolul îi cerea eforturi extenuante. Lui Peter îi ajungeau trei sau patru luni ca să turneze un film pe care alţi regizori abia dacă l-ar fi realizat în şase sau şapte luni. Bob trebuia să sublinieze complexitatea personajului, de data aceasta un nobil decăzut, care voia să dea o nouă strălucire blazonului familial, căsătorindu-se cu o fată bogată. El, un băiat sărman crescut pe stradă, în mijlocul gunoaielor, se identifica acum uşor cu un tânăr de „sânge albastru“ care, în ciuda sărăciei, păstra mân¬dria şi orgoliul propriei case. Experienţa i se îmbogăţise...

Uşa living-roomului se deschise brusc şi în prag apăru o fată de vreo şaptesprezece ani, foarte frumoasă, dar care respira aroganţă, voluptatea de a învinge piedicile, pretenţia de a se impune cu orice preţ. Senzuală, conştientă de perfec¬ţiunea trupului ei, savura plăcerea de a-i face să sufere pe îndrăgostiţi, afişând un dispreţ jignitor.

Pe Bob îl scrută cu oarecare curiozitate şi, fără să-i întindă mâna, se lăsă să cadă într-un fotoliu. Bob se ridică la intrarea ei, dar, şocat de atitudinea-i necuviincioasă, se aşeză osten¬tativ. Faţa i se înăspri. Vizitatoarea îi amintea de femeile impertinente din New York care îl măsurau din ochi înainte de a-i propune preţul de cumpărare.

– Numele meu este Shirley, zise fata fără introducere. Peter O'Neill este tatăl meu. Sunt intrigată de prezenţa în pavilion a unuia dintre invitaţii lui.

– Şi ai dat peste un tânăr oarecare care se străduieşte să facă primii paşi în cariera cinematografică?

Fata izbucni în râs. Un râs lipsit de veselie, dispreţuitor, puţin trist, ca şi expresia ochilor ei. Veşmintele de piele, părul tapat cu iscusinţă şi vopsit în roz de un coafor punk nu reuşeau s-o urâţească.

– Eşti actor?

– Graţie generozităţii tatălui dumitale, zise Bob fără s-o tutuiască. Fata ridică din umeri.

– Generozitate? Eşti un naiv, prietene!

Bob avu impresia că Shirley căuta să-l înjosească, să-l umilească.

– Tatăl meu este un munte de egoism. Cele mai mărunte acţiuni ale lui sunt motivate de interese personale... Generozitate!... Sacrifică totul pentru egocentrismul, pentru vanitatea lui. Are talent. Singura lui calitate. Vrea să-şi impună voinţa tuturor persoanelor care îl înconjoară. Dar eu şi cu fratele meu i-am des¬coperit jocul şi îl înfruntăm exasperându-l... Trăiesc în văzul lumii cu un gangster, jalnic, frumos ca şi tine, numai ca să-l înnebunesc pe tata. Sunt conştientă că amantul meu este un om de nimic. Dar nu-mi cere niciodată bani. Rix - îl cheamă Rix fiindcă adoră încăierările, certurile, scandalurile - se ocupă de revânzări ca să-şi umple buzunarele, iar banii îi aruncă în cele patru vânturi. Este şiret, dar nu prea inteligent. Va muri găurit de gloanţe în vreun colţ pustiu. Rix o ştie, dar puţin îi pasă. Cât trăiesc, zice el, trăiesc ca un rege. Iar după mine n-are decât să vină sfârşitul lumii. Dispreţul lui faţă de ziua de mâine îmi dă fiori, mă excită... Mă întreb, Bob, de ce îţi acordă tata atâta atenţie? Ce urmăreşte? Să se culce cu tine?

– Nu!

– Într-o zi am să mă culc eu cu tine. Ai ceva atrăgător... Mama nu ţi-a făcut încă ochi dulci?

– Nu! N-am văzut-o decât o dată sau de două ori.

– Fii atent! Nu e târziu... Nu mi-ar plăcea să mă culc cu amantul mamei.

Răspunsul lui Bob sună foarte aspru.

– Nu sunt şi nu voi fi niciodată întreţinutul nimănui!

– Ştiu! Eşti actor, câştigi foarte bine şi îţi păstrezi inde¬pendenţa. Dar înainte de asta?

Îl tutuia provocator.

– Nu te priveşte viaţa mea de acum, nici cea din trecut şi nici cea din viitor!

Shirley zâmbi.

– Îmi placi! Într-o noapte am să-ţi fac o vizită!

Se ridică şi, procedând ca la sosire, nu-i dădu mâna. Uită chiar să-i spună la revedere.

Bob reflecta visător. Să fi nimerit într-o casă de nebuni?

Lui Peter nu-i vorbi despre vizita fiicei sale.

*

* *

Bob îşi cumpără o maşină Triumph Spitfire de ocazie, care îl cucerise cu linia sa sportivă. Visase de mult să spargă văzdu¬hul la volanul unui bolid care îi fanatizează pe cei tineri, ca şi pe mulţi dintre adulţi. Plătise o sumă rotunjoară, deşi tabloul de bord indica patruzeci de mii de mile, o cifră probabil modifi¬cată, deoarece penele de motor se succedau frecvent. Probabil că fostul proprietar nu prea îşi menajase maşina. Vânzătorul îi spusese că o garantează şase luni. Bolidul îşi petrecea mai mult timpul prin garaje unde mecanicii îşi sfărâmau creierii ca să transforme o ruină motorizată într-o maşină veselă şi gata să zboare ca o săgeată.

Cât timp Triumph-ul se afla în reparaţii, Bob folosea maşi¬nile lui Peter.

Într-o seară, Peter îl zări pe când se întorcea acasă cu un taxi.

– Rabla ta e încă la reparaţii?, îl întrebă ironic. E ridicol să te bălăbăneşti prin taxiurile astea puturoase când garajul este plin de maşini.

Scoase din buzunar un rând de chei.

– Ţine-le! Sunt pentru Lotusul alb!

În pofida lipsei sale de educaţie, Bob era înzestrat cu un bun-simţ natural pe care unii, care nu-l cunoşteau prea bine, îl apreciau drept prefăcătorie.

– N-am vrut să abuzez...

– Iarăşi?, exclamă Peter. Abuzează şi termină cu asta! E limpede?

Falsul său aer sever îi sublinia bunăvoinţa.

Bob se înclină. Putea să-i reziste lui Peter O'Neill?

*

* *

Bob ieşea la plimbare aproape în fiecare seară. Rătăcea cu maşina pe străzile din Los Angeles şi se uita cu plăcere la lumea pe care acum o cunoştea. Nu avea vreo preferinţă pentru un anumit cartier. Îl atrăgeau în aceeaşi măsură Santa Monica, Venice, Westwood, Marvista, Century City, West Los Angeles, Culver City, Alhambra, Monterrey City, Monte Bello, ca şi înălţimile Ladera, Hollywood sau Munţii Santa Monica. Căuta locurile necunoscute, pitoreşti, pline de originalitate. Fiecare raită se termina pe malul oceanului. Se aşeza pe plajă şi se uita îndelung la valurile care se spărgeau rostogolindu-se şi asculta cu încântare cântecul lor. Înainte de a se întoarce acasă se oprea la câte un bar. La început nu le alegea, dar până la urmă se fixase asupra barului Angie's de pe Bulevardul Wilshire.

Îi plăcea să se uite la barmani, îndeosebi la un băiat de vârsta sa care pregătea cocktailurile cu gesturi rotunde şi elegante de prestidigitator. Prepara nişte mixturi cu denumiri pline de fantezie ce-l încântau pe Bob.

Devenise un personaj cunoscut. Oamenii îşi întorceau capul să-l vadă, iar fetele îi cereau autografe. Reporterii îl urmăreau stimulaţi de aura de mister care îl înconjura. Cronicile de scandal cuprindeau întrebări privitoare la felul său rezervat de a fi, cât şi la poziţia sa echivocă în sânul familiei O'Neill. Primea numeroase scrisori, dar

refuza să răspundă fanilor, în ciuda reproşurilor agentului său. În disperare de cauză, acesta angajă o secretară care trimitea admiratorilor lui Bob fotografii semnate şi câteva rânduri de mulţumire entuziaşti¬lor, atunci când îi scriau că este urmaşul artistic al lui James Dean. Reporterii, în căutare de senzaţional, făceau aluzii des¬tul de transparente la nişte relaţii sentimentale între el şi Isabelle Holm, care îl înnebuneau pe soţul bolnav de gelozie. Averil Auberon era şi ea strecurată printre rânduri.

Bob adora singurătatea. Evita societatea actorilor, care îl tratau cu aceeaşi monedă. Prefera să schimbe câteva vorbe cu barmanii, flataţi de atenţia lui, în schimb se întreceau să-i sufle la ureche ultimele bârfe picante şi glume, uneori foarte îndrăzneţe, care circulau în şoaptă.

Se întorcea târziu acasă deoarece voia să fugă de somnul chinuit de coşmaruri, care îl urmăreau noapte de noapte. Contrastul dintre viaţa rozã şi strălucitoare pe care o ducea şi sumbrele fantasme nocturne îl chinuia până şi în stare de veghe.

După o seară prelungită până târziu la barul Angie's, Bob străbătea, la bordul Lotusului, aleea centrală din grădina casei lui O'Neill; în faţa garajului se opri. Robby, într-un bluzon de piele, îl aştepta belicos, cu picioarele desfăcute, pumnii înfipţi în şolduri, faţa crispată şi ochi scânteietori. Avea aerul tipic al unui Hell's Angel care caută ceartă.

Bob sări de la volan pe pietrişul aleii.

Robby îl apostrofa:

– De ce aţi luat Lotusul? Este o maşină nouă şi o folosesc ori de câte ori fantezia îmi dă ghes să schimb motocicleta!

Vocea îi vibra mânioasă. Un alt tânăr ieşi din umbră. Bob înţelese că Robby căuta să-l provoace, convins fiind că, ajutat de prietenul său, îşi va răpune adversarul.

Răspunse calm.

– Tatăl dumitale mi-a dat personal cheile Lotusului.

Spre deosebire de Shirley, Robby nu-l tutuia. Dar atitudi¬nea sa devenea tot mai ameninţătoare. Ripostă furios:

– De azi înainte vă interzic să vă mai urcaţi la bordul acestei maşini!

– Numai domnul O'Neill poate să-mi interzică!

Pumnul lui Robby ţinti bărbia lui Bob care, ghicindu-i intenţia, pară lovitura şi îl pocni cu un uppercut, trimiţându-l de-a rostogolul pe pietriş. Solidar, prietenul lui Robby se avântă asupra duşmanului comun. Dar Bob era deprins să se încaiere. Al doilea adversar, după ce fentă un atac nereuşit, se pomeni aruncat pe capota maşinii, o escaladă şi se prăbuşi pe partea opusă.

Robby se ridică în timp ce Bob adoptă o poziţie de apă¬rare. Dar, spre surprinderea sa, adolescentul îşi pipăi falca şi izbucni în hohote de râs.

– Eşti mai tare decât pari! Credeam că am să-ţi zdrobesc nasul tău frumos de june prim. Nu te supăra! O să facem pace! O nouă Ferrari va rezolva problema, cu atât mai mult cu cât şi tatei îi place să rivalizeze cu viteza sunetului.

Îi întinse mâna. Zâmbetul îl înfrumuseţa.

– Hai să bem câte un scotch! Să sărbătorim întâlnirea noastră. Ador încăierările! Iar tu te descurci tare bine!

Acum îl tutuia în semn de prietenie.

– Ai putea să intri în echipa noastră! Te-ai distra zdra¬văn! Dave, vino să strângi mâna lui Bob Flynn! Să îngropăm securea războiului!

CAPITOLUL 4

Deschizându-i lui Bob porţile studioului, Peter O'Neill îi deschisese în fata ochilor o adevărată cutie a Pandorei, în fiecare zi, tânărul se vedea dus de un curent tot mai vertiginos în care ura, rapacitatea, reaua-credinţă, trădarea, ipocrizia, egoismul proliferau ca nişte celule canceroase. Orgoliul deforma fantastic concepţiile celebrităţilor care îşi închipuiau că au cucerit lumea şi că şi-au impus pecetea asupra epocii lor. În realitate, spectatorii adorau stelele de cinema şi formau cozi lungi în faţa cinematografelor, dornici să le admire; înapoiaţi acasă, îşi ţeseau himere mai ales în pat. Când îşi sărutau neves¬tele, greoaie şi nesărate, îşi închipuiau că fac dragoste cu actri¬ţele frumoase pe care le contemplaseră pe ecrane. Nevestele se străduiau să uite că erau călărite de bărbaţi mai mult sau mâi puţin bătrâni, burtoşi, mai mult sau mai puţin plictisitori, dar toţi banalizaţi de o fastidioasă existenţă în comun. Tot privind la posterele idolilor lor, adolescenţii şi fetele se masturbau sau făceau dragoste pe ascuns, excitaţi de exemplul stelelor ado¬rate. Din nefericire, nou-născuţi nedoriţi sau boli venerice, care urmau în aceste peripeţii, transformau raiul în iad.

Bob ajunsese la al patrulea film. În paralel, cota lui urma o curbă ascendentă, însoţită de o majorare substanţială a drepturilor băneşti. Foştii săi prieteni, cât şi numeroşi clienţi din New York îl recunoscuseră uluiţi şi înţeleseseră rostul dispariţiei sale subite. Din admiraţie sau din invidie, făcură destăinuiri presei amatoare de ştiri picante. Jurnaliştii, aţâ¬ţaţi de noutăţile senzaţionale, se grăbiră să împărtăşească marelui public aspecte din trecutul echivoc al stelei apărute sus, pe firmamentul Hollywoodului. Evocară filmele porno¬grafice turnate în epoca vârstei de cincisprezece

ani, cât şi cariera-i de dansator de farmec într-un bar rău famat unde îşi vindea corpul. Aceste revelaţii declanşară furtuna. Puritanii, tot mai numeroşi de la o vreme, strâmbară din nas. „Trebuie să moralizăm Hollywoodul“, vociferau ei. „Să înceteze liber¬tatea acordată iresponsabililor de toate categoriile! “. Dar fanii lui Bob declanşară un val de entuziasm care ridică pe culmi tineretul şi liberalii americani. Stallone nu-şi începuse oare ascensiunea strălucită animând cu goliciunea lui filmele porno? Steve McQueen, Kirk Douglas şi atâtea alte celebrităţi ale filmului n-au pornit din nimic?

Reputaţia lui Bob cunoscu o dublare a popularităţii lui. Filmele sale porno fură reeditate şi vândute la preţuri extra¬vagante. Marilyn Monroe şi Brooke Shields nu debutaseră oare etalându-şi trupurile goale? Puteai să te desfeţi admirându-l pe Bob Flynn gol sau îmbrăcat. Asta îl făcea mai intim, mai apropiat de americanul de rând. Acum era admis în casele americane ca un membru al familiei. Se afirma tot mai mult, de la o zi la alta, ca o replică a lui James Dean...

*

* *

Într-o seară, destul de târziu, după ce asistase la scenele turnate în ajun, Peter se întorsese acasă la volanul Rollsului său, cu parbrizul găurit de trei gloanţe de pistolet. Întunericul nu-i permisese să-l recunoască pe agresorul ascuns în spatele unui boschet stufos. Atentatul avusese loc pe Crescent Drive, în faţa grădinii unei vile nelocuite, recent scoasă în vânzare. Poliţia, alertată, deschise o anchetă şi descoperi în apropierea boschetului urmele unor cizme cu tocuri înalte; apoi clasă dosarul. Ziarele făcură mult tapaj în zadar. Locotenentul Hatcher, în ciuda eforturilor, nu găsise nici un element sus¬ceptibil să-l identifice pe răufăcător. Ipoteza prezenţei unui ucigaş plătit câştiga tot mai mulţi aderenţi, dar nu se întemeia pe nici-o probă.

Ziariştii îl asaltau pe Peter cu nenumărate întrebări meş¬teşugite. Regizorul nu părea impresionat de transformarea sa într-o ţintă vie.

– Sunteţi încolţit de duşmani care vă doresc moartea?

– Nu am prieteni! Asta-i tot ce vă pot spune!

La studio, personalul administrativ, artistic şi tehnic manifesta o oarecare emoţie. Îl felicitară că scăpase cu viaţă. Unele voci sunau fals. Moartea lui ar fi adus milioane altor regizori, moştenitorii săi profesionali. Se găsiră şi oameni care afişară chipuri de piatră.

Bob încercă o mare dezamăgire când îl auzi pe Peter spu¬nând că n-are prieteni. Legăturile invizibile care îi uneau aveau în ele semnificaţia unei simpatii, a unei afecţiuni sin¬cere, care nu se baza nici pe relaţii de familie, nici pe atracţii sexuale. Altfel de ce l-ar fi scos din noroi? De ce i-ar fi creat această carieră strălucită? Căci Bob era creaţia lui!

Bob îşi aminti de cuvintele lui Shirley: „Tatăl meu este un munte de egoism“... Adevăratul sens al acestor cuvinte îi scăpa. Stând în picioare în faţa ferestrei largi a living-roomului, des¬chisă asupra Los Angelesului, Bob contempla visător oraşul pe care îl cucerise într-un răstimp aşa de scurt. Alături, pe covor, zăcea o grămadă de scrisori. O corespondenţă tot mai volumi¬noasă; perplexă, secretara nu mai era în stare să răspundă tuturor solicitanţilor. Printre cererile nevinovate de fotografii şi de autografe găsea şi numeroase invitaţii la întâlniri galante. Nu lipseau nici insultele şi nici ameninţările cu moartea. I se cereau bani sau i se ofereau pentru o singură noapte de dra¬goste. Nu numai dansatorii de farmec, foştii lui camarazi, dar şi necunoscuţi îl rugau să intervină pentru a-i ajuta să obţină angajamente. Fanii, excitaţi de trecutul lui şi de atracţia pe care o exercita, organizau manifestaţii de simpatie în plină stradă sau în faţa casei lui. Fetele, înfierbântate de frumuseţea lui, îl salutau aplaudându-l sau ţipând isteric la ieşirile în public. Doi oameni înarmaţi îl însoţeau aproape pretutindeni pentru a-l feri de

agresiunile nebunilor şi ale răpitorilor. Bob îi exaspera, căci profita de cea mai mică ocazie ca să le scape de sub control.

Vigilenţi, ştiau unde era de găsit în timpul zilei. Când se bucura de câteva ore de libertate, Bob frecventa librăriile şi cumpăra grămezi de cărţi de literatură, artă, muzică, dans şi istorie, fără să uite romanele poliţiste. Nu citea pentru a-şi îmbogăţi cultura deficitară, căci viitorul nu avea pentru el nici-o semnificaţie. Voia, înainte de toate, să-şi ocupe spiritul. Căuta singurătatea. La studio, în cursul pauzelor, se izola în loja sa, repeta replicile sau citea scenarii. Se cufunda în lectură aşa cum se aruncă înotătorii în apa mării, dornic să rupă orice contact cu ambianţa înconju¬rătoare şi să se afunde cât mai mult în adâncimi.

Peter, în ciuda multiplelor sale ocupaţii, supraveghea, ca de obicei, evoluţia fizică şi psihică a protejatului său. Ajuns la cel de-al patrulea film, Bob obţinu primul său onorariu de un milion de dolari, mulţumită agenţilor săi, fericiţi de a fi dat peste găina cu ouă de aur, cât şi sprijinului lui Peter.

Regizorul se aştepta să-l vadă strălucind de bucurie şi de mândrie, aşa cum se întâmpla cu toate vedetele ajunse la acest înalt nivel. Spre uimirea generală, Bob se arăta indiferent. Să fi fost simplă poză? O modalitate de a-şi reflecta aroganţa şi suficienţa? Dar Peter credea că înţelegea cauzele acestei atitudini. Bob se detaşa treptat de tot ceea ce îl înconjura. Pe platou ducea o altă viaţă. Intra în pielea altor personaje. Regizorul nu intervenea pentru a-i atenua starea de spirit fiindcă ştia că ar fi fost zadarnic.

Ca să-l smulgă din inerţie, îl invita când şi când să ia cina în casa cea mare, la recepţii sau în sânul familiei... În familie!... Un termen inexact, cel puţin în ceea ce priveşte componenţa efec¬tivă. Căci pentru Peter „familia“ nu reprezenta decât un grup de marionete umane, trase de sfori invizibile. Era asemenea unui mic

teatru. Îi punea pe ai săi în situaţii complicate şi se simţea foarte mulţumit când constata că reacţiile lor corespundeau cu presupunerile sale... Familia O'Neill!... Nimic nu-l lega de această minusculă entitate socială... Adesea se întreba asupra motivărilor căsătoriei sale cu Anna. Căci, la început, fusese o căsătorie din dragoste. Dar el, infailibilul Peter O'Neill, se înşe¬lase. Îşi închipuise că senzualitatea nestăvilită a Annei fusese trezită de calităţile sale nemărginite de mascul, pe când, în realitate, nu era vorba decât de o nimfomanie care, pe parcurs, luase asemenea proporţii încât duseseră la întreruperea com¬pletă a relaţiilor lor conjugale. Bizar, nu resimţea nici un fel de gelozie, ci doar un dispreţ tot mai pronunţat. Acum o studia pentru a se inspira din cazul ei şi a-i folosi trăsăturile de carac¬ter, cu anumite variante, pentru eroinele filmelor sale.

Când îl invita pe Bob să ia cina în familie, îşi propunea un scop. Să analizeze reacţiile Annei faţă de acest băiat care o înnebunea deoarece, spre deosebire de amanţii ei, dispuşi să-i satisfacă toate plăcerile, toate exigenţele, Bob, pe care îl dorea cu toată fiinţa ei, se arăta rece şi distant.

Peter diseca şi sentimentele lui Shirley, nelipsită la toate dineurile ornate de prezenţa lui Bob. Îl iubea oare? Probabil! Între mamă şi fiică se născuse o competiţie surdă pentru ace¬laşi bărbat. Uneori îşi lansau priviri furibunde de tigroaice turbate. Dar fulgerările se stingeau repede...

Shirley, presupunea Peter, va fi o femeie mintoasă; graţie calităţilor native şi milioanelor moştenite de la tatăl ei, îşi va asigura o existenţă comodă, liniştită. Cu o singură condiţie: să nu cadă pradă vreunui gigolo de ultima speţă care s-o des¬poaie de bani. Amantul ei actual nu era decât un jalnic telal. Peter bănuia că Shirley alesese acest trist personaj pentru a sfida autoritatea paternă. Ar fi fost mirată dacă ar fi aflat că persoana şi viitorul ei îl lăsau indiferent.

Şi Robby îi era indiferent. Un biet incapabil pe care îl dispreţuia, probabil un drogat care alerga inconştient spre pierzanie. De ce nu-l croise după tiparul lui Bob? Aptitudinile, calităţile lui Bob îi iscau, într-o oarecare măsură, invidia. În ciuda lipsei lui de cultură, de experienţă, băiatul acesta avea priză la public. În plus, dădea dovadă de devotament, de recu¬noştinţă, sentimente pe care Peter le desconsidera deoarece în ochii lui lipsa de caracter era o condiţie indispensabilă pentru a-ţi croi un drum în viaţă.

Bob primise diverse propuneri de a fi distribuit în filmele unor regizori de mare calibru, amatori să profite de popula¬ritatea lui pentru a-şi tripla numărul spectatorilor. Dar îi rămăsese loial lui Peter, care îl lansase.

Agentul său îl întreba, descumpănit de această corecti¬tudine, pentru el neobişnuită: „De ce refuzaţi onorarii mai mari? N-aţi semnat, după câte ştiu, contract de exclusivitate cu Peter O'Neill! Luaţi-vă zborul! În scurt timp aţi putea să vă dublaţi sau triplaţi câştigurile! “.

Dar Bob nu concepea să-l trădeze.

Uneori, preocupările profesionale ale lui Peter deveneau atât de presante, încât uita să-şi continue jocul. Se izbea de piedici tot mai dificile care-i periclitau planurile. Ultimele sale trei filme, în ciuda costului ridicat al producţiei, aduseseră cinci sute de milioane de dolari, o sumă impresionantă care îngroşase beneficiile studioului şi ale multinaţionalei-mame. Triumfuri care îi umpluseră de fiere pe numeroşii săi duş¬mani. Ar fi putut turna şase filme pe an dacă negocierile care precedau primul tur de manivelă nu i-ar fi consumat timpul cu o turbare devorantă. Agenţi de toate calibrele, dar toţi neînduplecaţi, la care se adăugau pretenţiile emise de Screen Actors Guild şi de numeroasele sindicate ale tehnicienilor, cereau studioului să ţină seama de toţi factorii indispensabili în creaţia unui film - scenarişti, regizori, vedete, cameramani, operatori de lumini, decoratori, costumieri, coafori, machiori şi aşa mai

departe. Studiourile negociau la sânge fiecare articol din contract, sperând să ajungă la un aranjament acceptabil pentru ambele părţi. Peter, dacă s-ar fi hotărât să lucreze independent, ar fi putut atinge uşor câştigurile lui Spielberg, ale lui Coppola sau ale lui Scorsese. Dar îi lipsea timpul...

Tocmai în această perioadă, relativ liniştită, se întâmplă un incident care furniza material colportorilor de bârfe. Noua maşină a lui Robby, o Ferrari argintie, se sfărâmă de un copac după o cursă de două sute de mile la oră. Robby avusese norocul să scape nevătămat, dar tovarăşul său, Herb Bryner, murise cu capul făcut terci. Poliţia, avocaţii, martorii, ziariştii intrară în joc. După un proces care înghiţi sume fabuloase, Robby fuse condamnat la trei ani de închisoare cu suspendare, deoarece provocase moartea prin imprudenţă a prietenului său. Fiind minor, scăpase de puşcărie. În schimb, George Bryner ceru despăgubiri foarte ridicate pe care Peter le plăti fără să crâcnească.

La studio, clevetitorii făceau aluzii la avantajele materiale obţinute de tatăl victimei. Se şoptea că banii aceştia îl salvau de la o bancrută sigură. Bryner plăti câteva datorii presante reclamate de bancheri, în pofida prieteniei ce îi lega de debito¬rul lor. „Sărmanul Herb a murit la timp ca să-şi salveze tatăl ajuns în pragul dezastrului“, sporovăiau gurile rele.

Înmormântarea băiatului dădu naştere la scene penibile.

Katherine, mama durdulie a lui Herb, îşi plângea fiul în timp ce Chris se străduia în zadar s-o consoleze. Gloria, tru¬faşă, posesivă, îl ţinea pe George în preajma ei.

Katherine şi fostul ei soţ nu schimbară nici un cuvânt. Mândră, nu-i ceruse pensie alimentară lui George, deşi acesta o ruinase. Spre a-şi câştiga existenţa, lucra într-un mare magazin. Tribunalul îi încredinţase lui George copiii deoarece putea să-i întreţină decent şi să le asigure educaţia în cele mai bune şcoli.

Singurul membru al familiei care nu resimţea pierderea băiatului era Gloria. Totdeauna îi detestase pe copiii lui George din prima căsătorie. Ar fi preferat ca rivala ei, Chris, să fi dispărut.

*

* *

Robby fusese atât de afectat de moartea lui Herb încât spori doza de droguri cu care era obişnuit. Îl vizita pe Bob când acesta era liber şi îi vorbea numai despre accident şi de moar¬tea bunului său prieten. Obsedat de dispariţia lui, descria, morbid, capul lui sfărâmat de trunchiul unui copac şi ajuns de nerecunoscut. Înainte de a-şi termina confesiunile, lacrimile îi umezeau pleoapele. Apoi pleca, izbucnind în plâns.

Robby se complăcea în compania liniştitoare a lui Bob. Îşi pierduse morga de altădată. Redevenit un copil vulnera¬bil, deşi trecuse de şaptesprezece ani, îşi căuta consolarea în umbra noului său prieten. Când se calma, înotau împreună în piscina pavilionului, ţopăiau, zburdau, făceau tumbe, se bălăceau, se lansau în concursuri de viteză şi, ajunşi la finiş, râdeau ca nebunii. Apoi se întindeau la soare pe şezlonguri sau direct pe iarba peluzei, care le gâdila pielea.

Bob remarcă pe braţele lui Robby urmele înţepăturilor, într-o zi încercă să aducă vorba despre stupefiante, dar Robby se întunecă la faţă şi se afundă într-o tăcere de nepătruns.

La puţin timp după aceea, moralul băiatului se prăbuşi. Justifica nevoia de a se droga invocând disensiunile dintre el şi tatăl său, atmosfera grea, apăsătoare de acasă, lipsa de interes a mamei sale care îl neglija.

– Tata se gândeşte numai la filmele sale, iar mama e obsedată de amanţi.

– Tatăl tău ştie că te droghezi?

– Nu! Pentru el nici nu exist.

– Renunţa la gândurile negre! Singur ai spus că filmele nu-i dau răgaz! Prin muncă îşi asigură milioanele pe care le cheltuieşte ca să vă întreţină casa, să vă ofere o viaţă de lux, să plătească maşinile şi motocicletele tale cu patru cilindri!

– Aş fi preferat puţină afecţiune. Este atât de important, atât de mare, atât de ocupat încât îmi ignoră prezenţa. Aş fi fost foarte fericit dacă într-o zi mi-ar fi spus: „Vrei să joci un rol de figurant în filmul meu? “. Niciodată nu s-a interesat de rezultatele mele la şcoală!

– Deoarece este convins că eşti un băiat sârguincios, că te duci cu regularitate la colegiu şi că îţi place să munceşti cum îi place şi lui.

Robby îl privi cu ochii săi catifelaţi, copilăreşti. Era plă¬pând, prea plăpând pentru un băiat.

– La şcoală sunt admirat de parcă aş fi un erou! E ridi¬col, dar accidentul a făcut să-mi sporească popularitatea. Am văzut moartea de aproape şi am pricinuit moartea unui prie¬ten. O treabă pentru care sunt lăudat. Pentru ei am devenit, ca să zic aşa, un bărbat! Un adevărat bărbat!

Izbucni în plâns.

– Tata se ocupă mai mult de cariera ta, Bob, decât de viitorul meu...

Robby nu făcea afirmaţii gratuite. Şi Bob căuta să-şi explice comportamentul enigmatic al lui Peter. Căci pe pla¬tou bătrânul îşi punea în joc toată competenţa, toată ştiinţa, toată experienţa, tot geniul pentru a-l ridica pe Bob printre vedetele de prim-plan. Forţa etapele de parcă i-ar fi lipsit timpul. Îl împingea mereu înainte. Repede! Tot mai repede! Adesea studia fizionomia, gesturile, mişcările protejatului său. Un examen minuţios pe care Bob îl suporta cu uimire. Îl întreba dacă nu se resimte după eforturile care i se cereau. Dar şi el arăta o energie care îi surprindea pe colaboratorii săi. Uneori - ceva nou pentru el - simţea că-şi pierde respiraţia. Oboseala cădea ca o perdea peste fiinţa lui fără ca

zâmbetul maliţios să i se şteargă de pe faţă. Oricum, Peter rămânea o mare enigmă pentru Bob.

*
* *

Într-o dimineaţă, pe când Bob se bronza la soare pe un şezlong în faţa unui pahar de oranjadă rece aşezat pe o măsuţă învecinată, veni şi Shirley. Ziua, excepţional de senină, oferea o panoramă vastă asupra oraşului până la ţărmul oceanu¬lui. Bob gâfâia. Înotase mult ca să-şi păstreze forma şi era istovit.

Shirley purta un bikini negru redus la maximum, care îi scotea în evidenţă umerii şi şoldurile cu linii armonioase, abdomenul neted, picioarele subţiri cu unghii vopsite în roşu. Frumuseţea ei câştiga în strălucire, senzualitate pe care Bob o admira fără a încerca vreo emoţie deosebită. Shirley se aşează pe un şezlong alături de Bob.

Kim, care îşi găsea timp să-l servească pe Bob fără a-şi neglija obligaţiile profesionale din casa cea mare, aduse un Prince of Wales, cocktail după care Shirley se înnebunea. Mulţumirile lui Bob îl umplură de bucurie, însă zâmbetul fetei îl entuziasma mai puţin. Dispăru fără zgomot, ca o fantomă. Când Bob primea vizite simţea o invidie chinuitoare. Ar fi vrut să-l păstreze pentru sine, să aibă grijă de el, să-i îndeplinească toate dorinţele.

Shirley savura cocktailul, apoi rosti cu voce incoloră:

– Rix a murit. L-au ucis pe o străduţă sordidă din Venice...

– Sunt dezolat, Shirley...

– Dezolat?

– Dezolat pentru tine. Nu l-am cunoscut niciodată personal.

– A murit aşa cum am prevăzut. Nu l-am iubit şi nici el nu m-a iubit. Dar făcea dragoste fantastic.

– Ai atâţia prieteni încât ai să găseşti un tânăr în stare să-i ia locul.

– Nu mă interesează. Vrei să te culci cu mine?

Bob zâmbi amuzat şi jenat în acelaşi timp.

– De ce m-ai ales tocmai pe mine?

– E o întrebare pe care şi eu mi-am pus-o. La noapte am să vin la tine.

– În seara asta n-am să vin acasă. Trebuie să întâlnesc un grup de ziarişti.

– Şi câteva admiratoare, nu-i aşa? Am să vin la tine după miezul nopţii.

Fără a mai aştepta vreun răspuns, se ridică şi dispăru. Abia se atinsese de băutură.

Kim apăru după plecarea ei şi luă paharul cu un fel de mânie reţinută.

– Femeile sunt acaparatoare, domnule!

Bob se întoarse târziu după miezul nopţii. Spera să o fi descurajat pe Shirley, dar Kim îl avertiză că domnişoara îl căutase.

– Baia este pregătită, domnule.

– Mulţumesc, Kim.

Valetul ieşi vag contrariat. Bob scosese din buzunarul smokingului o cutiuţă pe care o băgă în sertarul noptierei pentru orice eventualitate. Apoi se dezbrăcă şi intră sub duş. Omul este un animal de origine acvatică, reflectă el. Îi plăcea apa care curgea şiroaie pe corpul lui multiplicat la infinit de oglinzi.

Când se întoarse în cameră, gol, frecându-şi părul ondulat cu un prosop moale, se opri dintr-odată surprins. Shirley, goală, îl aştepta întinsă pe pat. Îi zâmbi amuzată pentru ceea ce considera o farsă reuşită.

– Acum te-am prins!

Îşi aminti de clientele care, asemenea lui Shirley, îşi impu¬neau prezenţa. Aruncă prosopul şi se apropie de pat, în timp ce fata îşi plimba ochii admirativi pe corpul lui frumos.

Bob deschise sertarul şi, fără jenă, scoase din cutie un prezer¬vativ şi îşi îmbrăcă atent sexul încordat. Shirley urmări opera¬ţiunea fără a părea jignită de această dovadă de neîncredere.

– Ai dreptate! N-am fost singura amantă a lui Rix... Schimba femeile cum îmi schimb eu ciorapii. Poate că mai des. Mă păstra fiindcă îi flatam vanitatea. Se lăuda că trăieşte cu fata marelui Peter O'Neill.

Bob se culcă lângă Shirley, care îi mângâie cu voluptate pieptul, pântecele. Automatismul împreunării n-o descurajă. Se comporta ca o parteneră arzătoare, dornică să-l cucerească. Cu simţurile aprinse se bucura că-l avea, dar remarca cu o amărăciune tainică excitaţia de comandă a lui Bob. Aşa că se sculă repede şi îşi puse rochia translucidă de mătase roz.

– Trebuie să-ţi mulţumesc?, îl întrebă rece.

– Nu! Şi mie mi-a făcut plăcere.

Un zâmbet forţat apăru pe faţa lui Shirley.

– Atunci aş putea să revin?

– De ce nu? Dar nu uita să-ţi anunţi vizita!

Zâmbetul fetei abia dacă îşi ascundea amărăciunea.

– Păcat!

– De ce, păcat?

– Că nu răspunzi la pasiunea mea. Că mă tratezi ca pe o fată oarecare. Să fie amintirea lui Rix care îţi scade ardoa¬rea?... S-ar putea ca tocmai indiferenţa ta să mă excite! N-am fost niciodată tratată cu indiferenţă...

– Vrei ca să mă laud, că m-am culcat cu fata marelui Peter O'Neill?

– Eşti mojic!

Bob izbucni în râs.

– Nu! Să ştii că nu sunt indiferent. Dar nu mă aprind niciodată. Explicaţia aceasta te satisface?

Shirley se întoarse pe călcâie şi ieşi.

*

* *

Taxiul lui Darrel Brighton se opri în faţa grilajului casei O'Neill. Dacă Peter nu era acasă, Darrel ar fi fost distrus, căci nu avea destui bani să-şi plătească întoarcerea în centrul oraşului. Ajuns la capătul lui Beverly Hills, va lăsa

taxiul şi va continua drumul pe jos. Când îi telefonase la studio, dăduse peste Godwin, asistentul realizator, pe care îl cunoştea de multă vreme. Acesta îi spusese că Peter lucra acasă şi că modifica scenariul în funcţie de o mare vedetă franceză pe care voia s-o angajeze. Godwin îl rugase să nu sufle nici un cuvânt cu privire la această informaţie confidenţială.

Darrel se uită lung la casa a cărei intrare somptuoasă se întrezărea la capătul unei alei mărginite de boschete de trandafiri şi de palmieri. Nu vizita pentru prima oară domi¬ciliul lui Peter. În epoca sa de glorie fusese adesea invitat la recepţii. Zâmbi amar. După amurgul celebrităţii sale toată lumea îl uitase.

Acum revenea ca un milog... Penibil! Dar trebuia să bea cupa până la fund... Sună la intrare. Un portar bărbos şi înarmat, fost campion de catch, ieşi din lăcaşul său şi îl scrută neîncrezător. Darrel îşi declină numele şi spuse că vrea să vorbească stăpânului casei. Cerberul anunţă vizita la interfon şi aşteptă îndelung răspunsul, în timp ce inima lui Darrel bătea tot mai puternic. Suspină uşurat când uriaşul îi des¬chise poarta şi îi permise să intre.

Dădu liber taxiului asumându-şi riscul de a face drumul de întoarcere pe jos. Sperând că Peter îi va pune la dispoziţie una din numeroasele sale maşini, intră.

Majordomul îl conduse în biroul lui Peter, care îl invită cu un gest să ia loc.

– Termin îndată un dialog şi sunt la dispoziţia ta!

Darrel se afundă într-un fotoliu şi aşteptă. Dialogul nu se materializa aşa de uşor. Peter, purtat pe aripile inspiraţiei, uită să-i ofere oaspetelui o băutură alcoolizată. Darrel îl stu¬dia în timp ce amfitrionul său continua să scrie febril.

Peter devenise uscăţiv. Pielea feţei avea culoarea perga¬mentului, iar părul începea să-i încărunţească. Îmbătrânise, dar norocul nu-l părăsea. Bătrânii invocau geniile bune şi rele. Peter însă era slujit de toate geniile bune, ca şi de cele şapte muze. Şi de aceea era invidiat.

Admiră mobilele, tablourile, covoarele. Afară, seara înce¬pea să întunece ferestrele.

În sfârşit, Peter ridică puţin capul, zâmbi şi închise caietul cu scenariul.

– Scuză-mă, dar după cum vezi, abia dacă pot să prind câteva clipe libere. Un whisky?

– Mulţumesc!

Peter sună şi Kim aduse un scotch „on the rocks“ pentru oaspete şi un juice de fructe pentru stăpân.

– Ai venit să mă vezi!, exclamă Peter. Foarte drăguţ din partea ta.

– Am venit...

Sună telefonul. Peter vorbi o jumătate de oră, apoi puse receptorul în furcă.

– Colaboratorii mei nu îndrăznesc să facă o mişcare fără încuviinţarea mea. Nişte incapabili!

Darrel continuă.

– Deşi ştiu că eşti foarte ocupat, mi-am permis să te deranjez...

Soneria telefonului îl întrerupse din nou. După o conversa¬ţie care dură mai puţin de un sfert de oră, Peter îşi aminti că trebuie să ceară o legătură telefonică, pe care o obţinu destul de greu. Iarăşi o discuţie, de douăzeci de minute. Darrel se străduia să-şi păstreze sângele rece.

Peter se uită la ceas, fluieră uluit şi îi spuse grăbit vizi¬tatorului său:

– Spune-mi repede ce te aduce la mine! Trebuie să mă îmbrac pentru un dineu.

Se ridică şi îşi goli paharul. Se sculă şi Darrel.

– Am nevoie de un angajament, Peter.

– Nu-ţi face sânge rău, Darrel. Patruzeci la sută din actorii de la Hollywood caută angajamente. Cu ce se ocupă agentul tău? Scutură-l puţin.

– Sunt într-o pasă proastă, Peter. Am divorţat de soţia mea şi i-am cerut o pensie alimentară ca să mă întreţin. Am decăzut mult. Dar în trecut am avut câteva roluri frumoase la televiziune şi în câteva filme de lungmetraj.

– Şi ce ai făcut cu banii?

– Am trăit cu o femeie adorabilă care s-a îmbolnăvit. Apoi, fosta mea soţie s-a internat recent într-o clinică. Se pare că are un cancer. Dacă moare, s-a dus pensia alimentară.

Peter dădea semne de nerăbdare.

– Un rol în filmul pe care îl vei turna m-ar scoate din necaz... Cel puţin o vreme...

Interlocutorul său dădu din umeri.

– Distribuţia este completă. Studioul meu a făcut un „deal“ cu MCA. Aş putea să te ajut cu ceva. Câteva sute de dolari...

Darrel explodă.

– Nu înţelegi că sunt un om disperat? Că numai un con¬tract m-ar putea salva? Am lucrat adesea cu tine. Nu ţi-am dat niciodată ocazia să fii nemulţumit de mine.

Peter şovăi, apoi îi spuse cu o umbră de jenă:

– Chiar dacă te-aş propune, studioul ar refuza să te accepte. Numele tău nu mai atrage publicul. O ştii tot aşa de bine ca şi mine. Spectatorii din Statele Unite sunt mai capricioşi decât copiii răsfăţaţi. Astăzi te cer strigând în gura mare, mâine te resping sau, mai rău, te uită. Poate că şi divorţul ţi-a umbrit reputaţia... Deocamdată nu pot să fac nimic pentru tine...

Darrel avu impresia că plafonul se prăbuşeşte asupra lui. Să se înapoieze acasă cu mâinile goale? Numai gândul acesta îl îmbolnăvea.

– Te implor, Peter! Fă ceva pentru mine! Nu mi-am mai plătit chiria de luni de zile, mi-am vândut maşina, mobila, tot ce aveam mai de preţ. Hainele mele sunt amanetate...

Sună telefonul. Peter nu răspunse.

– Pot să-ţi avansez ceva bani fără să mi-i restitui. Dar nu prea mulţi, căci am mari cheltuieli...

Darrel avu senzaţia că se afundă într-un torent de dispe¬rare. Nu va mai putea conta pe Peter. Deşi îi cunoştea bine reputaţia, nu voia totuşi să-şi închipuie că nepăsarea lui ar putea să fie atât de mare, de abjectă.

– Lasă-ţi amanta bolnavă, îl sfătui Peter. Îţi poartă ghi¬nion.

Darrel se gândi că se umilise destul.

– Scuză-mă, Peter, că te-am deranjat.

– Darrel, la mine vei fi totdeauna bine-venit. Să-ţi com¬pletez un cec...

– Mulţumesc, o să mă descurc. La revedere, Peter!

– La revedere, Darrel. Crede-mă, îţi împărtăşesc necazurile.

– Sunt sigur. La revedere!

Darrel ieşi fierbând din casă. Când se văzu afară îşi aminti că nu avea o maşină să-l ducă în oraş. Autobuzele abia dacă circulau prin cartierele elegante, unde fiecare familie dispu¬nea de o colecţie de Rollsuri, de Daimler, de Ferrari sau de Lamborghini. Traversă grădina şi ieşi salutat cu dispreţ de colosul înarmat. Oamenii care umblă pe jos prin Los Angeles sunt fie lefteri, fie cerşetori...

*

* *

O căldură toridă acoperise Los Angelesul ca o placă de plumb topit. Smogul dens, ceţos, sufocant îngreuna aerul. Noaptea, atmosfera tulbure, fierbinte era supraîncărcată de electricitate.

În fiecare seară, Bob se arunca în piscină căutând în zadar o oază de răcoare. Apa călduţă îl moleşea. Dormea dezbrăcat la piele, cu ferestrele deschise spre oraşul acoperit de un nor cu mii de culori. Un spectacol straniu, apăsător. Oboseala îl istovea, îi sleia de puteri. Munca din studio îi accentua proasta dispoziţie.

Aşezat în şezlong, lângă piscină, bău două pahare de Coca servite de Kim care, în ciuda căldurii, purta un „dinner jacket“ alb şi un papion negru. Proaspăt şi bine dispus, îl servea, ca de obicei, cu plăcere pe tânărul actor, favoritul lui.

Puţin după ora unsprezece, Peter veni să-şi viziteze pro¬tejatul. Remarcă oboseala întipărită pe chip şi îi recomandă să se menajeze.

– Contez mult pe prezenţa ta în acest film. Urmărim ace¬laşi scop. Succesul. Şi îl vom obţine.

Bău un pahar de oranjadă şi se retrase. Bob purta doar un halat de mătase care i se mula pe corp. Spre miezul nopţii intră în cameră, lăsă halatul să cadă pe covor şi se aruncă gol în pat. Nu se acoperea deoarece cearşafurile îi păreau grele ca plumbul. Adormi cu greu.

Un vis erotic îl aduse la paroxism. Se trezi. Anna, goală şi ea, îşi potolise una dintre marile sale plăceri. Să mângâie cu buzele-i fremătătoare organul viril al lui Bob. Încercă să respingă această pătrundere respingătoare în intimitatea sa. Vedea în Anna simbolul trecutului său. Dar ea îl acoperi cu corpul şi îşi puse în joc toată experienţa de femeie voluptuoasă, aprinsă spre a-i excita simţurile. Istovit, nu fu în stare să reziste la acest asalt desfrânat.

– Nu! Nu! Plecaţi, doamnă O'Neill, lăsaţi-mă!, gemea Bob iară să reuşească să se desprindă din îmbrăţişarea ei. Lăsaţi-mă, vă rog!...

Desfrâul dezlănţuit dubla forţele Annei. Cu gura sa strivi buzele lui Bob şi îl violă...

*

* *

Prin fereastra deschisă a camerei sale, Peter surprinsese silueta soţiei sale alunecând fără zgomot spre pavilionul invitaţilor. Vălurile largi ale rochiei de interior fluturau ca nişte aripi de liliac. Căldura nu-l lăsase să doarmă. Cu torsul gol, transpirat, rămăsese numai în pantalonii de pijama. Era scârbit de nimfomanele bogate care îşi cumpărau întreţinuţii, pe care şi-i păstrau fie în postură de amanţi, fie acordându-le statutul de concubini, dar niciodată nu se căsătoreau, căci doreau să evite complicaţiile de ordin financiar în

momen¬tul în care pasiunea se stingea. Şi se ţeseau alte combinaţii sentimentale.

Pe faţa alungită, cu trăsături mefistofelice, a lui Peter se întipări un zâmbet maliţios. Îşi închipuia scena care se desfă¬şură în camera lui Bob. O reconstituia cu o precizie de parcă s-ar fi desfăşurat în faţa ochilor lui, sub lumina reflectoarelor şi a camerelor. Se integra, oare, şi acest episod în calculele lui?

Bietul Bob!... Căzuse victimă nesăţioasei Anna... Prospe¬ţimea şi tinereţea acestui băiat fermecător fuseseră pentru ea o momeală tulburătoare... Să-l fi cumpărat şi pe el?... Peter îi oferise o viaţă de vis... Şi simţea pe undeva şi el o uşoară tulburare... El, nepăsătorul Peter O'Neill, nu se ataşase oare de acest băiat?... Un ataşament urmat de o trădare?...

Zâmbetul său maliţios se accentua. Nu voia să-şi încarce conştiinţa cu fleacuri?... Nimic nu se obţine gratuit. Este o lege a echilibrului impusă de natură...

Florile de crin din grădină emanau un parfum îmbătător. Fluturii de noapte zburau în jurul globurilor electrice, rotunde ca nişte mingi de fotbal, ce luminau peluzele, boschetele, fân¬tânile. Peter savura rareori câteva clipe de răgaz, plăcerea reveriei... O forţă irezistibilă îl împingea să meargă înainte, să sară peste etape. Alerga dornic să prindă din urmă timpul care fugea... fugea... fugea. Era celebru, bogat, crea capodopere... Totuşi, era nefericit... profund nefericit...

Miresmele grădinii îi ajungeau la nări. Auzea cântecul liniştitor al greierilor. Apoi, un elicopter al poliţiei, care zbura asupra oraşului, zbârnâia ca o insectă fantastică. Sirenele echipajelor de pompieri, în drum spre un incendiu, se adău¬gară la acest cor. Peter văzu smogul înroşindu-se asupra lui Century City.

Apoi o zări pe Anna ieşind aproape în fugă din pavilion. Când se apropie de casă, Peter putu să citească pe faţa ei expresia unei femei cu poftele potolite.

Rânjetul zeflemitor al lui Peter deveni şi mai batjocoritor. Nu-l adusese pe Bob pentru a satisface desfrâul Annei. Îşi urma răzbunarea...

*

* *

A doua zi de dimineaţă, la studio, între două scene pregă¬tite sub supervizarea lui Godwin, Bob, cu faţa împurpurată, se apropie de Peter. Acesta îl întâmpină cu aerul său maliţios.

– Cum merge, Bob? Nu te simţi în apele tale!

Emoţia îl făcea pe Bob mai frumos, mai atrăgător.

„E normal ca femeile să se înnebunească după el“, reflectă Peter, studiindu-l cu un ochi critic, dar şi cu o vagă invidie.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule O'Neill, dar m-am hotărât să mă mut de la dumneavoastră.

Peter remarcă disperarea, mânia întipărite în ochii lui Bob. Nu şi-ar fi închipuit că aventura nocturnă a Annei îi va pricinui o asemenea suferinţă, asemenea ravagii. Bob îşi ieşise din fire. Deodată, Peter se simţi cuprins de tristeţe. Să nu mai beneficieze în orice clipă de prezenţa atât de necesară a lui Bob?

– Ţi-am dat motive de nemulţumire? Totdeauna ţi-am dovedit interesul pe care ţi-l port, afecţiunea mea!

Ochii de câine bătut ai tânărului îl emoţionară. Aventura din ajun îl zguduise mai mult decât îşi închipuia. Îl cuprinse o teamă absurdă. Risca să piardă tot ceea ce construise! El, Peter O'Neill, atât de stăpân pe sine, se afunda într-o adâncă descurajare. Îşi mască sentimentele. Se ridică de pe scaun şi îşi puse mâinile pe umerii lui Bob. În clipa aceea simţi o tulburare stranie. Să-i fi distrus Anna opera?

– Nu mă mai pot lipsi de tine, Bob!

Era aproape o declaraţie de dragoste.

– Ne întâlnim pe platou aproape în fiecare zi, domnule O'Neill.

Peter replică alarmat:

– Dar între înregistrări? Când întâlnirile, convorbirile mă îndepărtează de tine? Voi resimţi absenţa ta! Sunt mulţumit când, înapoindu-mă acasă, te găsesc aşezat lângă piscină. Nu trebuie să pleci! Fără tine m-aş simţi singur! Groaznic de singur!

– Aveţi familia dumneavoastră, domnule O'Neill.

– Familie? Familia nu există pentru mine!

Observă dintr-odată că agitaţia sa, acum exteriorizată, atrăgea atenţia personalului prezent pe platou. Coborî tonul:

– Să ieşim puţin! Am nevoie de aer!

Când se îndreptară spre uşă, o şoaptă îi ajunse la ureche: „Gâlceava de îndrăgostiţi“. Se prefăcu a nu fi auzit aceste cuvinte ironice, răuvoitoare. Urmat de Bob, ieşi din vasta construcţie palpitând de viaţă, în care îşi petrecuse mai bine de o jumătate din viaţă.

Când se văzură afară, între imensele hangare unde se turnau alte filme, Peter purta încă vizieră albastră, transpa¬rentă, care îi proteja ochii de lumina orbitoare a reflectoarelor, cât şi de curiozitatea oamenilor care se agitau în jurul lor.

– Tu îmi porţi noroc şi eu îţi port ţie noroc, Bob. De ce să primejduim acest echilibru perfect? Dacă pleci, toţi indivizii care te invidiază, exasperaţi de ascensiunea ta rapidă, se vor arunca asupra ta, avizi să te devoreze. Să nu părăseşti pavi¬lionul, Bob! Voi ordona paznicilor să interzică accesul tuturor persoanelor considerate de tine inoportune.

Bob îl scrută cu ochii săi luminoşi, care deveniseră răi sub influenţa neîncrederii. Când Peter îi vorbise de paznicii de noapte, Bob înţelese că vizita nocturnă a Annei nu-i era necunoscută.

Bob ripostă cu brutalitate:

– Nu vreau să plătesc chiria în natură! Dacă această situ¬aţie nu vă deranjează, pentru mine este insuportabilă.

Peter se încordă. Ar fi vrut să-i amintească de întâlnirea lor pe treptele scării jalnice din Hell's Kitchen, dar se abţinu. Bob nu mai era prostituatul de altădată. Pretindea să-i fie respectate persoana şi intimitatea la care avea dreptul. Vizita Annei îl scârbise. Tinereţea artificială a acestei femei, pasiu¬nea ei bolnăvicioasă îi făceau greaţă.

– Nu mai am nevoie să mă vând! Mulţumită dumneavoastră, o recunosc, mi-am dobândit independenţa. Nu mai vreau să fiu considerat o marfa... De nimeni... Căci nu mai sunt o marfa!

Peter nu răspunse. Bob citi în ochii lui o chemare mută care îl mişcă.

– Este mai bine să plec, domnule O'Neill. Şi mie îmi pare rău, dar aşa e mai bine. L-am rugat pe agentul meu să-mi închirieze un apartament mobilat în Westwood, Century City sau în West Los Angeles.

Adăugă pe un ton îndulcit:

– În casa mea veţi fi ca la dumneavoastră acasă, domnule O'Neill. Vă voi primi totdeauna cu braţele deschise. Ştiu cât de mult vă datorez. Apoi mă simt foarte apropiat de dumnea¬voastră. Doriţi să mergem pe acelaşi drum. De acord. Dar situaţia de acum nu mai poate dura.

Peter căuta febril o soluţie. Îl fulgeră o idee.

– O vilă, despărţită de a mea doar printr-un imobil, este de închiriat. Ia-o! Vei fi la tine. De ce să cauţi un apartament în cartierele zgomotoase din centru, când poţi să ai şi aici o casă a ta, elegantă, confortabilă, în care nu va intra nimeni fără să-ţi ceară permisiunea.

– N-am bani să închiriez o vilă la Beverly Hills. Şi s-o mobilez.

– O închiriezi mobilată. Apoi, onorariile pe care le primeşti îţi permit luxul acesta. Situaţia ta actuală îţi cere un mod de viaţă somptuos. Vei primi ziarişti, vei oferi recepţii. Este obligatoriu. Nu concep să te izolezi ca Marlon Brando. Tu abia urci spre înălţimi, în timp ce el a

ajuns pe culme... Lucrez acum la un film pentru tine. Tu vei fi cap de afiş.

– Studioul va ridica obiecţii.

– Bryner şi producătorii nu vor îndrăzni. Datorită mie, studioul câştigă în prezent sute de milioane. Am să vorbesc agentului tău despre vila aceasta. Pentru filmul pe care îl vom face vei primi un milion cinci sute de mii de dolari. Ţi-o garantez. Ai intrat deja în clubul actorilor milionari.

Bob se uită, din lipsă de argumente, la lumea care se învârtea în jurul lor. Îşi îndreptă iarăşi privirea spre interlocutor.

– Domnule O'Neill, de ce faceţi toate acestea pentru mine? De ce?

Regizorul izbucni în râs. Un râs forţat, amar.

– Să zicem că a fost o dragoste la prima vedere... O reve¬laţie a talentului tău... În trecut se vorbea de egerii...

– Ce înseamnă egerie?

– Inspiraţia unui om politic, a unui scriitor, a unui artist... Tu mă inspiri... Prezenţa ta mă inspiră...

Avu impresia penibilă că se umileşte, că îşi dezvăluie slă¬biciunea... călcâiul lui Ahile... Bob îl privi năucit...

– Nu înţeleg.

Peter suspină.

– Vreau să te am aproape de mine... E aşa de simplu... De mâine vei putea să te instalezi în noua ta vilă. Încă două, trei filme, aceasta va cere câteva luni, şi vei fi în stare să o cumperi, s-o mobilezi şi să-ţi umpli garajul cu câteva maşini europene.

– Nu visez cu ochii deschişi, domnule O'Neill.

– Încearcă să-ţi aminteşti drumul pe care l-ai parcurs după ce ai părăsit New York-ul.

– Ştiu cât vă datorez...

– Atunci acceptă vila despre care ţi-am vorbit!

Bob îşi ridică mâinile râzând. Capitulă.

– De acord! De acord! Pot, oare, să mă împotrivesc?

– Atunci să ne întoarcem pe platou! Treaba ne aşteaptă!

*
* *

Washington, noul majordom al lui Bob, un bătrân negru jovial cu părul argintat, bine făcut, înalt şi mereu zâmbitor, tipul de servitor din marile case - folosit la televiziune pentru publici¬tatea anumitor produse casnice -, era o sursă inepuizabilă de anecdote privitoare la lumea de la Hollywood. La început, Bob se împotrivise angajării unui personal de serviciu prea numeros pe care Peter îl considera indispensabil pentru întreţinerea unei vile atât de vaste şi pentru asigurarea unui „standing“ potrivit. Argumentele lui O'Neill avuseseră câştig de cauză.

În afară de majordom, sub ordinele lui Bob se mai aflau un valet şofer, un bucătar, un portar şi doi paznici înarmaţi. După ce calculă cheltuielile impuse de un asemenea mod de viaţă, Bob ridică din umeri. Să se gândească la viitor? La ce bun? Ce-o fi, o fi! Fatalismul arab îi conducea de multă vreme linia de conduită...

Seara, când se întorcea obosit de la studio şi se afunda într-un fotoliu adânc de piele, iar majordomul îi servea, înainte de cină, un cocktail drept aperitiv, lui Bob îi venea să pufnească în râs. Viaţa nouă, plină de opulenţă, i se părea hilară după ce, ani de-a rândul, noapte de noapte, vânase clienţi pe Strada 42. Se obişnu¬ise repede cu luxul, cu portmoneul plin de bancnote de o sută de dolari, cu interioarele somptuoase, cu automobilele scumpe.

Îi plăcea să asculte vocea de bas profund a lui Washington care îi vorbea despre începuturile penibile ale stelelor de ieri şi de azi, pe care le servise, preparându-le în fiecare seară cocktailuri inedite.

– Domnul Robert Redford, povestea Washington, lucra ca băiat la toate la Standard Oil de unde fusese dat afară pentru incapacitate. Miss Joan Crawford spăla lenjeria mur¬dară a burghezilor. Domnul Bronson îşi frângea şalele într-o mină de cărbuni. Domnul Kirk Douglas era

fiul unui telal. Domnul Maxwell, frumosul Maxwell Caulfield, se căsătorise cu o femeie de două ori mai mare decât el, numai pentru a pătrunde în lumea filmului...

Bob remarcase că Washington nu uita niciodată să folo¬seascâ titlul de domn sau de doamnă. În felul acesta voia să-i cinstească nu numai pe cei care învinseseră toate piedicile sau care cunoscuseră favorurile norocului, ci şi pe vedetele de altădată care căzuseră în mizerie.

– Iar foarte celebra doamnă Lana Turner a început ca animatoare într-un bar jalnic. Domnul Marlon Brando a fost liftier, vânzător de limonadă şi de ziare. Şi domnul Stallone... Am servit şi actori milionari care şi-au terminat cariera rui¬naţi, pensionari ai azilelor de bătrâni artişti, ajunşi pe ultima treaptă a mizeriei. Un exemplu elocvent este domnul Stepin Fetchit, un actor negru, comediant renumit. Nu eraţi încă născut când domnul Fetchit, în epoca sa de glorie, locuia într-o casă somptuoasă, era răsfăţat de toate curtezanele, avea doi¬sprezece servitori la dispoziţie, iar în garajul lui se aliniau şaisprezece Rollsuri. Şi-a sfârşit zilele într-o casă pentru acto¬rii bătrâni fără resurse. Ce să mai spunem de domnul Peter Lawford, fostul cumnat al preşedintelui Kennedy, ale cărui rămăşiţe pământeşti au fost exhumate şi aruncate deoarece moştenitorii n-au găsit de cuviinţă să plătească taxele de la cimitir. Factura funeraliilor sale nu a fost achitată niciodată. Ca să nu mai vorbim de doamna Dvorak, ruinată de bărba¬tul ei, şi care a murit la Honolulu după o agonie groaznică. Şi de doamna Veronica Lake, blonda picantă care a epatat lumea filmului şi care a devenit vânzătoare de bar. Şi de doamna Joan Blondell, şi de doamna Mary Astor, şi de domnul George Kraft, şi de domnul Johnny Weissmüller, neuitatul Tarzan, toţi au căzut într-o stare de ramolisment şi de sărăcie indescriptibilă... Actorii milionari de astăzi au învăţat din lecţia aspră a înaintaşilor şi caută să-şi fructifice milioanele care provin din onorariile lor fantastice...

Bob asculta visător cuvintele înţelepte ale lui Washington, abţinându-se de la comentarii. Când starea sa de spirit îl apăsa, renunţa la cină şi ieşea în oraş cu maşina sa Ferrari, însoţit de aproape de Mercedesul cu cei doi însoţitori înarmaţi. Peter îi demonstrase necesitatea asigurării protecţiei împo¬triva kidnapperilor, a derbedeilor din Hell's Angels, a fanilor prea îndrăzneţi şi chiar împotriva nebunilor avizi să-şi vadă numele în ziare.

*

* *

În aşteptarea terminării „deal-ului“ care trebuia să-l pro¬moveze cap de afiş, Bob interpreta rolul unui student într-un film despre tineri. O comedie muzicală în care trebuia să danseze şi să cânte, deoarece Peter descoperise încântat că protejatul său avea o voce frumoasă şi aptitudini înnăscute pentru mişcări ritmice. Maestrul lui de dans îi prezicea un viitor strălucit.

Bob se opri la White's, un bar frecventat îndeosebi de tineri actori şi de tineri care sperau să devină actori. Trebuia să dispui de mijloace băneşti ample spre a păşi pragul acestui club care oferea clienţilor săi băuturi fabuloase, o ambianţă plăcută, o muzică totdeauna la zi şi o orgă de lumini feerice.

Se simţea obosit; în afară de turnări, Peter îl obligase să petreacă în fiecare zi, o oră sau două, la UCLA, faimoasa uni¬versitate din Los Angeles. Întrucât studiile sale se reduceau la şcoala secundară, întreruptă la jumătate, trebuia să se familiarizeze cu atmosfera universitară şi cu viaţa studen¬ţească. Trebuia să cunoască bucuriile tinerilor, plăcerile şi preocupările lor, să mănânce din când în când la cantina lor, să asiste la jocurile lor, să le asculte glumele, să privească de departe certurile lor şi să asiste, ca vizitator, la unele cursuri pentru a se obişnui cu comportamentul profesorilor şi a observa atent reacţiile studenţilor.

Bob se vedea lansat într-un mediu necunoscut, ca un înotă¬tor mediocru într-o piscină olimpică. La început se simţise des¬cumpănit, speriat. În trecut, contactele lui cu tinerii din New York se reduceau la legături de camaraderie cu adolescenţii care îi împărtăşeau meseria şi la încăierări cu vagabonzii care voiau să-i fure câştigul mizerabil. Mai târziu păstrase legături, destul de slabe, cu dansatorii de farmec. Nu cunoştea adevăratul sens al noţiunii de prietenie, deoarece nu avusese niciodată prieteni. Iar Peter rămânea pentru el o fiinţă greu de definit.

Studenţii veseli, plini de viaţă, vag maliţioşi îl tulburaseră. Făceau dragoste nu din interes, ci din plăcere sau incitaţi de sentimente inspirate de un elan poetic. Le înţelegea chemarea cărnii deoarece şi el încercase aceste bucurii când partenerele erau tinere şi drăguţe.

*

* *

Intrarea lui Bob în bar fusese imediat remarcată. Convivii aşezaţi la numeroasele măsuţe şi clienţii rezemaţi de arama barului şuşoteau, privindu-l mai mult sau mai puţin făţiş. Deosebirea dintre White's şi un bar de aceeaşi categorie din New York nu era prea mare, în afară de faptul că aici veneau starurile. Fetele îl dezbrăcau cu ochii lor plini de îndrăzneală şi încărcaţi de dorinţe. Îl măsurau, experte, din cap până în picioare, cu o insistenţă care îi era cunoscută. Bob le excita dorinţele, apăsând fără să vrea pe claviatura fantasmelor. Câteodată simţea o voluptate spontană de a fi admirat, devo¬rat din ochi, râvnit. Trecutul îşi reclama oare drepturile, se iveau iarăşi la lumină obiceiuri de mult înăbuşite?

Câţiva tineri actori îi zâmbiră cu o prietenie prefăcută. Bob însă discernea invidia şi ura trezite de personalitatea sa. Se sprijini de bar şi comandă un Southern Island,

cocktail pe care barmanul se grăbi să-l aducă împreună cu o farfurioară cu migdale sărate.

Bob nu era un băutor. De data aceasta, alcoolul îi făcu plă¬cere, îl încălzi, îi risipi gândurile negre. Amator de schimbări, mai sorbi un Ouragan cocktail, care îi limpezi gândurile şi îi trezi o amintire plăcută. În ajun, la cantina universităţii, o fată se aşezase lângă el şi pusese pe masă o tavă cu mâncăruri preferate. Avea ochi strălucitori, migdalaţi, faţa ovală, gura fină, senzuală şi gropiţe care îi făceau zâmbetul adorabil. I se adresă fără jenă ca şi cum ar fi avut de-a face cu un student oarecare. Simplitatea ei contrasta cu tulburarea altor fete care se uitau la el cu gura căscată şi abia reuşeau să-i ceară, bâlbâindu-se, un autograf.

– Aşadar, dumneata eşti faimosul Bob Flynn? Pe ecran arăţi mai bine decât în realitate. Nu lua această remarcă drept o lipsă de politeţe şi nici nu te gândi că pe această cale aş dori să mă fac interesantă. Mă gândesc pur şi simplu la măiestria cameramanului care a ales cu grijă cele mai bune unghiuri ale fizionomiei dumitale pentru a le scoate în valoare.

– În ce film m-ai văzut?, o întrebă imediat Bob uşor ofensat de opiniile ei.

– În „Orgia americană“.

– Numai atât?

– Atât. Celelalte nu m-au atras. Nu din cauza dumitale, dar subiectele povestite de colegi mi s-au părut artificiale şi cu prea mult sex.

Îşi ciugulea repede mâncarea, ca o păsărică vioaie şi deli¬cată; evoca o statuetă fină de porţelan pe care o văzuse în vitrina unui magazin cu obiecte de artă.

Apoi, fata trecu la alt subiect. La viaţa ei de la universi¬tate, pe care o găsea foarte stimulantă. Se afla în anul întâi la UCLA. Schiţă cu umor portretele câtorva fete, camarade de cursuri.

– Nu-mi plac băieţii care te înghesuie şi te îmbrăţişează cu forţa.

Ochii ei ca nişte alune îl priveau cu o inocenţă mai provo¬catoare decât ocheadele cele mai seducătoare. Fata termină de mâncat, se ridică, îi spuse la revedere şi se îndepărtă ducându-şi tava. Nu-i ceruse vreun autograf şi nici nu-i spusese cum o cheamă; Bob resimţi această lipsă de consideraţie. Se obişnuise să trezească mai mult interes.

– Ce mai faci, Bob?

Vocea veselă a lui Jared Dalh, un tânăr actor, care inter¬preta rolul unui student coleg al lui Bob, se auzi înapoia lui.

Îşi întoarse capul şi îl văzu pe Jared însoţit de alţi doi inter¬preţi de studenţi, Jeffrey Blyth şi Raymond Edward Rhys.

Jared şi Blyth nu cunoşteau universitatea decât pe dina¬fară. Jared fiindcă fusese foarte sărac, un copil al străzii ca şi Bob. Blyth nu avusese răgaz să se ocupe de studii deoarece fusese un jucător profesionist de tenis, înotător de perfor¬manţă şi campion de polo. În afară de asta era atât de bogat încât nu avea nevoie de o carieră de intelectual spre a-şi asigura existenţa. Rhys rămânea singurul student autentic. Venea de la Cambridge şi Peter O'Neill îl angajase fiindcă scenariul cerea un personaj cu un accent pur englezesc.

Jared şi Jeff se instalară pe două taburete libere din stânga lui Bob. Taburetul din dreapta era liber şi Raymond Rhys, politicos, îi ceru permisiunea să-l ocupe.

– Te rog!, zise Bob, agasat de politeţea lui Ray.

Tustrei băieţii erau frumoşi, căci Peter avea un cult pentru frumuseţe. „Tinereţea lipsită de frumuseţe, zicea el, este un dar otrăvit. Nu serveşte la nimic“.

Jared şi Jeff, deşi proveneau din medii diferite, erau buni prieteni. Li se spunea Ahile şi Patrocle, chiar dacă semnifi¬caţia reală a legendei le scăpa celor neiniţiaţi. Aveau gusturi comune: băuturile tari, fetele, marijuana, automobilele sport de gamă înaltă şi nebuniile cele mai extravagante. Luxul pen¬tru Jeff era un atribut obişnuit al existenţei. Pentru Jared era o noutate cu atât mai

exaltantă, cu cât o savura ca şi Bob, după ce cunoscuse mizeria cea mai neagră. Captivanţi, cheflii, veseli, gata oricând să le joace feste prietenilor şi camarazilor din studio, nebunatici, aveau trăsături de caracter deosebite de ale englezului. Ray exprima prin toţi porii un temperament liniştit, flegmatic, rece. Adora solitudinea. Avea ochii limpezi precum cerul senin, trăsături regulate, aristocratice, o voce dulce şi odihnitoare, maniere de o politeţe distinsă. „Vocea lui merită milioane! “, striga Peter, îndeobşte puţin expansiv. „Iar fizicul lui atinge perfecţiunea! “

Ray îi inspirase lui Bob o invidie tainică, deşi el însuşi câştigase o poziţie inatacabilă. Dar în prezenţa lui Peter, care îi arăta ostentativ toată solicitudinea, neliniştea i se risipea ca şi ceaţa izgonită de o rafală de vânt.

– Mă întreb cum de poţi suporta atmosfera clocotitoare din studio!, exclamă într-o zi Jared, bătându-l prieteneşte pe umăr. Rhys avea oroare de asemenea manifestări de prost gust. Deosebirea era izbitoare între ambianţa tihnită dintr-o universitate britanică şi lumea nebună a cinematografiei.

Ray zâmbi cu bunăvoinţă şi înţelegere faţă de ignoranţa interlocutorului.

– În primul rând, ambianţa unei universităţi, fie ea engle¬zească, vag conservatoare şi un pic snoabă, nu este întot¬deauna liniştită. Dimpotrivă. Toate fanteziile îşi iau zborul. Se găsesc şi şoareci de bibliotecă, nelipsiţi în mai toate uni¬versităţile. Dar rămâne o minoritate.

– Şi cum ai ajuns de la Cambridge tocmai la Hollywood?

– A fost un parcurs fără surprize. M-am simţit dintotdea¬una atras de teatru. În timpul vacanţelor am însoţit o trupă dramatică, puţin importantă, în turnee. Apoi am obţinut un rol relativ mărunt într-un film. Aş fi putut să continui, căci producătorul era mulţumit de mine. Dar tatăl meu, un magis¬trat conservator cu principii foarte înguste, s-a scandalizat. Voia să devin, ca şi el, un judecător demn, un stâlp al societăţii britanice. Filmul în care am jucat a fost vizionat de Peter O'Neill,

care m-a remarcat. Din punct de vedere profesional, bineînţeles. Avea nevoie de un student englez pentru filmul lui: „Ajutor! Fetele aleargă după mine! “ Şi mi-a oferit un ono¬rariu care a pus la grea încercare intransigenţa tatălui meu. Pentru cineaştii englezi, suma pe care mi-o propunea el părea fabuloasă. Pe scurt, am acceptat. Şi iată-mă printre voi.

Jared detesta înalta burghezie, fie ea engleză, americană sau franceză, chiar dacă, mulţumită lui Jeff, un bogătaş, bene¬ficiase de multe avantaje în perioada sa neagră de existenţă. Căci Jeff îi arăta multă prietenie.

Abia instalaţi, cei trei tineri comandară cocktailuri. Barmanul se grăbi să-i servească, ştiind că se va alege cu bacşişuri grase. În curând, Jared îi împinse şase pahare goale şi ceru un al şaptelea. Dar Jeff îl şi depăşise. Jared suporta anevoie efectele alcoolului, căci îi trezeau instinctele primare, îndeosebi violenţa.

Se întoarse agresiv spre prietenul său.

– Pariem pe o mie de dolari că sunt mai tare!

Barmanul clipi din ochi ca o pasăre orbită de o lumină prea tare. Ajunşi în stadiul acesta, clienţii nu mai sunt serviţi, iar dacă sunt mai puţin iluştri, li se cere pe un ton potolit, dar hotărât, să părăsească locurile. Dar Jared Dahl nu se înca¬dra în această categorie. Iar tatăl lui Jeff reprezenta o forţă atât de considerabilă pe plan politic şi financiar încât era de neconceput ca fiul lui să fie tratat nepoliticos. În plus, Jeff se bucura de propria sa notorietate, de propriile sale privilegii.

Bob, ajuns la cel de-al treilea pahar, îl privea critic. Nu-i plăceau excesele, iar tovarăşii săi alunecau pe o pantă peri¬culoasă. Oamenii de la mesele alăturate urmăreau amuzaţi scena necuviincioasă pentru un bar de nivelul lui White's. A doua zi, cancanurile vor zbura de la un capăt la celălalt al Hollywoodului.

Tânărul englez păstra tăcerea, căci nu dorea să se amestece într-o încăierare previzibilă. Ca şi Bob, ajunsese la cel de-al treilea pahar.

Jared îl apostrofa pe Rhys.

– Ray, de ce stai deoparte? De ce nu vrei să participi la jocul nostru? Am venit împreună la mizeria asta de bar! Sau te consideri superior nouă?

– Voi fi cu siguranţă bătut. Atunci de ce să iau parte?

– Eşti o femeiuşcă!, strigă Jared cu răutate.

Obrajii englezului se învăpăiară. Răspunse pe un ton dur:

– Beţia a făcut să-ţi pierzi busola! Nu te sfătuiesc să te legi de mine!

Jared se ridică ameninţător, dar Bob, care şedea în preajma lui, îl reţinu cu mâna.

– Lasă-l în pace! Eşti beat! Nu mai căuta râcă! În starea în care te afli, cu un singur pumn te aruncă peste masă!

Zorit de mânie, Jared îşi smulse braţul din strânsoarea lui Bob, dar Jeff îşi puse mâna pe umărul lui şi rosti cu ton potolit:

– Continuăm întrecerea sau vrei să te iei la harţă? Ostilitatea lui Jared se întoarse împotriva lui Jeff.

– Întrecere? Încă un pahar şi ai să cazi grămadă!

Violenţa lui se dezlănţuia tot mai înverşunat.

– Prea te-ai obişnuit să vezi în mine un bufon pe care să-l manevrezi după bunul tău plac! M-am săturat de condescen¬denţa, de îngâmfarea ta prostească de băiat al lui tăticu! Îmi faci scârbă!

Cu o lovitură de mână mătură paharele goale, ale lui şi ale lui Jeff, care se sparseră pe podea sub ochii consternaţi ai barmanului.

– Simpla ta prezenţă mă îmbolnăveşte!, se ambală Jared. M-am săturat până peste cap de sclifoselile, de maimuţărelile tale, de mutra ta umflată de vanitate! Destul! Nu vreau să te mai văd!

Vocea lui stridentă, foarte ascuţită, acoperi muzica şi mur¬murul consumatorilor.

Jeff stătea încremenit, sufocat de explozia de ură.

– Eşti nebun!, bâigui el.

Jared aruncă pe masă o bancnotă de o sută de dolari şi ieşi trântind uşa în urma lui. Jeff încercă să-şi recâştige calmul.

– Nu te formaliza!, îl povăţui Bob. I s-a urcat băutura la cap. După o noapte de somn o să uite totul.

– Dar eu n-am să uit niciodată această ieşire! Acum şi-a dat pe faţă ura şi veninul din suflet. Iar eu îl consideram cel mai bun prieten al meu...

Descumpănit, Jeff nu mai ştia cum să reacţioneze.

– Trage cu buretele peste întâmplarea aceasta, ca şi cum n-ar fi avut loc, zise Bob. Mâine, dacă îl întâlneşti, ignoră-l!

Jeff comandă o cafea dublă, foarte tare, ca să-şi limpe¬zească puţin gândurile şi să risipească abureala beţiei. Îşi bău cafeaua, plăti şi se ridică de pe taburet.

– La revedere!

– Nu poţi să conduci până acasă în halul acesta! Te conduc până la tine cu maşina mea, iar mâine dimineaţă trimiţi pe cineva să se ocupe de a ta.

– Mulţumesc! Mă descurc şi singur!

Ieşi urmărit de privirile clienţilor din jur.

– Îmi pare rău, şopti Rhys.

– În Anglia, oamenii nu se ceartă?, întrebă Bob pe un ton vag agitat. Excesele fanilor voştri din cluburile de fotbal au răspândit teroarea în lumea întreagă.

– Derbedei găseşti peste tot, răspunse Ray cu vocea sa domoală.

Înţelegea enervarea lui Bob, căruia nu-i plăcea să-şi vadă concetăţenii dându-se în spectacol faţă de străini. Să fi fost xenofob?

– Scuză-mi tonul aspru, zise Bob.

Regreta atitudinea sa nejustificată. Calmat, îi zâmbi.

– Îţi place America?

– Caut s-o înţeleg, să pătrund spiritul americanilor. Legături de sânge ne unesc şi ne despart. Lumea este foarte complexă.

– După filmul acesta ce ai de gând să faci?

– Să mă înapoiez în Anglia şi să-mi continui studiile.

– Poţi să-ţi continui studiile la UCLA şi să faci filme cu noi.

– Tot ce e posibil. Mi s-a propus chiar un nou contract pentru viitorul vostru film.

– Jared pretinde că i-ai suflat rolul.

– Nu sunt eu de vină, domnul O'Neill m-a ales.

Îşi înmuiară buzele în cocktailurile proaspăt pregătite. Barul îşi reluase aspectul normal.

– Nu te simţi singur?, întrebă Bob. Nu te-am văzut nici¬odată cu prieteni.

– Nu-mi place să mă impun în faţa străinilor, nici să accept intimitatea oricui.

– Dar eşti o vedetă! Mulţi ar fi foarte mândri să se afle în compania dumitale.

– Vedetă e mult spus... Sunt un solitar... Citesc mult. După ce am venit la Los Angeles mi-am cumpărat câteva sute de cărţi. Prieteni buni şi fideli. Nu mă trădează niciodată.

– Şi eu sunt mare amator de cărţi.

Bob se uită la Rolexul său de aur. La Hollywood, Rolexul definea un anumit statut social.

– S-a făcut târziu. Mâine avem mult de lucru. O'Neill este foarte exigent.

Bob îşi termină „Stingerul“.

– Excelent amestecul acesta de coniac cu cremă de mentă!... În scenariu apărem la început în postură de prie¬teni inseparabili; apoi devenim rivali din cauza unei fete. În particular, aş vrea să-ţi păstrez prietenia neatinsă.

– Este un privilegiu pentru mine, Bob... Îţi admir talentul. Vocea melodioasă a englezului îi dezmierdă auzul, aproape îi înfiora pielea.

Plătiră şi plecară. Ray se apropie de marginea trotuarului şi făcu semn unui taximetrist, care tocmai trecea pe acolo, să se oprească.

– N-ai maşină?

– Nu. Ca s-o cumpăr şi s-o aduc din Europa m-ar costa o avere. În acelaşi timp aş trezi bănuielile poliţiei antidrog. Taxiurile îmi ajung.

– Permite-mi să te conduc acasă.

– N-aş vrea să te deranjez...

Bob nu era obişnuit cu schimburile de politeţe. Iar com¬portamentul englezesc al lui Ray, atitudinea lui prevenitoare îi păreau puţin depăşite.

Se urcară în noua Ferrari a lui Bob, trasă la trotuar de un *groom*.

– Te previn că locuiesc departe de aici, zise Rhys. Tocmai la Palos Verdes. Trăiesc izolat. Nici nu-mi cunosc vecinii.

– Distanţa ne va oferi răgaz să ne continuăm discuţia... Şi eu ador singurătatea. Lumea care mă înconjoară este com¬pusă numai din străini care lucrează, din întâmplare, sub acelaşi acoperiş cu mine...

Maşina gonea ca vântul în ciuda circulaţiei încă intense la acea oră târzie. Când Ferrariul se opri în faţa locuinţei lui Ray, o vilă mică pe marginea mării, Bob avu impresia că îl dibuise pe omul în stare să-l înţeleagă...

CAPITOLUL 5

Între două turnări, Peter îşi permise o mică pauză pentru a-şi astâmpăra setea cu un juice de fructe. Îi plăceau dulciurile în ciuda avertismentelor unui prieten care îi vorbise de riscurile unui diabet. În fiecare după-amiază aştepta cu o plăcere anticipată prăjitura care i se aducea la ora patru fix.

De data aceasta, discuţia furtunoasă, pe care o avusese la prânz cu George Bryner şi statul său major de producători incapabili, îi tăiase apetitul. Dezbaterile se desfăşuraseră cu uşile închise, în sala de consiliu.

Peter ceruse o publicitate mai intensă în jurul filmului pe care-l turna şi a cărui realizare se apropia de sfârşit.

Propusese o sporire a eficacităţii departamentului de publi¬citate al studioului, care s-ar fi cuvenit să apeleze la servi¬ciile firmei „Jameson, Irving & Parker“, fără rival în acest domeniu. Ceru, de asemenea, un supliment financiar pentru intensificarea publicităţii la televiziune.

Percy Stone, şeful departamentului de publicitate, sări de pe fotoliul său, ca împins de un resort. Era un tip chel, de vreo patruzeci de ani, care ţintea cele mai înalte posturi. Iar O'Neill avea tupeul să-l acuze indirect de incapacitate.

– Pretindeţi că eu şi specialiştii mei nu ne facem datoria?

– Nu! Constat doar că rezultatele voastre sunt sub aşteptări.

Bryner interveni cu o amabilitate ironică:

– Peter, ultimul film pe care l-ai turnat, „Moartea tim¬pului“, n-a fost la înălţimea „Orgiei americane“ şi ale altor capodopere ale dumitale. Să atribui acest insucces departa¬mentului de publicitate este cel puţin exagerat.

O'Neill zâmbi zeflemist.

– Ce insucces? Filmul a costat patruzeci de milioane şi v-a adus un beneficiu net de douăzeci şi cinci milioane de dolari.

Bryner interveni cu aceeaşi falsă bunăvoinţă:

– Peter, dumneata ne-ai obişnuit cu beneficii cifrate la sute de milioane. Trebuie să fii de acord că această curbă descendentă este impresionantă la prima vedere.

Neville Holm, primul vicepreşedinte, interveni în discuţie:

– Sunt şocat, Peter, de atacul dumitale nejustificat împotriva lui Percy şi a departamentului său. Activitatea lui merită elogii.

Bryner îşi susţinu colaboratorii.

– Neville are dreptate, dragă prietene. Amărăciunea te face nedrept faţă de colegi. În dimineaţa aceasta am dat o raită pe platou. Îi ţii pe oameni din scurt, îi sâcâi, îi hărţuieşti, îi ocărăşti... Îţi admir zelul... Îl admir sincer... Dar agitaţia pe care o manifeşti îmi aduce aminte de Balzac. De marele Balzac. Acesta avea atâta încredere în el, în geniul său, în puterea sa de muncă, că adesea îşi dădea peste cap lucrările.

Zâmbetul zeflemist al lui O'Neill deveni mai răutăcios decât o strâmbătură.

– Aşadar aţi ajuns la concluzia că-mi dau peste cap filmele?

– Ultimul a fost dat peste cap. Iartă-mi sinceritatea! Dar acesta e adevărul. Un adevăr trist. Celebritatea dumitale i-a atras pe spectatori care însă au plecat decepţionaţi de la pre¬mieră... Departamentul nostru de publicitate n-a avut nici-o vină... Acest film a fost aproape un eşec... Percy este un om competent, activ, iar experienţa lui...

O'Neill îl întrerupse.

– În ciuda părerii voastre cu privire la eficienţa depar¬tamentului de publicitate, insist asupra angajării firmei „Jameson, Irving & Parker“, ca şi asupra intensificării publicităţii la televiziune. John Hooper, pe care l-am cunoscut personal, ne va acorda o reducere substanţială...

– Îmi pare rău, Peter, interveni Holm. Nu dispunem de fonduri pentru cheltuieli zadarnice...

Regizorul îşi înăspri brusc tonul.

– Nu dispuneţi de fonduri? Dar banii aduşi de filmele mele unde s-au evaporat?

– Contabilitatea poate să-ţi furnizeze actele justificative, zise Holm. Trebuie să ne mulţumeşti că nu am redus bugetul viitorului dumitale film.

– Chiar voiam să vă cer o suplimentare de zece milioane.

– Nici nu se pune problema, Peter, zise Holm cu o voce tăioasă.

Grimasa lui O'Neill îi dădea aerul unei fiare gata să muşte.

– Nu este vina mea că aţi folosit fondurile studioului în mod imprudent. Aţi intrat în combinaţii dubioase cu casele de producţie din ţările de Est...

Holm se înverzi. „Individul acesta, care trăieşte cu nevasta mea, îndrăzneşte să pună la îndoială integritatea mea morală? “, reflectă furios...

– Fii atent, Peter, te expui la un proces de defăimare!

– Intentează-l!, ripostă O'Neill cu un calm de gheaţă. Intentează-l! Dar n-ai să îndrăzneşti!

– Mă acuzi de fraude?

– Numai de deturnare de fonduri. Fraudele, dacă există, justiţia trebuie să le constate.

O linişte grea, de plumb, căzu asupra adunării după cuvin¬tele lui Peter.

Bryner se ridică încet.

– Îţi dai seama de gravitatea acestor afirmaţii?

– Absolut! Şi sunt gata să le discut cu cărţile pe faţă... În concluzie, cer să semnaţi un contract cu „Jameson Irving & Parker“, cât şi cu John Hooper. Aştept răspunsul vostru în douăzeci şi patru de ore, în caz contrar mă voi adresa direct consiliului de administraţie al corporaţiei!

Producătorii schimbară priviri consternate.

– Ăsta-i şantaj!, zbieră Holm.

Bryner se calmă. Vorbi cu ton îngheţat:

– Vrei război, Peter? O să-l ai! Nu uita, dispun de puterea de a te concedia!

– Fă-o! Ai să regreţi!

– Cer satisfacţie!, urlă Holm.

O'Neill se ridică la rândul său.

– Domnilor, vă salut!, zise batjocoritor şi părăsi sala.

*

* *

Turnarea continua. Peter resimţea nervozitatea care macină calmul actorilor influenţându-le jocul. Isabelle era îmbufnată, dar pe platou intra în pielea personajului fiind, ca întotdeauna, la înălţime. Chiar dacă o ura pe Sue, tânăra sa rivală, în faţa camerei îi arăta afecţiunea şi căldura unei adevărate prietene, cum cerea scenariul. În culise, Jared şi Jeffrey se zburleau unul la altul, ca pisica şi câinele, dar la lumina reflectoarelor se com¬portau asemenea unor camarazi de clasă şi de sport, nerăbdători să-şi dea sprijin necondiţionat. Bob era, de asemenea, la înălţime. Poate ceva mai preocupat ca de obicei. Raymond Rhys îşi păstra calmul britanic şi atitudinea rezervată, devenite proverbiale.

După această zi de muncă, mai dură ca de obicei, Peter se înapoie acasă obosit şi iritat. Kim îi deschise uşa anunţându-l că domnişoara Shirley îl aştepta în bibliotecă şi că voia să-i vorbească. Perspectiva unei discuţii cu fiica sa nu-i schimbă proasta dispoziţie.

– Cina este servită!, adăugă valetul.

– Nu mi-e foame! Adu-mi în bibliotecă un iaurt şi ceva fructe!

Shirley, care urmărea un spectacol la televizor, opri emi¬siunea şi se ridică să-şi întâmpine tatăl.

Fără să-i întindă mâna, se adânci într-un fotoliu.

– Sunt istovit!, zise.

O modalitate de a-şi preveni fata că nu are mult timp de pierdut. Dar lui Shirley nu-i lipsea nici fermitatea, nici

tena¬citatea. Trăsături de caracter moştenite de la tatăl ei.

– Îţi cer iertare, tată, că te deranjez, dar voiam să-ţi pun o întrebare. Eşti un om în carne şi oase sau un ordinator?

– Nu te înţeleg, zise Peter bănuitor.

– Nu-ţi acorzi nici-o clipă de relaxare. Nu-ţi petreci nici un sfârşit de săptămână între ai tăi. Ştiu că munca este a doua ta natură...

– Iată o concluzie corectă. Îţi acord două minute ca să-ţi goleşti sacul. Nici-o secundă mai mult. Sunt foarte ocupat. Trebuie să examinez propunerile asistentului meu de distri¬buţie pentru filmul pe care urmează să-l fac. Un idiot fără un crâmpei de imaginaţie creatoare.

– Din cauza filmelor îţi neglijezi familia, tată. Sunt fiica ta cea mare şi aştept mai multă înţelegere faţă de noi, copiii!

Kim intră, servind pe o tavă de argint o gustare modestă pentru O'Neill, apoi se retrase fără zgomot.

Shirley insistă:

– Robby abia te-a văzut când ai trecut ca vântul, fără să te oboseşti să-i arunci o privire. Pare că ai şi uitat de existenta lui.

– Ştiu că există. Am cheltuit o avere ca să-i asigur cea mai bună apărare în faţa tribunalului.

– Are greutăţi la şcoală. Dirigintele lui vrea să-ţi vorbească.

– Maică-ta să meargă şi să se intereseze de problemele lui. Din păcate, şi problemele sunt absorbitoare...

– Ai putea s-o sfătuieşti, căci este atât de neştiutoare...

– Să vorbesc cu ea? Pentru mine maică-ta este moartă şi îngropată. De ce nu te duci tu la şcoală? Te autorizez să vorbeşti în numele meu! Dacă ai nevoie de bani, îţi dau un cec...

– Bani! Bani!... Crezi că banii aranjează totul!

O'Neill suspină depăşit.

– Bine. Într-una din aceste zile mă voi elibera de obliga¬ţiile mele profesionale pentru câteva ore şi mă

voi duce să vorbesc cu dirigintele... Dar acum pleacă! Am de lucru!

*
* *

Leslie Carter, informat de agitaţia care cutremura consi¬liul de conducere al studioului, se hotărî să-l trimită la Los Angeles pe Olwen Carr; în calitate de vicepreşedinte şi direc¬tor al contabilităţii corporaţiei, avea sub controlul său direct operaţiunile financiare ale studioului. Anunţarea sosirii sale provocă efervescenţă. Secretarele „celor mari“, apoi funcţio¬narii şi, în sfârşit, toată lumea microcosmosului constituit de „XXI Century“ intră în fierbere.

Peter O'Neill îşi continua activitatea fără să-i pese de pre¬gătirile febrile. Bryner, în ciuda ameninţărilor sale, stătea în rezervă. Peter ajunsese la o scenă care se desfăşura în salonul unei case bogate în stil colonial; Raymond Rhys asculta cu un aer fals pocăit mustrările mătuşii sale gâlcevitoare, scanda¬lizată de năzbâtiile lui de la Universitate. La picioarele ei se întinsese cuminte un dog danez uriaş.

Asistenţii puneau la punct ultimele detalii înainte de a porni acţiunea. O femeie de serviciu îi aduse lui O'Neill o prăjitură cu migdale comandată cu un sfert de oră înainte. Apropiindu-se de Peter, se poticni de un cablu întins pe jos, scăpă din mână tava, farfurioara şi prăjitura, care căzură la picioarele ei. Fata, zăpăcită, văzu cum dogul danez se ridică încet pe cele patru labe, adulmecă prăjitura şi începe s-o înfulece.

Peter se uita dezolat la prăjitură în timp ce femeia de serviciu nu ştia cum să-şi mai ceară scuze. Deodată, dulăul căzu grămadă şi începu să se zvârcolească apucat de convulsii. Apoi, violenţa spasmelor scăzu şi animalul îşi dădu sufletul cu limba scoasă şi spume la colţurile botului.

Incidentul îi consternă pe toţi cei de faţă.

– Prăjitura a fost otrăvită!, exclamă Eddi Tuchman.
Bătrâna doamnă leşină.
Rhys zise cu vocea sa domoală, aristocratică:
– Iată un asasinat eşuat! Trebuie chemată poliţia!

*
* *

Tentativa de a-l otrăvi pe Peter O'Neill făcu zarvă. Tot studioul, de sus până jos, era tulburat. Poliţia sosi urgent. Locotenentul Gareth Hatcher făcu primele investigaţii. Procurorul asistent Gideon Spacek, de la departamentul omu¬cideri, numit personal de Oscar Weinstein, procurorul general al comitatului, participa activ la anchetă, ca şi Max Baccall, medicul legist şef şi „coroner“ al comitatului Los Angeles.

„Coronerul“ examină câinele şi se pronunţă laconic:

– Arsenic! Analiza nu va face decât să confirme diagnos¬ticul meu. Ai scăpat uşor, domnule O'Neill!

Hatcher, Spacek şi Baccall erau atât de deosebiţi încât păreau special aleşi spre a sublinia varietatea tipologiei umane. Cu părul aproape alb, nervos, morocănos, uscăţiv, puţin sociabil, cu mişcări bruşte şi viguroase, în pofida vârstei sale înaintate, locotenentul Hatcher nu se gândea decât să apuce pensia. Îşi făcea datoria fără entuziasm, dar conştiin¬cios. Baccall avea aerul unui prelat cu gesturi onctuoase, era amabil, franc, de o sinceritate aparentă care îi dezarma până şi pe interlocutorii cei mai bănuitori, se îmbrăca elegant şi nu ridica niciodată tonul. Spacek, scurt şi bondoc, aproape chel, rotund la faţă, cu gura mare şi buzele cărnoase, mereu umede, avea un aspect insignifiant, se apropia de patruzeci de ani. Ambiţios, resimţea tragic trecerea anilor fără să se poată detaşa din mulţimea procurorilor asistenţi şterşi, ţinuţi la distanţă. Voia să parvină, să-şi vadă numele prin ziare, să fie admirat, căutat de femei care, dezgustate de urâţenia lui, nu-i acordau nici o importanţă.

Prezenţa sa, ca şi cea a lui Baccall, era justificată de asa¬sinarea lui Bob Schweize, gigoloul doamnei O'Brien care, vic¬timă a fatalităţii, deschisese seria tentativelor de asasinat împotriva lui Peter O'Neill.

Bucătarul care preparase prăjitura şi tânăra femeie de serviciu fuseseră primii interogaţi. Bucătarul declară că pre¬gătea adesea această prăjitură cu mocca pentru regizor.

– În loc de zahăr am folosit, ca de obicei, zaharină, care se află permanent în cabina domnului O'Neill.

Femeia de serviciu declară că nu făcuse nimic altceva decât să aducă prăjitura, ceea ce confirmă şi bucătarul.

Cutia cu zaharină fu imediat trimisă la analiză.

Apoi, anchetatorii trecură prin ciur pe toţi aceia care aveau, în mod normal, acces la cabina regizorului, dar rezultatele se dovediră nule. Totuşi, suspecţii nu lipseau.

*

* *

Tocmai în acel moment sosise şi Olwen Carr la Los Angeles. Pentru producători era un moment prost ales. La conflictul dintre O'Neill şi conducerea studioului se adăuga acum şi nefe¬ricita tentativă de otrăvire. George Bryner şi vicepreşedintele Holm îl întâmpinară la aeroport. Ca să nu-l indispună, alese¬seră cea mai puţin ţipătoare maşină din garajul studioului, un Buick vechi, dar bine întreţinut, care îşi mai păstra încă aerul de altădată. Bryner poruncise ca pe timpul şederii domnului Carr la Los Angeles maşinile Rolls, Daimler şi Cadillac să nu iasă din garaj.

Întrucât avionul domnului Carr aterizase după căderea nopţii, l-au invitat să cineze la Perino's. Carr acceptă dineul, dar refuză şampania şi icrele negre. Se mulţumi - semn rău - cu o salată de andive, o friptură de vacă şi termină cu o cafea. Nu acceptă apartamentul care îi fusese rezervat la Hotelul Beverly Hills şi declară modest că îi ajunge o singură cameră.

Asistenţii lui Carr sosiră a doua zi. Apoi, Carr convocă întreg consiliul de administraţie al studioului din care făcea parte şi O'Neill. După discuţii acerbe, înaltul reprezentant al multinaţionalei şi asistenţii săi examinară cu grijă registrele, dosarele şi grămezile de facturi, ca şi contractele în totalitate. Expertiza dură cinci zile. Carr, taciturn, nu răspundea decât prin monosilabe la întrebările insidioase ale lui Bryner. După ce închise ultimul dosar declară producătorilor:

– Veţi primi în curând concluziile mele în scris. Înainte de aceasta trebuie să le supun domnului Carter şi consiliului de administraţie, care va decide.

*

* *

Shirley îşi petrecea adesea nopţile la Bob. La început, vizi¬tele ei se limitau la contacte sexuale. Cum nu mai găsea la Robby, abrutizat de droguri, un sprijin, un sfat, căuta acum în Bob un confident. Prietenele ei, sau cele care i se pretindeau prietene, o dezamăgiseră. Intrigile erau atât de complicate, atât de subtile, iţele atât de încâlcite, încât nu mai îndrăznea să se încreadă în nimeni.

Bob o asculta cu răbdare. Shirley ştia că Bob era legat de tatăl său prin interese, dar şi prin factori care îi scăpau.

– Adesea, Bob, am senzaţia că sunt târâtă de un vârtej violent printre stânci uriaşe şi ascuţite, care îmi sfâşie car¬nea, îmi sparg oasele, îmi zdrobesc craniul... Pereţi de piatră se ridică vertiginos de ambele părţi... Şi sunt atât de netezi, încât nu am de ce să mă agăţ pentru a ieşi din viroagă... Nu sunt în stare să mă prind cu unghiile... Iar Robby e un neno¬rocit ajuns pe marginea hăului... Mama, o bătrână bacantă, se aruncă în braţele tuturor tinerilor fără scrupule care simulează amorul pentru ca s-o stoarcă de bani... Apoi râd de ea cu hohote şi îi întorc spatele... Tata duce o existenţă nebunească pe

muchie de cuţit. Nu înţeleg ce se întâmplă, dar ştiu, presimt, că ameninţă mari nenorociri... Nenorociri pe care nu pot să le ocolesc... Le văd apropiindu-se, dar mă simt paralizată...

Zâmbi trist.

– Îţi închipui, poate, că sunt nebună! Că prezic numai nenorociri, că sunt o Casandră... Uneori mă trezesc noaptea, mă uit în jur şi aştept înspăimântată ca pereţii, plafonul să se prăbuşească asupra mea, să mă îngroape de vie şi - absurd - să-mi continui existenţa îngropată sub ruine... Mi-am pierdut minţile, nu-i aşa, Bob?

Bob îi mângâie mâna.

– Încearcă să uiţi fantasmele acestea!... Ştiu... Ah, ştiu foarte bine cât e de greu... foarte greu... Dar trebuie să lupţi împotriva curentului, chiar dacă eşti conştientă că nu-i poţi rezista... Dar lupta susţine moralul.

Shirley izbucni în hohote. Bob o sărută pe frunte.

– Plângi... plângi... dar continuă lupta!... Nu te aban¬dona disperării... Sus capul!... Plângi, dar luptă... luptă chiar dacă ştii că bătălia este dinainte pierdută!... Dacă nu te laşi înfrântă, te vei familiariza cu nenorocirea... Suferinţele aleg uneori să-ţi fie prietene...

– Ce ştii tu?

– Nu eşti singura care suferă, Shirley... nu eşti singura... nu, nu eşti singura... Când suferinţa morală devine singurul tău tovarăş începi s-o înţelegi, s-o iubeşti, chiar... aşa cum îţi iubeşti un frate infirm... o dragoste contra naturii... dar în acelaşi timp şi consolare pe care aceeaşi natură ţi-o oferă în compensaţie...

După o încleştare de dragoste rapidă, ca un vârtej, Shirley se înapoie reconfortată sufleteşte.

Treptat, sentimentele pe care le nutrea faţă de Bob evoluau, luând o întorsătură plină de seriozitate... Fără semnificaţie particulară la început, aventura sentimentală luase propor¬ţiile unei iubiri profunde. Acceptă uimită această constatare, această revelaţie atât de târzie.

Dar iluziile se risipiră repede. Bob nu răspundea la avan¬surile ei timide. Se culcau împreună, dar nu depăşea frunta¬riile unei prietenii, a unei camaraderii, pentru ea umilitoare. Incapacitatea lui de a o înţelege, de a răspunde la sentimentele ei o copleşea, o îndurera... Ştia că admiratoarele foiau în jurul lui... Bob le trata cu o condescendenţă amuzată, indulgentă şi colorată de un uşor dispreţ. Comportamentul lui Bob le scotea din minţi.

Shirley se resemna să-l aştepte şi să se bucure de compania lui, atunci când Bob binevoia să facă dragoste.

Bob părea schimbat. Dar Shirley n-ar fi putut spune în ce consta această schimbare. Singurele semne vizibile se reduceau la o lisă treptată de atenţie atunci când îi vorbea. Părea că visează cu ochii deschişi. Abia dacă răspundea la întrebări şi un zâmbet ciudat rămânea singura expresie, pasageră de altfel, pe faţa lui frumoasă. În general, era tăcut şi gânditor. Dar ajungea un fleac pentru ca fruntea să i se însenineze, ochii să-şi recapete strălucirea şi râsul să-i lumineze trăsăturile.

În ciuda eforturilor, Shirley nu era în stare să găsească pricinile schimbărilor din manifestările lui...

*

* *

Prezenţa în studio a poliţiştilor în civil, care scormoneau pretutindeni şi întrerupeau uneori filmările, punând diferite întrebări enervau pe toată lumea. Investigaţiile erau justifi¬cate. Dar probele care să ducă la descoperirea celor vinovaţi erau insuficiente. Producătorii, actorii, asistenţii, tehnicienii, personalul auxiliar erau consideraţi de anchetatori suspecţi potenţiali. Din diferite surse proveneau tot felul de informaţii contradictorii. Oamenilor din studio nu le plăcea să vorbească. Dar cum să rezişti la interogatoriile riguroase ale poliţiştilor, la întrebările insidioase ale lui Spacek? Locotenentul Hatcher avea senzaţia că-i crapă capul. Trebuia să răspundă la între¬bările reporterilor, la

reproşurile şefilor, care nu îl acuzau direct de incapacitate, dar gândeau astfel, la reaua-voinţă a producătorilor care îi puneau beţe în roate. Nu era unul dintre acei poliţişti din filme care rezolvă crimele cele mai complicate şi ies nevătămaţi din schimburile de focuri în care cad numai infractorii.

Procurorul general al comitatului, supus presiunilor poli¬tice, îl hărţuia pe procurorul asistent Spacek căruia, contrar lui Hatcher, îi plăcea să dea răspunsuri ziariştilor, bineînţe¬les, în limitele atribuţiilor sale. Voia să-şi câştige notorietatea scriind o carte cu privire la cazul O'Neill. Dispunea de un material bogat, căci toate rapoartele anchetatorilor treceau pe sub ochii lui.

Pusese întrebări şi regizorului care îi răspunse cu deta¬şare, de parcă furtuna dezlănţuită în jurul lui nu l-ar fi privit. Da, avea duşmani, dar, în lumea filmului, cu cât te ridici, cu atât mai mult îţi atragi resentimentele oamenilor de meserie mai puţin favorizaţi de noroc. Să dea nume? Ar fi riscat să-i îndrepte pe anchetatori pe piste false, care i-ar fi lăsat pe adevăraţii vinovaţi să umble liberi pe stradă.

Spacek îl interogă şi pe Bryner, care se arătă puţin coope¬rant. Răspunsurile lui nu erau lipsite de agresivitate.

„De ce şi-o fi luând aerul acesta de superioritate? “, se întreba Spacek. „Ce ascunde? Fiul lui îşi găsise moartea într-un accident provocat de Robby O'Neill. Conflictul care îl opunea regizorului contribuia la teama de a-şi pierde postul de pre¬şedinte. Iar duşmanul lui ar fi putut să fie desemnat drept succesor“. Toate aceste elemente îl făceau suspect. Spacek îl detesta pe Bryner, ca şi pe ceilalţi oameni de film, care îşi afi¬şau orgoliul, câştigurile fabuloase, Rollsurile, Lamborghini, lumea lor închisă. Abia îşi ascundea plăcerea de a scormoni prin studio, prin cabinele vedetelor, prin birourile producăto¬rilor, de a-şi arunca ochii, când trecea pe coridoare, la frumoa¬sele secretare, amante mai mult sau mai puţin recunoscute ale patronilor, la „girls“ şi la

actriţele aproape goale. Prezenţa lui Hatcher şi a lui Spacek devenea, într-adevăr, supărătoare.

Deodată, căzu ca o bombă ştirea care le justifica inves¬tigaţiile. În cabina Isabellei Holm, poliţiştii descoperiseră, în spatele unei oglinzi, un săculeţ cu pudră albă, inodoră. La început s-a crezut că era vorba de cocaină, dar analiza chimică a dovedit că era arsenic. Mica pungă de hârtie fusese manipulată de o persoană cu mănuşi, căci nu se vedea nici-o amprentă. Descoperirea produse mare senzaţie. Interogată, Isabelle declară calm şi chiar cu insolenţă că nu ştia de exis¬tenţa acestui săculeţ şi că oricine ar fi putut să-l aducă în cabina ei în timp ce lipsea de acolo.

– De ce aş fi vrut să-l omor pe Peter? Suntem buni prieteni şi am colaborat totdeauna în cea mai perfectă armonie.

Spacek cunoştea gelozia pe care i-o provoca micuţa Sue Brions, dar, în acelaşi timp, îl bănuia pe Holm. Acesta îl ura pe amantul soţiei sale. Moartea lui O'Neill şi inculparea Isabellei i-ar fi satisfăcut o dublă răzbunare. La aceasta se mai adă¬uga încă ceva. Indirect, regizorul fusese acela care provocase ancheta privitoare la activitatea financiară a direcţiei. Holm, interogat de Spacek, se apără cu indignare. De ce ar fi încercat să-l omoare? Dispariţia lui n-ar fi rezolvat nimic.

– Apoi eu, n-am nici-o trăsătură de ucigaş în mine!, zise Holm în concluzie.

Spacek socoti că argumentele vicepreşedintelui erau destul de slabe. Dar construcţiile cele mai logice ale anchetatorului nu servesc la nimic dacă nu sunt susţinute de probe. Ucigaşul nenorocitului de Joe se dovedise a fi un tip de o îndemânare şi de o perfidie machiavelice. Procurorul era însă perseverent. Voia capul vinovatului şi îl va avea. Toţi cei care intrau în contact cu O'Neill meritau să intre în atenţia lui. Realizatorul asistent Godwin Mason, prieten şi protejat al lui Bryner, abia aştepta să se instaleze în scaunul regizorului. Sue Brions, adolescenta cu faţă angelică, amanta lui O'Neill,

alerga după aventuri sentimentale. Unul dintre amanţii ei ar fi putut dori suprimarea unui rival stânjenitor. Gloria Bryner îl ura pe O'Neill fiindcă îi refuza un rol pe măsură. Darrel Brighton nutrea aceeaşi ură faţă de fostul său regizor, care nu voia să-i ofere un nou angajament. Frumosul Flynn - Spacek nu putea visceral să-i sufere pe oamenii frumoşi - îi părea o fiinţă bizară. Prietenia dintre fostul derbedeu, devenit vedetă, şi O'Neill nu era, cumva, rezultatul unor anumite înclinaţii homosexuale ale bătrânului său protector? Sau poate că Flynn îl manipula după voie, ameninţându-l cu dezvăluirea unor dedesubturi scandaloase? Iată o vână care ar trebui exploatată. Toţi subal¬ternii lui O'Neill nu-i voiau binele, din cauza comportamentu¬lui său tăios, dictatorial, jignitor. Până şi membrii familiei lui nu erau în afara bănuielilor. Relaţiile lui încordate cu copiii şi soţia nu constituiau un secret pentru nimeni.

Spacek era furios că trebuia să lucreze singur. Hatcher nu era decât o povară.

*

* *

Leslie Carter îl anunţă telefonic de la New York pe George Bryner că va veni la Los Angeles însoţit de Olwen Carr. Vocea rece, impersonală, a preşedintelui multinaţionalei îi provocă fiori lui George. Pe un ton prefăcut, afişându-şi bucuria, acesta se oferi să-i găzduiască pe timpul şederii lor în California. Dar Carter îi mulţumi, pretextând că nu vrea să-l deranjeze, îl rugă să rezerve la hotelul Century Plaza un apartament pentru el şi soţia sa, precum şi o cameră pentru Carr. Bryner îi răspunse că producătorii de la studio, regizorii şi vedetele vor fi fericiţi să-l întâmpine şi că el însuşi era gata să-i prezinte un raport amplu asupra activităţii şi totodată să primească directive. Închise telefonul oarecum înseninat. Prezenţa lui Margaret Carter părea să indice că situaţia nu era aşa de gravă precum părea.

Totuşi, teama nu-l părăsea. Operaţiunile financiare ale lui Holm, pe care le aprobase, chiar dacă nu se vor dovedi perfect corecte, nu vor ajunge niciodată în faţa tribunalelor. Multinaţionalele au propria lor justiţie, uneori mai severă decât cea legală. Ele nu aplică pedepse privative de libertate, dar sancţiunile pot fi cu mult mai aspre. Pedeapsa constă în moartea profesională. Se ridică un cordon sanitar în jurul celui condamnat. Se termină cu misiunile, cu salariile mari, cu privilegiile. Multinaţionalele sunt solidare când este vorba de hoţi cu gulere albe. Condamnatul trebuie să fie fericit dacă mai găseşte vreun post la o mică întreprindere, în afara secretelor multinaţionalelor. Dacă vina este foarte gravă, este urmărit pretutindeni. Micul patron, tentat să-i ofere un ser¬viciu, primeşte un avertisment discret urmat de sancţiuni în caz de nesupunere. Fostul înalt personaj este fugărit ca un ciumat. Nu îi mai rămâne decât o singură soluţie: să-şi zboare creierii. Dacă vina este mai puţin importantă sau oamenii care îl susţin dispun de o mare influenţă, afacerea este stinsă după câteva avertismente sau sancţiuni minime.

Bryner îşi mobilizase toţi prietenii, îndeosebi pe duşmanii lui Leslie Carter. Dar puterea acestuia era la zenit şi nimeni n-ar fi avut suficientă autoritate încât să-i impună să acţio¬neze împotriva convingerilor sale.

Avionul de serviciu al preşedintelui Carter ateriza pe aeroportul din Los Angeles, fiind întâmpinat de Bryner şi de toate căpeteniile studioului. Apoi, un alai de Cadillacuri şi de Rollsuri se puse în mişcare spre hotel.

– Soţia mea ar fi fost foarte fericită să-i ofere personal un buchet de trandafiri doamnei Carter, zise Bryner. Din păcate, este reţinută pe platou, în plină filmare.

În primul Rolls, amabilităţile lui George se izbeau de tăce¬rea lui Carter, o banchiză de gheaţă, şi a lui Margaret, care privea cu ochi distraţi străzile umbrite de palmieri. Bryner şi Carter se tutuiau deoarece urmaseră acelaşi colegiu, dar intimitatea lor se oprea aici.

Margaret şi bagajele rămăseseră la hotel, iar limuzinele se îndreptară spre studio.

În sfârşit, momentul socotelilor, de care se temea atâta Bryner, sosise. Primele cuvinte ale lui Carter căzură ca un cuţit de ghilotină.

– Nu ne ajung deturnările de fonduri ale lui Holm! Încercarea de a-l otrăvi pe O'Neill a făcut din corporaţia noastră ţinta unei campanii publicitare care ne împroaşcă de noroi.

– Te asigur, Leslie, că nu-i vorba decât de o coincidenţă nefericită.

– O să discutăm despre asta la studio, George. De aceea am venit.

Şi se adânci din nou în tăcere.

„Ziua începe prost! “, se gândi Bryner. „Dar, prietene, o să-ţi dau de furcă. N-o să mă las călcat în picioare! “

*

* *

Fără să se facă remarcat, Rhys îl studia intrigat pe Bob care îşi aştepta intrarea pe platou. Nemişcat, palid, cu privi¬rea pierdută în gol, Flynn părea să-şi fi pierdut plăcerea de a trăi. Aşezat pe un scaun pliant, cu numele său înscris pe spate, îşi ascundea uneori faţa în mâini şi nu şi-o descoperea decât în momentul în care Tuchman îl invita să treacă pe platou. Peter îl conducea cu aceeaşi răbdare inepuizabilă, cu aceeaşi indulgenţă refuzată celorlalte vedete. Bob suplinea lipsa-i de ardoare prin frumuseţea sa, prin firescul jocului. Când îi treceau crizele de depresie îşi redobândea exuberanţa. Vesel, bine dispus, prietenos, îşi interpreta rolul cu o stră¬lucire care îl încânta pe Peter şi trezea admiraţia generală. Această trecere de la tristeţe la exces de bucurie, de vivacitate, ridica întrebări la care Rhys nu găsea răspuns. „Artiştii sunt excesivi, capricioşi, imprevizibili“, îşi spunea el. „în ciuda defectelor sale, Bob este un actor de mare clasă“.

Ray observase că, la cantina studioului, Bob lua masa sin¬gur, după afluenţa cea mare, când toţi se retrăgeau cu burţile pline. Această izolare îl uimea.

Îşi aminti că, în cursul unei scene, Bob îl contrazisese pe Peter, care se arătase nemulţumit de emanciparea protejatu¬lui său. Îi acceptase totuşi versiunea pentru a-i demonstra mai târziu netemeinicia modificărilor propuse. Seara, la selecta¬rea imaginilor, constatase surprins că Bob avusese dreptate şi că doi experţi, regizorul şi operatorul de imagini, primiseră o lecţie bună din partea unui boboc. „Ai stofa de creator, fiule! “, zise operatorul şi Peter îl îmbrăţişa pe Bob.

Mai târziu, Peter nu se mai jena să-i ceară părerea. Bob, căruia nu-i lipsea bunul simţ, răspundea că nu îndrăznea să dea soluţii celui mai mare regizor al timpului. Ceea ce se întâm¬plase nu fusese decât un incident care nu se va mai repeta.

Într-o seară, la White's, Rhys îşi bea Far Westul, spe¬cialitatea barmanului. Jeff Blyth se instalase pe un scaun alături de el, ignorându-l pe Jared Dahl, fostul său prieten, care şedea la capătul celălalt. Publicitatea făcută în jurul conflictului dintre ei îi montase atât de mult unul împotriva celuilalt, încât, dacă s-ar fi găsit faţă în faţă într-un bar din Far West, în epoca iureşului după aur, şi-ar fi descărcat pis¬toalele, omorându-se.

Jeff nu-i ţinuse companie lui Rhys decât un sfert de oră deoarece Chris Bryner, care îi fixase un *rendez-vous*, venise să-l ia, sub privirile veninoase ale lui Jared.

Studentul englez rămăsese singur, ceea ce nu-l deranja. Se uita cu detaşare la perechile care se înghesuiau până la sufo¬care pe ringul de dans. Aceeaşi muzică zgomotoasă, aceeaşi atmosferă pe jumătate snoabă, pe jumătate boemă, aceiaşi beţivani şi aceiaşi drogaţi, aceiaşi actori care veneau să vadă şi să fie văzuţi, într-un cuvânt, o seară ca toate celelalte.

Deodată, privirea îi fusese atrasă de Bob care intră visă¬tor, aproape absent şi se instala pe taburetul lăsat

liber de Jeff. Bob nu-l observă pe Ray decât după ce îşi comandă un Golden Down.

– Bună seara!, exclamă englezul zâmbitor.

Bob clătină capul posomorât. Faţa îi era umbrită ca un cer acoperit de nori. Tristeţea, care îl copleşea, îl impresionă pe Ray. Simţea faţă de Bob o căldură compătimitoare care se cerea exteriorizată. Dar ezita să-i vorbească. Iar Bob părea absorbit în contemplarea cocktailului.

– Ştiu că nu e treaba mea, dar aerul tău deprimat mă mâhneşte. N-aş putea să fac ceva pentru tine? Aş fi fericit să-ţi fiu de folos!

Bob îl privi uluit, ca şi cum ar fi fost drogat.

– N-ai mai văzut oameni prost dispuşi?

Îşi bău paharul, plăti şi se îndreptă spre ieşire. Înainte de a ajunge la uşă se răsuci pe călcâie, îl salută pe Ray, apoi dispăru.

*

* *

Bob era chinuit de coşmaruri care îi transformau somnul în iad.

Veghea noaptea, cu ochii deschişi, culcat în patul său enorm şi rotund, fixând plafonul căptuşit cu oglinzi, ca şi cum s-ar fi silit să rămână treaz. Aparent, acelaşi plafon din camera pavilionului din care se mutase. Hotărî să demonteze acest joc de oglinzi, destinat să exacerbeze excitaţiile erotice. Vizitele Annei nu se mai repetaseră. În schimb, Shirley îşi făcea apariţia din când în când. Bob executa actul dragostei ca un automat, fără să încerce nici-o plăcere şi fără să rostească vreun cuvânt. Shirley îi respecta tăcerea, deşi ar fi vrut să găsească puţină tandreţe, ataşamentul pe care îl simţea faţă de el.

Într-o noapte, după o împerechere rece, Shirley îndrăzni să-i vorbească de sentimentele ei, dar Bob îi închise gura cu mâna.

– Taci! Nu strica totul!

Shirley se retrase înghiţindu-şi lacrimile. Încă un eşec.

Involuntar, Bob făcea o legătură între Shirley şi femeile care îl urmăreau la New York, prezente şi acum în coşmaru¬rile lui. Şi bărbaţii îşi jucau rolul lor, adâncindu-l în tristeţe, intensificând viziunile oribile. Paradoxal, uneori era tentat să-şi reînnoiască experienţele.

O perversiune ascunsă în străfundurile inconştientului său şi care ieşea la suprafaţă în miezul nopţii. Îi venea să se îmbrace repede, să iasă şi să se ofere primului trecător care l-ar fi dorit. Ardea de poftă, dar făcea eforturi pentru a-şi stăpâni acest impuls absurd.

Într-o seară îşi aminti de fata pe care o cunoscuse la can¬tina de la UCLA. Îl atrăgea inocenţa ei. Se duse din nou la universitate. Poate o va reîntâlni...

*

* *

A doua zi, după întâlnirea cu Rhys la White's, îl regăsi pe platou. Englezul, realmente ofensat de purtarea lui din ajun, îi răspunse fără entuziasm la salut. În clipa aceea se apropie Jeffrey Blyth şi îi trase deoparte. Faţa îi radia de bucurie.

– O ştire senzaţională! Agentul meu a aflat-o acum câteva clipe. Toţi trei suntem distribuiţi în superproducţia „Titanii“ pe care o va turna Peter O'Neill.

– Am aflat, zise Ray politicos. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine... şi la Bob, adăugă el pe un ton neutru.

– Dar păstraţi ştirea pentru voi! O indiscreţie ar putea să compromită totul! „Deal-ul“ n-a fost încă semnat. Dar aface¬rea e aproape sigură. Ştiaţi că Leslie Carter, marele pontif, se află la Los Angeles? Se pare că se înfierbântă lucrurile.

Asistentul îl chemă pe Blyth.

– Pregăteşte-te, Jeff! Intri pe platou!

Blyth îşi bătu prietenii pe umăr.

– Vă las, băieţi, şi mult noroc!

După plecarea lui Blyth, Ray vru să se depărteze, dar Bob îl prinse de braţ.

– Aşteaptă, Ray! Scuză-mi grosolănia de aseară! Dar trec printr-o pasă neagră! Foarte neagră! Sper că ai să mă înţelegi...

În pofida mâhnirii sale, trăsăturile exprimau amabilitate.

Răceala lui Rhys se topi ca o bucată de gheaţă aruncată în apă clocotită. Tonul împăciuitor, aproape rugător al prie¬tenului său, îl impresiona. Pe faţa lui se desena înţelegerea, mila, chiar o umbră de afecţiune. De la prima lor întâlnire simţise o atracţie puternică faţă de acest băiat straniu, solitar şi atât de deosebit de tinerii de vârsta lui, care părea chinuit de o intensă viaţă interioară.

– Între prieteni, scuzele n-au nici un sens! Nu voiam decât să te fac să ieşi din apatia care te copleşeşte, să-ţi risipesc tristeţea care te macină. Aş fi foarte fericit dacă aş putea să-ţi redau seninătatea.

– Noaptea trecută, după ce ne-am despărţit cam brusc, m-am gândit mult timp la tine, Ray. Am înţeles că nu-mi vrei decât binele.

– Mi-am pus în cap să te ajut, să te îmbărbătez... Dar pentru asta am nevoie de acordul tău, de cooperarea ta.

– Îţi apreciez, Ray, caritatea...

– Înţelegi greşit, Bob, cuvintele mele. Nu este vorba de caritate. Altruismul virtuos nu este în realitate decât o mani¬festare deghizată a superiorităţii. Aş vrea să-ţi alin tristeţea, să-ţi risipesc amărăciunile... Simt că suferi şi aceasta îmi este insuportabil.

– Nimeni n-ar putea să facă nimic pentru mine...

– Te înşeli! Voi încerca imposibilul pentru a-ţi alunga tristeţea, neliniştile... să-ţi aduc alinarea.

Ochii lui Ray străluceau. Emoţia îl transfigura.

Bob se simţea tulburat de sentimentele lui Ray. Îi împărtăşea înduioşarea. Amândoi se îmbujorară, pulsurile li se accelerară, o agitaţie plăcută îi cuprindea asemenea unui foc interior.

– Ray, pregăteşte-te să intri pe platou!, strigă asistentul.

În clipa aceea, Bob şi Ray îşi dădură seama că le era indi¬ferent tot ceea ce se întâmpla în jurul lor, agitaţia actorilor şi a tehnicienilor, pregătirile plictisitoare pentru scena urmă¬toare, ordinele lui O'Neill.

– Sosesc!, răspunse Ray.

Înainte de a se depărta, îi spuse lui Bob:

– Am căzut de acord! Sunt foarte fericit!

*

* *

În vreme ce O'Neill distribuia cu voce puternică ultimele indicaţii înaintea fatidicului „Acţiune! “, actriţa Barbra West, o fostă frumuseţe care cunoscuse o epocă de glorie, dar nu reuşise la cei cincizeci de ani performanţe de a descoperi tine¬reţea veşnică, performanţă izbândită de Joan Collins, Morgan Fairchild sau Linda Evans, se apropie de regizor şi, în pragul unei crize nervoase, îl întrerupse:

– Vreau să-ţi vorbesc, Peter!

– Acum? N-ai putea găsi un moment mai propice?, exclamă Peter iritat.

Barbra insistă împinsă de o disperare care îi zgândărea cutezanţa:

– Tocmai în legătură cu scena care urmează vreau să avem o explicaţie! Godwin mi-a dat un scenariu modificat care reduce rolul meu la câteva replici neînsemnate! Mă coboară la nivelul unei figurante!

– Necesităţile filmului primează orice considerente.

Barbra strigă disperată:

– Dar nu-ţi dai seama că în felul acesta mă distrugi? Reduci o protagonistă la zero! E în joc cariera mea! Publicul, presa vor ajunge la concluzia că am ajuns la nivelul actorilor de a doua sau a treia categorie! Viitorul meu...

– Viitorul tău? Eşti optimistă!

Zâmbetul zeflemist al lui Peter, umilitor pentru toţi inter¬locutorii săi, i se întipărise iarăşi pe faţă.

– Cum îndrăzneşti, Peter?...

– Barbra, dacă ai nevoie de un calmant, unul din oame¬nii mei ţi-l va aduce. Nu are rost să te înfurii. Dacă crezi că starea ta de spirit nu-ţi mai permite să joci, vom trece la altă scenă care nu-ţi reclamă prezenţa. Dar să nu uiţi că orice întârziere din cauza capriciilor tale se va repercuta asupra onorariului.

– Eşti crud, Peter! Crud şi jignitor! Mă împingi încet-încet spre anonimat!

Peter continua cu un calm ucigător, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil:

– Barbra, de ce nu vrei să înţelegi că ţi-a trecut vremea? Trebuie să te gândeşti resemnată la amurgul carierei. Nu ai clasa unor actriţe de anvergura lui Elisabeth Taylor sau a Katherinei Hepburn, care îşi păstrează neatinsă celebritatea. Ingenuă, abia ieşită din adolescenţă, erai inatacabilă. Acum trebuie să priveşti viitorul cu luciditate. Ai pus deoparte des¬tui bani ca să nu fii nevoită mai târziu să recurgi la ajutorul social? În sfârşit, dacă nu eşti mulţumită, dacă apreciezi că sunt nedrept, du-te să te plângi la vicepreşedinte sau la Bryner, per¬sonal. Acum te invit să intri pe platou şi să-ţi interpretezi rolul după scenariu. Altfel, mă voi dispensa pe viitor de serviciile tale. Vei găsi, poate, alţi regizori dispuşi să te angajeze.

Mânia Barbrei se stinse. Se dezumflă ca o minge spartă.

– Credeam că suntem prieteni, Peter! Tratezi o stea ca pe ultima dintre figurante!

– Mai suntem prieteni. Dar în afara studioului. Aici, eu sunt cel care comandă. Vedetele nu se bucură de privilegii când este vorba de un film care trebuie să aducă sute de milioane.

Barbra, umilită, cu capul plecat, se îndreptă spre platou. Peter mai pierduse un prieten.

*
* *

Bob era în plină euforie. Se legăna într-o stare de bună dis¬poziţie, de bucurie indescriptibilă. Avusese şansa să găsească un punct de sprijin într-o lume ostilă. De mai multă vreme, Ray îi produsese o impresie puternică. Aerul lui de intelectual rafinat, distincţia-i nobilă, izolarea voluntară, vocea domoală, gesturile măsurate purtau pecetea unei frumuseţi care fas¬cina fetele şi isca invidia băieţilor. O invidie pe care Bob nu o împărtăşea. Ray i se părea o fiinţă coborâtă de pe altă planetă. Nu visase niciodată să-i devină prieten. Totul îi îndepărta, trecutul lor, originea socială, limbajul, educaţia. Deodată, cei doi tineri, atât de deosebiţi, cu excepţia frumuseţii fizice, care îi ridica deasupra celorlalţi muritori, descopereau că simt o atracţie reciprocă. Până atunci se evitau... Îi separau trăsăturile de caracter, concepţia asupra vieţii... Rivalitatea, care trebuia în mod firesc să-i despartă, ridica piedici în calea prieteniei lor. Se produsese totuşi un miracol sau ceea ce Bob considera un miracol. Ar fi vrut să-şi deschidă inima, să-şi dezvăluie tainele, gândurile cele mai ascunse.

Jared, martor al acestei intimităţi în plină expansiune, declara cu cinism: „Cei mai buni prieteni de astăzi vor fi cei mai mari duşmani de mâine! “. Făcea aluzii la Jeff Blyth, fostul său idol. Ca să-l contrarieze, începu să se învârtă ca un păun în jurul lui Chris care nu rămânea insensibilă la avansurile lui.

Ray îşi propunea să risipească melancolia şi depresia lui Bob, să-i redea bucuria şi expansivitatea proprie vârstei; în sfârşit, găsise un sens existenţei sale, irosite până atunci în ambianţa mediocră a studioului. Se înfiinţa adeseori la Bob, răspunzând invitaţiilor acestuia.

După o zi istovitoare se aşezau pe şezlonguri lângă piscină şi îşi sorbeau cocktailurile. Ray contempla visător cerul şi şoptea cu vocea sa duioasă, uşor cântată, curgătoare ca un izvor de munte:

– Cred că locul meu este acolo, sus, printre stele... Steaua ta va străluci veşnic alături de a mea... Astronomii le vor trece pe hărţile cereşti, iar iubitorii de frumos le vor admira, căci strălucirea lor va împodobi Calea Lactee...

Ray folosea termeni uneori greu de înţeles; dar Bob nu-l întrerupea niciodată căci îi plăcea să asculte muzica vocii lui fără să simtă nevoia de a-i descifra misterele.

– Schopenhauer susţine că tinereţea fără frumuseţe are totuşi farmec şi că frumuseţea fără tinereţe e lipsită de această calitate. Eu nu cred că are dreptate, deoarece frumu¬seţea este perpetuă. Un tablou de Rembrandt sau o simfonie de Beethoven, un vas florentin sau o statuetă de Tanagra vor supravieţui mileniilor. Cred că Schopenhauer se gândea numai la fiinţele umane, a căror frumuseţe nu este decât o himeră şi pierderea ei, după o anumită vârstă, reprezintă cea mai dureroasă încercare. O singură scânteie de frumuseţe valorează cât toate comorile lumii.

Ray părea că vrea să îmbrăţişeze cu privirea sa imensita¬tea bolţii înstelate.

– Omul este tot ceea ce natura a creat mai frumos. Frumuseţea, aşa cum o concep fiinţele umane, nu este decât un produs al imaginaţiei. Pentru un bărbat îndrăgostit de soţia sa, ea reprezintă centrul universului. Pentru alţii poate să pară ştearsă, lipsită de farmec. Dacă numai femeile fru¬moase i-ar excita pe bărbaţi, populaţia s-ar reduce treptat până la dispariţie.

Ray suspină uşurat, apoi îşi sorbi cocktailul. Aruncă o privire plină de afecţiune prietenului său şi îşi continuă monologul.

– În realitate, dragostea, frumuseţea nu sunt decât fan¬tasme. Bărbaţii şi femeile îndrăgostite, care cred că şi-au găsit fericirea, după ce s-au acuplat gemând de voluptate, nu sunt decât nişte instrumente ale naturii care vrea să prelungească existenţa umanităţii. Într-o zi, natura, plictisită de repetarea acestui fenomen, va pune capăt lumii noastre, cum i-a pus capăt regnului

dinozaurilor, a căror dispariţie misterioasă şi subită n-a fost niciodată explicată.

– În seara aceasta, tu eşti obsedat de gânduri negre, zise Bob.

– Te rog să mă ierţi dacă te-am plictisit cu sporovăielile mele. Uneori sunt obositor.

– Eşti fermecător, Ray! Îmi deschizi porţile unei lumi pe care nu am cunoscut-o niciodată. Am citit multe cărţi. Dar cunoştinţele mele sunt disparate. Cu cât te ascult, cu atât apreciez mai mult cultura ta, adevărata cultură.

Rhys izbucni în râs.

– Cultura! La ce bun? Hollywoodul oferă aceleaşi şanse servitorilor şi dactilografelor, şoferilor şi vânzătorilor, vaga¬bonzilor şi copiilor de bani gata care s-au bucurat de o educaţie aleasă. Uită-te la Jared şi la Jeff. Provin din medii foarte diferite. Iar acum stau alături de milionari, dau interviuri, primesc contracte cu cinci sau şase zerouri. Admiratorii le smulg fotografiile... Sute de milioane de oameni îşi petrec ore întregi în faţa ecranelor. Cinematografia şi televiziunea lan¬seză actori, noi actori, căci publicul îi iubeşte pe eroii clasici, dar, în acelaşi timp, vrea schimbări. Tu, Bob, ai câştigat în câteva filme fascinaţia pe care numai James Dean o exercita asupra spectatorilor.

Faţa surâzătoare a lui Bob se umbri brusc.

– Viaţa mea va fi tot atât de scurtă ca şi a lui.

Rhys făcu un gest energic de refuz.

Puse mâna pe mâna rece a lui Bob.

– Mă necăjeşti. Credeam că am reuşit să-ţi descreţesc fruntea.

Îl îmbrăţişă şi îşi sprijini obrazul de umărul lui.

– Ai ajuns în fruntea generaţiei noastre de actori, Bob. În pofida culturii mele, te urmez fără să murmur...

*
* *

După reuniunea furtunoasă a consiliului de administraţie al studioului,,XXI Century“, prezidată de Leslie Carter, Neville Holm fu schimbat. Probele copleşitoare îl aruncară în braţele vindictei consiliului. Fonduri importante fuseseră alocate unor superproducţii beton care rămăseseră în dosarele studioului. O mare parte din aceşti bani fusese deturnată spre buzunarele lui Holm. Consiliul hotărî să nu-l trimită pe vicepreşedintele necinstit în faţa instanţelor judiciare spre a nu atrage atenţia fiscului asupra fraudelor comise în detrimentul său.

Cazul lui George Bryner fu analizat cu atenţie. Era ridicol să-i atribui numai lui Holm toate delictele fără să antrenezi şi răspunderea preşedintelui Bryner, care se făcuse vinovat cel puţin de lipsa de control şi de neglijenţe grave în exer¬citarea funcţiilor sale. Unele documente indicau, dacă nu o complicitate, împrejurări suspecte. Încurcăturile financiare, căci Holm era un maestru în acest domeniu, aduseseră stu¬dioului o pierdere netă de cincisprezece milioane de dolari. Având în vedere miliardele cu care rula corporaţia, fraudele lui Holm ar fi putut trece neobservate.

Isabelle ceru divorţul. Gurile rele susţineau că prăbuşirea lui Holm se datora în parte Isabellei, care de mult voia să provoace o ruptură spre a se căsători cu O'Neill.

Bryner obţinu o amânare. Leslie declară că acest caz, având în vedere importanţa funcţiei lui Bryner, trebuia să fie examinat de consiliul de administraţie al corporaţiei, singurul îndrituit să excludă pe unul dintre membrii săi. I se ceru, deci, să-şi prezinte apărarea în faţa egalilor săi.

Imediat după aceea, Carter, soţia sa şi Carr părăsiră Los Angelesul.

George înţelese că Leslie încerca un sentiment de voluptate prelungindu-i agonia. În mod normal ar fi

trebuit să semneze o cerere de demisie şi să-şi caute alt serviciu. Experienţa, capacitatea, munca, concepţiile sale avansate transformaseră studioul „XXI Century“, ajuns în pragul falimentului, într-o întreprindere înfloritoare care aducea beneficii importante. Recunoştea, e adevărat, că succesul lui se datora în mare parte lui O'Neill, care producea mai multe milioane decât toţi ceilalţi regizori la un loc.

Încerca să judece situaţia la rece. Begelman, de la „Columbia“, deşi semnase în fals un cec al lui Cliff Robertson şi falsificase câteva note de plată ale restaurantului „Grobeau“ însuşindu-şi banii, nu găsise oare un post mai bun la MGM după ce fusese dat afară de la „Columbia“? Îl aduseseră în faţa justiţiei, însă, până la urmă, fusese scos din cauză. Dar după puhoi de necazuri, cheltuieli şi griji! Avocaţii îl costaseră o avere. George era conştient de greaua lui situaţie; dacă Leslie se înverşuna împotriva lui, va trebui să treacă prin¬tre furcile caudine şi să se expună la încercări dezonorante. Pentru a acoperi întreţinerea costisitoare a casei şi, îndeosebi, risipa Gloriei, acceptase „împrumuturile“ lui Holm, pe care nu le rambursa niciodată. Chiar dacă nu săvârşise personal neregularităţi, permisese tacit fraudele lui Holm şi semnase anumite hârtii compromiţătoare.

Aruncă în jurul său o privire înspăimântătoare, de parcă s-ar fi trezit pe marginea prăpastiei. Oare trebuia să abandoneze semnele puterii? Să renunţe la biroul său somptuos? La armata de oameni care muncea sub ordinele lui? Risca să piardă totul! Îşi imagină zâmbetele diabolice ale membrilor consiliului de administraţie de la New York, titlurile de o şchioapă din presă care se va grăbi să-l denunţe, să-l arunce pradă fiarelor.

Interfonul sună.

– Vă cheamă New York-ul, domnule!, anunţă secretara. Domnul Carr vrea să vă vorbească!

„S-a zis“, reflectă Bryner. „Carr se pregăteşte să mă sfâşie. Vrea s-o facă personal“. Îşi închipui figura lui triumfătoare.

– Dă-mi legătura, Delia!

Vocea amabilă a lui Carr, de la celălalt capăt al firului, îl făcu să clocotească. Făţărnicia lui îl scârbea.

– Bună ziua, George! Miercuri, la zece dimineaţa, te aştep¬tăm la sediul nostru din New York. Consiliul de administraţie se va reuni în păr. Nu uita să-ţi pregăteşti apărarea, să te dezvinovăţeşti de o eventuală complicitate cu Holm. La reve¬dere, George!

Interlocutorul nu-i lăsă timp să plaseze nici un cuvânt.

*

* *

Peter O'Neill filma exterioarele pe coasta sălbatică, dar splendidă de la Big Sur. Valurile uriaşe acoperite de spumă verzuie luau cu asalt colinele cu pante abrupte şi se spărgeau de stânci cu un zgomot asurzitor. Resacul violent vuia, mugea.

O barcă înzestrată cu un motor puternic, dusă de ros¬togolirea spumegătoare a talazurilor furioase, se zdrobi de stâncile submarine şi, redusă la fărâme, se afundă în apele monstruoase.

Ca să filmeze această secvenţă au trebuit să învingă gre¬utăţi aproape insurmontabile. Cascadorii, creatorii de efecte speciale, cameramanii fuseseră la înălţime. După turnarea imaginilor şi a scenelor primejdioase, interpretate de cas¬cadori care înlocuiseră vedetele, Bob, Ray şi Isabelle, uzi, ciufuliţi, de parcă atunci ar fi ieşit din apă, apărură în faţa camerelor. Se achitară foarte bine de rolurile lor, construind personaje de un firesc admirabil.

Seara, după terminarea turnărilor, Isabelle pătrunse cu un aer hotărât în cabina rulotei lui O'Neill, care elabora cu directorul de imagini planul pentru a doua zi. Ochii îi

scânteiau, pieptul îi tresăltă în ritmul rapid al gâfâielilor, mâinile îi tremurau, nările fremătau.

– Vreau să-ţi vorbesc, Peter! Poţi să ne laşi singuri, Frank? E vorba de o chestiune personală!

– Bine, bine!, zise directorul, retrăgându-se.

O'Neill, cu veşnicul său zâmbet zeflemist plutind pe buzele subţiri, o privi fără să pară impresionat de mânia ei.

– Am obţinut divorţul! Acum sunt liberă!, zise Isabelle. Liberă ca vântul, ca păsările cerului! Ce mai aştepţi?

– Ce să aştept?

– Iată o întrebare care mă surprinde! Să divorţezi de putoarea ta. Mi-ai promis!

– Nu! Să punem mai întâi lucrurile la punct. Mi-ai spus că îţi vei recâştiga libertatea, iar după ce-am să obţin şi eu divorţul să ne unim şi la bine, şi la rău. Dar, în ce mă priveşte, nu ţi-am promis nimic. Tu ai douăzeci de ani, iar eu mă apropii de şaizeci. În faţa primarului, lumea se va întreba dacă nu cumva sunt un tată care şi-a adus fiica în aşteptarea sosirii viitorului soţ.

– Lasă glumele! Îţi vorbesc serios!

– Isabelle, nu vreau să-ţi stric viaţa. Nici tu pe a mea. Într-o zi te vei sătura de soţul tău bătrân şi-l vei arunca la gunoi.

– Ştii bine că în ochii mei nu contează vârsta. Te iubesc, Peter! Te-am iubit totdeauna! Nu ţi-am dat dovezi de afecţi¬une, de tandreţe, de dragoste?

– Numai mie?

– Este o impertinenţă gratuită?

– Dragostea este mai dulce în afara căsătoriei, draga mea. Spiritul de posesie potoleşte pasiunea. Plictiseala înăbuşă viaţa perechilor şi transformă căsnicia în corvoadă. Şi nimic nu este mai monoton decât obişnuinţa. E plictisitor să împărţi în fiecare noapte patul cu aceeaşi persoană. Dragostea dis¬pare, draga mea, în ciuda celor mai solemne jurăminte. Nimic nu rezistă trecerii timpului în afară de interesele meschine sau de neputinţa de a realiza schimbarea pe care o doreşti, pe

care o visezi... Ţine minte! Nimic nu rezistă trecerii timpului! Nimic, nimic!... Simţi doar un gol, un gol insuportabil, pe care nu ai cu ce să-l umpli... Singura soluţie este un amant sau o amantă care îţi aduce noul, totdeauna căutat de natura omenească.

– Aşadar, preferi să rămâi cu Anna! Cu nimfomana aceea dezgustătoare care îţi împodobeşte zilnic fruntea cu o nouă pereche de coarne!

– Nu prefer asta. Dar o suport fiindcă am altceva mai bun de făcut.

– Peter, acesta e ultimul tău cuvânt?

– Nu! Lucrurile se vor aranja mai repede decât crezi.

– Vorbeşte mai clar!

– Nu-ţi cer decât un răgaz.

– Răgaz! Răgaz! Răgaz! M-am săturat de promisiunile tale!

– Mai am nişte obligaţii faţă de filmele pe care le fac, faţă de copii. Când voi termina cu lucrările mele, mă voi gândi şi la viaţa mea personală, la tine, la dragostea noastră.

Ochii Isabellei lansau scântei. Mai vru să spună ceva, dar se răzgândi şi ieşi trântind uşa.

Zâmbetul zeflemist al lui Peter se stinse şi faţa lui colţu¬roasă exprimă o amărăciune neobişnuită...

*

* *

La Big Sur, Bob şi cu Ray împărţeau aceeaşi cabină de rulotă. Luxul şi confortul se asociau pentru a crea un întreg perfect. Duşul, paturile, mica bucătărie bogat înzestrată, masa de toaletă cu numeroase globuleţe electrice în jurul oglinzii, un arsenal indispensabil de machiaje, fotolii largi şi adânci constituiau un ansamblu foarte apreciat de vedetele care voiau să se izoleze de „vulg“.

Bob făcu un duş foarte cald, care îl dezmorţi, după ce pur¬tase în timpul turnării haine umede. Apoi dădu la o

parte perdelele de plastic, ieşi cu apa şiroind pe corp şi îmbrăcă un halat alb. Mulţumit, se lăsă într-un fotoliu. Pe măsuţa alăturată găsi un grog dublu.

– Ca să te încălzeşti, zise Ray, clănţănindu-şi dinţii şi despuindu-se de hainele pline de apă pe care le zvârli pe jos.

– Te-ai gândit să-mi pregăteşti un grog, deşi erai ud leoarcă!, exclamă Bob mişcat de gestul lui plin de atenţie.

– Când te-am văzut dârdâind, aproape îngheţat, mi s-a făcut milă, răspunse Ray râzând. Ştiam că un grog te va remonta.

Bob se delecta cu băutura fierbinte, care activa circulaţia sângelui. Admiră corpul sculptural al lui Ray, care se dezbrăcă înainte de a se vârî sub duş. Lăsă apa fierbinte să curgă din belşug peste pielea înfiorată de frig.

După un sfert de oră, Ray ieşi de sub duş.

– Ce plăcere! Ce desfătare!

Îşi căută halatul.

– Unde dracu' l-oi fi pus?

Bob îi contempla silueta tinerească.

– Un artist antic ţi-ar fi spus că trupul tău este marcat de graţia adolescenţei!

Ray găsi, în sfârşit, halatul său şi se îmbrăcă asemenea unui personaj antic, exagerând amploarea gesturilor.

– Anticii nu socoteau ruşinos, şocant, nudul unui bărbat, îi admirau frumuseţea şi o imortalizau prin statui atât de perfecte, încât până şi papii cei mai pudici le-au acceptat în grădinile Vaticanului.

– Un grog te aşteaptă pe bar, Ray.

– Ai vrut să-mi întorci gestul. Mulţumesc.

Luă băutura fierbinte între palme şi se adânci într-un fotoliu. Când se aşeză, i se dezveliră şoldurile. Le acoperi de îndată jenat de privirea stranie a lui Bob. Apoi îşi sorbi lent grogul.

– Excelent!, zise. Ascultă, în seara aceasta, Lucullus cinează la Lucullus. Am să pregătesc un cocktail de

creveţi, ciorbă de peşte, miel împănat şi Coupe Amarena. Ştii, sunt un adevărat Cordon Bleu!

– Cordon Bleu?

– Ducele de Richelieu, mareşalul Franţei, era un bucătar rafinat. El a inventat maioneza pe când asedia Port Mahon, un oraş întărit spaniol. Şi, fiindcă fusese decorat cu ordinul Cordon Bleu du Saint Esprit, cea mai înaltă decoraţie franceză pe timpul monarhiei, s-a încetăţenit obiceiul de a se acorda în onoarea lui titlul de Cordon Bleu bucătarilor de înaltă clasă.

– Domnul Lucullus te-a învăţat bucătăria rafinată?

– Lucullus a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni din Roma antică. Oferea prietenilor săi aproape în fiecare seară recepţii care i-au asigurat o celebritate nemuritoare. Într-o zi, pe când mânca singur, i se păru că meniul era lipsit de rafinament. L-a chemat pe majordom şi i-a făcut reproşuri. Servitorul i-a răspuns că bucătarul-şef a considerat că, în absenţa invitaţilor, meniul poate să fie mai simplu. La care stăpânul casei, cu aerul său aristocratic, i-a replicat: „Lucullus cinează la Lucullus! Nu-ţi ajunge? “.

– Atunci, cine te-a învăţat bucătăria aleasă?

– Bunica mea. Era înspăimântată de comunişti. „Dacă ruşii invadează Europa, meseria de bucătar îţi va folosi mai abitir decât toate diplomele de la Oxford sau Cambridge“. Aşa că astăzi te invit la o cină pregătită de mine.

– Cu acest prilej trebuie să-mi pun smokingul?, întrebă Bob cu naivitate, dornic să arate că îşi însuşise moravurile lumii înalte.

– Dacă vrei... de ce nu! Totuşi, cred că ne-am simţi mai bine în halatele noastre.

– Şi ce să fac în timp ce tu pregăteşti crăpelniţa?

– Ia scenariul şi învaţă-ţi replicile de mâine.

– Îmi ajunge dacă le citesc înainte de a intra în scenă. N-aş putea să te ajut? Îţi promit că n-am să te deranjez... Am să fac numai ceea ce îmi vei spune.

Ray zâmbi. Gropiţele din obraji, ochii strălucitori, o uşoară roşeaţă a feţei, probabil datorată duşului şi grogului, îi spo¬reau farmecul. Tânărul englez îşi suflecă mânecile, deschise frigiderul, scoase creveţii şi, sub ochii uimiţi ai lui Bob, se apucă să pregătească festinul. Degetele lui fine manipulau cu eleganţă cratiţele mici şi mari, tigăile, grătarul, aprindeau aragazul. Apoi pregăti salata, legumele, sosurile, friptura şi condimentă din belşug fiecare fel de mâncare. Când şi când, îi cerea lui Bob câte un mic serviciu pe care acesta îl îndeplinea cu zel. Bucătăria era neîncăpătoare şi se loveau tot timpul.

Tânărul englez se pricepea nu numai să cureţe zarzava¬turile, să fiarbă apa, să taie felii subţiri, să prăjească, să gratineze, dar şi să întreţină conversaţia cu prietenul său, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă tulburarea.

– Când mă instalez în cabina asta rulantă, am impre¬sia că împărtăşesc existenţa rătăcitoare a artiştilor de circ. Când eram copil, mă duceam adesea la circ însoţit de bunica, singurul adult din familie care suporta spectacolele jalnice, înfrumuseţate de imaginaţia mea.

Vocea lui domoală ascundea o emoţie pe care Bob o descifra cu uşurinţă, sesizând nuanţele cele mai subtile ale excitaţiei cărnii. Dar, în ciuda afecţiunii şi a atracţiei exercitate de tânărul englez, nu ştia cum să reacţioneze.

Obrajii lui Ray ardeau... Căldura din bucătărie sau pro¬pria efervescenţă îl făcea să se înfioare... Silit de locul strâmt din bucătărie, Bob îi simţea emoţia; trupurile lor înfiorate se lipeau uneori.

La un moment dat, Ray puse mâna pe braţul lui Bob ca şi cum ar fi vrut să-l dea la o parte spre a se strecura prin preajma lui. Dar mâna întârzia pe braţul lui Bob. Ochii lor se întâlniră. Bob simţi fugar repulsia pe care i-o inspirau clienţii care îi atingeau corpul. Îşi retrase brusc braţul şi ieşi din bucătărie.

Când se văzu singur în camera care servea de living-room, îi păru rău de gestul său involuntar, regretă că

respinsese brutal încercarea de apropiere fizică a prietenului său. Ray îi transmisese tulburarea sa.

Auzea zgomotul produs de Ray în bucătărie şi încerca să-şi imagineze jena, ruşinea acestuia. Bob, fostul prostituat de pe Strada 42, fostul dansator de farmec de la barul rezervat feme¬ilor în călduri, se comporta ca o fecioară speriată de prietenul care o doreşte. Sau poate că îi interpretase greşit tulburarea?

Bău două pahare de whisky ca să-şi pună oarecare ordine în gânduri. Şi Bob încerca o excitaţie crescândă. Totul îi apropia. Vârsta, comuniunea de înclinaţii, frumuseţea care le dădea senzaţia, când se priveau, că se admiră reciproc într-o oglindă magică.

– Masa este gata!, sună vocea fals veselă a lui Ray.

Intră şi, fără să se uite la Bob, aranjă masa şi aprinse două lumânări, care îşi reflectară flăcăruile jucăuşe în argintărie. Aduse apoi şampania şi salata de creveţi. Ray era un adevărat Cordon Bleu. Fiindcă tăcerea devenea apăsătoare, Bob puse în funcţie magnetofonul. Vocea expresivă, unică, a lui Michael Jackson prinse să vibreze.

– Salata e delicioasă!, zise Bob, dornic să risipească atmo¬sfera ambiguă.

Dineul excelent, de o rară fineţe, fu însă un fiasco. Comesenii simţeau în gât un nod sufocant. După desert, Bob se adresă prietenului său:

– Lasă-mă să spăl vesela!

Ray nu protestă.

– Dacă vrei să mă scuteşti de corvoada asta, am să mă culc. Mă simt foarte obosit. Cred că am răcit în timpul filmărilor. De altfel, şi tu ai face mai bine să te culci. Mâine, femeia de serviciu o să facă ordine în bucătărie. Noapte bună! Vise plăcute!

– Noapte bună, Ray! Şi încă o dată îţi mulţumesc pentru banchet!

Cu spatele întors pudic spre Bob, Ray îşi scoase halatul, îmbrăcă pijamaua şi se lungi în pat.

Bob era dezolat. Îşi reproşa neînţelegerea care provocase această răceală nedorită. Îl iubea pe Ray. El,

care nu avusese niciodată rude sau prieteni, se bucura fiindcă nu mai era sin¬gur. Acum stricase totul. Se va afunda iarăşi în solitudinea care se crampona de fiinţa lui.

Îşi puse pijamaua, contrar obiceiului său, şi se întinse pe patul plasat vizavi de patul lui Ray. Amărăciunea îl înăbuşea. Un singur gând se învârtea în creierul său. Să se întindă în patul lui Ray şi să doarmă lângă el. Renunţă însă la această absurditate. Stinse lumina şi îşi închise ochii. Dar nu reuşi să adoarmă. Zorile îl găsiră privind plafonul alb al cabinei...

*

* *

Locotenentul Hatcher primi un telefon urgent, înspăimântat, majordomul Benjamin îl anunţă că stăpânul scăpase ca prin minune de muşcătura unei vipere ascunse sub pernă, în patul lui.

Peste o jumătate de oră, locotenentul şi oamenii săi se înfiin¬ţară la vila lui O'Neill. A patra tentativă de asasinat demonstra că inamicii nu renunţaseră la uneltirile lor. Zece minute mai târziu, asistentul Gideon Spacek sosi ca o trombă. Se deranja în principiu doar când era vorba de crime. Dar procurorul general voia pielea vinovaţilor. Nu credea în ipoteza unui ucigaş plătit. Specialiştii în asasinate folosesc arme de foc de mare precizie, iar ţinta nu le scapă niciodată. O'Neill era urmărit de amatori, verosimil persoane din anturajul său: colegi, actori, tehnicieni, scenarişti, femei părăsite sau geloase...

Hatcher, asistat de Spacek, interogă personalul de servi¬ciu din vilă şi pe membrii familiei, enervaţi de investigaţiile repetate. Spacek intervenea doar spre a lămuri aspectele nebuloase.

În ajun, după ce se înapoiase de la Big Sur, Peter oferise un dineu câtorva prieteni. Seara, puţin animată, se prelun¬gise până după miezul nopţii, când amfitrionul se retrăsese în camera sa. În timp ce Benjamin şi Kim

făceau ordine în saloane şi în sufragerie, auziră ţipete provenind din camera domnului O'Neill. Alarmaţi, alergaseră pe scări în sus, sărind câte trei trepte deodată şi intrară în camera lui. Acolo îl găsiră pe domnul O'Neill în pijama, stând în picioare în mijlocul camerei şi arătându-le, incapabil să mai vorbească, vipera moartă din patul său. O zdrobise cu piciorul greu, metalic, al lămpii de pe noptieră. Mai târziu, când îşi recăpătase graiul, le spusese că înainte de a se lungi pe pat observase că perna nu era bine aşezată; o ridicase ca s-o plaseze în poziţie normală. Atunci văzuse şarpele care îşi ridicase capul şuierând. Graţie prezenţei de spirit şi a norocului, apucase lampa şi, dintr-o singură lovitură, strivise reptila.

Anna, Shirley şi Robby, care năvăliseră în camera lui Peter, confirmară declaraţiile servitorilor. Locotenentul ceru lista invitaţilor şi găsi nume foarte cunoscute în lumea filmului. A doua zi, la studio, fu informat de discuţiile violente angajate între O'Neill, Barbra West şi Isabelle. La aceste elemente se adăuga altercaţia provocată de Darrel Brighton în biroul regizorului, pe care Kim o auzise din întâmplare.

Numărul suspecţilor sporea. Spacek interoga cu o plăcere sadică vedetele şi producătorii stingheriţi. Reporterilor, care îl asaltau, le răspundea invariabil: „Fără comentarii! “.

Câteva zile mai târziu făcu o declaraţie senzaţională: „Anchetatorii dispun de indicii care le vor permite să eluci¬deze în curând enigma! “ În realitate, voia să-i înfricoşeze pe vinovaţi şi să-i silească să facă greşeli, imprudenţe. Dar stra¬tagemele lui se reduseră la câteva lovituri de sabie în apă.

Oscar Weinstein îl avertiză că primarul se interesa perso¬nal de acest caz care proiecta o lumină tulbure asupra lumii filmului.

– Vreau rezultate, Gideon! Explicaţiile dumitale nu mă satisfac! Dacă nu eşti în stare să rezolvi cazul, spune-o! Şi te înlocuiesc!

Hatcher, de acord cu Spacek, hotărî să desemneze doi inspectori cu misiunea de a-l însoţi pas cu pas pe O'Neill, fără a fi remarcaţi. Maşinile poliţiei trebuiau să patruleze în sectorul vilei O'Neill.

CAPITOLUL 6

Avionul de pasageri, care decolase din Los Angeles şi trebuia să parcurgă 1.915 mile în linie dreaptă până New York, plana pe deasupra norilor denşi, desfăşu¬raţi până în zare. Soarele accentua albeaţa lor orbitoare. Avionul părea să se târască prin aer. Deşertul imaculat oferea vederii peisaje fantastice cu dune ondulate care descriau zone înguste de umbră pe oceanul miţos ce plutea la mare înălţime.

George Bryner contempla prin hublou acest spectacol de o splendoare inimaginabilă fără să-l vadă, deoarece creierul îi era invadat de gânduri care se încâlceau haotic. Încerca disperat să construiască un sistem de apărare susceptibil de a-l pune la adăpost faţă de atacurile care se vor declanşa împo¬triva lui. Reconstituia în imaginaţie masa lungă şi lucioasă ca oglinda, încadrată de oameni răi, cu feţe posomorâte, gata să execute orbeşte ordinele marelui patron. Carter îşi pronunţa hotărârile cu o voce incoloră, foarte calmă. Când nu vorbea, păstra imobilitatea statuilor de piatră care împodobesc tem¬plul de la Angkor. Sub aspectul lui delicat, de o rară eleganţă, se ascundea o inimă dură, de stâncă. Iar acum nu aştepta decât să-şi zdrobească rivalul căzut la pământ.

În timpul vizitei oficiale a lui Carter la Los Angeles, George asistase la reuniunea care decisese excluderea lui Holm de la conducere. Acuzaţiile curgeau, documentele erau astfel eta¬late încât să-l zăpăcească, să-l sfâşie, să-l facă bucăţi. Chiar şi foştii lui prieteni se aruncau asupra lui ca să-i facă pe plac marelui şef care urmărea dezbaterile impasibil, cu coa¬tele sprijinite pe masă, cu vârfurile degetelor fine şi îngrijite alipite între ele. Torturarea lui Holm îl delecta, chiar dacă fizionomia sa nu-i trăda plăcerea. Leslie, se gândea George, nu este

decât un sadic de cea mai proastă speţă. Singurul care nu-l stigmatizase pe Holm fusese, paradoxal, tocmai omul care pusese în mişcare maşina destinată să-l zdrobească: Peter O'Neill.

Pe fotoliul liber de lângă George se instalase un individ îmbrăcat într-un costum bleumarin impecabil. Cămaşa de mătase albă, cravata „Contesa Mara“, pantofii din piele de cro¬codil, ceasul brăţară de aur „Patek Philippe“, acul de cravată şi butonii de diamant îi trădau gustul pentru un lux ostenta¬tiv. Faţa lui însă distona cu aspectul vestimentar. Trăsăturile vulgare exprimau duritate şi asprime de pasăre de pradă. O şuviţă de păr negru îi acoperea o parte din fruntea netedă. Ochii, de asemenea negri, fixau, scormoneau, sondau inten¬ţiile interlocutorilor. Chiar dacă păreau inexpresivi, şterşi, aruncau din când în când fulgere feroce. Părea un bărbat de vreo patruzeci de ani.

– Bună ziua, domnule Bryner!

George îl privi cu uimire.

– Bună ziua!, răspunse cu ton neutru.

– Am fost la bar. Un „New Orléans Side Car“ mi-a redat tonu¬sul... Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar eu vă cunosc.

– Şi ce dacă?

– Îmi plac lucrurile nete, clare. Nu voi merge pe patru drumuri. Vă duceţi la New York ca să daţi socoteală în faţa unui consiliu ostil. Vor da cu pietre în dumneavoastră. Eu aş putea să schimb situaţia în favoarea dumneavoastră. Vă veţi păstra postul, privilegiile, drepturile. Finanţarea studioului va fi asigurată. Singurul lucru pe care vi-l cer este să nu vă ocupaţi de sursele acestor fonduri. Sunteţi încolţit, domnule Bryner. Eu aş putea să vă salvez, să vă ajut astfel încât să vă înapoiaţi cu capul sus la Los Angeles.

– Înainte de a vă răspunde, spuneţi-mi, cine sunteţi?

– Numele meu nu vă va explica nimic. Mă numesc Angelo Lombardo şi posed mai multe hoteluri şi cazinouri la Las Vegas, Atlantic City şi în Insulele Antile. Prin

mijlocirea unor prieteni care fac parte din consiliul de administraţie al cor¬poraţiei „Universal“ şi prin propria mea poziţie, pot să fac să fiţi absolvit de toate acuzaţiile. La prima adunare generală ordinară a acţionarilor sper să atrag tot grupul care-l spri¬jină pe prietenul dumneavoastră Leslie Carter... Dar aceste amănunte nu vă interesează decât indirect.

George înţelese scopul urmărit de propunerea lui Lombar¬do. Să-l atragă într-o reţea de spălare a banilor.

– Fondurile despre care vă vorbesc vor trece printr-un labirint atât de încurcat, încât nimeni nu va putea descoperi sursa. Am vorbit destul.

George întrevăzu mintal pânza de păianjen din care nu se va mai putea elibera niciodată. Va trebui să slujească Mafia, Organizaţia Crimei cum i se spunea oficial, şi să primească ordine de la Lombardo şi de la complicii lui. În schimb, va bene¬ficia de un aliat puternic. Va avea mulţi bani, va scăpa de dato¬rii, de toate grijile financiare. Va putea să doarmă liniştit.

– De acord, domnule Lombardo!

– Angelo, pentru prieteni.

– George, pentru dumneavoastră!

– Perfect, George! Veţi avea ocazia să-l vedeţi pe Leslie Carter pierzându-şi calmul.

*

* *

Febra creatoare a lui Peter O'Neill creştea cu un grad odată cu fiecare film turnat. Dacă turna o cursă de automobile, tre¬buia să depăşească toate realizările de până atunci în acest domeniu.

Vocea lui răsună:

– Trecem la scena următoare! Clacheta! Acţiune!

Episodul se desfăşura în plină noapte pe străzile din Westwood şi din West Los Angeles. Bob şi Ray, vechi prieteni, se urau de moarte deoarece fuseseră învrăjbiţi de farmecele unei fete care cocheta şi îi enerva cu

mutrele ei. Bob, care conducea o maşină Buick, ajunge la paroxism când îl vede pe Ray, pe care îl pândise, ieşind din casa fetei; înnebunit de furie, se năpustise cu maşina asupra lui.

Acum despica aerul fugind de maşinile poliţiei conduse de cascadori experimentaţi. Opt echipe de cameramani şi douăsprezece echipe care deserveau reflectoarele executau instrucţiunile lui O'Neill imprimând un ritm rapid filmărilor, astfel încât urmărirea să fie cât mai dramatică şi cu mai mult suspans.

Bob respinsese politicos, dar ferm sfaturile lui Peter, care voia să-l înlocuiască în momentele cele mai primejdioase cu un cascador experimentat.

– Rişti să fii ucis şi să pui în primejdie viaţa cameramanilor care te însoţesc.

– Nu vreau să-i înşel pe spectatori, replică Bob. Stăpânesc suficient volanul spre a nu mă teme de accidente. Vă promit să fiu foarte atent.

Regizorul credea că înţelege adevăratele motive ale ale¬gerii protejatului său. Spre uimirea colaboratorilor, care îi cunoşteau intransigenţa, nu mai insistă.

În ciuda siguranţei pe care o afişa, Bob manevra nervos Buickul. Scena căderii lui Ray sub roţile Buickului, chiar dacă fusese trucată cu îndemânare, îl impresionase puternic. Îi era teamă că cei doi cameramani, unul aşezat în dreapta sa şi altul pe bancheta din spate, să nu-i remarce agitaţia, care depăşea exigenţele rolului. Conducea cu o viteză nebună de parcă ar fi vrut să sfideze destinul.

Moartea lui Ray, deşi prevăzută în scenariu, îl îngrozea, fiindcă i se întâmpla adeseori să se identifice cu personajele pe care le interpreta.

Era o prevestire rea. După ce văzuse noaptea târziu sec¬venţa cu moartea lui Ray, visase că îl omorâse realmente, în ciuda faptului că voise să-i cruţe viaţa. Îl vedea pe prietenul său stând în picioare, nemişcat în faţa Buickului. Bob îl privea îngrozit. În ciuda eforturilor sale de a evita accidentul, volanul nu mai răspundea la

comenzi, frânele nu mai funcţionau şi Buickul se precipita spre victimă care aştepta cu resemnare moartea. Bob se trezi în clipa în care maşina îl răsturnase pe Ray. Asudat, coborî din pat, trecu în living-room, umplu pe jumătate un pahar de whisky şi îl bău dintr-o sorbire.

Deşi scena fusese filmată în ajun, nu putea să-şi învingă tulburarea, să se calmeze.

După cina nefericită din cabina rulantă, relaţiile lui cu Ray cunoscură o cotitură care îl chinuia. Se întâlneau în timpul filmărilor în cele mai diferite locuri prevăzute de scenariu. Îşi interpretau rolurile, apoi Ray se dădea deoparte şi îşi recitea replicile pentru secvenţele următoare.

Atitudinea sa faţă de Bob părea neschimbată. Îi vorbea cu aceeaşi voce domoală şi se purta cu aceeaşi politeţe distinsă. Dar, sub acest strat de curtoazie, instinctul lui Bob descope¬rea o răceală care îi rănea inima. Dorea din tot sufletul să risipească neînţelegerea care nimicise armonia, echilibrul ce existase între ei.

Obsedat de aceste sentimente tulburi, conducea maşina ca un automat, uitând că merge cu peste o sută douăzeci de mile pe oră. În urma Buickului, maşinile poliţiei accelerau violent, se dădeau peste cap şi se răsuceau cu 180 de grade, într-un ritm infernal.

La colţul unei străzi, Buickul făcu un viraj scurt, devie brusc, cauciucurile şuierară pe asfalt, dar Bob reuşi să stă¬pânească derapajul evitând, în ultimul moment, o coliziune cu maşinile staţionate de-a lungul trotuarului.

Cameramanul aşezat în stânga sa, pentru a-i filma profilul, bâigui aproape paralizat de frică.

– Sunteţi un şofer fantastic!

Colegul lui de pe bancheta din spate adăugă:

– Mâine am să aprind o candelă, să-i mulţumesc lui Dumnezeu fiindcă mi-a cruţat viaţa...

Bob răspunse râzând:

– La Los Angeles am învăţat ce înseamnă să mânuieşti volanul!

– Vă place viteza, domnule Flynn, ca şi lui James Dean!, zise primul cameraman.

Cameramanii aşezaţi pe platforma remorcată de o camio¬netă, care preceda Buickul, spre a-l filma din faţă, erau încân¬taţi de acest viraj luat pe roţi transformate în patine.

– Ce imagini superbe!

– Tinerelul are stofa de cascador!

Bob îşi reluă cursa nebunească. Cu dinţii încleştaţi, cu maxilarele contractate, cu privirea concentrată asupra străzii care se desfăşura înaintea lui, gonea întrecându-se cu moar¬tea. Schimba vitezele asemenea piloţilor de curse de Formula 1 şi apăsa pe pedală până la fund. Se precipita cu o furie înverşunată de parcă ar fi vrut să provoace sfârşitul...

După turnare, O'Neill îl felicită pentru curajul dovedit.

– Când te vedeam fugind ca ielele, mă treceau fiorii! Te-ai gândit la urmările unui accident mortal? Pierderea interpre¬tului principal e întotdeauna catastrofală pentru producţie. Am fi fost siliţi să refacem scenele, înlocuindu-te cu un alt actor tânăr, ceea ce ne-ar fi costat o avere. Nu mai vorbesc de bugetul filmului, care ar fi fost dat peste cap. Bob, tu... tu n-ai voie să mori!

Zâmbetul zeflemitor, cinic, curbă iarăşi buzele lui Peter.

– N-a sosit momentul să treci Styxul!

– Styxul?

– Să păşeşti pragul infernului... Din fericire, sfântul Petru este indulgent cu tineri de seama ta şi le deschide porţile paradisului. Când va fi să mor, mă voi strecura printre tinerii care îşi termină zilele înainte de vreme imitându-l pe Ulise care a scăpat mâniei lui Polifem agăţându-se de burta unui berbec.

Zâmbetul sarcastic îi plutea pe obraz ca o nălucă pe fun¬dalul negurilor.

*
* *

Lombardo nu se lăudase. De la New York, George Bryner se înapoie la Los Angeles pentru a-şi relua fotoliul prezidenţial, pe care fusese cât p-aci să-l piardă. O revenire triumfală, cu dedesubturi ascunse muritorilor de rând. Înlocuirea lui Holm, la vicepreşedinţie, cu Stephen Nichols, trecu neobservată. În pofida strădaniilor consiliului executiv de a acoperi cu un voal această afacere, o singură indiscreţie putea declanşa scanda¬lul. Despre fraudele lui Holm şi complicitatea mai mult sau mai puţin transparentă a lui Bryner s-a scris în „Variety“, în „Première“ şi în alte reviste de specialitate. Membrii consi¬liului executiv făceau declaraţii presei, denunţând abuzurile lui Holm, devenit astfel singurul ţap ispăşitor.

Bryner nu putea să uite că Peter O'Neill trimisese în banca acuzaţilor mai toată conducerea studioului. Evident, nu se punea problema să-l concedieze. Dar Bryner aştepta momen¬tul potrivit spre a trece la acţiune. După ce preluă frâiele conducerii, îl invită pe O'Neill în cabinetul său şi îi vorbi afişând o amabilitate extremă care însă nu-l putea înşela pe regizor.

– Peter, sunt preocupat de avalanşa de calomnii care ne acoperă cu noroi!

O'Neill ridică din umeri cu nonşalanţă.

– Nu se poate nega că Holm era corupt şi că dădea cadouri prietenilor săi. Concedierea lui, chiar dacă a fost operată cu blândeţe, a făcut valuri. Corupţia este atât de generală, dragă George, încât oamenii s-au obişnuit cu ea. Treptat, furtuna se va potoli. Mai ai ceva să-mi spui? Echipa mă aşteaptă la UCLA. Turnez ultimele secvenţe din filmul meu inspirat din lumea studenţească. Sunt nerăbdător să-l termin pentru a putea da primul tur de manivelă la „Titanii“.

Bryner suspină cu o indulgenţă abil simulată.

– Cunosc scenariul. Exterioarele la New York, Las Vegas şi în Europa. Cheltuieli în jur de patruzeci de milioane.

– Dar care vor aduce beneficii de aproximativ 300 la sută.

– Eşti sigur?

– Absolut sigur! Am dat peste o mină de aur! Scenariul este magnific!

Bryner îl privi zâmbind.

– Atunci, drum bun, Peter! Drum bun!

Se despărţiră apoi strângându-şi mâinile cu aparentă cordialitate.

După plecarea regizorului, Bryner murmură furios: „Acest om este periculos! Foarte periculos! Trebuie să vorbesc cu Lombardo“.

După înapoierea sa la Los Angeles, Bryner făcu schim¬bări în rândurile personalului la sugestiile protectorului său, dornic să-şi plaseze oamenii în toate posturile-cheie. În ace¬laşi timp, făcu o constatare alarmantă; sub aparenţa unei corectitudini perfecte se săvârşeau neregularităţi subtile. Profiturile studioului creşteau în mod spectaculos. Printre mijloacele folosite de noii săi aliaţi, Bryner sesiză un procedeu care îl uimi. Sălile de cinema, aproape goale, îşi vindeau toate biletele de dimineaţă şi până seara. În realitate, banii lui Lombardo intrau în circuit. Chiar dacă plătea impozitele, îşi spăla banii, luându-şi apoi partea pe care o angaja în afacerile proprii. În realitate, sălile respective erau fie proprietatea lui, fie controlate de grupul său. Bryner cunoştea însă legea tăce¬rii. Îşi pecetluia urechile, ochii şi gura. În schimb, beneficia de apreciabile avantaje pecuniare. Dar această politică putea dura la infinit? Uneori se trezea înspăimântat în miezul nopţii după un şirag de coşmaruri îngrozitoare. Se şi vedea în dosul gratiilor unei celule de puşcărie.

Tulburată de agitaţia care o împiedica să doarmă, Gloria îl apostrofa enervată:

– Cred că ar trebui să dormim în camere separate! Pe măsură ce îmbătrâneşti devii tot mai insuportabil!

*
* *

Bob interpreta secvenţele finale de la UCLA. Spera s-o reîn¬tâlnească pe fata aceea atât de liniştită, de odihnitoare, care nici nu-şi declinase numele. Poate că alături de ea ar putea să uite amărăciunea care îl otrăvea după răcirea relaţiilor sale cu Ray. O ruptură exasperantă. Nu-şi tălmăcea limpede sentimentele pe care le nutrea faţă de prietenul său. Spre a pune o oarecare distanţă între ei, Ray se refugiase la Palos Verdes, unde îşi petrecea vremea citind, ascultând muzică şi ferindu-se de lumea pe care nu o dorea - fete îndrăgostite de el, ziarişti în căutare de interviuri. O lume dubioasă care i se băga în suflet. Îi dispreţuia pe toţi. Izolarea sa voluntară era comentată în fel şi chip. Când nu lucra şi spiritul său de aventură îl silea să iasă pentru a-şi împrospăta ideile, se urca la bordul maşinii sale, un Buick decapotabil, şi făcea plim¬bări prin Los Angeles. Se îndrăgostise de acest oraş inundat de vegetaţie luxuriantă. Se îmbinau toate tonurile de verde, de la verdele de smarald al peluzelor întreţinute cu grijă până la verdele întunecat al pădurilor şi la verdele ruginiu al terenurilor virane. Multitudinea florilor îl uimea: tranda¬firi roşii, galbeni, chihlimbarii, care împodobeau răzoarele; bizarele bougainvilleas, pete de sânge transformate în flori, aninate de faţadele somptuoase ale vilelor de pe Beverly Hills şi din Bel Air, cât şi de zidurile leproase ale magherniţelor din Brooklyn Avenue sau Watts; delicatele hibiscus cu petale de ceară şi culori violente care se pierdeau în degradeuri cati¬felate; orhideele cu forme fantastice, asemenea unor păsări cu aripile desfăşurate, a unor monştri cu boturi căscate sau a unor insecte împietrite. Admira palmierii drepţi ca nişte lumânări, aliniaţi de-a lungul bulevardelor sau risipiţi prin grădinile publice, arborii semitropicali încărcaţi de flori stro¬pite cu toate culorile curcubeului.

Înainte de a veni la Los Angeles, Ray îşi închipuise că Anglia este ţara parcurilor superbe şi a celor mai frumoase gazoane din lume. Dar în timpul şederii sale în California se convinsese că Dumnezeu orânduise pe pământ o sucursală a Paradisului pentru ca muritorii să se familiarizeze cu o mostră a minunilor de dincolo de sfârşit. Hoinărea pe plajele cu nisip de aur spălat de valurile care aduceau pe crestele lor de spumă albicioasă surfişti tineri şi frumoşi, admiraţi de fete cu trupuri de naiade.

Regăsea în acelaşi oraş bulevardele superbe ale marilor capitale europene, zgârie-norii din New York, aglomeraţiile mexicane influenţate de satele din Yucatan, mulţimile negre din Watts care evocau misterele voodoo şi pădurile tropicale din Africa.

În timpul plimbărilor îi răsărea adeseori în faţa ochilor chipul lui Bob materializat parcă de un miracol, dar tot atât de repede dispărea, dizolvându-se în neant...

*

* *

Bob nu-şi regăsea liniştea. Sensibilizat de absenţa lui Ray, care îl evita, se simţea vinovat de această ruptură. Seara, înapoiat acasă, umbla cu paşi mari şi nervoşi prin living-room, parcurgea precipitat grădina sau se arunca în piscină spre a stinge focul mistuitor, lăuntric. Vila sa luxoasă, cu zeci de camere, părea oribil de pustie.

Shirley îşi redusese vizitele după ce îşi dăduse seama că Bob se cupla cu ea numai pentru a-şi alina tulburarea proprie, inexplicabilă pentru ea. Se gândea adeseori la Rix, care făcea din dragoste un joc fără urmări. Nu-l luase niciodată în serios. Bob rămânea însă un semn de întrebare. Uneori, Shirley avea impresia umilitoare că Bob o poseda din milă sau dintr-un fel de obligaţie, uitând-o cu desăvârşire după consumarea actului sexual. Spera, în ciuda evidenţei, că într-o zi îl va trezi din transă şi că atunci va reuşi să-şi facă preţuită prezenţa.

Într-o noapte veni în vizită fără să-l anunţe. Spera să-i facă o surpriză plăcută fiindcă Bob se plângea adesea de sin¬gurătate. Dar, spre stupoarea ei, o găsi pe Isabelle goală ca un vierme în pat cu Bob, înarmat cu nelipsitul său prezervativ.

Cu neruşinarea-i obişnuită, actriţa o invită să se dezbrace şi să se strecoare între ei.

– Dragostea în trei este teribil de excitantă!... Păcat că nu vrea niciodată să arunce prezervativul care-mi strică toată plăcerea!

Bob avea un aer plictisit.

Shirley fugi fără să rostească vreun cuvânt. După plecarea ei precipitată, Isabelle zâmbi sarcastic.

– Puicuţa este înţepată, te iubeşte ca o nebună! Mă privea înspăimântată! O sufoca gelozia!... De ce nu renunţi la pre¬zervative? N-o să-ţi fac copii! Nici mie nu-mi plac!...

Lui Bob, împreunările acestea trecătoare nu-i făceau nici-o plăcere, dar le accepta pentru a-l uita pe Ray. Fără ca să-şi dea seama că efectul lor era exact contrar dorinţei sale.

Adesea, în pofida oboselii acumulate în timpul filmărilor, ieşea în oraş ca să-şi înece tristeţea în alcool. Descoperise o discotecă, „Chippendale's“, lângă bulevardul Venice. Era acolo o ambianţă care ar fi ofensat spiritele ipocrite. Sub jocul stroboscopic al luminilor violent colorate, fetele şi băieţii cu trupuri admirabile făceau un striptease integral, foarte apla¬udat de publicul feminin, mult mai zburdalnic decât cel al bărbaţilor. Între numerele de strip, ringul de dans era inva¬dat de perechi, adesea de acelaşi sex, care se scălămbăiau în ritmul unei muzici rock super antrenante. Printre cei pre¬zenţi se remarcau starurile de cinema. Bob îi întâlni aici pe Tom Cruise, River Phoenix, Rob Lowe, Madonna, Christian Slater, Nastassja Kinski, Barbara Carrera, Goldie Hawn şi alte numeroase perechi la modă.

Îşi saluta cunoştinţele, dar nu se ataşa la nici un grup. Se aşează pe un scaun înalt, sprijinindu-se cu coatele de tejghea, apoi comandă băuturile cele mai excentrice.

– Vreau să încerc toate specialităţile, se adresă barma¬nului său preferat, un negru, Joe Washington, care îl amuza cu glumele şi cu mutra-i zâmbitoare, care îi amintea alura şi umorul lui Louis Armstrong.

– Dacă doriţi să le gustaţi pe toate, va trebui să frecventaţi barul un an întreg, noapte de noapte!, răspunse jovial Joe. În seara aceasta vă propun, pentru început, un cocktail Rolls-Royce. Un amestec exploziv: gin, vermut alb, vermut roşu şi Bénédictine.

– Fie! Să începem cu un Rolls!

– Apoi un Ritz Old Fashioned: Bourbon, Grand Marnier, lichior de cireşe amare şi coajă de portocală. Şi, pentru a încununa splendida mixtură, o rondelă de lămâie.

Barmanul mânuia cu gesturi rotunde şi elegante sticlele, paharele, fructele zaharisite, sucurile de fructe şi celelalte ingrediente care inundau rafturile de sticlă orânduite pe fun¬dalul oglinzilor multicolore.

Bob voia să se îmbete. Privirea îi fugea când şi când spre uşa de la intrare. „Ce s-ar întâmpla dacă Ray şi-ar face apariţia?"

Aşteptarea sa se dovedi zadarnică. Numeroase figuri, cunos¬cute şi necunoscute, defilau fără încetare. Atacă al doilea cock¬tail când o mână îl bătu prieteneşte pe umăr. Întoarse capul şi-l văzu pe Jared Dahl aşezându-se pe un scaun înalt, lângă el.

Barmanul îi propuse o Berlenga.

– Joe, răspunse Jared, nu uita că ai de a face cu un spe¬cialist! Îmi oferi o băutură pentru doamne bătrâne: Porto alb şi gin. Prepară-mi un Five O'Clock! Dar cu trei doze de gin la care adaugă rom alb şi vermut roşu!

– Prea bine, domnule Dahl! Dar ce îmi cereţi dumnea¬voastră e dinamită!

– Dacă ai putea să-mi oferi o bombă atomică, te-aş felicita călduros! Bob, nu ştiu dacă îmi cunoşti trecutul de

barman! Cinci ani i-am îmbătat pe beţivii din San Francisco!

Aruncă o privire circulară asupra salonului arhiplin.

– Nu-l văd pe Ray, prietenul tău! Eraţi nedespărţiţi! Ca şi mine cu Jeff...

Luă paharul servit de Joe.

– În sănătatea ta, Bob!

Jared îl goli dintr-o înghiţitură.

– Excelent, Joe! Repetă-l!... Mă întreb cum de poate un barman să se numească Joe Washington! Ai visat vreodată să devii preşedinte al Statelor Unite?

– Nu! Dar dacă m-aş muta într-o zi la Casa Albă, aş îneca ţara în alcool! Astfel i-aş face pe toţi oamenii fericiţi!

– Iată o idee bună! Dacă americanii m-ar alege preşedinte, ţi-aş fura programul... Bob, mi se pare că şi pe majordomul tău îl cheamă tot Washington! Ai visat tu, acum patru sau cinci ani, că vei avea un majordom la dispoziţie şi o maşină Ferrari de cinci sute de mii de dolari în garaj?

Apoi comandă un El Presidente. Cele câteva cocktailuri sorbite într-un timp record îi tulburară mintea. Limba i se îngreuna, cuvintele-i deveniră confuze, ochii aproape că i se închiseră, îşi lăsă bărbia în piept ca şi când ar fi aţipit, apoi ridică brusc fruntea, ca şi când ar fi vrut să se smulgă din letargie. Jared era trist la beţie.

– Noi suntem copiii străzii, Bob... Tineri, abia ieşiţi din rândurile copilăriei... am străbătut toate mizeriile... toate murdăriile... bandele... furturile din vitrine... mâncam bătaie de la bandele adverse, de la poliţişti, de la peşti, de la peze¬venghi... Când ne întorceam acasă, parcă ne scufundam în iad...

Chiar dacă nu manifesta vreo simpatie faţă de Jared, Bob ştia că vorbele lui purtau pecetea unui trist adevăr. Şi el se vedea în pielea puştanilor descrişi cu cruzime de Jared.

– Am încercat mai multe meserii, Bob... măturător, muncitor necalificat, spălător de vase... Câştigam atât de

puţin... iar munca era atât de grea... de împuţită... Încât o părăseam repede... şi mă întorceam la viaţa care era a mea... Când un barman mi-a propus să-l ajut, am crezut că-l apuc pe Dumnezeu de picior... În schimb am fost nevoit să-i fac anumite servicii... intime... Când Jeff, un băiat bogat, frumos, cultivat, m-a tratat ca pe un prieten... m-am simţit flatat... şi recunoscător... Îi acceptam toate capriciile, îi satisfăceam toate gusturile... Dar mă umilea... poate fără să vrea, ata¬când subiecte de conversaţie inaccesibile mie... Îmi vorbea de personaje celebre, cita din frazele lor... Eu dădeam din cap că sunt de acord... ca şi cum aş fi ştiut despre ce e vorba... Îi eram prieten... dar un prieten sărac... Nu ştiam să joc golf, nici polo... nici tenis... nu cunoşteam nici iahtul... Printre prietenii lui eram un intrus... Mă tratau cu condescendenţă... Simţeam superioritatea lor, orgoliul, cultura lor... Eram un incult şi conştient de asta... Jeff mi-a deschis porţile studioului, în care am intrat datorită intervenţiei şi influenţei tatălui său... sau, mai bine zis, remarcat de el... Îmi vorbea de plăcerea, de voluptatea de a juca în faţa unei săli delirând de entuziasm... Mi-a spus anecdote despre Molière, despre Sarah Bernhard, despre Kean... Dar pentru mine nu existau decât actorii pe care îi vedeam pe ecranele cinematografelor.

Bob îşi aminti că şi Ray îşi presăra monologurile cu tot felul de personaje ilustre care nu-i spuneau nimic. Dar nu se simţea umilit. Compania lui Ray îi îmbogăţea spiritul, visele... Da, visele... Ray îi dezvăluia paradisul...

– Jeff făcea cinematografie ca să se amuze, eu - ca să-mi asigur existenţa... Obţinea cele mai bune roluri fiindcă era un Blyth. Jeffrey Blyth IV, ca şi cum ar fi fost un domnitor sau un rege... Fetele se ţineau de el deoarece bogăţia şi prestigiul lui le orbea... Eu eram totdeauna vioara a doua... chiar dacă eram tot atât de frumos şi tot atât de tânăr ca el... Peste tot unde se întâmpla să fim împreună, în societate, pe platou, la petreceri, mă eclipsa... mă strivea... Nu mai puteam accepta tutela lui... Raymond Edward Rhys al tău are un nume care

spune că este bogat, că duce o viaţă uşoară, că se bucură de privilegii asigurate prin naştere.... El te-a părăsit sau tu te-ai săturat de el?

– Nici una, nici alta. Avem preocupări diferite.

– Te înşeli! Desparte-te de el înainte de a fi prea târziu... Înainte de a ajunge la un conflict deschis, aşa ca între mine şi Jeff... Trebuie să trăim fiecare în lumea noastră... Chiar şi bogat, eu voi rămâne tot un golan... tot un saltimbanc... Bob, bogaţii ne acceptă la recepţiile lor fiindcă suntem celebri şi atragem invitaţi curioşi să ne cunoască în carne şi oase...

Mai sorbi două cocktailuri la libera alegere a lui Joe.

– Ce ştii tu despre Los Angeles în afară de studio, în afară de casa ta frumoasă, cocoţată pe Beverly Hills, de prietenia ta cu Ray şi de relaţiile cu O'Neill şi cu vedetele în vogă?... Crezi că viaţa ta nouă te va ajuta să-ţi uiţi trecutul?... Trecutul tău trist şi mizerabil va rămâne lipit de pielea ta până la capătul zilelor... Vino cu mine... Vino să-ţi arăt adevărata faţă a Los Angelesului... O faţă care ţi-e mult mai familiară decât înalta societate care te-a adoptat. Într-o zi, când cota popularităţii tale va prinde să coboare, toţi domnii eleganţi şi toate doamnele sofisticate te vor arunca la lada cu gunoi... Eu nu mă voi întoarce niciodată printre nenorociţii care mi-au urâţit copilăria şi adolescenţa... Îmi voi apăra noua situaţie cu înverşunare şi prin orice mijloace... O să mă însor cu cea mai nasoală dintre fete, numai bogată să fie... O să accept chiar şi o matroană cu o droaie de copii, dacă va purta numele lui Rockefeller sau al lui Vanderbilt.

Aruncă două hârtii de câte o sută de dolari pe tejghea.

– Domnul Flynn este invitatul meu! Păstrează restul, Joe Washington!

– Mersi, domnule Dahl!

Jared schiţă un semn de complicitate.

– Ai făcut foarte bine că ai plecat de la Casa Albă şi te-ai mutat la „Chippendale's“ !

Negrul izbucni în râs.

– N-am să uit niciodată cuvintele dumneavoastră, dom¬nule Dahl!

Jared coborî de pe scaunul său şi-l luă de braţ pe Bob.

– Hai să mergem!... Vreau să-ţi ofer un spectacol care merită să fie văzut!

Bob îl urmă fără să protesteze. Băuse şi el mai mult decât se cuvine, iar aburii beţiei îi înceţoşau mintea. Chiar şi compania lui Jared era preferabilă singurătăţii care îl aştepta acasă.

Ieşiră pe trotuar. Noctambulii se îngrămădeau ciorchine pe gura deschisă a barului „Chippendale's“. Un *groom* aduse maşina lui Dahl, un Lamborghini negru-catran...

– Urcă, Bob!, îl invită Jared.

– Am maşina mea, zise Bob.

– Am să te aduc înapoi întreg şi nevătămat în mai puţin de o oră...

Îl trase pe Bob pe banchetă, lângă el.

– Eşti în stare să conduci, Jared?

– Jeff m-a învăţat să schiez în timpul lunii noastre de miere... Câteva slalomuri ne vor înveseli escapada... La ora asta, circulaţia s-a mai rărit. Oamenii înţelepţi din Los Angeles se culcă devreme...

O luă în dreapta spre Down Town. Luxul zgârie-norilor şi al cartierelor frumoase se dilua. Imobilele şubrede şi buticurile porno se ţineau într-un lanţ neîntrerupt. Închis în turnul său de fildeş, Bob nu cunoscuse această parte a oraşului. Rarele sale plimbări nu-i dezvăluiseră decât zonele pitoreşti din Los Angeles, căutate cu predilecţie de turişti.

Maşina se angajă de-a lungul vulgarului Western Avenue, cu trotuare înţesate de o lume interlopă; prostituate de proastă condiţie, băieţi abia ieşiţi din pubertate în căutare de clienţi cu punga plină, golani, vagabonzi, oameni cu mutre bune de spânzurătoare, albe, galbene sau negre. O replică lamentabilă a Străzii 42 din New York. Păsări de noapte fardate ca la circ, cu fustiţele scurte spre a-şi etala trista momeală lansau ocheade şi zâmbete groteşti spre pasagerii tineri şi

bogaţi instalaţi în luxoase maşini de sport. Motociclişti în bluzoane de piele treceau în goană. Bande de adolescenţi se furişau prin mulţime vânând victime cu aparenţe de prosperitate, susceptibile să le procure o recoltă bogată. La Los Angeles, oraşul-grădină putred de bogat, această lume de borfaşi părea nelalocul ei, căzută parcă de pe altă planetă.

– Iată o lume care n-o să mă înghită niciodată!, exclamă Jared.

– Du-mă înapoi la „Chippendale's“ ! Vreau să-mi iau maşina şi să mă duc acasă!, strigă Bob scârbit de acest spec¬tacol care îi trezea aievea scenele sordide îngropate în incon¬ştientul său.

– Mai aşteaptă puţin!, zise Jared cu încăpăţânare. Vreau să te duc la Watts unde bandele rivale se luptă pe viaţă şi pe moarte ca să-şi demonstreze puterea. Un sport ca toate cele¬lalte. Asigurarea monopolului vânzării de droguri a devenit un joc foarte primejdios. Viaţa costă foarte puţin pe aici.

Maşina intră într-un labirint de străzi, de străduţe, de răscruci slab luminate cu case în ruină, cu ziduri înnegrite de incendii, cu depozite sordide, cu imobile murdare şi sinistre. Umbre ieşite din iad alunecau tăcute, se întâlneau, apoi alte umbre apăreau în colţul unor case. Mulţimi de umbre ţâşneau de peste tot ca nişte gândaci şi se aruncau unele împotriva altora. Ţâşneau ţipete, focuri de armă, urlete de mânie şi de durere...

– Hai să ne întoarcem!, zise mânios şi scârbit Bob.

Jared izbucni în râs.

– Acum te ascult, căci riscăm să ne găurească pielea gloan¬ţele rătăcite sau trase dinadins de negrii care îi urăsc pe albi ca pe nişte draci. Apoi, un Lamborghini nu e bine văzut în acest cartier tot atât de rasist ca şi oraşul Cape Town, dar în sens invers. Ştiu că este primejdios să mă aventurez în aceste locuri periculoase, dar încerc o plăcere perversă să trec la bordul acestui automobil de lux prin faţa zdrenţăroşilor. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă s-ar bloca motorul în mijlocul derbedeilor ăstora?...

Ştiu ce crezi despre mine! Că sunt un parvenit odios! Ei, şi?

Jared întoarse maşina făcând cauciucurile să scrâşnească pe asfaltul plin de crăpături şi apăsă pe acceleraţie, îndreptându-se spre nord, spre lumini, spre clădirile turn de o înăl¬ţime insolentă.

– Dă-l uitării pe Rhys! Gândeşte-te numai la tine! Însoară-te cu o moştenitoare bogată sau cu o văduvă cu mili¬oane! Ce importanţă are dacă este urâtă şi bătrână? Sub paravanul dragostei îţi asigură un adăpost, dacă norocul te părăseşte! Însoară-te! Şi cât mai repede! Lasă amuzamentele sentimentale bogătaşilor sau sărăntocilor lipsiţi de ambiţii! Ducă-se dracului toţi cei deopotrivă cu Blyth sau cu Rhys! Ducă-se dracului prietenia! Ducă-se dracului visele!

Bob tăcea cu încăpăţânare. Nu împărtăşea nici părerile lui Jared, nici condiţiile care îl împingeau să meargă înainte, pe drumul fără întoarcere pe care şi-l alesese.

*

* *

Ajuns acasă, Bob făcu un duş cald spre a-şi linişti nervii, în parte, Jared Dahl îşi atinsese ţinta. Involuntar îi trezise fantomele din trecut. Dar ţelurile lui Jared nu erau şi ale lui Bob. Jared voia să se îmbogăţească, în timp ce Bob îşi dorea un prieten. Voia ceea ce credea că găsise la Ray: afecţiune, sprijin moral, tandreţe frăţească, aşa cum şi le imagina el, căci nu avusese niciodată fraţi sau ceea ce se numeşte familie. Nu-şi cunoscuse tatăl şi nu-şi amintea chipul mamei sale care îl abandonase la serviciul de asistenţă socială la o vârstă când copilul începe să devină conştient de lumea înconjurătoare. Fusese adoptat de un cuplu de mici burghezi care îi erau cu totul străini. Bărbatul se înapoia seara atât de beat încât adesea hainele îi erau pătate de urină şi mânjite de excre¬mente. Se prăbuşea pe pat şi sforăia în timp ce nevastă-sa îl dezbrăca şi îi spăla ţoalele ce împuţeau

toată casa. Era totuşi mai bine decât să vină beat, clătinându-se, dar în stare să-şi verse toată ferocitatea, îşi ocăra nevasta şi o bătea fără ca ea să protesteze. Trebuie să fi fost masochistă căci, în ciuda acestui tratament, îşi iubea bărbatul. Când Bob auzea pum¬nul beţivanului lovind în uşă, se ascundea sub pat şi aştepta urmarea. Din când în când primea câte o scatoalcă „să nu uite că familia este condusă de o mână de fier“. Uneori, când bărbatul lipsea de acasă, femeia se oprea din treburile casnice şi, privindu-l pe Bob din cap până în picioare, se întreba: „De ce, dracu, te-o fi înfiat? Eşti un încurcă-lume şi mă deranjezi. Am crezut că prezenţa unui copil în casă îl va vindeca de năravuri, dar m-am înşelat amarnic. N-am făcut o afacere bună nici eu, nici tu“.

Femeia se interesa puţin de băieţel. Îl îmbrăca, îi dădea de mâncare, apoi îl lăsa în voia lui. În aceste condiţii, Bob îşi petrecea cea mai mare parte din timp pe stradă, printre micii vagabonzi. Pe străzi sordide precum cele din Watts. Se adap¬tase uşor la noile condiţii de viaţă, de libertate, de admiraţie pe care băieţii de vârsta lui o manifestau faţă de adolescenţii şi maturii ce glorificau violenţa, viciile, delincvenţa, desfrâul şi proslăveau drogurile şi activităţile legate de acest trafic.

La zece ani fugise din casa părinţilor adoptivi, dar poliţia îl găsise repede, îl admonestase şi îl adusese acasă. După ple¬carea poliţiştilor, bărbatul îşi scosese cureaua de la pantaloni şi îl bătuse atât de rău încât îi umpluse fundul de sânge. La doisprezece ani îşi repetase încercarea, eşuând din nou. Dar când bărbatul voise să-l bată iarăşi, Bob apucase o glastră de flori care i se nimerise sub mână şi o aruncase în capul torţionarului cuprins de furie; apoi fugise. Poliţia îl căutase, la început cu mult zel, dar, cum era de negăsit, uitase de el. Serviciul de asistenţă socială intervenise, dar fără rezultat. Prietenii lui Bob îl ascunseseră într-un cartier mizerabil din Bronx, împănat de case în ruină sau în demolare. O lume înspăimântătoare, un peisaj lunar în care poliţia nu se aven¬tura după căderea serii. În acest

cartier al vagabonzilor, al cerşetorilor din New York, Bob învăţase să se descurce singur, să se ţină de mici furtişaguri ca să-şi umple burta şi să-şi învelească trupul încă plăpând. Vagabonzii îi admirau îndrăz¬neala şi tupeul. „Puştiul n-are treabă! “, râdeau de el.

La treisprezece ani fusese violat de patru golani în curtea unui imobil ruinat. Acesta fusese începutul unei cariere care îl făcuse să îngroaşe numărul tinerilor prostituaţi ce se ofe¬reau, pentru câteva monede, amatorilor cu gusturi deosebite. Printre clienţi se aflau onorabili capi de familie, bisexuali, vechi homosexuali care nu se puteau dezbăra de obiceiurile lor, homosexuali care nu-şi ascundeau înclinaţiile, femei de o anumită vârstă, măritate sau singure, în căutare de aventuri care să le ajute să uite menopauza, final trist al tinereţii.

La cincisprezece ani umbla de acum prin Greenwich Village, cartierul dintre Străzile 42 şi 32 şi bulevardele întâi şi al Nouălea, ca şi prin Broadway şi Central Park. Punctele calde rămâneau Times Square, accesele spre Gara Centrală şi Madison Square Garden. Încă nu era conştient de frumu¬seţea sa. Sutele, miile de băieţi care îi împărtăşeau meseria şi care vedeau cum le suflă cea mai bună clientelă îl invidiau. Dobândise instinctul de a se evapora din locurile în care venea poliţia spre a-i îmbarca pe prostituaţii de ambele sexe în dubele poliţiei. Arestaţii îşi petreceau noaptea în celulele posturilor de poliţie ale districtului; a doua zi dimineaţa, după ce plăteau o mică amendă stabilită de judecătorii tribunalelor de noapte, erau eliberaţi. Proxeneţii riscau închisoarea, dar cei mai şmecheri dintre ei deveneau turnători la poliţie şi astfel dobândeau imunitatea.

Bob se temea de poliţie care putea să-l trimită înapoi, la părinţii săi adoptivi, sau să-l bage într-o casă de reeducare, căci era minor. Mai mult însă, se temea de bandele de tineri vagabonzi care îi furau şi pe clienţi, şi pe prostituaţi. Era, totodată, destul de isteţ ca să nu cadă

pe laba „protectorilor“, peşti de care se temea ca de ciumă.

Nu avusese niciodată prieteni, în sensul strict al cuvântului. Nu se înhăitase niciodată cu tineri prostituaţi ca şi el şi nici nu constituise un cuplu de îndrăgostiţi, fenomen obişnuit în acest mediu, deoarece nu cunoscuse niciodată iubirea adevărată. Când un client îl ducea într-un hotel cu camere închiriate cu ora, se dezbrăca la piele şi se întindea pe pat, cu mâinile încrucişate sub cap, şi se uita la tavan în timp ce partenerul ocazional, cu ochii daţi peste cap de voluptate, îşi făcea plăcerile. Se gândea la câştigul său şi socotea banii de care avea nevoie pentru întreţi¬nere şi pentru micile plăceri de care nu se lipsea. Se gândea să-şi cumpere un magnetofon miniaturizat, reflecta la lucruri care îi trezeau dorinţa, la haine scumpe, elegante, care să-i scoată în evidenţă tinereţea şi frumuseţea. Ar fi putut să-şi recruteze mai mulţi clienţi dacă ar fi frecventat barurile aliniate de-a lungul bulevardelor întâi, al Cincilea şi al Şaptelea, dar risca să fie prins de agenţii în civil, cei mai primejdioşi, deoarece făceau pe clienţii. Nu se lăcomea niciodată la banii sau la obiectele de valoare ale clienţilor de o oră sau de o noapte; evita scandalurile căci risca să atragă atenţia poliţiei. Dacă ar fi nimerit în închisoare, ştia ceea ce îl aştepta. Prudent, se menţinea pe linia de plutire. Cunoştea mai bine decât un taximetrist străzile, străduţele şi fundăturile din New York, ca şi localurile cu duble ieşiri, cinematografele, restaurantele, discotecile, magazinele, gările, spre a scăpa de urmăritori la nevoie. Grădinile publice îi favorizau activitatea deoarece, în caz de primejdie, putea să fugă şi să se ascundă prin tufişuri.

Cunoscuse, apoi, un producător de filme porno care îl ade¬menise, în schimbul unei sume tentante, să se acupleze cu fete şi băieţi, în faţa camerelor de luat imagini. Acesta fusese primul lui contact, destul de echivoc, cu lumea filmului.

Dar întâlnirea providenţială cu Peter O'Neill marcase momentul de cotitură din viaţa lui. Tânărul interpret de

filme porno devenise, sub conducerea „marelui“ O'Neill, un actor ce se impusese ca un fenomen al tinerei generaţii. Se identi¬ficase cu personajul ca un cameleon ce îşi schimbă culoarea după mediul ambiant. În „adevăratele“" filme de dragoste, Bob „simula“ la perfecţiune voluptatea, pasiunea, excitaţia, moştenire a epocii în care trebuia să-şi mulţumească clienţii foarte exigenţi şi care plăteau scump iluzia de a fi iubiţi.

*

* *

Când o reîntâlnise pe fata fără nume de la cantina uni¬versităţii, Bob simţise o tulburare bizară. Spre deosebire de toate femeile pe care le cunoscuse până atunci, aceasta nu-l dezbrăcase cu privirea şi se comportase firesc, ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unuia dintre colegii săi. Acum, în vreme ce se turnau ultimele secvenţe în incinta universităţii, aştepta cu nerăbdare pauza de prânz spre a o revedea pe fata de la cantină. Intră în marea sală zgomotoasă, unde studenţii ale¬geau la bufet mâncărurile cu miresme îmbietoare, şi începu să caute cu privirea prin mulţime fiinţa care îl fermecase, în zadar. Poate că venise prea târziu... Se aşează la o masă ocupată de actori, aproape de intrare.

Jeff Blyth se instalase la masa de vizavi şi glumea cu camarazii săi. Dimineaţa, Jeff şi Bob înfruntară împreună camerele de luat vederi şi reflectoarele. Ray fusese absent căci, după moartea sa prevăzută în scenariu, dispunea de o libertate care îi permitea să-şi petreacă timpul după voie.

– Se pare că vor să taie toate scenele îndrăzneţe din filmul nostru, zise Jeff râzând. Chiar şi sărutările cu gura închisă.

Asociaţiile puritane îşi reiau influenţa. Până acum, când te prezentai la o recepţie sau la o premieră, trebuia să fii însoţit de o femeie tânără, adesea desemnată de studio, pentru nevoile cauzei. Acum, bătrânele „integriste“

pretind actorilor să se căsătorească şi îi ameninţă pe celibatari cu campanii de boicot. Jared a profitat de ocazie şi a cerut mâna lui Chris Bryner. În felul acesta şi-a asigurat o carieră fără probleme pentru anii ce vin, precum şi o zestre sporită după moartea lui Herb. În afară de asta, va trăi în raiul de la Beverly Hills.

– Jared ţi-a făcut figura, zise Averil cu răutate. Te plimbai adesea cu Chris. Nu era, oare, prietena ta?

– Niciodată nu mi-a trecut prin cap să mă însor. În pofida presiunilor zgripţuroaicelor, n-am să mă însor niciodată, cu riscul de a fi considerat „gay“. Când fetele frumoase ţi se aruncă în pat, ar fi o prostie să-ţi legi viaţa de o singură femeie care, mai devreme sau mai târziu, va căuta să divorţeze şi să-ţi ceară o pensie alimentară considerabilă.

– De ce să te gândeşti de pe acum la divorţ?, exclamă Averil.

– Pentru că optzeci la sută din actori divorţează după câţiva ani de viaţă în comun, replică Jeff. Şi plătesc, plătesc, plătesc... Muncesc ca nişte turbaţi ca să-şi întreţină fostele soţii.

– Sau foştii soţi!, ripostă Averil agresiv. Exemplul lui Joan Collins este concludent. Sau pilda sărmanei neveste a lui Darrel Brighton.

– Joan suferă consecinţele tuturor femeilor care îşi cum¬pără amanţi!, interveni Godwin. Acum aleargă după un tine¬rel cu treizeci de ani mai tânăr decât ea. Ultima nenorocire conjugală nu i-a ajuns.

Jeff răspunse zeflemitor.

– SIDA a făcut mai mult rău principiului libertăţii sexu¬ale decât toate campaniile puritane de la începutul secolului şi până acum. Vrăjitoarele din Salem sunt iarăşi la modă. Din fericire, se găsesc destule mijloace pentru prevenirea contaminării.

Sidney Rawlings, directorul efectelor speciale, un hâtru burtos şi pleşuv, interveni jovial:

– Prevenire? Aţi uitat de amatorii de risc. SIDA a devenit un fel de ruletă rusească. O iei sau n-o iei. Ai impresia că

tragi cu gloanţe oarbe, dar în butoiaş e un glonţ. Vă amintiţi de moartea sărmanului Jon Hexum... În ce mă priveşte, urâ¬ţenia mea mă apară de risc, adaugă el cu umor. Rarele mele întâlniri cu call-girls îmi garantează o anumită apărare în faţa acestei molime.

Averil interveni cu răutate:

– Scumpul de Jon-Eric!. Poate că s-a sinucis?

– Sinucis?

– Ca să ascundă boala sub voalul unui accident! SIDA, de exemplu...

Bob o săgetă cu o privire dură.

– De ce vrei acum să murdăreşti memoria unui actor admirabil?

Jeff îşi reluă aerul serios, aproape sever.

– O boală este benignă sau malignă. Aceasta este unica deosebire. De altfel, femeile sunt purtătoare şi transmiţătoare a virusului tot atât de zdravăn ca şi bărbaţii. Nimeni nu este scutit! Nu crezi că am dreptate, Bob?

Faţa lui Bob se posomorâse.

– Nu-mi place subiectul!

Averil nu dezarmă.

– Ignorând flagelul nu înseamnă că te-ai pus la adăpost. Nu câştigi nimic băgându-ţi capul în nisip, ca struţul.

În clipa aceea intră în fugă Sue Brions. Agita un ziar ase¬menea unui drapel. Excentrica Sue purta acum o bluză albă, fustă maro şi un pulover foarte larg, ca şi cea mai mare parte a studentelor - costumul ei de scenă.

Sue puse pe masă, în faţa ochilor uluiţi ai colegilor săi, o informaţie inserată pe pagina a treia a ziarului. „Miss Lavinia Griffin, dansatoare de cabaret, cere despăgubiri de cincizeci de milioane de dolari lui Robby O'Neill, care i-ar fi transmis un herpes. Avocaţii susţin că Miss Griffin, clienta lor, are toate şansele să câştige procesul. Robby O'Neill este fiul celebrului regizor Peter O'Neill“.

*
* *

Los Angelesul şic era în efervescenţă. Doamna Harriet Lamant oferea o recepţie în onoarea lui Peter O'Neill cu pri¬lejul încheierii turnării ultimului său film „Studenţi în vâr¬tejul dragostei“. Invitaţiile erau aşteptate cu emoţie deoarece persoanele care nu figurau pe listă erau considerate de mâna a doua. Femeile luau cu asalt magazinele de lux. Nu vorbeau decât de Saint Laurent, de Nina Ricci, de Giorgio Armani şi de alte magazine de înaltă clasă, mai toate franţuzeşti. Pentru doamnele elegante din înalta societate, creatorii de modă feminină îşi aveau reşedinţa la Paris sau la Roma.

Peter accepta cu indiferenţă zarva măgulitoare din jurul său. Conducătorii studioului care vizionaseră forma definitivă a filmului îşi exteriorizaseră cu reţinere aprecierile pozitive pentru a nu-l supăra pe Bryner, avar în laude. Cei obişnuiţi să discearnă fineţurile şi subtilităţile vedeau limpede că Bryner suporta indispus succesele lui O'Neill şi că prefăcătoria, tră¬sătură proeminentă a caracterului său, nu-i mai era acum de nici un folos.

Avanpremiera, care avusese loc la Salinas, un orăşel pro¬vincial, pentru sondarea gustului spectatorilor, provocase aplauze la scenă deschisă. După acest test urmă premiera de gală la Los Angeles, în prezenţa tuturor celebrităţilor metro¬polei din domeniul celei de-a şaptea arte, din lumea politică, financiară şi mondenă, precum şi în prezenţa unei puzderii de ziarişti de toate calibrele.

Publicul care nu avusese şansa să obţină invitaţii se îngră¬mădea în faţa intrării cinematografului luminat de feerice ghirlande de lampioane. Un covor roşu fusese întins pentru personalităţile care trebuiau să parcurgă sub lumina reflec¬toarelor calea scurtă dintre limuzine şi intrarea în sala de spectacol. Poliţia instalase cordoane

pentru stăvilirea masei de curioşi şi de admiratori ai lui O'Neill şi ai actorilor lui.

În sfârşit, un lung şir de Cadillacuri şi de Rollsuri, de Cleneturi şi de Jaguaruri, de Zimmeruri şi de Lotusuri, minuni ale lumii automobilistice, începu să defileze prin faţa spec¬tatorilor uluiţi, debarcându-i pe fericiţii proprietari. Femeile îşi etalau rochiile magnific scânteind de bijuterii şi blănuri scumpe, în pofida climei blânde, în timp ce bărbaţii arborau smokinguri de diferite croieli şi culori deoarece uniformitatea negrului se banalizase.

Apariţia unei vedete idolatrizate de marele public stârnea o explozie de aplauze şi de ovaţii.

Peter O'Neill fu întâmpinat cu aplauze puternice, însă pentru marele public regizorul rămâne o figură legată de un mit care nu trezeşte entuziasmul rezervat vedetelor.

Pe acoperiş, la câteva ferestre ale caselor învecinate şi printre spectatori, erau răspândiţi agenţi de poliţie în civil care pândeau eventuala prezenţă a unui ucigaş de profesie. Locotenentul Hatcher îşi supraveghea oamenii şi sonda cu privirea mulţimea ce inundase strada, lăsând un pasaj îngust pentru maşinile care îşi continuau înaintarea lentă. Acum respira uşurat.

O'Neill intrase în sală fără să se producă vreun incident. La ieşire va trebui să-şi întărească vigilenţa. Dacă ar fi fost în joc preşedintele Statelor Unite, nu s-ar fi luat atâtea măsuri de prevedere.

Apariţia lui Bob Flynn, având-o la braţ pe Averil Auberon, declanşă strigăte de bucurie, aplauze şi fluierături, semn al unei aprecieri deosebite. Purta un smoking dintr-o ţesătură de culoarea aurului vechi, care se armoniza cu pantalonii negri cu lampasuri de mătase. Era atât de frumos încât nu numai fetele, dar şi femeile trecute leşinau la vederea lui. Averil, deşi frumoasă şi elegantă, trecu aproape neobservată. Morala cerută de pudici fusese respectată. Toţi actorii veni¬seră însoţiţi.

În sala plină până la ultimul loc, Gideon Spacek şi nevasta sa se uitau fascinaţi în jur.

– Fiecare dintre cei aflaţi aici câştigă pe săptămână mai mult decât salariul meu anual. Nu mai vorbesc de cei care primesc milioane, şopti la ureche lui Sarah, durdulie ca şi el, vulgară şi îmbrăcată fără gust.

Femeia îl lovi cu cotul.

– Să nu te audă cineva!, îi şopti. Nu stăm lângă ei? Această invitaţie nu e decât un început. Datorită cazului lui O'Neill ai să devii un personaj cunoscut.

– Ca să ajung sus ar trebui să fac ceva deosebit. Deocam¬dată bat pasul pe loc. Am făcut o listă de suspecţi, dar n-am obţinut nimic concret.

Gideon şi Sarah remarcară că persoanele din fotolii se cunoşteau între ele, se chemau pe numele mic, glumeau şi comentau în comun. Gideon şi soţia sa se simţeau marginalizaţi, ignoraţi, ceea ce îi enerva. Nu avusese nici posibilitatea să-i strângă mâna lui O'Neill, aşezat prea departe. O salutase pe Isabelle, care abia se obosise să-i răspundă. Pacheţelul cu arsenic descoperit în dosul oglinzii din cabina ei şi aluziile procurorului o ofensaseră. Cu ce plăcere Spacek le-ar ordona poliţiştilor să-i pună cătuşele!

Un val de agitaţie străbătu sala.

O'Neill, actorii şi principalii colaboratori urcară pe scenă salutaţi de torente de aplauze. O'Neill mulţumi asistenţei, apoi anunţă viitoarea turnare a filmului „Titanii“. Bryner îşi strânse buzele. Conducerea studioului nu hotărâse încă în mod oficial turnarea acestui film. O'Neill ar fi trebuit să aştepte ca preşedintele să facă primele declaraţii presei.

După spectacolul încununat de un triumf puţin gustat de Bryner, invitaţii marcanţi participară la un banchet oferit la restaurantul „Ma Maison“. O'Neill nu părea impresionat de onoruri şi elogii. Comesenii observară că mânca fără poftă şi că la fiecare toast abia îşi înmuia buzele în vinul din paharul său, pe care nu-l golea.

Bob era aşezat între Averil şi Shirley. Din întâmplare, fusese plasat vizavi de Ray. Amândoi semnaseră contracte pentru „Titanii“, la care urma să participe un

număr impre¬sionant de vedete de primă mărime. Turnarea trebuia să înceapă în curând la New York, la sediul Bursei, care simbo¬liza puterea eroilor din film. Invitaţii de la masă îl considerau pe O'Neill un concurent al lui Spielberg şi al lui Scorsese, al lui Lucas şi al lui Coppola. Aceleaşi laude se revărsau şi asupra actorilor dirijaţi de el, din care o bună parte erau propria sa creaţie. O'Neill avea harul de a descoperi şi revela lumii marile talente. Un exemplu tipic era Bob Flynn, lansat ca un foc de artificii şi care aprinsese firmamentul stelelor.

– Bob Flynn? Un perfect „lady killer“ !, exclamă Harriet Lamont, care acceptase să participe la banchet, onoare acordată unui număr restrâns de cineaşti. În anii care vin, Hollywoodul va îngenunchea la picioarele lui Bob, iar femeile vor alerga după el ca o haită după un cerb. Tânărul acesta îi va depăşi pe James Dean, Bogart, Gable, Cooper, de Niro, Redford, Hoffman. Nu m-am înşelat niciodată!

Cuvintele acestea rostite de marea doamnă din Los Angeles echivalau cu o consacrare. Doamna Lamont confirma succe¬sul care încununa recenta şi strălucitoarea carieră a lui Bob. Acesta se bucură când auzi felicitările care-l copleşeau şi pe Ray. Fiind englez, era comparat cu Kean. Nobleţea obligă.

Şi alte vedete primiseră laudele meritate, dar Bob rămâ¬nea incontestabil eroul zilei. Îl impresiona faptul de a fi aşezat pe acelaşi plan cu James Dean, simbolul tinereţii înfloritoare, dar şi rebele. În perioada trăită la New York, Bob văzuse şi revăzuse toate filmele scoase din arhive şi prezentate în anumite cinematografe pentru publicul tânăr. Dean fusese arhetipul tineretului de ieri; tineretul de azi se recunoştea în trăsăturile lui Bob Flynn.

Gândurile îi zburau pe deasupra murmurelor şi gălăgiei. Nu cumva triumful lui avea semnificaţia cântecului lebedei? Cutia Pandorei nu va întârzia să se deschidă.

Se degajă cu gentileţe de admiratorii săi şi se apropie de Ray. Îi întinse mâna cu afecţiune şi îl felicită:

– Ai fost formidabil, Ray! Sunt foarte fericit că am lucrat cu tine! Împărtăşim amândoi succesul deoarece mereu ne-am sprijinit reciproc.

Ray zâmbi. Blândeţea îi îndulci din nou chipul.

– Îţi mulţumesc, Bob! Dar meritul îţi revine în între¬gime. Am avut şansa să fiu partenerul unei stele autentice. Exemplul tău m-a stimulat.

Ochii lui luminoşi reflectau o amărăciune stranie.

– Scuză-mă!

Ray se retrase lăsându-l pe Bob descumpănit. Nu avu tim¬pul să alerge după el, căci un cerc se formă în jurul lui zădărnicindu-i orice tentativă de evadare. Devenise prizonierul propriului său succes. După o vreme, aparent interminabilă, reuşi să se elibereze. Se lansă în căutarea lui Ray. Tristeţea din abisul ochilor acestuia îl emoţionase.

Era convins că sărbătorirea îl plictisise de moarte. Dar nu-l găsi nicăieri. Cu siguranţă că Ray se evaporase discret.

Retragerea în sine, refuzul de a primi intruşi, comportarea lui cereau să i se respecte solitudinea.

Bob nu aşteptă terminarea banchetului. Ieşi pe o uşă secretă, sub privirile personalului de serviciu, obişnuit cu capriciile vedetelor care fugeau de admiratorii lor. Aceasta însă nu împiedica pe nimeni să le judece cu severitate. După ce făceau chiar imposibilul spre a câştiga publicul şi a se căţăra pe culmile gloriei, acum întorceau spatele, dispreţuindu-şi idolatrii. Dar, cum serveau zilnic stelele ecranului, se obişnu¬iseră cu capriciile şi meschinăriile lor. Bătrânii îşi aminteau generozitatea marilor vedete din anii patruzeci şi cincizeci. Actorii din acea vreme cheltuiau banii fără restricţii, cu mări¬nimie. Noul val de actori aduna sume enorme şi le depunea în bănci pentru fructificare. Toţi voiau să devină cât mai repede multimilionari. Bacşişurile se reduceau pe zi ce trece.

*
* *

Bob se urcă la volanul noii sale maşini, „Rolls Camargue“, şi demară. Se îndreptă spre Palos Verdes. Ar fi pariat că Ray plecase spre casă. Nu mai putea suporta ambianţa zgomo¬toasă de la „Ma Maison“. Îşi aminti apoi că uitase de Averil. Era de datoria lui s-o însoţească până la locuinţa ei de pe Wilshire Avenue. Nu-i păsa de comentariile pe care risca să le trezească plecarea sa precipitată, după dispariţia lui Ray. Era totuşi un gentleman. Nu putea să-şi părăsească partenera ca pe un papuc găurit.

Cu capul plecat, se înapoie la „Ma Maison“. Ray nu l-ar fi iertat dacă s-ar fi comportat ca un mojic. Intră în salonul restaurantului. Lumea se pregătea de plecare. Averil se uita perplexă înjur, căutându-l pe Bob. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare, încât oricare dintre invitaţi s-ar fi oferit s-o conducă acasă. Averil nu i-ar fi iertat niciodată afrontul, mai urât decât o palmă, de a o lăsa singură în faţa tuturor.

Când îl zări pe Bob venind spre ea, faţa i se lumină, tră¬săturile marcate de stupoare se destinseră.

– Ne luăm zborul?, o întrebă el zâmbind.

– Sunt gata să te urmez până la capătul lumii!

Averil glumea, dar tonul ei şăgalnic promitea multe.

Bob îi puse pe umeri mantoul de zibelină. Averil băuse câteva pahare în plus şi îşi exterioriza buna dispoziţie. Acceptă braţul lui Bob, care o conduse până la Rollsul său.

– Frumoasă maşină! Demnă de tine! Semnul vizibil al succesului tău!

Portarul deschise servil portiera în calea lui Averil. Bob îi strecură un bacşiş gras, apoi se instală la volan lângă Averil, care îşi sprijini capul de umărul lui. Rollsul se puse în mişcare. Actriţa dădu drumul la radio care transmitea o „salsa“.

– Ce muzică senzuală!

Se ghemui lângă Bob, ca o pisicuţă care toarce.

Wilshire Avenue era aproape pustie. Maşina se opri lângă blocul turn în care locuia Averil. Portarul galonat, adăpos¬tit sub o boltă pestriţă, îşi scoase şapca şi deschise portiera. Averil coborî şi îl aşteptă pe Bob, care făcu ocolul maşinii.

– N-ai vrea să urci până la mine, să bei un păhărel?

Ochii îi scânteiau, pleoapele îi fremătau, iar zâmbetul exprima o invitaţie la plăceri mai substanţiale. Bob îi sărută mâna cu curtoazia cu care se deprinsese după sosirea sa la Hollywood. Se adaptase la moravurile mai mult sau mai puţin rafinate ale lumii în care intrase.

– Altă dată, Averil! Îţi mulţumesc pentru gentileţe, dar sunt istovit. A fost o zi încărcată de emoţii.

Averil făcu o mutrişoară dezamăgită.

– Îmi pare rău! Sincer îmi pare rău!

– Într-una din aceste zile!, zise Bob.

Aşteptă nerăbdător s-o vadă intrând în imobil, apoi îşi reluă locul la volan. Se uită la ceas. Ray trebuia să fie deja la el acasă. Maşina demară.

Bob se opri la marginea trotuarului, lângă vilişoara lui Ray. Noaptea era liniştită şi înstelată. Murmurul valurilor care asaltau plaja îi mângâia auzul ca o mână catifelată. Luna desfăşura pe întinsul oceanului un covor luminos lung şi îngust ce se pierdea în infinit. Simţi dorinţa de a se avânta spre acest covor şi să păşească de-a lungul lui ca Hristos, să se afunde în neant grăbind deznodământul. Trebuia să calce pe urmele lui James Dean şi să sfârşească deopotrivă cu el.

Interiorul vilei lui Ray era luminat. Apăsă pe soneria de la intrare, dar nu-i răspunse nimeni. Împinse uşa şi văzu că nu era încuiată. Străbătu vestibulul şi intră într-un living-room mobilat simplu, dar cu gust. Fără să etaleze luxul, Ray îşi crease o ambianţă intimă, plină de căldură umană. Câteva tablouri moderne, ghivece cu plante verzi, fotolii confortabile, câteva obiecte de artă, precum şi o bogată colecţie de aparate audio şi video completau ansamblul.

– Ray!, strigă. Ray!

Intra pentru prima oară în locuinţa prietenului său. Liniştea îl uimea şi îl tulbura. În celelalte camere domnea întunericul. Îşi aminti că Ray ieşea noaptea pe plajă spre a evita mulţimea estivală şi pe amatorii de surfing, stânjenitori în timpul zilei. Ferestrele deschise răspundeau spre o terasă aninată deasupra oceanului. Sprijinindu-se pe balustradă, sondă cu privirea noaptea care învăluia plaja. Zări o siluetă culcată pe nisipul argintat de razele lunii.

Valurile fosforescente se spărgeau la picioarele lui Ray. Un slip de culoare închisă îi contura şoldurile înguste. Mâinile încrucişate sub cap, torsul, picioarele căpătaseră culoarea luminoasă a sidefului. Stropii de apă care furau din strălucirea lunii scânteiau asemenea unor diamante pe trupul lui. Bob simţi o tandreţe nedesluşită, o dorinţă greu de definit. Coborî pe scara de lemn şi picioarele i se afundară în nisip. Se îndreptă cu pas lent spre Ray. Avea tot timpul la dispoziţie. Nu voia să sfâşie farmecul care ţesea în jurul lui un văl magic.

Ajuns în preajma lui Ray, care aţipise, îl contemplă îndelung, îşi scoase smokingul, papionul şi le aruncă deoparte. Îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi se întinse pe nisip lângă Ray, fără să-l trezească. Se mulţumea să-i admire chipul şi liniile corpului. Timpul se scurgea marcat de valurile cântătoare.

Ray deschise ochii. Întoarse privirile spre Bob fără ca să pară surprins de prezenţa lui. Zâmbi.

– Semeni cu prinţesa Paulina Borghese sprijinită în cot pe canapeaua ei de odihnă. O sculptură în marmură albă aflată la Roma.

– Ştii bine că nu-mi place să fiu comparat cu o femeie. Detest travestiţii!

– Îţi cer scuze! Poziţia ta îmi evoca această statuie admirabilă. Tu n-ai nimic feminin. Dimpotrivă! Virilitatea ta a cucerit tineretul de azi!

– Şi a ta, Ray! În pofida zâmbetului tău blând şi a melancoliei, corpul tău degajă vigoarea bărbătească.

– Lordul Byron a fost un melancolic, ceea ce nu l-a împie¬dicat să fie bărbatul femeilor... şi femeia bărbaţilor. Ca şi Iulius Cezar. Dar aceste nuanţe îţi scapă.

Faţa lui Bob se înăspri.

– De ce vrei să fii dezagreabil? N-am venit să duc o discuţie în contradictoriu!

– De ce în contradictoriu? Sunt de acord cu tine. Nici mie nu-mi plac travestiţii. Mă scârbeşte fandoseala lor ridicolă, între tovarăşii lui Leonida, la Termopile, n-au existat bărbaţi efeminaţi. Adevărata dragoste greacă exclude travestiţii. Dar să terminăm cu subiectul acesta!

Tăcu. Liniştea se aşternu grea, stânjenitoare. Bob inter¬veni pe un ton conciliant.

– Voiam să-ţi mulţumesc. Am învăţat de la tine nu numai bunele maniere şi un limbaj cizelat, dar tu mi-ai îmbogăţit apreciabil cunoştinţele. Steve McQueen elimina din replicile sale cuvintele prea complicate pentru un incult. Căci îşi dădea seama de incultura sa. Am condus-o pe Averil la ea acasă, chiar dacă acest gest de politeţe elementară nu mi-a făcut nici-o plăcere. Sunt convins că şi tu ai fi procedat la fel.

– Bineînţeles.

– Ştiai că am să vin să te caut?

– Da... Dar trebuia să te abţii...

De data aceasta, vocea lui Ray exprima o fermitate neobiş¬nuită. Bob fu surprins de violenţa lui. Nu ştia cum să reacţi¬oneze. Îşi aminti de conflictul dintre Jared şi Jeff. Nu credea că o să ajungă aici. Suspină.

– Am venit pentru o explicaţie...

Ray păstră aceeaşi atitudine. Singurătatea nopţii şi a oceanului îi izola de lume. Întrevederea lor era întreruptă de lungi momente de tăcere.

– Nu cer explicaţii şi nu am de dat explicaţii!

– Nu aş vrea ca un echivoc să compromită prietenia noas¬tră... Trebuie să mă înţelegi, Ray... Am dus o viaţă a cărei amintire îmi inspiră numai oroare... Atunci, în bucătăria din rulotă, a fost un gest instinctiv de apărare din partea mea...

Tăcu, apoi se întinse pe spate, sprijinindu-şi capul pe mâinile încrucişate, asemenea lui Ray. Se uita la cer, un giulgiu presărat cu licurici care se desfăşură deasupra Los Angelesului.

– Aş fi fericit, Ray, să reînnodăm prietenia noastră... Încerc pentru tine un sentiment pe care nu l-am simţit niciodată îna¬inte de a te cunoaşte... Te iubesc, Ray!... Nu ştiu dacă este o dragoste frăţească sau dacă tulburarea mea ascunde o dorinţă de altă natură... carnală... sau amândouă în acelaşi timp... Am nevoie de tine... de prietenia ta... Sunt un om nefericit, în ciuda succesului meu neaşteptat...

Simţi mâna lui Ray şi o strânse.

– O ştiam... Am înţeles-o de multă vreme... Te iubesc, Bob... Te iubesc...

Vocea lui domoală fu balsam pentru inima zbuciumată a lui Bob.

*

* *

Peter O'Neill, însoţit de Anna, sosi la Harriet Lamont la bordul maşinii sale Rolls-Royce Camargue. Îşi conducea sin¬gur maşina, căci avea oroare să vadă în faţa sa ceafa unui şofer la curent cu aventurile amoroase ale soţiei sale şi putea, ca atare, să măsoare în cunoştinţă de cauză mărimea coarnelor purtate de stăpânul său. Pe drum nu adresă nici un cuvânt Annei, care, şi ea, păstra o tăcere glacială. Prezenţa ei lângă O'Neill o puse pe gânduri. Prin mintea ei defilară faptele care transformaseră o dragoste arzătoare într-o ură feroce. La înce¬putul vieţii lor conjugale se iubiseră, convinşi că pasiunea lor nu se va stinge niciodată. Mai târziu, aproape fără tranziţie, se angajaseră pe un drum fără întoarcere, presărat cu crize sfâşietoare care sporeau treptat fierea ce le otrăvea relaţi¬ile. Caracterele lor neînduplecate sau poate alte împrejurări imposibil de analizat la timpul respectiv îi împinseseră spre o ruptură

definitivă. Cine purtase vina? El, Anna, amândoi? Ultima ipoteză părea cea mai plauzibilă. Acum nu mai erau decât doi străini care trăiau sub acelaşi acoperiş, doi duş¬mani de moarte. Peter o dispreţuia. În concepţia lui nu mai exista nici-o deosebire între Anna şi o târfa care făcea trotuarul noapte după noapte alergând după clienţi... La început, Anna îl înşela dornică să-l înfurie, apoi se prinsese în propriul ei joc. Acum nu se mai putea lipsi de compania tinerilor care îi ofereau un surogat de dragoste plătită cu bani sunători.

Peter nu divorţase deoarece procesul i-ar fi răpit un timp preţios în discuţii interminabile cu avocaţii, combinate cu aşteptări în sălile lor şi cu dezbateri penibile în faţa jude¬cătorilor. În orice caz, ar fi trebuit să plătească o pensie ali¬mentară fabuloasă unei femei care nu ar mai fi fost a lui, dar care ar fi continuat acelaşi mod de viaţă. Copiii, chiar dacă erau destul de mari spre a nu fi şocaţi de despărţirea legală a părinţilor, se aflau într-o situaţie şi mai încurcată. Robby trăia în lumea viselor şi a inconştienţei proprii. Procesul ridicol pe care i-l intentase femeia cu moravuri depravate îi sporea tristeţea. Moartea lui Herb şi complicaţiile ulterioare îl marcaseră profund. Era un copil vulnerabil. Peter era obsedat de posibilitatea morţii lui Robby în urma unei supradoze. Dar nu putea face nimic pentru a-l împiedica să se mai drogheze, să se distrugă. În ultima vreme se gândise să-l trimită într-o clinică de dezintoxicare, dar Robby îi respinsese furios pro¬punerea. N-ar fi realizat nimic dacă i-ar fi suprimat alocaţia lunară, destul de consistentă, spre a nu-i mai da posibilitatea de a-şi cumpăra otrava care îl ucidea lent. Rob al viciului, Robby ar fi fost în stare să vândă pe furiş obiectele de artă din casă pentru a-şi face rost de bani. Shirley era mai echilibrată decât fratele ei, dar Peter se preocupa serios şi de viitorul ei. Ar fi vrut s-o pregătească pentru o carieră care s-o pună la adăpostul grijilor. Averea familiei O'Neill n-ar fi putut face faţă cheltuielilor nebuneşti ale Annei şi ale fiicei sale dacă n-ar fi fost alimentată

permanent de enormele venituri ale lui Peter realizate de pe urma filmelor. Peter ştia că nu va trăi la infinit şi gândul acesta îl amăra. Ştia că fără sprijinul lui familia îi va fi târâtă în abis.

*

* *

Harriet Lamont locuia pe Beverly Hills într-un imobil de dimensiuni gigantice, care reunea stilul maur, stilul spaniol şi influenţele arhitectonice moderne. O combinaţie care nu se reducea la un „mixtum compositum“, ci realiza un echilibru perfect. Mulţimile de turişti, dornici să cunoască rezidenţele vedetelor, găseau, în chioşcuri, pliante care ofereau toate informaţiile dorite, dar omiteau faptul că majoritatea vilelor trecuseră în mâinile şeicilor arabi doldora de petrodolari, ale miliardarilor refugiaţi din lumea a treia, agitată de revoluţii endemice ca şi a europenilor bogaţi, care voiau să se pună la adăpost de socialism sau de o invazie islamică, oricând posibilă pe vechiul continent.

Soţul răposat al lui Harriet Lamont, fost preşedinte al unei multinaţionale, nu voise să-şi construiască, pentru el şi pen¬tru soţia sa, o reşedinţă de inspiraţie romană, asemănătoare cu a lui Paul Getty, sau un palat de marmură cu piscine, de un fast ostentativ, cum e cel al lui Hearst. Nici nu importase din Europa un castel francez demolat cu grijă şi transportat piatră cu piatră în lăzi de lemn asemănătoare unor sicrie. Îşi constru¬ise o casă mare californiană, tipică pentru Hollywoodul anilor treizeci, epoca sa de glorie, pe veci stinsă. Doamna Lamont păstra edificiul şi se preocupa de întreţinerea lui. Personalul de serviciu era numeros şi stilat. Bijuteriile costau milioane, iar în garaj avea zece maşini, dintre care cinci Rollsuri pen¬tru deplasări personale. Prestigiul doamnei Lamont era la înălţimea veniturilor sale. Numele ei figura permanent în fruntea rubricii mondene a ziarelor din California. Oamenii care adorau să

răscolească gunoaiele trecutului susţineau că foarte respectabila doamnă Lamont avusese, înainte de căsătorie, o existenţă furtunoasă. Atinsese doar vârsta de douăzeci de ani când bătrânul Lamont se îndrăgostise de ea şi se hotărâse s-o conducă în faţa altarului. După căsătorie îl înşela cu discreţie, căci Lamont se achita cu greu de obligaţiile sale conjugale. Era însă fericit s-o aibă lângă el, s-o mângâie, să-i aspire parfumul şi să se adape la izvorul tinereţii ei. Peter O'Neill, la începutul carierei sale, se strecurase de multe ori noaptea printr-o uşă secretă în camera lui Harriet, separată de camera soţului. Dar flăcările tinereţii se stinseseră şi de atunci rămăseseră buni prieteni. Harriet sărbătorea fiecare film realizat de Peter, punând o piatră deloc neglijabilă la temelia edificiului său publicitar.

Ori de câte ori avea nevoie de un sfat, de o încurajare, de înţelegere şi afecţiune, Peter păşea pragul casei lui Harriet.

Graţie unor îngrijiri intensive şi a intervenţiilor costisi¬toare ale esteticienilor, Harriet se conservase mulţumitor. În preajma ei, Peter părea să-i fie tată. Din când în când făceau dragoste, spre a reînvia trecutul. Amanţii tineri şi frumoşi mişunau în jurul ei ca de altfel pe lângă toate matroanele bogate şi lacome de plăceri din Los Angeles. Dar în braţele lui Peter regăsea reminiscenţele „adevăratei“ sale tinereţi, ale dragostei sale „adevărate“. Viaţa ei sentimentală actuală se reducea la o minciună acceptată tacit atât de ea, cât şi de par¬tenerii cumpăraţi pe piaţa sexului. Tinereţea ei artificială nu înşela pe nimeni, deoarece tot Hollywoodul îi cunoştea vârsta reală. Lumea îi admira rezistenţa faţă de asaltul anilor. Căci după ce trecuse pragul celor patruzeci de ani intrase într-o epocă ingrată. Vârsta la care femeile evoluează pe coarda întinsă între tinereţea pierdută şi bătrâneţea care pândeşte la cotitura drumului. Un drum care duce direct la cimitir...

*
* *

Exteriorul casei lui Harriet strălucea ca un pom de Crăciun feeric, imens. Lanţuri de lampioane luminau faţada şi grădina împodobită cu statui şi fântâni arteziene. Maşinile de mare lux se scurgeau prin faţa intrării încadrate cu servitori în livrele, în marele hol, invitaţii erau preluaţi de un corp de servitori cu sarcini bine definite. Recepţia căpăta tot mai mult aspectul unei defilări de manechine care prezentau ultimele realizări ale marilor creatori de modă pentru femei şi bărbaţi.

Invitaţii, amatori de băuturi tari, aveau la dispoziţie şase baruri dispersate prin saloane, la care barmani tineri şi fasci¬nanţi, toţi actori fără angajamente, pregăteau şi serveau cocktailuri complicate cu denumiri exotice. Alţi servitori circulau prin saloane purtând tăvi încărcate cu pahare de şampanie.

Bufete bogate erau instalate în sălile de recepţie. O „ball-room orchestra“ şi o trupă de rock îi animau pe dansatori. Ca să evite microfonia, orchestrele cântau în două saloane aşezate la cele două capete ale imobilului.

*
* *

După ce coborî din maşină, Anna se întoarse spre Peter care scotocea ceva în compartimentul aflat în dreapta tablo¬ului de bord.

– Ce faci acolo?, întrebă ea ascuţind vocea.

– Nu ştiu unde mi-am pus bricheta!... Ah, uite!, exclamă.

Peter ieşi din Rolls apoi îl încredinţă unui *groom*, care se însărcină să-l gareze într-un parking amenajat pe o vastă peluză, ceva mai departe de casă. Apoi, Peter şi Anna intrară în vilă şi se îndreptară spre Harriet, care îşi

primea oaspeţii. Când îi văzu diamantele, Anna, muşcată de invidie, scrâşni din dinţi.

Harriet strânse mâna Annei cu o politeţe rece, întâmpinându-l, în schimb, pe Peter, oaspetele de onoare, cu o vădită plăcere. Aceasta exacerba şi mai mult mânia Annei, chiar dacă zâmbetul se menţinu pe faţa perfect machiată. Cele două femei se măsurară din ochi pe furiş, căutând semnele decli¬nului care, la un moment dat, nu mai poate fi evitat în ciuda celor mai sofisticate intervenţii chirurgicale.

Bob sosi ceva mai târziu însoţit de Averil. Reporterii de la televiziune anunţau sosirea vedetelor, care se succedau prin faţa camerelor de luat vederi, pentru spectatorii micilor ecrane. Comentarii umoristice risipeau monotonia unei înşi¬ruiri de nume.

– Iată-l pe Bob Flynn, strălucit candidat la Oscar. Alături de el, frumoasa Averil Auberon, amică a lui Bob şi într-un viitor apropiat, se vorbeşte, tovarăşa lui de viaţă... Iată-l şi pe Gilbert Roland, vedeta din „City Lights“, alături de soţia sa, Leila. „Fiul şi soţia mea au pus capăt existenţei mele dez¬măţate de holtei înrăit în păcate. Căsătoriţi-vă, ne sfătuieşte el, şi veţi deveni fericiţi“...

Anna îl părăsi ostentativ pe Peter şi se amestecă printre invitaţi, în căutare deţineri dispuşi să se lase seduşi. Remarcase un barman care se apropia de sfârşitul adolescenţei şi nu avea aerul că ar exercita îndeletnicirea aceasta în mod obişnuit.

– Un Daiquiri!, comandă Anna, lansându-i o privire languroasă.

Băiatul amestecă ingredientele concentrându-şi atenţia asupra băuturii şi căutând să evite privirea care exprima deschis lubricitatea şi dorinţa pătimaşă de a-l avea. Anna nu se jena să-l pescuiască în văzul lumii. O doamnă se apropie de Anna şi încercă să atace ultimele cancanuri din Hollywood, dar, când îşi dădu seama că aceasta nu-i acorda nici-o atenţie, ridică din umeri şi se îndepărtă. Când luă paharul, Anna îi vârî sub ochi degetele

încărcate cu inele sclipitoare, ca şi cum ar fi vrut să-l hipnotizeze. Îi atinse mâna ca din întâmplare.

– Tinere, n-ai vrea să joci într-un film? Aş putea să te ajut. Sunt soţia lui Peter O'Neill...

*

* *

Harriet, care adresa în trecere cuvinte amabile oaspeţi¬lor... pe nesimţite se apropie de Peter, singuratic la un bar mai puţin solicitat la care servea un negru jovial. Indispus, gânditor, Peter îl urmărea cu privirile pe Bob care nu putea să scape de un grup de fete dornice să-l acapareze pentru toată seara. Asculta politicos flecăreala lor şi zâmbea amu¬zat. Fetele se îngânau toate odată, pufneau în râs, glumeau încântate că reuşiseră să-l izoleze.

Harriet puse pe umărul lui Peter mâna-i delicată, cu vene vizibile, semne care îi trădau vârsta.

– Bietul meu prieten!, îi vorbi ea cu tandreţe.

Peter tresări, puse paharul pe bar şi se întoarse spre ea.

– Eşti o prietenă adevărată. Înţelegi tot ce se întâmplă în sufletul meu.

– Vezi bine că fac tot ce pot. Am răspândit detectivi par¬ticulari prin toată casa ca să te protejez... Mă simt fericită când pot să mă dăruiesc ţie...

– Nu merit mărinimia ta, Harriet.

– Ştii ce mă apropie atât de mult de tine? Faptul că în prezenţa mea înlături masca fals cinică... În realitate, împăr¬tăşim aceeaşi sensibilitate... Degetul meu cel mic îmi spune că nu eşti fericit...

Peter îi luă mâna şi îi sărută degetul cel mic.

– Aşa e. Singurătatea mă apasă... Dar munca mă ajută să uit.

– Ai slăbit...

– Din cauza vârstei, Harriet. Unii se îngraşă, alţii slă¬besc... Tu, în schimb, arăţi foarte tânără.

– Politeţea ta a rămas nedezminţită.

Ochii lui Harriet se umeziră.

– Te iubesc, Peter! Trecerea anilor nu mi-a slăbit dragos¬tea pentru tine... În gândurile mele eşti acelaşi tânăr pe care l-am cunoscut... acum... acum... Nu! Să uităm anul în care ne-am cunoscut.

Peter îşi îndreptă iarăşi ochii spre Bob. Harriet îi urmări privirea.

– Protejatul tău este un băiat foarte frumos. Cum de l-ai găsit?

– Stătea pe treptele unei scări, pe trotuar... Într-o stradă sordidă din New York. Hazardul joacă uneori feste uluitoare.

– Hazardul este o scuză invocată de ipocriţi. Dacă nu era Bob Flynn, ai fi găsit alt băiat la fel de frumos, de fermecător... Voiai, din străfundul sufletului, să-l găseşti.

– Nu sunt homosexual.

– Sunt înclinaţii ascunse pe care inconştientul le acoperă cu negura sa...

– Dacă aş fi, sigur nu m-aş jena s-o recunosc. Dar proble¬mele mele personale mă privesc numai pe mine. Am oferit şansa multor tineri de a se afirma. N-am avut întotdeauna mână bună. Dar Raymond Rhys, Jeffrey Blyth, Jared Dahl şi, îndeosebi, Bob Flynn nu m-au dezamăgit.

– Bob e deosebit... foarte deosebit... Te cunosc de prea multă vreme ca să mă înşel.

– Prostii...

– Nu te supăra. N-am nimic împotriva mânjilor tăi... Prins în vârtejul instinctelor, te-ai întrebat vreodată dacă nu eşti bisexual?

– Pot să-ţi pun aceeaşi întrebare?

Harriet pufni în râs. Dinţii ei albi şi mărunţi aveau strălucirea perlelor.

– Am gustat din toate plăcerile, Peter. Permise sau neper - mise... Dar privirile pe care le arunci spre Bob trădează un interes arzător. Subliniez, „arzător“.

– Trebuie să-ţi dau socoteală?

– Nu te înfuria! N-ai păstrat niciodată secrete faţă de mine... De altfel, graniţa dintre homosexuali şi heterosexuali este fluidă...

O'Neill fu cuprins de nelinişte. Să nu fie în stare să-şi ascun¬dă sentimentele? Gândurile să-i fie atât de transparente?

Harriet întinse ramura de măslin; dădea, ca întot¬deauna, dovadă de spirit de conciliere. Nelinişтea lui Peter o tulbura.

– Să bem o cupă de şampanie pentru succesul ultimei tale opere şi să uităm de necazuri! Serata este frumoasă, onorurile şi elogiile te copleşesc. Ce mai vrei?

– Adevărata fericire nu există, Harriet. Totul se reduce la o ţesătură de iluzii. Fericirea cea mai intensă se evaporă lăsând în urmă dezamăgirea. Să bem şi să nu ne mai gândim la viitor, la surprizele bune sau rele pe care ni le poate aduce.

Bob remarcă privirile gazdei şi ale regizorului aţintite asupra sa. Era sensibil la atenţia care i se acorda. Vechea sa meserie îl învăţase să fie vigilent. Îşi nota în minte tot ceea ce ar fi putut să-l intereseze. Ciripeala fetelor, care se înghe¬suiau în jurul lui, îl lăsa indiferent. Răspundea monosilabic la glumele şi avansurile lor.

Ray apăru în uşă, la braţ cu Shirley O'Neill. Bob simţi o umbră de gelozie, dar îşi dădu seama că nu era întemeiată.

Faptul că o alesese ca parteneră pe fiica regizorului cu care lucra nu atrăgea nici-o consecinţă. Ray rămânea prietenul său. Ray nu-l va dezamăgi niciodată. După noaptea petrecută alături de el, pe plajă, îşi regăsise sprijinul, reconfortarea de care avea nevoie. Acesta era esenţialul...

Ray şi Shirley se îndreptară spre Harriet şi îşi cerură scuze pentru întârziere.

Bob îi urmărea cu privirea. Înainte de a-l cunoaşte pe Ray, îl rodea singurătatea din Los Angeles. Noaptea, când se găsea singur în pat, izbucnea în plâns. Nevoia de a evada devenea tot mai imperioasă. Casa lui frumoasă,

cariera-i minunată, viitorul, îndeosebi viitorul, îl înfricoşau. În pauze, la studio, stătea izolat. Timiditatea sau frica, sentimente confuze, îl împiedicau să caute tovărăşia oamenilor, să lege o conver¬saţie. Apoi se revolta împotriva propriei tristeţi, împotriva propriei inerţii. Sfărâmă lanţurile imaginare şi pornea rătă¬citor în noapte.

Cu faţa ascunsă în parte de ochelarii fumurii, îmbrăcat în bluzon de piele şi blue-jeans, ca orice tânăr, îşi gara maşina luxoasă în colţul unei străzi necunoscute, făcea pe jos câţiva paşi, apoi intra în primul bar. Prefera barurile prăpădite, căci nimeni n-ar fi bănuit că Bob Flynn, vedeta James Dean a anilor optzeci, se degrada intrând într-o cafenea ordinară. Jared îi scormonise amintirile, îi redeschisese drumul spre bârlogurile de altădată. Îşi punea mâinile albe pe tejghea şi comanda whisky. Sec şi fără gheaţă. Obişnuit de acum cu băuturile cele mai fine şi scumpe, avea impresia că barmanul îi servea o spălătură de vase care abia mirosea a whisky. Dar, familiarizat, până nu de mult, cu tot felul de surogate, nu protesta. Uneori, fetele, păsări de noapte, sau beţivani căutau să-l agaţe. Câteodată era gata să cedeze solicitărilor, dar, revenindu-şi în fire, le respingea cu blândeţe, deoarece le înţelegea solicitudinea, nevoia de a găsi un tovarăş de noapte. Sexul nu era decât un pretext... Tineri derbedei din partea locului îi căutau râcă. Dar se pricepea să iasă nevătămat din toate încăierările deoarece avea în spate o experienţă bogată. Deşi detesta scandalurile fără motiv, riposta violent. Uneori îl încolţea tentaţia de a se droga, spre a uita toate supărările, dar respinge îndemnurile toxicomanilor şi ofertele vânzătorilor de narcotice... Dădea peste cap spălătură de vase şi cerea să i se umple din nou paharul. Nu se îmbăta, se înapoia lucid acasă. Cu cât i se limpezea capul, cu atât mai mult îl frământa cuge¬tul. Mai târziu aflase uluit că Joan Harlow, „marea Harlow“, împopoţonată cu o perucă neagră, ieşea incognito noaptea, se lăsa acostată de necunoscuţi şi îi însoţea în

hoteluri suspecte. Exemplul ei îl uşura. Nu era el singurul actor care se înjosea frecventând localurile rău famate din Los Angeles... Într-o noapte, ieşind dintr-un bar mizerabil, constată lipsa maşinii. Furtul nu-l impresiona. Cum se afla în plină turnare, nu-şi putea permite luxul de a colinda magazinele cu automobile noi; rugă pe agentul său să-i cumpere un Ferrari. Agentul îi promise că-i va îndeplini cerinţa, dar îi atrase atenţia că făcea cheltuieli nesăbuite, că nu se gândea la viitor. „Tocmai că mă gândesc“, i-a răspuns Bob. „Cumpără-mi un Ferrari şi un Lamborghini. Am nevoie de vreo zece automobile pentru a le înlocui pe cele care mi se fură. Eşti mulţumit cu raţiona¬mentul meu? “

Bob îşi rememora aceste amintiri în vreme ce fetele conti¬nuau, neobosite, ciripeala lor.

Dintr-odată, atenţia-i fu atrasă de tânăra studentă cu ochii maliţioşi pe care o întâlnise la cantina universităţii. O căutase în zadar şi, iată, drumurile lor se încrucişau iarăşi.

Ceru scuze admiratoarelor vexate şi se retrase într-un mod intempestiv. Se îndreptă spre tânăra necunoscută care asculta distrată argumentele subtile ale unui savant pleşuv, specialist în antichităţi, referitoare la admiraţia exagerată a amatorilor cu aşa-zise gusturi fine faţă de arta anilor treizeci. Fata îl văzu şi îi zâmbi ca unui prieten vechi. Ochii ei cereau ajutor. „Ajută-mă! Pisălogul ăsta mă omoară! “

Bob o luă gentil de braţ şi întrerupse discursul emfatic.

– Iertaţi-mă, domnule, dar am ceva de vorbit cu prietena mea!

Personajul tăcu uimit. Bob conduse fata spre sala de dans.

Orchestra executa tocmai „Moonlight Serenade“, de Glenn Miller. Perechi relativ vârstnice dansau cu graţie desuetă pe parchetul cu flori stilizate.

– Ai spus că eşti prietenul meu fără să-mi fi ştiut numele, îl tachina ea.

Bob îşi regăsi spiritul zeflemitor.

– N-aş putea spune că modul în care îmi mulţumeşti este deosebit de cald, glumi el.

Fata răspândea un parfum delicat; Bob îl aspiră cu plăcere.

– Nu este vina mea că la cantină ai zburat ca o păsărică speriată.

– Speriată? De ce speriată?

Fata izbucni într-un râs ce emana numai puritate, tine¬reţe. Inocenţa ei căpăta semnificaţia unei revelaţii.

– Mă cheamă Laura Lamont. Pentru prieteni sunt Lorrie. Dumneata ai dobândit acest drept.

– Numele meu este Robert. Robert Flynn. Dar prietenii şi lumea îmi spun Bob. Au uitat de Robert.

Fata se încruntă.

– La ce te gândeşti?

– Mă gândesc că Bob sună banal. Îl prefer pe Robert.

– Mă supun alegerii dumitale.

Ray apăru la celălalt capăt al salonului. Când îl zări pe Bob, faţa i se luminã. Dar, la vederea fetei din preajma lui, fruntea i se încreţi. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Simţea o dorinţă nebună să bea ceva. Se opri la primul bar întâlnit în cale. Comandă un cocktail tare. Cel mai tare.

– Indiana Slip ar clătina şi Statuia Libertăţii, domnule Rhys.

Nici nu remarcă zâmbetul complice al barmanului.

La acelaşi bar se instalase şi O'Neill. Harriet îl părăsi cu regret căci trebuia să se ocupe şi de ceilalţi invitaţi. Regizorul era vizibil îndrăgostit de însoţitoarea sa, Sue Brions, ambiţi¬oasa rivală a lui Cindy Crawford. „Am s-o întrec, fiindcă sunt mai tânără decât ea“, declara Sue.

Peter o privea cu acelaşi zâmbet ironic, numai că ochii lui ţeseau o pânză de păianjen în jurul tinerei actriţe. Voia s-o fascineze. Obrajii fetei, conştientă de seducţia pe care o exercita, se împurpurară, buzele i se deschiseră senzuale, sânii îi palpitară.

Peter făcu barmanului un semn.

– Un Dream of Granada nealcoolizat pentru domnişoara şi un Egg Nogg pentru mine!

– De ce un cocktail nealcoolizat pentru mine?, întrebă Sue iritată.

– Alcoolul este interzis minorilor!

– Dar a-i seduce este permis!, replică ea cu o cochetărie provocatoare.

Peter cedă fără dificultate.

– Două Egg Nogg, tinere!

Barmanul, un irlandez pistruiat şi cu păr roşu ca focul, pregătea băuturile luând poziţii avantajoase, spre a se face remarcat de Peter O'Neill, făcătorul de vedete. Constată însă cu amărăciune că regizorul nu avea ochi decât pentru fată. Descumpănit, puse paharele pe tejghea. Peter le luă şi oferi unul dintre ele fetei.

– În cinstea ta şi a farmecului tău, Sue!, zise cu o voce dezmierdătoare.

– În cinstea noastră, a amândurora!, încuviinţă Sue.

Se înţelegeau perfect.

Isabelle apăru în preajma lor, stricând armonia. Ochii ei lansau flăcări.

– Vrei, fetiţo, să-ţi cucereşti celebritatea aruncându-te în patul soţului meu?

Surprinşi, Sue şi O'Neill întoarseră capul spre intrusă. Fata o privea înlemnită; Peter ridică paharul împăciuitor.

– Pentru gloria ta, Isabelle, pe care nimeni n-ar putea să ţi-o răpească!

– N-aş vrea s-o împart cu târfa ta!

– Isabelle, dragă, stăpâneşte-ţi limbajul!

– Mi-o veţi plăti. Amândoi!

Îl văzu pe Ray, se apropie de el şi se sprijini voluptuoasă de braţul lui.

– În zilele noastre, toată lumea se culcă cu toată lumea! Nu vrei să mă duci la tine acasă? Sau preferi apartamentul meu? Am un pat care dansează ca o barcă pe valuri.

Ray îi zâmbi stânjenit.

– În seara aceasta sunt însoţitorul lui Shirley... Trebuie s-o conduc acasă.

– Altă târfa! Las-o singură! Îşi găseşte zece amatori gata să se culce cu ea!

Peter îi vorbise cu blândeţe, stăpânindu-şi iritarea. Isabelle însă îndrăznise să o insulte şi pe Shirley.

– Ai băut excesiv, Isabelle! Ai face bine să te duci acasă şi să te culci!

– N-am chef să mă duc la culcare!

O'Neill se adresă barmanului, năucit de această scenă care îi ruina toate nădejdile de a ieşi din anonimat:

– O cafea dublă, foarte tare, pentru doamna! O cafea zdra¬vănă taie beţia!

– Vrei să mă discreditezi, Peter!

Lăsă braţul lui Ray şi îl măsură cu dispreţ.

– Şi tu lingi fundul lui Peter!

Apoi se îndepărtă clătinându-se.

– Isabelle este o originală, Ray! Se ambalează uşor. Să nu ţii seama de ceea ce spune. Mâine, după un somn bun, se va trezi calmă şi va uita cu desăvârşire această scenă absurdă.

– S-ar putea spune mai multe despre ea!, adăugă Sue jignită.

– Hai să dansăm!, îi propuse Peter.

Aşează paharele goale pe tejghea şi luă mâna fetei. Ray îi urmărea cu privirea în dansul lor dezinvolt. S-ar fi zis că Peter îşi uitase vârsta.

– Vă mai servesc un Indiana Slip, domnule Rhys?, întrebă barmanul.

– Da, te rog!

Incidentul provocat de Isabelle îl şocase, cu atât mai mult cu cât Bob, în companie galantă, îl tulburase mai înainte. Scene puţin importante prin ele însele, dar care îi sporeau indispoziţia.

Luă paharul şi îl duse la gură, dar nu apucă să-l bea deoa¬rece o mână se lăsă pe umărul său. Încă un inoportun care îi tulbura izolarea.

– Hello, Ray! Îmi face plăcere să te văd!

Actorul de compoziţie Errol West se sprijini de braţul lui ca să nu cadă. Beţia îl făcea să se clatine ca stuful smucit de vânt.

– Simt cum mi se înmoaie picioarele... O senzaţie stranie, nu-i aşa?... Ai încercat-o vreodată?

– Când beau prea mult.

– De o vreme beau ca o sugativă... Beau fiindcă mi-e frică... O vodcă dublă, barman!... Nu ştii ce înseamnă frica, Ray, fiindcă eşti tânăr.

– Adesea am fost încolţit de frică. Frică de noapte. Frică şi atunci când un vagabond mi-a pus cuţitul la gât. Frică de examenele grele de la universitate...

Errol luă paharul cu o mână tremurătoare şi îi sorbi con¬ţinutul dintr-o singură înghiţitură.

– Încă unul, barman!... Ţi-a fost frică vreodată de viitor, Ray? Frică de a pierde tot ce ai construit o viaţă întreagă?... Frică de bătrâneţe?... Frică de regizori? Ray, ai auzit vreodată vorbindu-se de moartea civilă? Aceleaşi consecinţe le are şi moartea artistică!... Peter are puterea să-ţi hotărască moar¬tea artistică!... Se foloseşte şi abuzează de actorii săi... Când îi consideră terminaţi, îi aruncă la lada cu gunoi... A aruncat-o la lada cu gunoi şi pe sărmana Barbra West... A tratat-o ca pe o zdreanţă... A umilit-o, biata, a plâns pe umărul meu... De asta beau... Vreau să uit că mi se apropie asfinţitul...

Ray încearcă să-i ridice moralul.

– Ştiţi bine că la Hollywood ultimul film contează. Iar ultimul film în care aţi jucat a repurtat un mare succes.

– Succes? Mă faci să râd. Un succes îndoielnic care nu mă încălzeşte cu nimic. Vrei o dovadă?

Strânse braţul lui Ray.

– Pentru filmul pe care îl va turna la New York, Peter nu mi-a oferit nici un rol... Barman, încă o vodcă dublă!

Lacrimile îi înmuiară faţa cu trăsături îmbătrânite.

– Sunt un om sfârşit! Sunt aruncat la lada cu gunoi de vechiul meu prieten! De tovarăşul meu!...Toţi actorii, chiar şi laureaţii Premiului Oscar, nu sunt pentru Peter decât carne de tun, fir-ar să fie!... Se spune, Ray, că

adolescenţa este vâr¬sta ingrată... Vârsta ingrată, vârsta primejdioasă se situează între patruzeci şi cincizeci de ani! În această perioadă a exis¬tenţei realizezi cât de precar îţi este echilibrul... În faţa ta se bifurcă un drum care urcă şi unul care coboară... Trebuie să ştii să alegi drumul care urcă... Eu nu pot să urc, fiindcă Peter mă înfundă în rahat!... În timp ce eu îmi strig disperarea, el dansează cu o fetiţă care i-ar putea fi nepoată... După recepţie se va culca sigur cu ea... Acum, Peter are alţi mânji!... Tineri frumoşi, gata să facă orice ca să parvină... Mânjii ne împing spre prăpastie!...

Ray se simţi vizat, dar se prefăcu a nu pricepe.

În clipa aceea, zgomotul asurzitor al unei explozii făcu gea¬murile să vibreze. Orchestra încetă să mai cânte, dansatorii se opriră. Surpriza fu atât de fulgerătoare încât toată lumea se opri împietrită. O altă explozie o urmă pe cea dintâi. Detunăturile proveneau din grădină. Detectivii amestecaţi printre invitaţi ieşiră în goană, pe uşi şi ferestre. Gărzile de corp se postară, cu revolverele în mâini, în jurul lui O'Neill, pentru a-l apăra în eventualitatea unei agresiuni. Se temeau că exploziile nu erau decât un mijloc de a deturna atenţia apărătorilor săi şi de a permite unui ucigaş plătit să profite de confuzie, să se apropie de O'Neill şi să-l ciuruiască de gloanţe.

Panica se dezlănţui. Femeile urlau, leşinau, bărbaţii se agitau, alergând fără rost. Se auzeau pahare, sticle şi vaze cu flori spărgându-se.

Harriet se postă în faţa vechiului ei prieten, făcând scut din propriul trup.

Doi detectivi se înapoiară şi cerură cu gesturi mari să se facă linişte.

– Vă rugăm să vă păstraţi calmul! În parking, un Rolls a luat foc, incendiul cuprinzând şi alte două maşini alăturate. Nu sunt morţi şi nici răniţi. Primejdia a fost înlăturată.

Tumultul încetă. Oamenii cereau explicaţii suplimentare.

– Vă vom informa de îndată ce vom dispune de elemente care să ne permită a trage concluzii valabile.

Doamna Lamont dădu ordin ca orchestrele să-şi reverse din nou talazurile de armonie. Barurile fură luate cu asalt deoarece frica activează setea.

Preveniţi, locotenentul Hatcher şi Gideon Spacek sosiră urgent. Ceva mai târziu se află că explozia distrusese Rollsul lui Peter O'Neill, care fusese cu siguranţă vizat; alte două maşini alăturate luaseră foc.

Şoferii aflaţi în parking fuseseră interogaţi, dar fără rezul¬tate. Nimeni nu surprinsese umbra vreunui suspect apropiindu-se de Rollsul incendiat. Spacek trase concluzia că deflagra¬ţia fusese provocată de o maşină infernală, dar că minutajul nu funcţionase conform planului; aşa se explica şi faptul că O'Neill scăpase nevătămat după această nouă tentativă de asasinat. Anna, verde de spaimă, declară că în viitor nu va mai îndrăzni să circule în maşină cu soţul ei. Harriet o privi cu milă dispre¬ţuitoare. Sângele rece al lui Peter trezi admiraţia.

– Este treaba poliţiei să se ocupe de afacerea aceasta. Eu n-am nimic de adăugat.

Incidentul risipi vraja recepţiei. Invitaţii, încă sub şocul atentatului nereuşit, începură să se retragă. Vecinătatea lui O'Neill devenea primejdioasă. Riscul de a fi târât împreună cu el în veşnicie dădea aripi imaginaţiei persoanelor impre¬sionabile. Doamnele care ofereau recepţii plănuiră să şteargă numele lui Peter de pe listele invitaţilor obişnuiţi.

Harriet îşi puse parcul de automobile la dispoziţia acelora care îşi pierduseră mijloacele de locomoţie personale. Câţiva prieteni îşi manifestară solidaritatea, continuând să se amuze, să bea şi să danseze, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Lorrie, sunt fericit că nu trebuie să ne despărţim atât de repede, zise Bob. Abia ne-am regăsit.

– În ciuda celebrităţii, eşti un mare naiv. Nu-ţi etala niciodată sentimentele fără oarecare reticenţe. Dacă vrei

să cucereşti o fată, trebuie să te arăţi rezervat, misterios. Este adevărat că tu ai o situaţie specială. Nu trebuie să alergi după fete. Fetele aleargă după tine.

– Ceea ce nu e cazul tău.

– Detest femeile crampon şi evit tinerii atrăgători, căci aduc mai târziu complicaţii. Frumuseţea e întovărăşită ade¬seori de o absenţă flagrantă a bunului-simţ, a corectitudinii. Din rândurile lor se recrutează întreţinuţii. Aceştia se vând ca mânzatul la măcelărie.

Bob o privi neîncrezător. Făcea aluzie la trecutul lui?

– Şi tu eşti foarte frumoasă!

– Ştiu! Dar regret, căci fără să vreau trezesc instinctele cele mai josnice ale bărbaţilor.

– Vrei să spui că preferi urâţenia?

– Marea majoritate a bărbaţilor sunt urâţi. Calităţile lor morale şi intelectuale sunt adeseori ignorate. Ca să aibă suc¬ces la femeile frumoase, trebuie ori să se bucure de succes, fie să aibă bani cu lopata, fie să posede o inteligenţă superioară. Doar în aceste cazuri îşi pot permite să cumpere ceea ce fru¬moşii obţin pe gratis. Dar aceştia riscă să fie înşelaţi. Pentru mine, Bob, eşti prea frumos. Dacă m-aş ataşa de un om ca tine, ar trebui să fiu mereu în gardă; fetele adoră să-i seducă pe amanţii prietenelor...

– Eşti prea dură.

– De obicei ştiu ce vreau.

– Din ce în ce mai bine.

Averil se apropie de ei.

– Scuzaţi-mă, dar aş vrea să mă retrag. Poţi să mă conduci acasă, Bob?

Bob blestemă în sinea sa obligaţia ce-i revenea. Averil îl silea să se despartă iarăşi de Lorrie. Averil era mai frumoasă decât Lorrie, dar frumuseţea ei era prea sofisticată, prea afec¬tată. Conştientă de strălucirea ei, Averil îşi folosea întreagă gamă a mijloacelor de seducţie. În schimb, naturaleţea accen¬tua farmecul lui Lorrie.

– Sunt tulburată de acest ultim atentat. Sărmanul Peter! Cine i-o fi dorind moartea?

Averil îşi însoţea cuvintele cu gesturi studiate, pline de eleganţă, ca şi cum camerele de luat vederi şi reflectoarele ar fi fost permanent îndreptate asupra preţioasei sale persoane. Bob nu putea să se eschiveze. Protocolul de la Hollywood îi impunea o parteneră necesară publicităţii.

– Lorrie, scuză-mă!, zise Bob.

– Nu-ţi faci decât datoria.

Ofensată, Averil ridică colţurile epilate ale sprâncenelor.

– Datoria? Credeam: plăcerea!

– Plăcerea şi durerea se acuplează mai întotdeauna, replică Lorrie pe un ton suav.

– Vorbeşti în enigme!

– Spun adevărul. Asta-i tot.

– Vii, Bob, sau trebuie să cer maşină doamnei Lamont?

– Sunt la dispoziţia ta, Averil.

Lorrie zise maliţioasă:

– Trebuie să dormi, draga mea, să te odihneşti, pentru a-ţi păstra prospeţimea tenului.

– În cazul acesta eşti frumoasa din pădurea adormită, replică Averil sarcastic.

Bob înţelese amuzat că devenise miza acestui duel verbal. Averil şi Lorrie îi evocau două pisici gata să sară una asupra alteia.

– Să mergem, Bob!, vorbi Averil pe un ton îngheţat. La revedere, domnişoară Lamont!

Lorrie îşi înclină capul cu un aer ironic. Copiase zâmbetul maliţios al lui Peter.

– La revedere, Lorrie!, zise Bob.

– Pe curând! Şi fii cuminte!

Averil se răsuci pe tocurile ei cui şi se îndreptă spre Harriet pentru a-i spune la revedere şi a-i mulţumi pentru această „recepţie divină“ de care tot Hollywoodul îşi va aminti multă vreme.

Bob îi zâmbi lui Lorrie ca şi cum i-ar fi cerut din nou scuze pentru retragerea sa intempestivă.

– Aş fi preferat să continuăm discuţia.

– Şi eu. Dar nu-i nimic, timp avem berechet. Suntem încă tineri.

– Trebuie să plec la New York. Săptămâna viitoare va avea loc primul tur de manivelă.

– Poate că ne vom revedea la New York.

– Aş fi foarte fericit!

Se îndepărtă, spre regretul lui Lorrie. Un zâmbet enigma¬tic plutea pe buzele abia rujate ale fetei.

Poliţia scormonea încă prin colţurile cele mai ascunse ale grădinii când maşina lui Bob se puse în mişcare. Tot drumul până la locuinţa ei de pe Wilshire Avenue, Averil păstră o tăcere de gheaţă. Înainte de a coborî din maşină în faţa casei, vorbi calm:

– Nu vrei să urci, să bem un pahar?

Ochii îi ardeau lansând o invitaţie pe care Bob o înţelese foarte bine. Nu era pregătit să-şi petreacă noaptea în patul lui Averil.

– Îţi cer iertare, dar trebuie să mă culc devreme. Dimineaţa la şase îmi fac joggingul zilnic.

Averil se înroşi de furie. Bob o refuza a doua oară. Schimbă tonul.

– Îmi pare rău că ţi-am întrerupt conversaţia tandră între patru ochi cu Laura Lamont.

Fără să-i mai acorde vreo privire, se îndreptă spre intrarea imobilului. Bob sări din maşină pentru a o conduce până la uşă. Dar Averil, fără să-l mai aştepte, trecu pe lângă tânărul portar care o salută şi îi deschise uşa dublă a holului.

Bob rămase câteva clipe descumpănit, în vreme ce portarul zâmbea amuzat de mânia locatarei sale preferate. Visul lui cel mai frumos ar fi fost să strângă în braţe trupul lasciv al actriţei. Dar, în ciuda tinereţii şi a aspectului său agreabil, nu reuşise niciodată să-i atragă atenţia.

Domnişoara Auberon trecea prin faţa lui indiferentă, cu fruntea sus, ca o regină. În camera portarului, pereţii erau acoperiţi cu fotografiile lui Averil, decupate din

revistele de cinema pe care le cumpăra numai pentru imaginea ei. Poseda chiar comoara cea mai de preţ a colecţiei sale: un poster din „Playboy“ în care Averil, goală, poza voluptuoasă, cu picioa¬rele desfăcute, invitând la dragoste. Adesea, portarul se dădea plăcerii solitare construind, graţie imaginaţiei, fantasmele unei împreunări înfrigurate. Visa cu ochii aţintiţi asupra sexului actriţei.

Bob se întoarse la maşina sa enervat de privirea maliţioasă a portarului. Se instală la volan şi porni în trombă. Se hotă¬râse să-i facă o vizită nocturnă lui Ray. Amintirea chipului său îl însufleţea, ştergând din memorie zâmbetul lui Lorrie. Sosi relativ repede la Palos Verdes, graţie autostrăzilor care traversează oraşul de la un capăt la celălalt.

Îşi găsi prietenul culcat, ca de obicei, pe plajă, foarte aproape de nisipul umezit de valurile lucitoare care îi mângâiau picioarele goale. Sub razele lunii, trupul lui părea trans¬lucid. Bob coborî pe plajă până la Ray care purta, ca de obicei, un simplu slip.

– Ai plecat înaintea mea, zise Bob sprijinindu-şi bărbia pe mâinile încrucişate, rezemate pe genunchi.

– M-am plictisit groaznic. Errol Brent, beţivanul acela bătrân, s-a ţinut tot timpul după mine. Văicărelile lui sunau penibil.

– El căuta consolarea în compania ta. Dacă ai şti, Ray, ce încredere inspiră zâmbetul tău, vocea ta domoală... Fiinţele care-ţi sorb cuvintele au convingerea că ai putea să le satisfaci cele mai tainice dorinţe dintr-o singură mişcare a baghetei tale magice! Faci să vibreze corzile cele mai sensibile ale sufle¬tului omenesc... Zbori pe deasupra muritorilor de rând ca un înger păzitor...

– Nu mă văd zburând cu aripi de înger... Ah, Bob, cât eşti de naiv!

– Pentru a doua oară în seara aceasta mi se spune că sunt naiv.

– Încearcă să înţelegi că învelişul carnal al tinerilor atrage involuntar, excită senzualitatea, păcatele

trupeşti... Fiindcă tot vorbim de păcate! Mica Lorrie Lamont şi Averil îşi arma¬seră suliţele şi scuturile gata să se bată pe viaţă şi pe moarte pentru persoana ta.

– Ah, te rog...

– De ce fugi de adevăr? Iar tu urmăreai lupta lor, angajată pe o arenă imaginară, emoţionat la culme de energia pe care o risipeau pentru a te seduce.

– Eşti gelos?

– Mă întreb...

– În cazul acesta greşeşti. N-am pentru Lorrie decât un sentiment de prietenie. Îi admit sinceritatea...Nimic mai mult. În ceea ce-o priveşte pe Averil... nu e decât o femeie ca toate celelalte... nu mă interesează câtuşi de puţin... Linişteşte-te, Ray! Nu s-a întâmplat nimic.

– Nimic, astăzi. Dar mâine?

Bob zâmbi cu amărăciune.

– Nu-mi vorbi de ce va fi mâine!

– Iartă-mă dacă te-am supărat!

– Între prieteni nu se cere niciodată iertare...

Privirea i se pierdu în adâncurile orizontului.

– În noaptea aceasta, oceanul este magnific. Te invită să te arunci în valuri...

Bob îşi lepădă hainele pe nisipul argintiu. Rămase doar în slip.

– Scoate-ţi şi slipul. Când ai să ieşi ud, cum ai să te îmbraci fără să-ţi uzi preţioasele tale haine?

– E o provocare?

Bob îşi scoase slipul şi veni gol în faţa prietenului său. Ray îl contemplă.

– Îmi aminteşti de David, băiatul acela frumos, sculptat de Michelangelo, gloria Florenţei.

– De Michelangelo sau de băiat?

– De amândoi, dacă preferi...

Bob se îndreptă spre ocean.

– Nu te îndepărta prea mult. Valurile sunt înşelătoare!, strigă Ray. Mai înşelătoare decât sirenele!...

Bob nu-l mai auzea. Înfrunta primele valuri. Apa rece îi înviora corpul, îi biciuia muşchii. Înota bine şi se îndrepta

spre larg. Oceanul îl chema. Mişcările regulate, ritmice ale bra¬ţelor şi ale picioarelor îl purtau spre orizont. Beţia întinderii apelor îl cucerea. De mult nu mai simţea nisipul sub picioare. Talazurile i se spărgeau pe deasupra capului. Dar le înfrunta cu vigoare... Înainte!... Tot înainte!... Când se uită înapoi con¬stată uimit că malul şi luminile tremurătoare se îndepărta¬seră... Dar continuă să avanseze. Uitase de temerile sale, de griji... Depăşise centura valurilor ce se rostogoleau şi intrase în zona în care talazurile unduiau la suprafaţa oceanului... Traversa văile, apoi urca pe pantele lichide... Deodată simţi cum îl cuprinde oboseala... Braţele i se îngreunau, picioarele atârnau ca plumbul şi îl trăgeau spre fund... Se gândi la abisul care se deschidea sub el... apoi la rechinii care se aventurează până aproape de mal... se gândi că nu va mai avea puterea să se întoarcă şi să atingă plaja... auzise că oamenii, înainte de a se îneca, îşi retrăiesc în câteva secunde trecutul... Observă că nu-l încearcă panica... Îşi urma drumul trasat de destin: tre¬buia să piară în adâncurile oceanului... Abia se mai menţinea la suprafaţa apelor unduitoare... Închise ochii când un val îi acoperi capul, orbindu-l... „Acesta este sfârşitul! “, se gândi... În clipa aceea simţi o mână care îl apucă de braţ şi îl scoase la suprafaţă... Întoarse capul spre acest ajutor neaşteptat... şi nu fu surprins când recunoscu ca prin ceaţă faţa îngrijorată, dar zâmbitoare, a lui Ray...

– Te-am avertizat că valurile adoră să se joace cu vieţile oamenilor... Dar nu m-ai ascultat... Am destulă forţă ca să ieşim amândoi din această încurcătură... Curaj!... Am fost înotător olimpic...

Bob simţi alături de corpul său trupul lui Ray, căldura, sprijinul lui. Nu era în stare să se mai mişte... Odată dis¬părute momentele de inconştienţă trecătoare, îşi recăpătă luciditatea... Îşi dădea seama că Ray făcea eforturi mari spre a-l proteja de valurile care veneau avalanşă peste capetele lor... Ajunseseră aproape de plajă... Valurile se spărgeau cu zgomot asurzitor... Ray îi transmisese o parte din energia sa, căci începu să se

mişte şi el, dornic să economisească forţele salvatorului său... Ray îl salvase de la o moarte sigură... Îl smulsese dintr-o nenorocire... Îi datora viaţa...

Se văzură în fine pe plajă. Ray îl ducea aproape în braţe, sprijinindu-l să urce treptele vilei. Îl ajută să intre şi îl culcă cu delicateţe pe o canapea. Apoi dispăru în baie şi se înapoie cu un prosop. Îi usca trupul masându-i-l puternic pentru a-i înviora circulaţia sangvină, remediu activ, benefic. Bob simţi cum îl învăluie căldura. O senzaţie plăcută, izvorâtă din nevoia de a se relaxa, îi apăsa uşor pleoapele. Adormi în timp ce prietenul său îi fricţiona lent muşchii. Ochii închişi, respiraţia regulată, trăsăturile destinse dădeau feţei lui Bob o expresie copilărească.

Ray pregăti patul din camera pentru prieteni, apoi reveni, îl luă în braţe şi îl duse la culcuşul pe care îl pregătise. Îl întinse pe spate, îi mai privi o dată trupul frumos, neted, apoi îl acoperi, fiindcă noaptea era rece.

Se îndreptă spre uşă, stinse lumina şi ieşi...

*

* *

Era fericit... Razele de soare cădeau pe faţa lui Peter O'Neill. Stânjenit de lumina orbitoare, îşi întoarse capul pe perna de mătase. Se trezise mai devreme, dar nu făcea nici-o mişcare pentru a nu tulbura somnul lui Sue, care dormea lângă el. Trezirea la ore târzii ale dimineţii era un lux pe care şi-l permitea numai în pauzele dintre filme.

Acum contempla profilul delicat, plin de farmec al fetei care suplinea lipsa de experienţă în dragoste cu tinereţea, cu frumuseţea-i fermecătoare, cu dorinţa de a fi iubită şi de a-i oferi lui Peter plăcerile cele mai intense. Nu era pentru întâia oară când i se dădea. Scenele de gelozie ale Isabellei îl iritau pe Peter. Dar Sue era mai tânără cu şase ani decât Isabelle. O adolescentă care îi ridica moralul. La vârsta lui, numai tinereţea partenerelor

era în stare să-i revigoreze energia, să-i aprindă simţurile. În noaptea aceea fusese la înălţime şi viri¬litatea regăsită îl încânta. Asta nu însemna că avea de gând s-o părăsească pe Isabelle. Dar o singură femeie îl obosea. Se dădu jos din pat şi îşi văzu imaginea reflectată în oglinda care acoperea întreg peretele. Îşi examină critic trupul gol şi constată că muşchii începeau să slăbească. Îmbrăcă repede un halat pentru a-şi acoperi nuditatea puţin apetisantă. N-ar fi vrut ca Sue, trezindu-se, să-i vadă defectele fizice. Ştia că ea s-ar fi aruncat în pat chiar dacă el ar fi depăşit cu mult cei şaizeci de ani, chiar dacă ar fi fost mai urât decât Quasimodo şi ar fi făcut dragoste într-un mod deplorabil. Căci voia să parvină... cu orice preţ... La şaisprezece ani făcea deja parte dintre vedetele cu cea mai înaltă cotă... Peter îi crease câteva roluri turnate pe măsură. La început un remake al „Lolitei“ în care Sue, pe atunci de paisprezece ani, făcea să tremure de voluptate pe toţi spectatorii bărbaţi, indiferent de vârstă, încă de atunci devenise amanta lui Peter. După aceea a mai jucat în patru filme şi acum se pregătea să interpreteze la New York rolul unei adolescente, fiica unui mare mogul al înaltei finanţe, care se culca fără jenă cu propriul ei părinte, intrigă care amintea în parte de „Chinatown“, capodopera lui Polanski. Incestul era la modă. Incestul, peştii, lesbienele, homofilii, toate excesele sexuale găseau tot mai mulţi amatori, în ciuda strigătelor protestatare ale ultraconservatorilor care sperau să obţină triumful concepţiilor conformiste. Exasperaţi fiindcă lumea aluneca pe panta perversiunilor, a drogurilor, a violenţei gratuite, pretindeau heterosexualilor să aibă un tre¬cut impecabil. Ipocriţii coborau cortina asupra capilor de fami¬lie cu tinereţea pătată de perversiuni sexuale, lăsau în umbră amorurile extraconjugale. Aparenţele erau salvate. Chiar şi filmele care prezentau primele manifestări ale instinctelor genetice la adolescenţi erau condamnate, deoarece dezvălu¬iau exhibiţionismul tinerilor, oferind un exemplu

primejdios care uşura răspândirea bolilor venerice şi îndeosebi a SIDA. Filmele, susţineau ei, trebuie să glorifice principiile morale cele mai stricte, stâlpul unei societăţi americane sănătoase. Dacă ar fi aflat că Sue, studenta inocentă, care bâiguia cu timiditate primele cuvinte de dragoste, practica aproape toate poziţiile din Kamasutra, însuşite de la regizorul ei, ar fi declanşat proteste până la cer. Dar ei nu cunoşteau lumea culiselor, nici pălăvrăgelile de la Hollywood, pe care nici cei mai avizi căutători de „scoops“ nu îndrăzneau să le publice.

Privirile lui Peter urmăreau curbele sânilor lui Sue, care se ridicau şi coborau lent în ritmul respiraţiei. Tânără şi seducă¬toare, îi inspira o tandreţe pentru el neobişnuită. Până atunci gâfâise alergând după plăceri, fără a ţine seama de aspectul lor afectiv. Iar Sue nu voia decât să-l mulţumească. Îşi vindea tinereţea pentru realizarea unui ideal şi Peter depunea toate strădaniile pentru a-i concretiza visele care se confundau cu propriile lui proiecte. Avea nevoie de dragostea artificială a lui Sue deoarece la vârsta lui ar fi fost ridicol să-şi închipuie că ar fi putut să cucerească, să fascineze o fată. Oglinda îi era cel mâi mare duşman deoarece îi risipea ultimele iluzii. Iar de iluzii avea nevoie, căci surogatele îl ajutau să se înşele conştient.

Sue deschise ochii strălucitori ca nişte stele, compara¬ţie banală, cugeta Peter, dar foarte exactă. Avea norocul să posede vedeta idolatrizată de toţi tinerii care ţeseau în jurul ei o legendă vie.

Fata dădu la o parte cuvertura şi, goală, îşi întinse braţele spre Peter. Ar fi profitat cu plăcere de această invitaţie, dar se temu să nu o dezamăgească. Se aplecă şi o sărută pe gură.

– Din păcate, am o întâlnire cu Bryner.

Sună.

Kim, care aştepta în spatele uşii chemarea stăpânului, intră aducând pe o tavă cu patru picioruşe scurte un mic

dejun îmbelşugat. Nu lipseau nici faţa de masă dantelată, nici trandafirii roşii.

Kim, servitor ideal, privea fără să vadă şi auzea fără să perceapă sunetele. Devenise un obiect, o mobilă. Văzuse multe fete întinzându-se pe patul acesta. Stăpânul îmbătrânea, dar partenerele lui păstrau aceeaşi vârstă tinerească. Adolescente aruncate la rebut înainte de a atinge vârsta de douăzeci de ani. Nici una nu depăşea această barieră. Isabelle, excepţional, reuşise acest tur de forţă.

Kim se hrănea cu resturile praznicului. Uneori, fete lipsite de mijloace, disperate, băteau zadarnic pe la uşile studioului; făceau atunci o ultimă încercare, aşezându-se în faţa grilajului vilei; aşteptau ieşirea sau intrarea „marelui“ regizor, spre a fi văzute şi eventual remarcate. Kim cunoştea aceste manevre şi profita de ocazie. Pe acestea le ademenea cu o eventuală intervenţie la stăpânul său şi le invita în camera lui. Fetelor li se părea fabulos să pătrundă în vila lui Peter O'Neill. Aşa că acceptau bucuros şi cu recunoştinţă propunerile care li se făceau. Ajunse în vizuina lui Kim, plăteau tributul în natură, aşteptând apoi minunea promisă. După ce-şi potolea pofta, Kim cobora în cabinetul de lucru al stăpânului pentru - spu¬nea el - a le pleda cauza. După această comedie se înapoia, le minţea asigurându-le că în viitorul apropiat vor semna un contract. Apoi le cerea adresa şi numărul de telefon, asigurân¬du-le că le va anunţa de îndată ce stăpânul său va fi dispus să le primească. Le conducea până la grilaj, aştepta să iasă şi, după un ultim salut, le uita.

Sue era obişnuită cu prezenţa acestui valet-obiect care le servea micul dejun la pat de fiecare dată când îşi petrecea noaptea la Peter. Dacă o vedea goală, cu atât mai bine. Îşi va clăti ochii, apoi o va întâlni în vise, suspinând de plăcere. Sue îşi expunea trupul fără ruşine. Era atât de frumos, atât de perfect, încât îl expunea cu mândrie.

Peter o lăsă să-şi ia singură micul dejun şi intră în baie. Îl atrăgea piscina încălzită, dar întâlnirea cu Bryner îl grăbea. După ce îşi făcu toaleta, se întoarse în cameră şi se îmbrăcă repede, ajutat de Kim, în vreme ce Sue savura fără să se grăbească o omletă daneză.

Îmbrăcat elegant în alb, Peter părea mai tânăr decât în realitate.

– Sue, îmi pare rău că trebuie să te las singură. Dar datoria...

– Pregăteşte-ţi bagajul! Mâine plecăm la New York! La revedere!

Sue îi trimise un sărut cu vârful degetelor.

Ieşi din cameră uşor neliniştit de întrevederea pe care i-o ceruse Bryner. Traversă holul şi se îndrepta spre ieşire, când văzu un tânăr, aproape adolescent, frumos şi bine făcut, care cobora scara de marmură. Purta blue-jeans, cămaşă roşie cu carouri verzi şi cizme texane. Pleca de la Anna, cu buzunarele doldora de dolari, după ce îşi petrecuse noaptea în apartamen¬tul de la etaj. Peter se gândi dispreţuitor: „încă un candidat la glorie care se culcă, după căderea nopţii, cu bătrânele nim¬fomane şi care, peste zi, spală vesela în bucătăria vreunui restaurant. Bietul de el! “.

La rândul său, tânărul se gândea înfricoşat: „O'Neill o să mă treacă pe lista neagră! Care bărbat acceptă de bunăvoie să fie încornorat? “.

Dar teama lui nu era justificată. După ce ieşi din casă şi se urcă în Rolls, Peter îl şi uitase.

*

* *

George Bryner lucra în biroul său; abia îşi ridică capul când secretara anunţă sosirea domnului O'Neill. În pofida morţii accidentale a fiului său provocate de Robby şi a scandalului stârnit de Peter, care l-ar fi putut costa fotoliul prezidenţial, menţinea relaţii profesionale cu acesta. Îşi stăpânea mânia, chiar dacă îl ura.

Voia să-l distrugă, dar aştepta cu răbdare momentul pro¬pice deoarece O'Neill dispunea încă de atuuri puternice. Chiar şi Lombardo, noul patron camuflat, respecta şi lăuda talentul acestui regizor atât de productiv. Îl desemna expresiv: „Găina cu ouă de aur“.

Bryner îşi ascundea jocul sub o falsă bunăvoinţă. Ipocrizia era o armă pe care o mânuia cu virtuozitate.

– Spune-i să intre, Lucy!

– Prea bine, domnule!

De câte ori o chema Bryner, simţea cum i se strânge inima. Tonul poruncitor, severitatea lui o intimidau, o înfricoşau.

Preşedintele nu se culca niciodată cu secretarele sau cola¬boratoarele apropiate, chiar dacă erau seducătoare şi îi aprin¬deau sângele. Se abţinea de la orice familiaritate pentru a-şi păstra autoritatea intactă.

O'Neill intră, salută cu aerul său zeflemitor, enervant şi se adânci în fotoliul din faţa lui Bryner fără să-i aştepte invitaţia.

– Salut, George! Frumos timp, nu-i aşa?

Bryner nu se lăsă antrenat de acest început de conver¬saţie anodină. Chiar şi în faţa lui O'Neill voia să rămână „preşedintele“. Îşi alese cuvintele cu grijă, cântărindu-le bine semnificaţia.

– Te-am chemat ca să punem la punct împreună câteva chestiuni legate de filmul pe care urmează să-l realizezi.

Bryner era tentat să spună „te-am invitat“, dar cuvintele acestea l-ar fi pus pe picior de egalitate, ceea ce nu tolera.

O'Neill sesiză nuanţa, dar nu lăsă să-i apară nici cea mai mică umbră pa faţă. Voia mai întâi să ştie ce dorea Bryner. Că avea resentimente faţă de el, asta o ştia. Descifra în calmul lui aparent ostilitatea. Ştia că Bryner se pregătea să-l lovească sub centură.

– Te ascult, George.

– Astă-noapte am citit şi recitit scenariul „Titanilor“. L-am analizat şi am ajuns la concluzia că multe episoade ar putea fi suprimate, ceea ce ar reduce timpul de turnare.

Am putea să economisim sume importante. Cea mai mare parte a filmului urmează să fie realizată la New York, Las Vegas, Paris, pe Coasta de Azur din Franţa, precum şi la Roma, Veneţia şi Hong Kong. De ce să nu mutăm aceste secvenţe la Atlantic City? Este mai aproape de New York. La Atlantic City sunt hoteluri de lux şi cazinouri ca şi la Las Vegas. Cheltuielile de deplasare ar fi diminuate. Ai putea să elimini acţiunea care se desfăşoară pe Coasta de Azur...

– Îmi vei propune poate să filmez în cartierul chinezesc din New York partea din film care ar trebui să aibă drept fundal Hong Kongul?

– Exact!

Sângele fierbea în vinele lui O'Neill, dar îşi ascundea mânia.

– Îţi cer iertare, George, dar nu înţeleg prea bine ce vrei să spui. Îmi faci o propunere?

– O dispoziţie, Peter! Am judecat la rece. Schimbările sunt necesare. Aş adăuga, chiar imperioase.

– Îţi amintesc, George, că scenariul, bugetul, programul de lucru, locurile de filmare au fost deja aprobate.

– Pe parcurs pot interveni modificări. Trebuie să fii înţe¬legător, Peter. Esenţialul este să facem economii.

Râsul ironic al lui O'Neill biciui nervii lui Bryner.

– Glumeşti, George!

– Nu glumesc deloc!

– În cazul acesta, propunerile sau dispoziţiile dumitale, dacă aşa vrei să le numeşti, sunt irealizabile.

Preşedintele îşi stăpâni furia.

– Ai suprimat numeroase scene din ultimul dumitale film. Barbra West se plânge că i-ai redus rolul la o caricatură, de prezenţă.

– Filmul o cerea. La montaj, câteva secvenţe au fost reduse. Rezultatele au confirmat alegerea mea. De altfel, Barbra West a dumitale este o actriţă sfârşită.

– De ce Barbra mea?

– Fiindcă ai impus-o!

Bryner nu căzu în capcana întinsă de regizor. O evită printr-o diversiune.

– Vom discuta cazul Barbrei mai târziu. Acum este vorba de filmul pe care îl realizezi. De modificările din film.

Riposta lui O'Neill căzu grea ca un cuţit de ghilotină.

– Acestea nici nu intră în discuţie, George.

– E un ordin!

– Uite ce e, dragul meu, poţi da ordine subalternilor, nu mie.

Bryner izbucni lovind cu pumnul în birou.

– Uiţi că pot să te concediez.

Râsul sarcastic al regizorului îl scoase din fire.

– Fă-o, scumpe George! Dar nu-ţi recomand. Ar putea să te coste scump. Foarte scump!

Bryner îşi contractă furios maxilarele. Cu preţul unui mare efort, reuşi să-şi modereze tonul.

– Nu vreau să fac uz de forţă.

– Eu nici atât. M-ai ameninţat cu concedierea.

– Eşti dispus să faci tăieturile şi schimbările cerute?

– Nu!, ripostă O'Neill ridicându-se din fotoliu. Iar de sce¬nariu să nu te atingi! Îţi interzic!

Bryner se ridică roşu în obraji. Nu-şi mai putu reţine exasperarea.

– Cum de îndrăzneşti? Eu sunt preşedintele!

– Eşti un parazit! Împreună cu statul tău major! Toţi sunteţi nişte paraziţi! Trăiţi pe spinarea celor care realizează filme şi împing înainte această maşinărie grea care este studi¬oul nostru! De azi înainte nu mai avem ce să ne spunem! Dacă pe viitor vei avea ceva să-mi comunici, te rog să-mi transmiţi faimoasele idei în scris!

Bryner îl privi înspăimântat. Nimeni nu îndrăznise să-l înfrunte cu atâta violenţă.

– Eşti concediat!

– Mă plictiseşti!

O'Neill ieşi trântind uşa. Secretara, care auzise disputa, tremura de frică.

Scos din fire, Bryner smulse o statuetă de bronz care îi împodobea cabinetul de lucru şi o aruncă în perete.

O'Neill nu primi nici-o scrisoare care să-i anunţe scoaterea din funcţie. Ameninţările lui Bryner nu avură nici-o urmare. Dar Bryner nu-şi spusese ultimul cuvânt.

CAPITOLUL 7

Gideon Spacek nu-şi găsea liniştea. Ultima tentativă de asasinare a lui Peter O'Neill, care avusese loc la Beverly Hills în plină petrecere, îl adusese la paro¬xism. Procurorul districtului îi reproşase violent lipsa de iniţi¬ativă, de competenţă. Roşu ca un rac fiert, Weinstein îl făcuse vinovat de tergiversare.

– Ţi-am încredinţat porcăria asta de dosar convins că îl vei rezolva repede, cunoscându-ţi priceperea şi capacitatea. Dar m-am înşelat. Ce dracu', tentativele de omor repetate asupra lui O'Neill te-au traumatizat? Sau te-a orbit prestigiul stelelor şi al producătorilor care se plimbă în Rollsuri şi îţi râd în nas? Căci vinovatul se află printre ei. El l-a ucis şi pe peştele care a murit în locul lui O'Neill. Un adevărat bordel! Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ai de gând să închizi cazul, să clasezi afacerea din lipsă de probe! Am răsfoit dosarul şi am rămas surprins de numărul impunător de suspecţi! I-ai puricat cum trebuie? Ai luat toate măsurile? Ziarele anunţă cu litere groase fiecare tentativă de asasinare a lui O'Neill. Nu numai primarul, dar şi guvernatorul mi-au tras o săpuneală pe care n-am s-o uit aşa de repede. Aştept rezultate. Pune poliţia pe urmele asasinilor! Limpede?

Cu capul plecat, Gideon ieşi din cabinetul procurorului. Weinstein era îngrijorat deoarece se apropie alegerile şi asa¬sinarea regizorului risca să-i compromită situaţia.

Luă iarăşi dosarul şi îl studie cu teama de a nu fi conce¬diat pentru incompetenţă. În cursul investigaţiilor încercase o justă satisfacţie când presa îi cita numele în legătură cu porcăria asta de afacere. Acum, aceeaşi presă arunca asupra lui o lumină mai puţin favorabilă.

Weinstein avea dreptate, cel puţin în parte. Suspecţii nu lipseau. George Bryner, care îşi pierduse fiul ucis de Robby O'Neill, era la cuţite cu regizorul; Isabelle Porter,

fostă Holm, era bolnavă de gelozie; actorul şomer Darrel Brighton era furios că fusese concediat; Errol Brent se considera descon¬siderat; Neville Holm, concediat după scandalul provocat de O'Neill, amantul fostei sale soţii; existau şi alţi rivali înfrânţi ori nebuni de legat ca ucigaşul lui Lennon; toţi puteau fi con¬sideraţi asasini potenţiali.

Procurorul districtului nu se înşela când presupunea că Gideon se simţea copleşit de lumea prestigioasă a filmului. De acum înainte va arunca pe apa sâmbetei jena sa de mic burghez faţă de aceşti privilegiaţi orgolioşi care considerau că totul li se cuvine, îşi zicea Gideon. Dar exaltarea sa bătă¬ioasă cobora repede la zero. Cum să lupte, dacă poliţia nu-i furniza nici cel mai mic indiciu care să-i permită a da ordine de arestare a suspecţilor! Orice avocat isteţ i-ar fi răsturnat, fără nici un efort, eşafodajul construit cu atâta grijă şi râvnă. Apoi ar fi obţinut eliberarea clientului pe baza unei hotărâri a Curţii penale din Manhattan şi i-ar fi râs în nas.

Gideon citise o grămadă de cărţi şi vizionase numeroase filme poliţiste pentru a-şi modela felul de a gândi după sis¬temele de raţionament ale autorilor. Era fascinat de spiritul lor inventiv, de subtilitatea lor, de complicaţiile care interveneau în fiecare moment, cât şi de soluţiile ingenioase care îl uimeau. În cursul activităţii sale în faţa tribunalelor se cioc¬nise de cazuri mult mai simple. Crime mârşave sau pasionale, omoruri banale dovedite cu multe probe. Avocaţii cu care se înfrunta căutau să obţină eliberarea provizorie a clienţilor sub o cauţiune derizorie, veneau cu tirade smiorcăite pentru a înduioşa juriul, căutau vicii de procedură pentru a evita încarcerarea vinovaţilor, autori de fărădelegi.

Dar afacerea O'Neill îl depăşea. Nu avea isteţimea loco¬tenentului Columbo care descoperea crime săvârşite de per¬soane importante, aparent nepătate, vinovaţii fiind ares¬taţi după adevărate lovituri de teatru. Îi lipsea fineţea lui Columbo. Apoi, Columbo făcea parte din poliţie, în timp ce el, Gideon, reprezenta

justiţia. Observase că procurorii erau ţinta ironiilor romancierilor, ca şi a producătorilor de televiziune. Erau prezentaţi sub aspectul unor tipi ridicoli sau mărginiţi care pierdeau sistematic în faţa unor avocaţi ingenioşi, gen Matlock. Detectivii Mike Hammer, Kojak şi alţii îi tratau pe asistenţii de procuror ca pe nişte cantităţi neglijabile, care mai mult încurcă lumea. Gideon însuşi se simţea mic, neînsemnat în faţa idolilor din filme, totdeauna frumoşi şi înzestraţi cu un fizic perfect. Dar, de acum înainte, va schimba tactica. Va dovedi acestor indivizi orgolioşi, plini de ei, că nu-şi pot bate joc nepedepsiţi de justiţie. Îşi îndreptă corpul scurt şi bondoc, îşi umflă pieptul care, în ciuda tuturor eforturilor, rămânea mai retras decât burta, începu să-i hărţuiască pe poliţişti, înmulţi interogatoriile, ceru noi percheziţii, construi nume¬roase ipoteze. Dar, după ce examină cu seriozitate dosarul, constată că se angajase pe piste false şi renunţă. Spiritul său războinic, încălzit la roşu, se dezumfla ca o minge spartă. Repeta muncile lui Sisif.

Uneori avea impresia penibilă că e un câine care se învâr¬teşte în jurul propriei sale cozi.

*

* *

Senin, liniştit, O'Neill se îmbarcă în avionul care trebuia să-l transporte de la Los Angeles la New York. Echipa de teh¬nicieni şi o parte din actori îl aşteptau deja la umbra Statuii Libertăţii. Turnarea trebuia să înceapă peste câteva zile. Locurile fuseseră alese, închirierile contractate, autorităţile prevenite.

Altercaţia cu Bryner nu-l şocase. Conflictele violente îl confruntaseră şi înainte cu diriguitorii studioului.

Făcuse tot posibilul să călătorească singur; o minţise pe Sue spunându-i că avea o întâlnire importantă de ultim moment, înainte de a pleca din Los Angeles. Sue plecase însoţită de Jared şi de Chris. Zborul monoton şi liniştit al avionului îi permitea să nu fie deranjat de pălăvrăgeala

vreunui ins ino¬portun. Simţea nevoia să mediteze. Se gândi la trecutul său, apoi se opri asupra prezentului, asupra filmului pe care urma să-l realizeze, asupra ideilor care îl asaltau. În ceea ce priveşte viitorul îndepărtat, prefera să nu se gândească. Avionul putea să explodeze în urma unui atentat. El, Peter, risca să fie oricând zdrobit de o maşină la un colţ de stradă, împuşcat din eroare în cursul unei încăierări între două bande rivale. Îşi imaginase mii de variante, dar toate pe termen scurt. Pentru a îndepărta gândurile negre nu-i rămânea decât să cugete la filmul său.

În primul rând, trebuia să facă o vizită la New York, la sediul corporaţiei. Înainte de a pleca din Los Angeles primise un telefon de la Leslie Carter care voia să-l vadă. Faptul că „superbul“ Leslie Carter se deranja personal să-i vorbească îl uimi. Poate că Margaret nu era străină de această întâlnire. Viaţa oferă surprize nostime.

Făcu o vizită la bar. Era sătul de zeama de fructe pe care o consuma zi de zi. Poate că un whisky sec i-ar calma dure¬rile surde din stomac. Se hotărî să facă o excepţie şi să bea puţin alcool. Se gândea că nu are importanţă o mică încălcare a prescripţiilor medicului. Mai devreme sau mai târziu, ora finală sună pentru toţi.

Se aşeză pe un scaun înalt şi comandă un whisky. Lichidul arzător îi calmă încet-încet suferinţele. Mai ceru un păhărel. Simţi o mână pe umărul său şi auzi o voce prietenoasă:

– Hello, O'Neill!

Peter simţi o iritare aproape iraţională. Întoarse capul şi-l văzu pe Arthur Bryant, preşedintele reţelei hoteliere, care îl privea zâmbitor. Un zâmbet oarecum stânjenit. Peter îşi aminti de atacurile cu prilejul faimoasei reuniuni a consiliului de administraţie al corporaţiei. Contradicţia dintre ostilitatea manifestată atunci şi amabilitatea de acum era, cel puţin, surprinzătoare.

Bryant se aşeză lângă el.

– Un Barret!, comandă Bryant. Nu pot să mă obişnuiesc cu gândul că sunt singur în mijlocul mulţimii, dragă O'Neill!

Cineastul, bun cunoscător al naturii omeneşti, înţelese că atitudinea blajină a interlocutorului său ascundea o contrarietate tainică.

Bryant compară vara permanentă din California cu vre¬mea ploioasă şi friguroasă de la New York.

– Am inspectat hotelurile mele de pe Coasta de Vest. Cât de mult vă invidiez că lucraţi la Los Angeles!

– Sunt silit să părăsesc pentru un timp frumoasa Californie. Realizez un film la New York.

– Închiriaţi localurile?

– Da.

– Vă pun la dispoziţie hotelurile mele din New York. Dispun de toată gama de hoteluri. De la palatele de mare lux până la hotelurile accesibile pungilor modeste. Unde veţi locui la New York?

– La Plaza.

– Păcat! Mi-ar fi făcut plăcere să vă ofer un apartament somptuos la Grand Hotel. O ambianţă retro, luxoasă, liniştită, care evocă Orient Expressul de dinainte de război.

Bryant îi vorbi vesel de timpul petrecut la San Francisco, de fetele cărnoase care îi oferiseră satisfacţii de neuitat.

Peter îl asculta plictisit. L-ar fi părăsit invocând o durere de cap, dar mai voia să bea un whisky.

Deodată, fruntea lui Bryant se întunecă.

– Carter v-a vorbit despre necazurile sale?... Cred că baraca va sări în aer...

– Baraca?

– Corporaţia! Între noi îi zicem „baracă“. Eh, merge tot mai prost!, zise Bryant golindu-şi deodată sacul. Suntem la marginea prăpastiei!

– După câte ştiu, corporaţia realizează beneficii impor¬tante. Acţiunile sunt în creştere.

– E un semn neliniştitor. O multinaţională rivală vrea să ne înghită.

Zâmbetul ironic al lui Peter se ivi iarăşi.

– Veşnica bătălie dintre rechini! Filmul pe care vreau să-l fac se învârteşte în jurul acestei teme.

– Lupta noastră vă va îmbogăţi documentarea... Unii din¬tre prietenii noştri au trecut, cu arme şi bagaje, în tabăra adversă.

– E cazul lui George Bryner, nu-i aşa?

– De unde ştii?

– La Hollywood, toate secretele ajung în stradă mai devreme sau mai târziu.

– De obicei, marile bătălii financiare interesează numai cercurile de afaceri... şi pe acţionari. În ajunul prăbuşirii unei corporaţii, ei îşi vând acţiunile celui care oferă mai mult şi obţin beneficii substanţiale.

Privirea lui Bryant se înăspri.

– N-aş vrea ca societatea noastră să treacă în mâinile Mafiei şi ale băncilor care o susţin. Cu ajutorul banilor spălaţi jefuiesc sistematic marea finanţă şi marile întreprinderi.

Peter îşi goli paharul, plăti şi coborî de pe scaun.

– Mi-a făcut plăcere să te revăd, Bryant.

– Pleci?, exclamă hotelierul întristat la ideea că va rămâne singur.

– Nu mă simt prea bine. La revedere, Bryant! Şi pe curând!

– La revedere, răspunse Bryant cu voce incoloră.

Peter se întoarse la fotoliul său. Durerile surde îi rodeau din nou măruntaiele. Încercă să le ignore.

După discuţia cu Bryant înţelese jocul lui George Bryner. În acelaşi timp găsi şi nota dominantă a viitorului său film: frica...

*

* *

Bob avu un coşmar. Mergea fără ţintă pe Strada 42 din New York. Luminile se învârteau în jurul lui. Şerpi de lumină alu¬necau prin mulţimea care se îmbulzea nu numai pe trotuare, dar şi pe partea carosabilă. Toţi pietonii purtau măşti groteşti ca de Halloween. Deodată, ochii mulţimii îl pironiră. „Iată-l! “

Cuvântul acesta, repetat de mii de guri, îl asurzi... Mulţimea fu cuprinsă de o nebunie colectivă. Femeile îşi ridicau fără ruşine fustele, bărbaţii îşi scoteau sexul la vedere... Această masă pestriţă, forfotitoare, mânată de dezmăţ, se aruncă asupra lui... Înspăimântat, o luă la fugă. Auzea înapoia lui ropotul paşilor pe asfalt, gâfâitul urmăritorilor... Le simţea desfrâul arzându-i corpul... Alerga drept înainte... Deodată, se trezi într-o fundătură... Un zid înalt se ridica, barieră de netrecut... Se lipi de cărămizile umede... Copleşit, căzu sub mulţimea atacatoare care-l cotropi... Simţea gurile care îl lin¬geau, îl sugeau, îl muşcau... Urlă de parcă l-ar fi jupuit...

– Bob! Bob! Trezeşte-te!

Deschise ochii şi văzu plafonul camerei din vila de la Palos Verdes. Lângă el, Ray îl zgâlţâia uşor de umăr.

– Ai visat urât.

Vocea domoală, mângâietoare a lui Ray îi linişti, treptat, bătăile inimii.

– Trebuie să te îmbraci, Bob! La prânz, avionul nostru îşi va lua zborul spre New York. Ţi-ai făcut bagajul? Mai avem patru ore, dar timpul fuge repede. Micul dejun te aşteaptă. Vino!

Bob se ridică pe şezut, încă sub imperiul panicii. Îşi şterse cu mâna fruntea perlată de sudoare.

– Ai dreptate, şopti.

Dădu la o parte cuvertura şi rămase gol. Ray îl ajută să îmbrace un halat.

– Plecăm la New York!, bâigui Bob ca un automat.

Docil, îşi urmă prietenul în bucătărie. Pe masa aranjată îl aştepta un mic dejun bogat. Bău cu lăcomie un pahar de oranjadă.

– Îţi mulţumesc, Ray, pentru noaptea trecută...

– Să nu mai vorbim de asta!

– Mi-ai salvat viaţa...

– Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru.

– Dar cum de ai intervenit atât de repede?

– Te urmăream...

– De ce?

– Simţeam că ceva nu e în regulă...

Bob zâmbi.

– Ce aş putea să-ţi mai spun?

– Nimic! Mănâncă şi refă-ţi puterile. Bagajele mele sunt gata. Mergem la tine. Am să te ajut să ţi le strângi şi pe ale tale.

Bob abia se atinse de feliile de şuncă.

– Nu ţi-e foame?

– Nu.

Lăsă cuţitul şi furculiţa lângă farfurie.

– Mi-e frică, Ray!

– De ce?

– Să merg la New York.

Tăcu. Ray nu-i întrerupse tăcerea. Se uita la el îngrijorat.

– Tu ştii ce viaţă am dus la New York. Mă culcam cu bărbaţi pentru bani, m-am lăsat fotografiat gol pentru bani... În sfârşit... mă prostituam pentru bani...

Ray zâmbi cu bunăvoinţă.

– Toată presa de senzaţie a scris despre viaţa ta din trecut. Şi ce-i cu asta?... Într-un fel sau altul, toţi oamenii se prosti¬tuează... Îşi vând corpul, tinereţea, inteligenţa, competenţa, talentele, geniul... Şi eu mă vând. Pentru bani ofer o parte din mine însumi. Nu obţii nimic fără să dai ceva în schimb.

– Nu fi cinic, Ray! Nu-ţi stă bine în postura asta.

– Nu-i nici-o postură. Spun adevărul. Chiar şi dragostea cea mai curată este în realitate un schimb. Dă-mi trupul

tău şi eu ţi-l dau pe al meu. Zestrea, bogăţia pe care un soţ le oferă partenerului mai sărac nu reprezintă, în fond, o cumpărare deghizată? O prostituare în costum de sărbătoare, legalizată de primar. Milioane de oameni se vând patronilor. Iar patronii se vând băncilor. Iar băncile se vând sub formă de acţiuni marelui public... Un mare târg, un foarte mare târg... Un cerc vicios neruşinat. Lumea e murdară. Groaznic de murdară.

Bob îşi aminti înecul de care scăpase ca prin minune.

– Astă-noapte... dintr-odată, puterile m-au lăsat... când m-am aruncat în apă, mă simţeam în stare să traversez oceanul... dar m-am înşelat...deşi sunt un bun înotător... Mi-am petrecut toată tinereţea pe ţărmul oceanului... apele lui sărate mă purificau... şi aseară am simţit nevoia să mă purific...

– Călătoria îţi va schimba gândurile. Când ai plecat de la New York erai un băiat oarecare. Seducător, evident, dar nimic mai mult. Acum îţi vei face o intrare triumfală. Eşti celebru... O stea.

– Să nu exagerăm. Mă lupt să mă impun, dar n-am să ajung unde ţintesc...

– De ce nu? Eşti încă tânăr, foarte tânăr. Ai ajuns la cel mai înalt nivel atins de vedetele de vârsta ta. Eşti egalul lui Rob Lowe, al lui Tom Cruise, al lui Keanu Reeves, al lui James Spader... Calci pe urmele lui James Dean...

– Opreşte! Opreşte!

Bob afişa o bucurie prefăcută.

– Să nu mai vorbim, Ray! Trebuie să ne grăbim!

*

* *

Noaptea se aşternea peste New York când stewardesa îi anunţa pe călători să-şi lege centurile deoarece avionul urma să aterizeze pe Aeroportul Kennedy.

Inima lui Bob îi bătea să se spargă. Îndeplini indicaţia, îşi încleştă mâinile de braţele fotoliului. Privea prin hublou gala¬xia de lumini fixe sau în plină mişcare care

defilau pe sub avion. De departe, zgârie-norii din Manhattan sclipeau ca şi cum toate stelele cerului ar fi căzut pe pământ. Îl înfiora o vibraţie interi¬oară, când Ray îşi puse mâna peste mâna lui, transmiţându-i un curent electric care îi încălzi corpul îngheţat.

Averil Auberon, care nu putea ierta refuzul lui Bob de a răs¬punde la îmbierile ei, observă gestul lui Ray şi făcu o grimasă iritată, umbrită de o nuanţă de dispreţ. Ocupa un fotoliu în acelaşi rând. Doar culoarul îi despărţea. La bordul avionului se aflau şase mari vedete de la Hollywood, mobilizate pentru filmul lui Peter O'Neill. Onorariile lor astronomice îngreunau bugetul deja foarte încărcat al superproducţiei.

În timpul zborului, comandantul fusese în permanenţă conştient de responsabilitatea care îi apăsa umerii. Dacă avionul sofisticat pe care îl conducea s-ar fi prăbuşit din cauza unui accident neprevăzut, lumea filmului ar fi suferit o pierdere incalculabilă. Nu-şi îngăduia să neglijeze nici exis¬tenţa a încă o sută cincizeci de pasageri anonimi. În cazul unei catastrofe aeriene, presa ar fi pomenit doar numărul vic¬timelor. În schimb, numele vedetelor ar fi figurat în paginile tuturor ziarelor, căci ele constituiau o lume aparte, ca şi când ar fi coborât de pe o planetă fabuloasă denumită Hollywood. Necrologul lor ar fi produs senzaţie.

Avionul ateriză fără probleme.

Bob şi Ray luară acelaşi taxi. Bob simţea nevoia să fie protejat. Acum se temea de solitudine, unica lui tovarăşă din epoca adolescenţei. O solitudine întreruptă doar de ingratele întâlniri prin hotelurile rău famate, prin galeriile metroului sau prin colţurile ascunse ale grădinilor publice.

De trei ani, de când lucra sub conducerea lui O'Neill, se obişnuise cu maşinile de lux, cu avioanele particulare, cu iahturile. Dar aici, la New York, prezentul se estompa, iar trecutul reînvia fantomatic. Redescoperea vechea ambianţă dureroasă, sordidă. Interiorul taxiului mirosea urât. Bob se dezobişnuise de mirosurile neplăcute. New

York-ul îi evoca mizeria, umilinţele, violenţele îndurate în copilărie. Încerca zadarnic să-şi stăpânească emoţiile.

Pentru a-l smulge din păienjenişul gândurilor obsesive, Ray îi vorbea de filmul pe care urmau să-l realizeze, de efor¬turile în perspectivă, de plăcerile pe care le vor savura, de entuziasmul admiratorilor. Bob îl asculta fără să-l înţeleagă. De-a lungul întregului traseu îi ţinu strâns mâna.

Taxiul parcurse Wyck Expressway şi coti pe Long Island Expressway, care şerpuia pe deasupra cartierului Queens. Bob nu recunoscu peisajele familiare de altădată, deoarece maşina avansa repede, iar aglomerările de case, străzile defi¬lau prin faţa ochilor ca nişte pete de lumină şi de umbră. Îşi aminti, în schimb, podul Queensboro cu grinzile sale metalice, pe care îl traversase adeseori. Manhattan cu numeroasele-i baruri, vitrinele feerice care îi mângâiaseră de atâtea ori ochii, luminile pestriţe, orbitoare colorau în roşu, verde, galben, oranj, albastru hainele şi feţele oamenilor care se încrucişau pe trotuare, ca şi automobilele de toate mărcile şi dimensiunile care se scurgeau încet, datorită circulaţiei nocturne deosebit de intense.

Cămaşa lui Bob se lipise de spatele umed de sudoare. Taxiul se opri în faţa intrării somptuoase a hotelului Plaza, la intersecţia 5th Avenue cu Strada 61, zonă şic, pe care Bob o frecventase adesea în căutarea unei clientele cu bani. O mul¬ţime de *groomi* se repezi să le ia bagajele. Portarul, împodobit cu fireturi aurite, le deschise servil uşa. În clipa aceea izbucni un cor de strigăte de bucurie. Reporteri şi echipe de televiziune îi înconjurară. Mulţimea se îngrămădea isterică la intrarea hotelului, ca în zilele de mare premieră la Los Angeles.

Bob se uita înspăimântat la vârtejul uman care îl asalta, repetând coşmarul ce-i apăruse în vis. Întrebările ziariştilor se încrucişau, se ciocneau, se înfruntau, se revărsau dure, adeseori confuze. Departamentul „publicitate" îşi făcuse din plin datoria.

– New York-ul vă aşteaptă cu emoţie! Ce senzaţie încer¬caţi în faţa acestei mulţimi care vă adoră?

– Ce proiecte aveţi?

– Care este numele fetei din visele dumneavoastră?

– Sunteţi un celibatar înrăit?

– Ce principii aveţi în dragoste?

– Tineretul feminin din Statele Unite vă idolatrizează! Vreţi să-mi încredinţaţi un mesaj pentru admiratoarele dumneavoastră?

– Pentru tineri sunteţi un model! Ce sfaturi le-aţi da?

– Vă place New York-ul?

– Ascensiunea dumneavoastră rapidă nu v-a ameţit?

– Fotografiile în care apăreţi gol, de altfel foarte frumoase, nu vă stânjenesc?

– Aţi dovedit că idealul american nu este un mit, că se poate porni de jos şi ajunge foarte repede sus! Nu este splendid?

– Casetele dumneavoastră video X au invadat New York-ul. Acceptaţi de bunăvoie această publicitate lipsită de pudoare?

– Cum rezistaţi la avansurile femeilor?

– Dar la avansurile bărbaţilor?

Întrebările indiscrete plouau şi asupra lui Ray, care răspun¬dea cu blândeţea sa obişnuită, fără să se lase dezorientat.

Microfoanele se ciocneau între ele.

Rezerva lui Bob şi răspunsurile monosilabice urmau să fie interpretate de ziarişti după propria lor apreciere formulată şi astfel încât să satisfacă gusturile cititorilor.

Ray făcu un efort şi reuşi să-l smulgă pe Bob din îmbulzeală.

– Am scăpat uşor!, zise râzând.

Un taxi aduse o altă pereche de vedete. Se auziră iarăşi urlete de entuziasm şi un amalgam de glasuri.

Directorul hotelului, un domn demn şi distins, îmbrăcat de Cerutti, îi întâmpină personal pe Bob şi pe Ray şi le prezentă complimente.

– Vă dorim o şedere plăcută la noi! Apartamentele dumnea¬voastră vă aşteaptă! Diseară, la ora zece, va avea loc la Palm Court o recepţie oferită de hotelul Plaza în onoarea dumnea¬voastră şi a colegilor dumneavoastră! Sper că nu veţi lipsi!

– Nu mă voi priva de această plăcere!, răspunse Bob, care învăţase bunele maniere.

Făcea eforturi pentru a-şi păstra calmul. Ray mulţumi, la rândul său, apoi aruncă o privire lui Bob. Observându-i tulburarea, îi strânse prieteneşte braţul şi îi şopti:

– Te-ai comportat ca şi cum ai fi fost o mare stea încă de la naştere!

Precedaţi de doi *groomi*, care duceau cheile, se îndreptară spre lifturi. Ajuns în apartamentul său, Bob exploră cu privi¬rea salonul şi camera de culcare; mobila, covoarele, tablourile oglindeau stilul Louis XVI. Bagajele, urcate cu ascensorul de serviciu, se aflau deja în primirea unui valet care orânduia costumele în şifonier, iar obiectele de toaletă în baia îmbră¬cată în marmură verde.

Treptat, Bob se linişti. Ambianţa de la Plaza sfărâmase lanţul obsesiilor, al spaimelor. Nu era nici-o deosebire între opulenţa de la Los Angeles şi atmosfera confortabilă, plăcută din acest hotel newyorkez. O muzică de dans mângâia auzul în surdină.

– Doriţi, domnule, smokingul alb?, întrebă valetul.

Bob înclină capul în semn afirmativ. Aspiră mireasma florilor răspândite cu profunzime în salon şi aprecie aspectul băuturilor scumpe şi al fructelor exotice oferite de direcţia hotelului.

Valetul, care îi aranja pe pat smokingul, îl urmărea cu privirea.

– Doriţi, domnule, să vă deschid o sticlă de coniac sau de Chivas Regal? Aroma de zmeură este excepţională! Îmi permit să vă recomand un pahar de Fine Napoleon! O cupă de Dom Perignon este foarte indicată pentru a activa pofta de mâncare!... Numele meu este Barnes, domnule!

– Şampanie, Barnes!
– Mulţumesc, domnule!

*
* *

Îmbrăcat în smokingul său alb, creat de Cardin, Bob intră în faimoasa Palm Court de Plaza, ornamentată de sărbătoare. *Maitre d'hôtel* îl întâmpină cu un zâmbet larg şi îi înmână programul serii. O recepţie urmată de un dineu de gală. Un meniu regesc şi lista de invitaţi erau ataşate la program.

Bob se examină în faţa uneia dintre oglinzile enorme care îmbrăcau pereţii sălii. Chipul său fermecător şi eleganţa nativă ar fi stârnit până şi invidia lui Beau Brummell. Ray îi vorbise de acest personaj fascinant care lansa moda şi tiraniza societatea avidă de plăceri a epocii sale. Constată că aspec¬tul său exterior evoca imaginea perfectă a unui dandy. Dar lăuntrul fiinţei lui era sfâşiat de îndoieli, de teamă. Se temea de atracţia exercitată asupra lui de lumea sordidă pe care o părăsise datorită lui Peter O'Neill. O atracţie bolnăvicioasă, căci se îmbina cu o repulsie puternică. Iar sosirea lui la New York nu făcea decât să-i accentueze confuzia simţămintelor.

– Sunt fericit, foarte fericit să vă reîntâlnesc!, zise un tânăr cu maniere efeminate, îmbrăcat într-un smoking pur¬puriu. Sunt Fulton! Herb Fulton! Fotograful celebrităţilor. O reeditare îmbunătăţită a lui Cecil Beaton!, adăugă râzând de propria sa glumă.

Bob recunoscu în el cu silă pe unul dintre acei „travelo“ atât de dispreţuiţi de băieţii „gay“ din noul val.

– Capete încoronate, reprezentanţi ai celor mai ilustre case princiare, membri ai jet-set-ului internaţional, pictori renumiţi, cântăreţi la modă, staruri de cinema au acceptat să pozeze în faţa obiectivului meu.

Răceala lui Bob îl uimi. Îi cunoştea trecutul, căci indiscreţiile referitoare la vedetele de la Hollywood

circulă din abundenţă. Descumpănit, se gândi că Bob era poate avid de bani.

– Bineînţeles, veţi primi o compensaţie bogată. Imaginea dumneavoastră divină va fi podoaba colecţiei mele.

Bob nici nu-i zâmbi.

– Luaţi legătura cu departamentul de publicitate al stu¬dioului nostru. La revedere!

Îi întoarse spatele.

Fulton rămăsese stupefiat de acest tratament puţin poli¬ticos. În jurul lui Bob se îmbulziră admiratorii din înalta societate newyorkeză. Flash-urile îl orbiră cu luminile lor scurte şi intense. Un chelner prezentă o tavă pe care se ali¬niau cupele cu şampanie. Toată lumea bău în cinstea tinerei vedete. Surprinse exclamaţii care îl ridicau în slăvi:

– E adorabil!

– Frumos să-l sorbi!

– Antinous renăscut!

– L-am văzut gol! Pe o casetă X! E superb!

– Se zice că ar fi homo!

– Va aduce homosexualitatea la modă!

– Pare puţin afectat!

– Ce vrei? Toată lumea asta care îl adoră ar crispa nervii oricui!

Ray îi observă jena, dar nu putea interveni în ajutor căci îl înconjura un zid viu.

Corvoada dură mai bine de o jumătate de oră. În vreme ce răspundea laconic la întrebări şi la complimente, Bob cugeta la surprizele bune şi rele pe care i le rezerva destinul. Contrastul dintre trecut şi prezent ţâşnea la suprafaţă, limpezindu-i min¬tea. Toate personagiile acestea care i se ploconeau la picioare îl plictiseau. Până nu de mult, el era cel care se târa în faţa lor. Cât timp va mai dura visul acesta trăit? Câtă vreme va mai constitui un centru de atracţie? Cât va mai încarna visul american? El, James Dean al anilor nouăzeci? Mâine, alt

băiat va călca pe urmele lui şi ale lui James Dean! Mâine? Poate că înainte de revărsatul zorilor...

*

* *

Dineul îi oferea o ambianţă somptuoasă cu care Bob se obişnuise deja. Era plasat între Sue şi soţia ceva mai coaptă a unui senator. Orchestra cânta în surdină spre a înlesni con¬versaţia, fără a-i obliga pe comeseni să ridice tonul spre a se face auziţi. Invitaţii newyorkezi, obişnuiţi cu celebrităţile - ei înşişi celebrităţi -, se comportau firesc, ceea ce îl liniştea pe Bob, cel puţin la suprafaţă, căci în străfundurile inimii îl chi¬nuia o nelinişte crescândă. O stare de agitaţie neînţeleasă.

Sue îl privea cu admiraţie copilărească, ascunzându-şi dorin¬ţele carnale ca să nu-l sperie. Soţia senatorului îl dezmierda din ochi. Îi vorbea de fapte anodine, dar vocea ei emana o vibraţie care îi trăda tulburarea. Ar fi săvârşit orice nebunie pentru Bob, însă pentru aşa ceva trebuia să caute o ocazie favorabilă.

Ray, aşezat de cealaltă parte a mesei, părea îngrijorat de neastâmpărul prietenului său. Îi simţea nervozitatea prin telepatie. Ar fi vrut să-l liniştească, să-l însenineze. Era sin¬gurul capabil să o facă, dar se găsea departe pentru a putea interveni.

Sue se întreba dacă Peter, care prezida dineul, avea de gând să petreacă noaptea în compania ei sau dacă era liberă să se strecoare în apartamentul lui Bob, situat vizavi de apar¬tamentul ei.

Banchetul se apropia de sfârşit. Cafelele, lichiorurile, şampania alunecau pe gât cu uşurinţă. Recepţia se termină în jurul orei două când participanţii, după ce epuizară toate formulele de politeţe, plecară ghiftuiţi şi mulţumiţi.

Înapoindu-se în apartamentul său, Bob se dezbrăcă, ajutat de valetul omniprezent. Pe când Bob îşi punea halatul, Ray apăru încă în smokingul său alb.

– Vrei să te culci?
– Da, Ray, mă simt foarte obosit.
– La vârsta ta?
– Vârsta? Simt că am o sută de ani.
– Păcat! Aş fi vrut să fac în compania ta turul marilor duci.
– Ce vrei să spui cu asta?
– Să mă bucur de plăcerile nocturne ale New York-ului cum o făceau prinţii fostului imperiu al ţarilor.
– Mâine seară, Ray.
– Atunci nu-mi rămâne decât să mă resemnez şi să mă culc şi eu.
– Să nu-mi spui că n-ai găsit o fată amuzantă, dornică să te însoţească noaptea în oraş.
Ray ridică din umeri.
– Pe mâine, Bob!
Valetul orândui smokingul lui Bob în şifonierul cu uşi gli¬sante, acoperite de oglinzi.
– Pe mâine, Ray! Şi nu te supăra!
– Să mă supăr? Pe tine?
Ray se retrase.
Bob fu apoi tentat să-l cheme înapoi, dar se abţinu. Cu con¬ştiinţa încărcată, ca şi cum s-ar fi pregătit să comită o trădare, se întoarse spre valet în timp ce Ray închidea uşa în urma sa.
– Eşti liber, Barnes.
– Prea bine, domnule! Mulţumesc, domnule!
Când se văzu singur, Bob deschise şifonierul. Îşi adusese o gamă de costume pentru toate împrejurările. Chiar şi un bluzon şi pantaloni de piele confecţionaţi pe comandă de Battaglia. O forţă interioară, greu de definit, îl împingea să evadeze din apar¬tament în căutarea locurilor unde îşi practica vechea meserie. Ieşirile nocturne de la Los Angeles nu erau decât un surogat pe lângă ceea ce ar putea întâlni la New York. Nu voia să depă¬şească limitele unei simple revederi a locurilor aventurilor sale de odinioară... Nu! Leva revedea

detaşat, cu ochii unui personaj neutru, plin de bani, care n-are nevoie să-şi vândă corpul.

Refuzând invitaţia lui Ray, săvârşise nu numai o trădare, dar şi o imprudenţă. Prietenul lui voise să-l apere de seducţii. Simţi un fior străbătându-i corpul... Un fior de excitaţie mai puternic decât propria lui raţiune. Renunţase la escapada nocturnă care i se propusese, dar nu fu capabil să reziste la chemarea simţurilor.

Îşi scoase cu gesturi automate costumul de piele din şifo¬nier şi se îmbrăcă. O cămaşă albă marcată de carouri negre şi cizmele texane completară echipamentul. Zări în oglindă ima¬ginea unui băiat care rătăceşte pe străzile New York-ului în căutare de clienţi. Era atât de frumos, atât de fermecător, atât de atrăgător încât se simţi captivat de propria lui persoană. Simţi din nou un fior violent, irezistibil, dezlănţuit de această viziune încărcată de narcisism... Se gândi că era riscant să iasă astfel deghizat... Risca să fie agresat, discreditat... Un scandal i-ar distruge cariera...

Zâmbi amar... Cariera sa... Cum putea să se gândească la carieră?... Ce aroganţă, ce inconştienţă... Teama şi fiorii îl asaltau ca valurile oceanului pe care le înfruntase la Palos Verdes, când văzuse moartea cu ochii... Atunci, intervenţia providenţială a lui Ray îl salvase... „Providenţială“ nu era cuvântul cel mai exact, deoarece noţiunea aceasta implică factorul hazard. Ray îl urmărise conştient de primejdia la care se expunea prietenul său, gata în permanenţă să suporte toate consecinţele care decurgeau din această situaţie...

Îşi puse ochelarii mari şi coloraţi care îi acopereau aproape jumătate din faţă. Ieşi din apartament şi se îndreptă spre lift. Sue, care deschisese uşa cu intenţia de a-i face o vizită inopi¬nată, îl văzu plecând şi închise uşa dezamăgită. Se felicită că nu se dusese la Bob, căci în clipa aceea sună telefonul. O'Neill o invita în apartamentul său. Cu o bucurie prefăcută îi răs¬punse că aşteptase apelul său telefonic şi că va veni imediat, încerca dezamăgirea pescarului care aşteaptă să prindă

un peşte gras, dar găseşte la capătul undiţei un papuc găurit. Perseverentă, va şti să-l aştepte pe Bob. Unicul bărbat pe care şi-l dorise întotdeauna fără ca idealul să i se îndeplinească.

În vremea aceasta, Bob cobora în holul cel mare, aproape gol la ora aceea din noapte. Spera să nu-l recunoască perso¬nalul de serviciu. În ciuda ochelarilor coloraţi, recepţionerul, valeţii, *groomii* îl recunoscură imediat, dar, înţelegând că vrea să treacă incognito, se prefăcură că nu-l observă.

Bob ieşi pe trotuar; regăsi dintr-odată ambianţa pe care o părăsise cu trei ani în urmă. New York-ul nu doarme nicio¬dată. Mai erau destui trecători, iar circulaţia era încă intensă. Şobolanii de noapte, prostituatele, proxeneţii, vânzătorii de droguri ieşeau din bârlogurile lor.

Faţada hotelului se ridica la extremitatea de est a lui Central Park South, nume adoptat de Strada 59 în vecinăta¬tea acestui magnific spaţiu verde din inima Manhattanului.

Sângele îi zvâcnea dureros în tâmple, simultan cu bătăile accelerate, puternice, ale inimii. Pătrunse în Central Park. Lacul, pe care îl înconjurase adesea, era foarte aproape, dar nu îndrăzni să se aventureze pe aleile cuprinse de tenebre fiindcă ramurile stufoase ale copacilor acopereau globurile electrice, descriind pe alei insuliţe înguste de lumini în bezna de necuprins. Un loc ideal pentru aventuri îndoielnice, pentru întâlniri primejdioase cu derbedei care mânuiau cu dexteritate cuţitul şi vărsau pe asfalt maţele victimelor. Acolo puteau fi întâlnite tot felul de bande: „Bandidos“, „Pagans“ şi „Outlaws“, „Wanderers“ şi „Diablos“. Bob nu le uitase. Derbedeii jefuiau, înjunghiau, omorau, violau. Semănau cu voluptate teroarea. Adunături de indivizi fără de lege care se războiau între ei savurau plăcerea de a se mânji de sânge, de a pricinui sufe¬rinţe, de a răspândi frica.

Bob voia să revadă Times Square, inima New York-ului, să parcurgă Strada 42, să revadă barul-teatru în care

apărea gol în faţa femeilor excitate. Coborî pe 7th Avenue până la Times Square, înţesat de lume. Îşi scoase ochelarii coloraţi deoarece ar fi atras atenţia purtându-i în miezul nopţii. Devoră cu ochii reclamele luminoase, mulţimea care se îmbulzea ca într-un imens târg.

– Frumosule, nu vrei să-mi ridici fusta?, îl întrebă o pros¬tituată fardată ţipător.

Ar fi putut să treacă pe lângă ea fără să-i acorde o privire.

– Altă dată, frumoasa mea! Acum sunt ocupat!

Îi spusese cuvintele acestea din milă. Prostituata îi zâmbi, îi ieşiră în cale şi alte prostituate. Băieţii înşiraţi pe stradă îl măsurau din ochi, cântărindu-i posibilităţile băneşti. Bob nu avea decât osteneala alegerii. Minorii, toţi frumoşi, erau mai numeroşi decât în trecut şi se schimonoseau la „bătrânii“ care le refuzau avansurile. Pentru ei, toţi bărbaţii trecuţi de trei¬zeci de ani erau nişte „ramoliţi“. Prostituatelor care depăşeau douăzeci de ani li se spunea în derâdere „pensionare“. Clienţii, bărbaţi sau femei, căutau cu un ochi critic parteneri pentru o noapte. Fugeau de solitudinea exagerată din apartamentele lor. Numeroşi turişti explorau cu priviri admirative vitrinele viu luminate, faţadele zgârie-norilor, intrările barurilor.

Bob era avid să revadă tot ceea ce îi amintea trecutul. Să fi fost o tendinţă nemărturisită de întoarcere la izvoare?

Un individ bărbos îi propuse droguri, dar Bob făcu o gri¬masă dispreţuitoare şi trecu mai departe. Deodată, cineva îl apucă de braţ.

– Bob!

Bob tresări şi se uită la tânărul care îi surâdea. Recunoscu vocea, timbrul ei plăcut. Dar faţa cu pielea de culoarea per¬gamentului, atârnată de nişte oase proeminente, nu-i spunea nimic.

– Eu sunt, Percy! Percy Barton! Am fost dansator ferme¬cător ca şi tine! Nu-ţi mai aminteşti de mine, Bob!

Murmurul lui se frânse.

– Nu! Nu mă mai recunoşti! Sunt desfigurat!... Desfigu¬rat!... Un cadavru ambulant...

Bob zâmbi şi îl strânse în braţe. Percy nu mai era decât o umbră urâţită a unui băiat frumos care aţâţa desfrânarea clienţilor, trezind totodată invidia colegilor. Bob îşi ascunse consternarea, mila.

– Glumeşti! Întâlnirea m-a surprins atât de mult încât la început n-am fost în stare să-mi strig bucuria!

– Am urmărit frumoasa ta carieră, Bob, şi m-am bucurat de succesul tău!

Izbucni în lacrimi.

– Sunt un om sfârşit! Am SIDA!

Bob simţi un şoc ca o lovitură de pumnal în plex. Percy îşi frângea mâinile cu o furie neputincioasă.

– Am avut o pneumonie... Atunci s-a constatat că sunt seropozitiv... M-am vindecat de pneumonie... Dar ştirea că sunt bolnav a ajuns înaintea mea la teatru... Când m-am dus la patron, m-a alungat din birou... Acum trăiesc de pe o zi pe alta... Vecinii din micul apartament în care locuiam au cerut izgonirea mea din imobil.

Bob îl asculta împietrit.

– Ca să mă hrănesc, mi-am vândut hainele, ceasul, ceasul meu de aur moştenit de la tata... De altfel, nici nu mai am nevoie de haine. Cele pe care le port îmi ajung... Un gând mă chinuieşte. Nu m-am culcat decât cu femeile. Sunt un hetero... Cum de am putut să mă îmbolnăvesc de SIDA?

Bob se uita înspăimântat la ceea ce făcuse boala din vechiul său tovarăş. Percy nu mai era decât o epavă umană. Cu mâna tremurândă, Bob scoase din buzunar câteva sute de dolari.

– Ţine banii, Percy, şi dă-mi adresa ta. O să-ţi trimit regulat bani ca să te tratezi fără să mai porţi grija cheltuielilor zilnice. Prietenii trebuie să se ajute între ei.

Era tulburat, dar căuta să-şi ascundă emoţia. Ochii lui Barton se umplură de lacrimi.

– Nu sunt un cerşetor!

– Ştiu că nu eşti un cerşetor! Îmi vei restitui banii când ai să te vindeci şi ai să-ţi găseşti de lucru.

– Pentru cei loviţi, ca mine, nu există vindecare!

– Ţine banii, Percy! Şi lasă prostiile!

După o mică şovăială, băiatul băgă în buzunar bancnotele verzi. Bob simţi un nod în gâtlej. Făcu un efort spre a-i vorbi.

– Hai să bem un păhărel!

– Nu vreau să te reţin, Bob!

– Nu mă reţii deloc. Un păhărel de alcool îţi va face bine. Şi mie.

Intrară într-un bar, se instalară pe scaunele înalte sprijinindu-se de tejghea. Bob comandă whisky.

– Cel mai bun!, adăugă. Chivas!

Se întoarse zâmbind spre prietenul său. Aspectul acestuia îl înfricoşa. Numai ochii lui Percy îşi păstrau frumuseţea. Ochii lui cu gene lungi şi întoarse, ca de fată, contrastau cu pielea lividă, cu capul lui de mort.

Percy bău încet. Degetele-i slabe abia puteau ţine paharul.

– Am văzut filmele tale, Bob. N-am putut să mă abţin şi să nu le spun vecinilor, care şedeau lângă mine, oameni necunoscuţi, că Bob Flynn este prietenul meu, că este o mare stea. O stea foarte mare. Oamenii se gândeau, probabil, că mă laud...

Gâfâia ca după o cursă lungă, extenuantă. Apoi şopti:

– Mie îmi ajunge. Voiam să mă duc acasă. Sunt obosit. Groaznic de obosit. Îţi mulţumesc pentru whisky.

Bob plăti şi ieşiră în stradă.

– Ia un taxi, Percy. Acum ai bani.

– Sunt foarte mulţumit că te-am întâlnit. O rază de lumină în bezna mea.

– Dacă mai rămân la New York, am să trec să te văd. Unde stai?

– Într-o casă mizerabilă. În South Bronx. Aproape de Crotona Park. Pe Strada 169. La numărul 75. Dar va fi greu să mă descoperi în cartierul ăla mizerabil, uitat de Dumnezeu şi de oameni.

– Nu-ţi face griji! Mă descurc. Cunosc Bronxul aşa cum îmi cunosc buzunarul. N-am văzut lumina zilei în cartierele frumoase, Percy. Dacă ai nevoie de mine, mă poţi găsi la hote¬lul Plaza.

Un zâmbet stins lumină faţa scofâlcită a lui Barton.

– Iată o adresă uşor de găsit.

Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră. Percy se îndepărtă încovoiat, trăgându-şi picioarele ca un moşneag.

Bob, rămas singur, îşi acoperi faţa cu mâinile. Trecătorii se loveau de el. Îşi lăsă mâinile să cadă şi intră în bar. Voia să uite de Percy, de nenorocirea lui, de moartea lui apropiată. Goli două pahare de whisky şi ieşi. Făcu semn unui taxi liber.

– Hotel Plaza!, porunci.

Opri maşina la colţul 7th Avenue cu Central Park South. Plăti, coborî, apoi contemplă stelele agăţate pe deasupra copa¬cilor din Park. Aspiră aerul înmiresmat de verdeaţă şi flori. Voia să fie singur. Să şteargă din minte chipul lui Percy. Traversă strada şi intră în Park. Poate că vreun nebun îi va implânta un cuţit între omoplaţi.

Înainta încet pe aleea întunecată. Petele electrice de lumină ale lampadarelor se filtrau printre coroanele stufoase ale copacilor, accentuând contrastul cu zonele de întunecime profundă. Nu se zărea picior de om. Totuşi, un amestec confuz de zgomote îi parvenea ca într-o pădure tropicală unde, îna¬poia paravanului de vegetaţie luxuriantă, mişună invizibile animale sălbatice, şerpi, broaşte, insecte uriaşe.

În Park, foşnetul frunzelor, freamătul ramurilor, alunecări abia perceptibile ascundeau gemete de plăcere, şoapte, gâfâieli, paşi furişaţi. Deodată, zumzetul acesta, atât de familiar în trecut, îl înspăimântă. Îi veni să vomite. Singurătatea, pe care şi-o dorise atâta, îi devenea odioasă.

Din bezna înconjurătoare ieşi un individ bărbos - circa treizeci de ani - musculos, cu părul zburlit, în blue-jeans şi bluzon negru de piele. Se apropie de Bob şi îi vorbi pe un ton ce se voia prietenesc:

– Cauţi un partener? L-ai găsit!

Bob îşi continuă drumul fără să-i răspundă. Ştia ce aştep¬tau oamenii de la el şi tocmai asta nu mai voia. Bărbosul ridică din umeri şi dispăru în întuneric ca un şobolan. Deodată, Bob fu copleşit de un val de ură. Şobolanii care foiau noaptea în Central Park îi trezeau oroarea. O umbră de luciditate îi risipi haosul din creier. De ce păşise pe poarta parcului, adâncindu-se în beznă? De ce pătrunsese în acest infern nocturn care, după revărsatul zorilor, lua aspectul unui paradis?

Într-un oval de lumină, desenat pe asfaltul aleii, zări silu¬eta lui Ray, care se îndepărta fără grabă. Era chiar el! Mersul lui, şoldurile lui înguste. Inima lui Bob tresări. Ray încerca să-l găsească. Se temea pentru viaţa lui. Îl salvase de la înec şi acum îi venea din nou în ajutor. Ray! Dragul de Ray!

Fugi după el. Ajungându-l din urmă, îl apucă de braţ încer¬când un sentiment de mare bucurie.

– Ray!

Bărbatul întoarse capul, surprins.

Bob îl privi înlemnit.

Avea de-a face cu un străin. Un străin care îl examina din cap până în picioare. Tânăr, simpatic, zâmbitor.

– Dacă vrei o surpriză plăcută, iată-mă!, zise necunoscutul.

– Scuzaţi-mă!, bâigui Bob dezamăgit. V-am confundat!

– N-aş putea să-l înlocuiesc pe prietenul dumitale?, zise tânărul. Să profităm de şansa care ne-a apropiat!

Bob se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu grabă. Câteva prostituate se iviră de-a lungul aleii. Aproape goale, îşi dansau provocator sânii şi şoldurile. Figurile lor sulemenite ţipător le dădeau aspectul unor clovni groteşti.

Se îndreptă spre ieşirea din Central Park. Mai avea o bucată de drum până la luminile de pe 5th Avenue. Scârba i se pusese de-a curmezişul ca un nod în gât. Depăşise lacul. Deodată, trei indivizi cu mutre patibulare,

îmbrăcaţi în bluzoane de piele, ţâşniră din beznă şi se proţăpiră în faţa lui.

– Hei, drăguţule! Hai să facem un carambol! Sugem instrumentul sau ne regulăm în serie? N-ai decât să alegi!

Bob cunoştea acest gen de derbedei de cea mai dezgustă¬toare specie. Îi fentă şi se strecură ca o săgeată prin preajma lor. Furioşi de refuzul întâmpinat, se năpustiră în urmărirea lui. Bob câştigase un bun avans. Auzea ropotul cizmelor pe asfalt, gâfâielile şuierătoare, înjurăturile.

Oroarea, scârba sporeau puterile lui Bob, care întrezări ieşirea din Park. Acolo îi era salvarea. Când ajunse în stradă, urmărirea încetă.

O maşină a poliţiei în patrulă îi făcu o mare plăcere. În trecut integra poliţiştii în tagma duşmanilor; acum îşi schim¬base optica.

Contururile hotelului Plaza se profilară pe fundalul cerului înstelat. Apropierea hotelului îi încălzi sufletul. Dincolo de zidurile lui se afla Ray... Ray, pe care îl trădase... Înainte de a-l fi cunoscut i-ar fi părut absurd să se ataşeze de un băiat. Logica, raţiunea, coerenţa mintală se răsturnau. Acum era gata să se consacre lui Ray. Ataşamentul puternic justificat de calităţile prietenului său depăşea cadrul unei admiraţii exaltate. Simţea în adâncul său o atracţie fizică tot mai pro¬fundă pe care nu ştia cum s-o tălmăcească.

Hotelul Plaza, studioul de la Los Angeles, plaja de la Palos Verdes, barurile pe care le frecventau împreună dobândeau o calitate subtilă deoarece sugerau apropierea lui Ray. Bob, care nu încercase niciodată sentimentul dragostei, chiar dacă săvârşea actul sexual cu o frecvenţă ajunsă la saturaţie, dez¬gustătoare, descoperea pentru prima oară exclusivismul pasi¬unii, fatalitatea arzătoare care trebuia să-i reunească.

Edificiul hotelului Plaza se identifica acum cu Ray, deoa¬rece Ray se afla între zidurile lui.

Uneori se întreba perplex de ce preferinţele sale nu ideali¬zaseră pe Shirley, pe Isabelle sau pe una dintre fetele care i se aruncau în pat, oferindu-i-se cu un exces care îl sleia de puteri. Apoi înţelesese că fetele acelea nu se culcau cu el împinse de dragoste, ci de plăcerea de a poseda şi de a fi posedate de un băiat atât de frumos, atât de perfect, încât devenise nu numai idolul Americii, ci şi al lumii întregi, oriunde se găsea un ecran. Femeile şi bărbaţii îl doreau, îl voiau cu aceeaşi intensitate. Chiar şi băr¬baţii homofobi îl admirau şi tindeau inconştient să se identifice cu aspectul, cu personalitatea lui. Înclinaţiile spre narcisism, adormite în fiecare individ, se trezeau în prezenţa lui.

Bob intră în holul hotelului fără să se mai teamă că va fi recunoscut. Ajuns pe culoarul etajului său, se îndreptă ini¬ţial spre propriu-i apartament, dar, după o scurtă ezitare, se apropie de uşa lui Ray. Inima îi pulsa puternic.

Să intre la această oră neobişnuită la Ray? De ce să şovăie?... Vedea în Ray un prieten idealizat care ştergea deo¬sebirea dintre prietenie şi dragoste. Vedea în el un liman, un înger salvator, o fiinţă supranaturală...

Apăsă cu delicateţe clanţa care cedă; uşa se deschise. Se strecură în salonul cufundat în întuneric. O uşă întredeschisă lăsa să se vadă camera luminată a lui Ray. Să fi adormit fără să stingă lampa de căpătâi? Se apropie tiptil, împinse încet uşa şi îmbrăţişa cu privirea patul lui Ray.

Ray citea o carte. Apariţia lui Bob în prag îi lumină faţa.

– Ce plăcere îmi face să te văd, Bob!

Muzicalitatea vocii lui îl fermeca pe Bob de fiecare dată. Privirile li se încrucişară. Ray lăsă cartea pe noptieră.

Ochii îi străluceau. Era o chemare mută care îl tulbură pe Bob. Ray nu-i reproşa ieşirea solitară.

Fără să rostească vreun cuvânt, Bob se apropie de el, se aplecă şi îl sărută tandru. O comuniune de sentimente, de pasiuni nemărturisite. Se ridică.

– Voiam să te îmbrăţişez înainte de a mă culca.

– Îţi apreciez gestul, Bob. Îl apreciez foarte mult.

– Simţeam nevoia să-ţi spun că sunt foarte fericit că am câştigat prietenia ta... dragostea ta...

– Sunt foarte emoţionat, Bob. Ştii bine că îţi împărtăşesc sentimentele. N-am uitat noaptea aceea de pe plajă.

– Sunt atât de fericit încât nu găsesc cuvinte pentru a-mi exprima simţămintele... Acum te las. Nu vreau să-ţi întrerup lectura.

Bob năzuia să se topească în corpul lui Ray, să se unească, să se identifice cu el, să constituie o singură fiinţă. Îşi dădea seama că această pasiune îl înnebunea.

Nu îndrăzni să repete îmbrăţişarea. Tandreţea din privirea lui îl îmbăta. Ray îl iubea. Îi simţea dragostea ca pe un val de lumină care se rostogoleşte şi îi umple sufletul de fericire.

– Noapte bună, Ray! Pe mâine!

Ray îi zâmbi cu o blândeţe reconfortantă, preţioasă.

– Noapte bună, Bob! Pe mâine!

Bob îi aruncă o ultimă privire şi se retrase în vârful picioarelor.

*

* *

Leslie Carter îl primi pe Peter O'Neill în cabinetul său care domina sudul Manhattanului, Battery Park şi Statuia Libertăţii. O vedere magnifică pe care Peter o aprecie cunos¬cător. Se gândi că ar putea să-i servească drept fundal pentru titlul şi distribuţia „Titanilor“.

Preşedintele corporaţiei se ridică de la biroul său imens pe care se afla doar o mapă de birou în piele, un interfon şi trei aparate telefonice, toate de culoare ce se armoniza cu fotoliile şi pereţii îmbrăcaţi în şevro. Îl întâmpină întinzându-i mâna. Îl invită să se aşeze într-unui dintre fotoliile dispuse în jurul unei mese joase. Cărţi cu îmbrăcăminte aurită se aliniau pe rafturile unei biblioteci încastrate. Covoarele şi plafonul ofe¬reau aceleaşi tonuri calde. O secretară drăguţă, bine făcută, aduse cafelele. Carter îl întrebă cu amabilitate:

– Ce preferi, Peter? Coniac, whisky, Martini, cocktailuri? Secretara mea este expertă în arta pregătirii cocktailurilor!

– De obicei nu beau decât juice-uri de fructe. Dar acum aş face o excepţie. Un coniac nu mi-ar displăcea.

– Linda, două coniacuri Hennessy Napoleon, comandă specială!

Tânăra apăsă pe un buton şi o parte din peretele plasat vizavi de bibliotecă alunecă lateral, descoperind un bar bogat aprovizionat cu sticle multicolore. Servi băutura preţioasă în pahare de cristal, lăsă sticla deschisă pe masă şi ieşi fără zgomot.

– Peter, te-am invitat pentru a-ţi împărtăşi câteva ştiri puţin îmbucurătoare. Bănuiesc că ai priceput ce anume ne-a determi¬nat să-l menţinem pe Bryner la conducerea studioului.

– Oarecare bănuieli mi-au trecut prin minte. După scandal mă aşteptam să fie dat afară împreună cu Holm, complicele lui. Bineînţeles, fără urmări judiciare.

– Evident! Presa ar fi făcut un tapaj potrivnic intereselor noastre. Cât priveşte prietenul nostru Bryner, se bucură la ora actuală de protecţia Mafiei.

– A Mafiei? Asta ţine de literatură.

Peter nu-i vorbi de întâlnirea lui cu Bryant. Voia să afle mai întâi versiunea lui Carter.

– Totuşi, acesta e adevărul. Studioul a trecut, practic, sub controlul Mafiei. Lombardo, un personaj suspect, jonglează cu sutele de milioane cum ai juca biliard. Milioane de dolari spălaţi.

– Dar Mafia a fost destrămată. Toate căpeteniile, cât şi uneltele lor au fost aruncate după zăbrele de Giuliani.

– Giuliani este un procuror dotat cu o tenacitate remar¬cabilă, îmi aminteşte intransigenţa şi voinţa lui Dewey. Dar el n-a putut să aresteze întreg statul major al nemernicilor care se plimbă în Rolls şi în Daimler.

O sarcină imposibilă chiar şi pentru el. Noii mafioţi s-au adaptat la stilul oamenilor de afaceri, înfăţişând o imagine de o corectitudine perfectă. Dispun în băncile

elveţiene de capitaluri enorme. Veniturile lor provin din surse diferite: trafic de droguri, de carne vie, jocuri de noroc, comerţ ilicit de armament. Controlează reţele de hoteluri, bănci, între¬prinderi aşa-zise onorabile şi impun legile lor. Iar veniturile murdare continuă să le umple seifurile. Miliarde de dolari. Se folosesc de reţele complicate, de bancheri veroşi, de paradisuri fiscale, de cazinouri, de avocaţi, de poliţişti aflaţi în solda lor; fără să fie deranjaţi, transformă banii murdari în bani spălaţi. Cu capitalurile lor se infiltrează în corporaţii pe care le fac apoi să explodeze. Se lansează în afaceri cu o violenţă sălbatică şi acaparează grupuri importante. Este cancerul, SIDA marii finanţe. Nici nu ştii dacă ai de-a face cu oameni oneşti sau cu tâlhari! Sunt asemenea viruşilor, celulelor bolnave, care se înmulţesc la infinit, atacă celulele sănătoase şi le distrug.

– Este atât de grav?

– Mai grav decât îţi închipui!

Gânditor, Peter refuză ţigara oferită de gazdă.

– Am putea ataca tema asta în „Titanii“. Câteva modificări în scenariu şi piesa e jucată.

Carter făcu un gest de dezamăgire.

– În ultimii ani s-au făcut zeci de filme referitoare la Mafie. Ca să nu mai vorbesc de „Naşul“ lui Coppola! În Statele Unite se evită pronunţarea cuvântului „Mafia“. Unii au tupeul să pretindă că nu ar exista o asemenea organizaţie în SUA. Nimic n-ar mai putea surprinde publicul de azi.

– Nu cred. După câte mi-ai spus şi ţinând seama de eveni¬mentele din Italia şi chiar de aici, din Statele Unite, o schim¬bare are loc sub ochii noştri. În timp ce vechea Mafie arde pe rug, din cenuşa ei renaşte o nouă Mafie.

– Reînviată ca pasărea Phoenix!, adăugă Carter.

– Întocmai. Să demascăm faţetele ascunse ale acestei organizaţii aşa-zis onorabile. S-o legăm la stâlpul infamiei.

– Mă îndoiesc că ai putea realiza mare lucru... Te vei izbi de forţe oculte, extrem de primejdioase, dragă Peter.

Pentru prima oară, Carter i se adresa folosind formula „dragă“. O'Neill remarcă amuzat această nuanţă. Gazda cân¬tărea atent fiecare cuvânt, fiecare expresie.

– Leslie, îmi place să înfrunt primejdia. De altfel, m-am obişnuit să fiu ţinta numeroşilor mei duşmani.

– Mafia reprezintă o armată secretă care nu iartă.

– Puzo s-a descurcat destul de bine.

– Filmul lui a făcut, indirect, o publicitate favorabilă marilor mafioţi.

Îţi aminteşti de şeful de clan care refuză să facă trafic de droguri. Este aproape o apologie a Mafiei. Când se ştie că în realitate traficul de droguri le asigură cea mai importantă sursă de venituri.

– Azi, când foştii conducători se află după zăbrele, datele problemei se schimbă. Lombardo este arhetipul noii şcoli.

– Nu cred că Bryner ţi-ar aproba modificările de scenariu. Am mâinile legate. Acum, Lombardo este stăpânul direct al lui Bryner.

– Îmi asum această sarcină, Leslie.

– Pe riscul dumitale. Aştept cu groază reuniunea generală a acţionarilor. Mafioţii au cumpărat în secret, prin interme¬diari, un mare număr de acţiuni. Sunt aşezat pe un butoi de pulbere. Nu mai vorbesc de unii dintre directorii noştri, manipulaţi, din umbră, de mafioţi.

Îşi bău, nervos, coniacul. Îşi mai turnă unul.

– Îţi umplu din nou paharul, Peter?

– Mulţumesc! De-abia m-am atins şi de primul.

Carter strânse între palme paharul de cristal.

– Nu te-am invitat să-ţi vorbesc numai de necazurile mele. Un proiect mă preocupă. Să înfiinţez un studio independent, îi voi asigura capitalul, iar dumneata vei fi preşedinte. După cum vezi, mă gândesc la viitor.

O'Neill clătină capul cu indiferenţă.

– Eh, viitorul...

– De ce nu? Am trecut de şaizeci de ani, dar nu mă gândesc să părăsesc scena. Ce crezi despre ideea mea? Toate talentele de la „XXI Century“ te vor urma. Plecarea dumitale îl va destrăma.

– La Hollywood, talentele mişună. Şi nici nu costă cine ştie ce. Bryner va găsi uşor înlocuitori.

– Dar munca de recrutare va dura o vreme. Lombardo a găsit în mine un adversar tenace. Gândeşte-te la propunerea mea. Nu-ţi cer un răspuns imediat.

O'Neill se ridică.

– Ideea este seducătoare. Îţi voi urma sfatul şi am să reflectez. Deocamdată realizarea „Titanilor“ îmi răpeşte tot timpul. Vreau să fac din filmul acesta o capodoperă. Nu ştiu dacă publicul mă va urma ca în trecut, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă.

– Publicul te va urma, ca de obicei.

– Niciodată nu poţi să fii sigur de gusturile, de capriciile lui. Coppola a suferit eşecuri dure, după un şir de succese strălucitoare. Meseria noastră este fluctuantă, Leslie. Filme fără valoare trezesc entuziasmul în vreme ce altele, impeca¬bile, cad încă de la premieră.

Îşi strânseră mâinile. O'Neill vru să se îndrepte spre anti¬cameră, dar Carter îl opri.

– Coboară cu liftul meu.

Apăsă pe un buton invizibil. O parte din perete culisă, dezvăluind o cabină tapisată cu lemn de mahon. O'Neill mul¬ţumi pentru onoarea ce i se făcea, păstrând pe chip un zâmbet maliţios.

CAPITOLUL 8

Turnarea filmului „Titanii“ începu cu toate avatarurile sale. Realizarea celor mai fine nuanţe cu ajutorul jocului camerelor de luat imagini devenise pentru O'Neill mijlocul ideal de exprimare, de subliniere cinema¬tografică a intrigii dramatice. „Zoomurile“, „travellingurile“, circulare sau semicirculare, dinapoi sau laterale, lente sau rapide, plonjeurile îi permiteau să desfăşoare o tehnică nara¬tivă, o ambianţă de vrajă. Inserţiile neobişnuite, schimbările de unghiuri, totul combinat cu jocuri îndrăzneţe de lumini îi aduceau reuşite stilistice remarcabile, creau atmosfera pe care o dorea.

Zgomotul sec al clachetelor, comenzile „acţiune“, „stop“ se suprapuneau cu ordinele executate cu precizie de către tehnicieni; indicaţiile date actorilor se succedau într-un ritm infernal, punând nervii la grea încercare.

Spre deosebire de Scorsese, care acorda protagoniştilor o anumită libertate de interpretare, O'Neill respingea ceea ce se numeşte colaborarea dintre regizor şi personaje. Lua singur hotărârile care se dovedeau totdeauna corecte.

Voia să termine filmul în timp util, să respecte scrupulos programul. Exigenţele sale istovitoare, viteza de lucru atinsă anevoie de alţi regizori nu-l împiedicau să repete neobosit scenele care-l nemulţumeau.

După câteva reluări cu Nelly Robins, o chemă deoparte.

– N-am vrut să critic în faţa tehnicienilor o vedetă de nivelul tău. Ce se întâmplă cu tine? Ai un joc forţat, artificial. Te poticneşti. Replicile tale sună fals. Ştiu că ai probleme personale. Dar neînţelegerile cu soţul tău nu trebuie să te împiedice a te concentra asupra rolului.

Vorbea cu voce joasă, dar severă.

Cu faţa scăldată în lacrimi, Nelly îi răspunse hohotind:

– Speram că ai să fii mai înţelegător...

– Îţi împărtăşesc durerea, dar trebuie să-ţi faci datoria faţă de echipă, faţă de studio! Eşti cap de afiş. Din cauza ta, toţi oamenii aceştia, care muncesc până la istovire spre a respecta programul, aşteaptă cu braţele încrucişate să-ţi vină cheful să joci. Ai semnat un contract de un milion cinci sute de mii de dolari. Respectă-l!

Nelly îl privi cu ochii ei catifelaţi. Deşi trecuse de cinci¬zeci de ani, nu părea să aibă mai mult de treizeci. Brusc, fu cuprinsă de o violentă criză de nervi. Fără să ţină seama de oamenii care o auzeau, strigă exasperată:

– Frank îşi plăteşte amantele cu banii mei!... Cheltuieşte sume enorme fără să mă întrebe!... Risipeşte tot ce câştig, fiindcă nu câştigă nici un ban!... Eram fericită să-l văd mul¬ţumit, să-i asigur mijloacele de a se îmbrăca elegant ca un dandy, de a-şi cumpăra bijuterii, bărci cu motor... În sfârşit, îi satisfăceam toate capriciile!

Ironia întipărită pe faţa ovală a lui Peter o exaspera.

– Mă priveşti ca şi cum te-aş minţi!

– Dimpotrivă! Dacă ţi-ai juca rolul cu aceeaşi pasiune, ne-ai face pe toţi fericiţi.

– Şi inima mea rănită? Uiţi că sunt o femeie nefericită!... Frank nu se mulţumeşte să se culce cu toate fetele care îl excită... Dacă îi spun ceva, mă tratează ca pe un gunoi... Într-o zi m-a lovit... Spune că este gelos pe Bob, pe Ray, pe Jeff, chiar şi pe Jared, care e însurat...

Îşi tampona nările cu o batistă de mătase, fără să-şi atingă ochii, spre a nu-şi şterge machiajul. Dar răul se consumase. Lacrimile îi şiroiau, iar urmele de rimei îi pătau obrajii.

– Uită-te, ţi-ai şters machiajul, zise Peter iritat. Du-te să ţi-l refacă.

Peter o bănuia că joacă teatru.

– Bine! Mă duc!, suspină Nelly supusă.

Neliniştită, se uită la ceas. Această întrerupere va costa bani mulţi.

– Scuză-mă!, adăugă actriţa şi se îndreptă în fugă spre cabină.

În faţa personalului care o privea cu plictiseală îşi afişa durerea, suferinţele. Odată intrată în cabină, se linişti ca printr-o minune. Făcuse tot tapajul acesta pentru a aduna mărturii în favoarea sa la procesul de divorţ, pe care voia să-l intenteze. Presa publicase deja articole legate de acest scan¬dal, urmărite cu interes de cititorii amatori de cancanuri.

În timp ce macheuza îi repara ravagiile provocate de lacrimi, Nelly se gândea la viaţa sa sentimentală bogată în peripeţii. Îl cumpărase pe Frank, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, aşa cum ţi-ai cumpăra o rochie pe care, odată cu trece¬rea modei, o arunci, o dăruieşti cameristei sau, dacă ai spirit practic, o vinzi unui telal. Pe vremuri se striga: „Regele e mort! Trăiască regele! “ Nelly avea propria sa deviză: „Dragostea a murit! Trăiască dragostea! “

Era ea vinovată dacă firea-i schimbătoare îi mâna sta¬tornicia? Frank era un necioplit care refuza să părăsească scena cu eleganţă, fără să facă scandal faţă de urmaşul său. La început, Nelly şovăise între Bob Flynn şi Jared Dahl. Dar Bob o tratase cu indiferenţă. O indiferenţă care îi ofensase vanitatea... Jared, în schimb, răspunsese la avansurile ei... Căci Nelly avea totdeauna iniţiativa... Nelly se întâlnise de câteva ori în secret cu Jared şi îl vrăjise nu numai cu farmecele sale fizice, dar mai ales cu etalarea, aparent din întâmplare, a Averil sale personale. Câteva milioane de dolari în acţiuni şi obligaţiuni, o vilă pe Beverly Hills, alta la Palm Springs şi un apartament la New York, în super luxosul Trump Tower. Jared îi declarase preferinţele sale pentru femeile mai coapte care făceau dragoste cu artă şi rafinament. Cu machiajul refă¬cut, Nelly se întoarse zâmbitoare pe platou.

*
* *

Sue, înconjurată de Bob, Ray şi de Jeff, care se amorezase de ea, intră, remarcată de toată lumea, în discoteca „Limelight“ de pe Strada 46. Localul, instalat într-o fostă biserică, ceea ce sporea atracţia exercitată de acest loc de pierzanie foarte apreciat de o clientelă foarte amestecată: oameni de afaceri, aventurieri, manechine, care câştigau milioane de dolari, personalităţi din „jet-set“, homosexuali notorii, numeroase vedete din showbiz. Sala era cufundată într-o penumbră risi¬pită de sclipiri fulgurante, de ţâşniri stroboscopice. Directorul de salon îi conduse la o masă rezervată, la vedere.

Sue strălucea. Compania colegilor ei, frumoşi, eleganţi, dădea o senzaţie de euforie, de efervescenţă senzuală. Nopţile petrecute în patul lui Peter, un partener care, în ciuda ardorii, nu putea să-i potolească simţurile trezite prea devreme, cereau împreunări mai variate şi mai apropiate de vârsta ei. Încercase să-l cucerească pe Bob, însă acesta se arătase politicos, dar reticent. Se culcase de două sau de trei ori cu Ray, însă răceala lui de dandy care nu face concesii femeilor o decepţionase.

În realitate, Ray nu era un dandy, ci un tânăr indiferent faţă de iubirile trecătoare. Asaltat de fete fascinante, le pri¬mea omagiile şi dezmierdările acordându-le din când în când o noapte fără urmări, care nu le mulţumea decât în parte, în schimb, Jeff făcea paradă de o înflăcărare care în imagi¬naţia tinerei fete lua proporţiile unei iubiri adevărate. Dar pentru Jeff dragostea nu era decât un joc amuzant. Încerca o imensă satisfacţie de câte ori înscria în palmaresul său o nouă cucerire feminină. Se compara cu irezistibilul Casanova; îi citise memoriile, îi copiase tehnica şi cinismul. Nu acorda nici-o valoare fidelităţii, ataşamentului, tandreţei.

Bob era absent, străin la tot ce se petrecea în jur. Părea că visează cu ochii deschişi. O umbră nedesluşită îi

plutea pe chip. Ray îl privea îngrijorat, îl studia, se străduia zadarnic să tălmăcească motivele acestei comportări stranii.

Imobil, Bob evoca statuia antică a unui zeu tânăr, moderni¬zat de smokingul său alb creat de Saint Laurent. Sue încerca un sentiment de invidie fiindcă Bob trezea mai mult inte¬res decât persoana ei. Toţi ochii erau aţintiţi asupra acestui nou Adonis, insensibil la curiozitatea şi admiraţia pe care le trezea. Uneori evada din sferele celeste interzise muritorilor de rând şi, expansiv, manifesta o exuberanţă care crea o aură de bucurie în jurul său.

Ray, care îl cunoştea mai bine decât oricine din anturajul lui, simţea că această euforie era exteriorizată cu prea multă ostentaţie pentru a fi reală. Era convins că atitudinea lui ascundea o suferinţă cumplită, o exasperare de neînţeles. Spera să găsească într-o zi explicaţia.

La o masă învecinată se aşezară Jared Dahl cu soţia, Isabelle şi Fulton, fotograful „în“, adică la modă, în plină vogă. Jared se comporta rece cu Chris, care îi răspundea cu aceeaşi monedă. Isabelle îşi etala rochia excentrică de la Giorgio Armani şi bijuteriile cumpărate de la Van Cleef & Arpels. Fulton se mândrea cu smokingul lui de culoarea aurului vechi. Chris părea plictisită de muzica zgomotoasă, de delirul dansatorilor, de dinamica îndrăcită a luminilor. Soţul ei abia răspundea prin monosilabe la comentariile entuziaste ale lui Fulton în legătură cu ambianţa creatoare a discotecii, în timp ce Isabelle făcea paradă de frumuseţea şi luxul ei.

Proasta dispoziţie a lui Chris avea cauză. Se simţea eclip¬sată de strălucirea şi eleganţa Isabellei, căreia Jared îi acorda o atenţie exagerată spre a masca relaţiile sale intime cu Nelly Robins. Jared, se gândea Chris, este un prost actor; jocul lui era prea transparent ca s-o înşele. La Hollywood, bârfelile se revarsă în valuri. Actorii nu îşi pot păstra secretul asupra vieţii lor private deoarece reflectoarele îi urmăresc nu numai pe

pla¬touri, ci şi în intimitatea propriilor locuinţe. Prea multă lume se învârteşte în jurul lor; personal de serviciu, secretare, agenţi, prieteni şi aşa-zişi prieteni spre a nu se afla totul despre ei. Presa plăteşte scump dezvăluirea scandalurilor care împroaşcă vedetele cu noroi. Informatori se găsesc cu duiumul.

Între masa lui Jared şi cea a lui Jeff se ridică un zid de netrecut; ura dintre ei îşi găsea oglindirea în rivalitatea dintre Sue şi Isabelle.

– La Hollywood, dragostea, dragostea adevărată, cân¬tată de poeţi, nu există!, afirmă Fulton, ridicându-şi vocea ca să acopere în parte zgomotul formaţiei muzicale. Lumea se căsătoreşte ca să închidă gura conformiştilor sau din interese meschine. Apoi divorţează şi îşi schimbă partenerii. Femeile care nu vor să-şi piardă soţii fac copii care să-i lege la carul lor. Femeile care nu au o situaţie personală solidă ştiu că, în caz de divorţ, pierd toate privilegiile legate de statutul soţilor. Divorţatele, chiar dacă justiţia le acordă pensii alimentare substanţiale, devin nişte paria. Nu mai sunt primite în cer¬curile de vază ale Hollywoodului şi rămân doar cu plăcerea de a-şi face vizite reciproce, de a ieşi împreună şi de a privi cu melancolie şi invidie la prietenele căsătorite încă.

Chris, care era însărcinată, săgetă cu privirea pe Fulton şi îl apostrofa, simţindu-se vizată de cuvintele lui.

– Nu-ţi plac copiii fiindcă eşti homosexual!

Fulton, neştiind că Chris era însărcinată, făcu o nouă gafă adresându-i-se lui Jared:

– Sunt sigur că îmi împărtăşeşti părerea, chiar dacă eşti hetero. Apropo, tu eşti hetero sau bisexual?

Jared sesiză din zbor aluzia.

– Să nu generalizăm! În principiu, ai dreptate. În ceea ce priveşte a doua întrebare, vreau să-ţi spun că sunt un hetero care admiră toate femeile frumoase.

– Şi se culcă cu ele fără să mai aleagă!, interveni Chris furioasă.

Jared ridică din umeri dispreţuitor. Se asocia la părerea lui Fulton în ceea ce priveşte copiii. Nu se bucurase când aflase că în curând va fi tată. Chris nu fusese pentru el decât un instrument care începea să-l stânjenească. De îndată ce Nelly va divorţa de imbecilul ei de bărbat, o va trimite pe Chris înapoi la Bryner, cu copil cu tot.

Chris reveni la atac.

– Fulton, de ce nu vorbeşti de bărbaţii fără bani, fără o situaţie sigură, care aşteaptă nerăbdători ca nevestele lor bogate să le toarne copii? Dacă femeia moare, fericitul văduv îşi însuşeşte, datorită copilului, întreaga avere a familiei.

– Aşadar, suntem de acord, zise Fulton bine dispus. Oricum ar fi, copilul nu este decât o nadă... Actorul devenit tată afişează un zâmbet fericit, îşi ia copilul în braţe şi îl arată fotoreporterilor. Festa e jucată şi scopul atins. Spectatorii burghezi mediocri, care ţin la familiile lor, se uită înduioşaţi la vedeta preferată care face în acelaşi timp o publicitate - bine plătită - pentru firma care fabrică scutecele sugarilor.

– Eşti cinic, Fulton! Cinic şi dezgustător!, ripostă Chris. Un homosexual cu inima împietrită!

– În felul acesta, dragă Chris, nu risc să pun la încercare gelozia lui Jared. Eşti gelos, Jared?

– Iată o boală de care nu sufăr!

– Mă flatezi, Jared!, zise Chris.

– Cel puţin e sincer, interveni Isabelle fără să-şi aban¬doneze poza.

– Mă scârbiţi cu toţii!, strigă Chris.

Dansatorii ajunşi la paroxism făceau în ritmul muzicii asurzitoare tot felul de balansări, rotiri, flexiuni, înclinări, rostogoliri, sărituri, îngenuncheri, piruete... Mişcările lor aminteau mai degrabă convulsiile, spasmele, tremurul der¬vişilor decât mişcările extravagante, dar armonioase ale lui Travolta, Jennifer Grey ori Patrick Swayze.

Sue dansa cu Jeff, care respira prin toţi porii senzualitatea. Fulton o invită pe Isabelle la un rock'n roll îndrăcit.

Rămas doar cu Bob, Ray îi vorbi afectuos:

– Bob, citesc în ochii tăi o tristeţe care mă intrigă, îţi spun deschis, mă îngrijorezi. Ai tot ce vrei. Frumuseţe, tinereţe, celebritate, bogăţie. În salonul acesta arhiplin eşti cel mai de invidiat. Ai devenit un idol! Un zeu viu! Ce mai vrei?

Bob îşi puse mâna peste mâna lui Ray.

– Lumea este respingătoare! În haosul acesta putregăit, tu eşti singurul meu prieten, unicul punct de sprijin. Ţi-am spus-o şi ţi-o repet!

Ray zâmbi.

– Un filosof grec din antichitate susţinea o teorie stra¬nie: dacă ar dispune de un punct de sprijin fix, ar putea ţine întreg globul terestru pe umerii săi. De la moartea lui s-au scurs multe secole. Dar cuvintele sale au rămas întipărite în memoria omenirii... Prietenia, adevărata prietenie, Bob, este mai puternică decât dragostea. Aşa se spune. Eu cred că se confundă cu dragostea. Acum mă repet pe mine însumi.

Vorbea tare, spre a putea fi auzit. Era o discrepanţă între tonul vocii şi sentimentele exteriorizate. Dar Bob discernea nuanţele în pofida vacarmului. L-ar fi înţeles pe Ray numai după expresia ochilor, fără să-i mai audă cuvintele.

Transpiraţi, gâfâind, Sue şi Jeff se întorseseră la masă.

– O jumătate de oră de dans face cât o oră de gimnastică intensivă într-o sală de aerobic înzestrată cu cele mai sofisti¬cate aparate, zise Jeff.

Sue îşi luă poşeta. Mâinile îi tremurau uşor.

– Scuzaţi-mă! Mă duc până la toaletă.

– Nu te simţi bine? Te însoţesc!, se oferi Jeff.

– Merçi! Mă simt foarte bine. Vreau să-mi refac machiajul. Mă descurc şi singură. Aici nu sunt în pericol de a fi violată, zise pe un ton glumeţ.

La toaletă intră într-un compartiment de WC. Scoase din poşetă un săculeţ minuscul de cocaină, vărsă conţinutul pe o oglinjoară împărţindu-l în părţi egale şi îl aspiră cu nările sale delicate. Nervozitatea şi indispoziţia dispărură

aproape instantaneu. Îşi orândui obiectele din poşetă. Mai avea o pun¬guţă cu pudră albă pe care o păstra pentru noapte, ascunsă într-o cutie de rimel. De câteva luni îşi dublase doza de droguri cotidiene. Ieşi din WC; în vestibul o văzu pe Isabelle care se ruja în faţa unei oglinzi aninate deasupra lavaboului.

Intuiţia lui Sue îi şoptea că rivala sa îi urma exemplul. O negresă bătrână, cu aspect de vrăjitoare, îngrijitoare a toale¬tei, stătea aproape de uşă. Scruta clientele, le prepara droguri şi făcea farmece. Cu cotul sprijinit de o măsuţă arătă spre o farfurioară unde femeile puneau câţiva cenţi sau bancnote de un dolar care căpătau semnificaţia unor ofrande. Nimeni nu o bănuia că ar strecura informaţii ziariştilor de la „Enquirer“ referitoare la clientele lesbiene care se încuiau, câte două, în cabinele de WC şi gemeau apoi de plăcere, ori la clientele care se drogau în aceleaşi cabine. După plecarea lor găsea seringi uzate ori punguţe golite de cocaină pe care doamnele uitau să le arunce în water-closet şi să tragă apa. Bătrâna supraveghetoare le cunoştea numele, căci majoritatea erau celebrităţi ale zilei.

Isabelle, ignorând voit prezenţa negresei, se postă în faţa lui Sue, îşi înfipse pumnii în şolduri şi, cu ochii scânteind de mânie, o apostrofa:

– Bietul Peter! Nu ştiu dacă i-ar face plăcere să afle că te pui cu crăcii în sus înaintea actorilor care-şi lasă pe vine nădragii!

Şuiera ca un şarpe.

Sue ripostă cu un zâmbet dispreţuitor.

– Nu ştiam că ţii socoteala tipilor cu care mă culc!

– Despre altceva voiam să-ţi vorbesc. Introducerea odată făcută, să trecem la esenţial. Ai citit ziarele de seară?

– Nu! Şi ce-i cu asta?

– Atunci îmi revine plăcerea să-ţi anunţ în premieră o ştire care te priveşte: Shirley răspândeşte zvonul că-i

furnizezi droguri fratelui ei. Tot Los Angelesul comentează denunţul acesta.

Sue păli.

– Shirley mă invidiază pentru că, zice ea, i-aş fi „furat“ tatăl. Şi pe tine te urăşte din aceeaşi cauză.

Îşi reluă aerul ofensiv.

– În ceea ce îl priveşte pe Peter, poţi să te culci cu el cât vrei. Sunt gata să ţi-l cedez. După câte ştiu, n-a renunţat încă la tine. Dar te-a trecut pe planul doi.

– Târfa!

Isabelle ridică mâna s-o pălmuiască, dar Sue îi prinse bra¬ţul şi îl imobiliză cu o forţă neobişnuită pentru o fată de vârsta ei. În realitate, făcuse exerciţii de „body building“.

– Ce plăcere mi-ar face să te văd după gratii!, scrâşni din nou Isabelle.

Se smulse din strânsoarea rivalei. Mişcarea ei bruscă o dezechilibră pe Sue care scăpă din mână poşeta; în cădere pe dalele de marmură se deschise şi tot conţinutul se împrăştie pe jos. Capacul de la cutiuţa cu rimei sări şi săculeţul de cocaină evadă din tainiţa sa. Isabelle şi supraveghetoarea îl identificară uşor.

Bătrâna păstră tăcerea, în schimb Isabelle urlă plină de venin:

– Shirley nu minte! Nu eşti decât o mică şi neruşinată vânzătoare de droguri!

Sue se aplecă şi vârî totul în poşetă. Cuprinsă de o violentă criză nervoasă, tremura.

– La procesul tău vei avea încă doi martori ai acuzării!, adăugă Isabelle.

Se răsuci, jubilând, pe tocurile cui, deschise uşa şi ieşi.

Negresa urmărise impasibilă scena. „Pe vremuri, se gân¬dea, femeile se luau de păr. Acum sunt mai expeditive“.

Sue îşi refăcu machiajul în faţa oglinzii dându-şi silinţa să-şi recâştige calmul. Ştirea alarmantă vomitată de Isabelle, cât şi ameninţarea că va apărea ca martoră la proces o zguduiseră zdravăn. Cum va reacţiona oare

Peter? Îi va lua apărarea? Îşi examină fizionomia reflectată în oglindă. Era frumoasă. Frumoasă ca un vis. Îl fermeca pe Peter excitându-l mai abitir decât oricare dintre fetele pe care le poseda, folosindu-se de dreptul său seniorial. Chiar el îi recomandase să iasă, să se distreze, căci trebuia să lucreze toată noaptea cu David Sellers la revizuirea scenariului. Tot Peter îi spusese: „Ia cu tine pe Bob, Ray şi Jeff; îţi vor oferi o companie nume¬roasă şi extrem de plăcută! “ „Oare să fie Peter gelos? “ Chiar dacă bătea barurile însoţită de ei, trebuia totuşi să păstreze o anumită rezervă. O idilă în doi ar fi fost mai primejdioasă. În ceea ce-l priveşte pe Robby, îi furnizase de câteva ori droguri, dar gratuit. Îi fusese milă de el fiindcă era în lipsă de heroină. Suferea iadul pe pământ. Îşi cheltuise alocaţia lunară, destul de importantă, şi nu îndrăznea să-i ceară un supliment tatălui său. Cum ar fi putut Robby să se justifice? Să invoce creşterea preţului la droguri? Cupiditatea traficanţilor care forţează nebunia preţurilor?

Era neliniştită. Ştia că nu i se putea pune în spinare trafi¬cul de stupefiante, aşa cum ar fi dorit Shirley şi Isabelle. Dar simplul fapt de a deţine droguri era pedepsit aspru. Mulţi actori au avut de suferit din cauza aceasta. Mulţi dintre ei au trebuit să accepte internarea în clinici de dezintoxicare, îşi aminti sfârşitul tragic al lui Frances Farmer... Ochii i se umplură de lacrimi... Un fior îi străbătu corpul subţirel de adolescentă... Dar îşi reveni... Spiritul ei combativ învinse temerile. Intră din nou în cabină, aruncă săculeţul de cocaină în closet şi trase apa... De acum înainte trebuia să fie vigilentă, în primul rând să aibă grijă ca poliţia să nu găsească asupra ei nici cea mai mică urmă de droguri... Isabelle îi făcuse, fără să vrea, un mare serviciu avertizând-o de ceea ce se urzea împotriva plăpândei sale persoane.

Lăsă în mâna supraveghetoarei o bancnotă de zece dolari - voia ca toată lumea să fie mulţumită - şi trecu în salon. Se întoarse la masă şi, după ce aruncă o privire încărcată de sfidare Isabellei, îl invită pe Bob la dans.

Bob simţea instinctiv tensiunea nervoasă care domnea între Sue şi rivala ei. Nu avea chef să se amestece printre perechile care se învârteau pe ringul de dans la sunetele dez¬lănţuite ale unui rock, dar nici nu se îndura să o refuze pe Sue, care îl aştepta în picioare.

Se ridică.

– Sue, să le arătăm oamenilor ăstora că Ginger Rogers şi Fred Astaire erau nişte debutanţi pe lângă noi!

*

* *

Scenariul modificat de David Sellers, autorul, şi de O'Neill ajunse câteva zile mai târziu pe biroul lui Bryner pentru apro¬bare. Citind noua versiune, Bryner simţi cum i se urcă sângele la cap. Deveni roşu ca racul şi pe puţin scăpă de o congestie cerebrală. În scenariu fusese introdus un miliardar cu un trecut ascuns în umbră. Noul personaj manevra capitaluri enorme care proveneau, după cum se înţelegea spre sfârşitul filmului, din bani spălaţi, trecuţi prin ciclul unui paradis fiscal pentru a-şi termina periplul în seifurile unei foarte onorabile bănci elveţiene.

Slobozi toate înjurăturile pe care le cunoştea, apoi îşi chemă secretara.

– Un bilet la primul avion cu destinaţia New York. Şi o rezervare la hotelul Plaza.

Sudui din nou, făcând-o pe fată să roşească şi să-i tremure mâinile. Nu-şi mai văzuse niciodată patronul în asemenea hal. Paşii lui apăsaţi măsurau biroul de la un capăt la celălalt, izbea aerul cu pumnii şi îşi încleşta fălcile ca o fiară însetată de sânge. Ar fi zdrobit cu o plăcere sadică şi pe O'Neill, şi pe David Sellers. Ce ar zice Lombardo, care controla studioul, dacă Peter ar lansa un film în care îi ataca pe supravieţuito¬rii vânătorii neînduplecate organizate de procurorul Giuliani împotriva căpeteniilor bătrânei Mafii?

– Un bilet de clasa întâi şi un apartament de lux, domnule?

– Evident! O maşină închiriată să mă aştepte la aeroport!

– Cu şofer?

– Cu!

– Aveţi vreo preferinţă pentru marca maşinii, domnule?

O privi exasperat de stupiditatea ei, apoi îşi aminti că era o secretară nouă, recomandată de un emisar al lui Lombardo. Părea inocentă, dar, cu siguranţă, fusese trimisă ca să-l spioneze.

– Cadillac sau Lincoln!, replică enervat. Şi un geam să mă despartă de şofer! Este esenţial!

– Bine, domnule!

– Anunţă, te rog, pe soţia mea că voi lipsi câteva zile din Los Angeles.

O oră mai târziu avionul, cu Bryner la bord, îşi lua zborul spre New York. Nici nu avusese timp să-şi strângă bagajele. La New York îşi va cumpăra lenjerie, obiecte de toaletă şi, la nevoie, un costum.

Ar fi putut să-i convoace pe cei doi vinovaţi la sediul studio¬ului, dar nu voia să fie acuzat că împiedică realizarea filmului. La Los Angeles i-ar fi târât în faţa consiliului de administraţie, ca în faţa unui tribunal, dar nu avea răgaz pentru asemenea înscenări. O'Neill îi va da de furcă, dar va şti să-l pună la punct. Nu avea de gând să-l menajeze.

Pentru a-şi calma nervii şi a-şi schimba gândurile, cumpără un teanc de ziare şi reviste. Răsfoi câteva cotidiene fără să înţe¬leagă mare lucru, fiindcă mânia îl descumpănea. Nu va pleca de la New York până când nu-l va sili pe O'Neill să se supună voinţei, autorităţii lui. Luă încă un ziar şi-l deschise cu un gest brusc. Ochii îi căzură pe o informaţie de ultimă oră, publicată jos, pe prima pagină. „Robby O'Neill, în vârstă de şaptesprezece ani, fiul celebrului regizor şi creator de film Peter O'Neill, a murit în urma unei supradoze de heroină. Numele tânărului O'Neill a mai apărut în cronica judiciară. A

provocat un accident de automobil care a costat viaţa lui Herb Bryner, fiul preşedin¬telui studioului XXI Century. Recent, o tânără dansatoare de bar i-a intentat un proces acuzându-l că i-ar fi transmis un herpes. Creşterea spectaculoasă a numărului tinerilor ucişi de supradoză alarmează opinia publică, care cere... “

Bryner resimţi un şoc. Ştia că şi Chris, şi Gloria se dedau de multă vreme stupefiantelor. Ameninţarea morţii prin supra¬doză plana şi asupra familiei sale. Deocamdată, moartea lui Robby îl umplea de bucurie. Herb era răzbunat. O satisfacţie târzie şi amară.

Apoi, gândurile îi zburară iarăşi la O'Neill. Moartea lui Robby îl va afecta şi îi va slăbi spiritul combativ. Era posibilă şi o reacţie inversă. Exasperat de dispariţia fiului său, O'Neill şi-ar putea vărsa mânia asupra lui. Va comite însă erori de raţionament fiindcă luciditatea îi va fi ştirbită.

Scenaristul îl neliniştea mai puţin. Dacă se va dovedi încă¬păţânat, îl va concedia. Risca un proces, dar Lombardo va şti să-l apere. Erau îmbarcaţi pe aceeaşi corabie.

*

* *

Ray studia în secret, dar cu toată silinţa, caracterul lui Bob. Perioadele strălucite, productive, stările euforice, când totul i se părea uşor, când nici un efort nu-l obosea, alternau cu perioadele terne, plictisitoare, marcate de un umor negru, de deprimare, de descurajare şi de pierdere totală a intere¬sului pentru tot ceea ce-l înconjura. Simptome tipice ale unui temperament schimbător, marcat de perioadele bune şi rele... Poate că şi alte cauze determinau aceste schimbări?... Unele amănunte alimentau bănuielile lui Ray. Dar refuza să le admită. Se temea chiar să le ia în considerare... Încercările lui Bob de a da uitării trecutul erau de înţeles. Dar când această aversiune se transforma în oroare, în disperare, ipotezele

lui Ray se năruiau. O singură explicaţie părea să se contureze.

În faţa camerelor şi sub lumina reflectoarelor, Bob se iden¬tifica într-atâta cu personajele sale încât părea să intre în pielea lor.

În „Titanii“, Bob interpreta un rol dificil: fiul vârstnic al unui miliardar. Risipitor, rebel, drogat, pasionat jucător la masa verde, nu evita conflictele deschise cu tatăl său, care îi dezaproba comportamentul. Se amorezase de o dansatoare de la Atlantic City, rol încredinţat tinerei franceze Giselle Aubry, care îl punea în contact cu patronii suspecţi ai unui cazinou. Cum pierderile lui Bob la „chemin de fer“ şi la ruletă creşteau, mafioţii îi acordau împrumuturi. În afară de patima pentru jocurile de noroc, Bob adora sporturile violente. Primejdia devenise a doua sa natură. Se dădea în vânt după meciurile de polo, se lansa în curse de „off-shores“, realizând viteze vertiginoase la vânătorile cu gonaci, căuta situaţiile cele mai periculoase, iar cursele de Formula 1 îl fascinau.

Ca de obicei, Bob se achita magistral de rolul său şi, în pofida mâniei lui Peter O'Neill, refuza să fie înlocuit de cas¬cadori în acţiunile prea riscante. Insistase să înveţe să con¬ducă „off-shores“ realizând cu măiestrie tururi de forţă care îi uimeau pe specialişti.

O'Neill îl chema deoparte şi îi vorbea de primejdiile la care se expunea. Deşi îi promitea că va evita în viitor bravadele inutile, continua să participe la cursele prevăzute în scenariu, ignorând obiecţiile cascadorilor.

Regizorul urmărea cu o preocupare crescândă jocul lui Bob. Conflictele cu tatăl său, dragostea pentru Giselle, încăierările cu derbedeii pe care îi frecventa, Bob le realiza depăşind toate dificultăţile. O'Neill era nu numai îngrijorat, dar şi uimit, înduioşat de dorinţa stăruitoare a lui Bob de a-l mulţumi, de a-i executa toate indicaţiile, de a-i merita laudele.

Se turna un bal la magnifica locuinţă familială de la Long Island. Bob dansa cu Sue, fiica unui bogat magnat

al petrolu¬lui din Texas, cu care tatăl lui voia să-l căsătorească. Trebuia să afişeze un aer plictisit, distant, aproape dispreţuitor faţă de adolescenta sedusă de frumuseţea lui. În timp ce dansa, Bob se opri dintr-odată, îşi duse mâna la frunte, se îndreptă clătinându-se spre o canapea şi se prăbuşi pe perne.

O'Neill întrerupse turnarea şi veni în fugă spre el. Pe faţa lui se citea o expresie bizară. Părea mai puţin alarmat de acest incident, dar mult mai curios faţă de ceea ce va urma.

După câteva minute de aşteptare îl văzu pe Bob scuturându-şi uşor capul.

– Chemaţi un doctor!, strigă Sue înfricoşată.

– Nu e nevoie, şopti Bob. Am avut o uşoară indispoziţie. Lumina unui reflector m-a orbit. Am simţit o ameţeală. Dar a trecut. Sunt gata să mă înapoiez în faţa camerelor.

Făcu un efort şi se ridică. Actorii şi figuranţii îşi reluară activitatea. Cameramanii şi operatorii de lumini se instalară înapoia aparatelor. Travellingurile se pregăteau să alunece în jurul dansatorilor.

– Acţiune!, porunci O'Neill.

Clachetele executară comanda. Turnarea reîncepu. Ray urmărise cu inima strânsă indispoziţia prietenului său. Res¬piră uşurat când îl văzu pe Bob revenind pe platou. Perechile îşi reluară evoluţiile pe parchetul cu flori stilizate.

*

* *

În cursul pregătirilor pentru secvenţa următoare, care trebuia să se desfăşoare într-o bibliotecă imensă cu pereţii acoperiţi de cărţi somptuos legate, Eddie Tuchman, cu un ziar în mână, se îndreptă fără grabă spre regizor. Faţa sa reflecta dezolarea.

– Peter, nu-mi place să fiu mesagerul unor ştiri proaste. Dar viaţa ne obligă, uneori, să îndeplinim misiuni dezagreabile.

Asistentul îi remise ziarul. Înclină capul pleşuv, indicând articolul referitor la moartea lui Robby.

O'Neill luă ziarul şi parcurse rândurile tipărite. Nici un muşchi nu i se clinti pe faţă. Doar ochii i se umplură de lacrimi. Dădu ziarul lui Tuchman fără comentarii.

– Te rog să primeşti condoleanţele mele!, zise asistentul cu gravitate. Robby era un băiat bun.

– Îţi mulţumesc, Eddie, răspunse O'Neill pe un ton neu¬tru. Îşi iubise mult băiatul şi se simţea vinovat de moartea lui. Relaţiile dintre el şi Anna răniseră întotdeauna sufletele copiilor. Shirley suporta mai uşor ambianţa încărcată de elec¬tricitate din casă. Psihicul ei era mai rezistent decât cel al lui Robby. Deşi băiat, sensibilitatea, impresionabilitatea lui făceau din el o victimă potenţială. Moartea lui Herb şi proce¬sul intentat de femeia aceea de nimic îl marcaseră profund. Se droga pentru a-şi uita amărăciunile, fragilitatea. O'Neill constata cu întârziere că nu se ocupase îndeajuns de fiul său, că îl părăsise dedicându-se meseriei ca să-şi ascundă în parte propriile temeri. Nu era singurul părinte din lumea filmului care îşi pierdea copilul în condiţii atât de sordide. Dar acest paralelism tragic nu-l consola. Îl sacrificase inconştient pe Robby, şi acum suporta consecinţele. Va întrerupe turnarea pentru a asista la înmormântarea băiatului. Se gândea că o să-l reîntâlnească în curând. Cugeta la averea pe care o va lăsa Annei şi lui Shirley. Anna va risipi sume enorme ca să-şi întreţină amanţii, iar Shirley va găsi un soţ care îi va vorbi de dragoste, dar nu va fi decât un întreţinut. Nu va fi niciodată în stare să-şi găsească un soţ demn de dragostea ei. Totul se va risipi în cele patru vânturi... Iar după aceea? Când nu va mai trăi, nimic nu-l va mai interesa.

Îşi chemă secretara şi o trimise la Los Angeles ca să se ocupe de funeralii. Când totul va fi gata, va veni şi el. Pe Coasta de Vest va rămâne doar cât va fi necesar pentru desfăşurarea funeraliilor. Seara se va întoarce la New York.

O'Neill reluă turnarea. Îşi înăbuşise tulburarea. În ciuda durerii pe care o simţea, conduse actorii cu un calm silit. Vestea morţii lui Robby zburase din om în om. Întreg persona¬lul executa ordinele lui Peter cu exactitate. Astfel voiau să-şi exprime respectul şi omagiul faţă de acest om extraordinar care se comporta aşa cum îi impunea datoria.

*

* *

Sue află cu stupoare şi nelinişte de moartea lui Robby. Fără îndoială că într-un viitor apropiat se vor concretiza zvonurile lansate de Shirley şi ameninţările Isabellei. Cu siguranţă că va fi interogată de poliţie. O singură circumstanţă o calma. Nu se aflase la Los Angeles când nenorocirea îl lovise pe Robby. Nimeni nu i-ar putea atribui un rol direct sau indirect în această afacere. Dar se va vorbi şi despre ea. Calomniile nu vor întârzia să ridice capul; cariera ei risca să fie compromisă. Aştepta cu inima strânsă desfăşurarea evenimentelor.

*

* *

În aceeaşi zi sosi şi Bryner la New York. Nu se duse la locul de turnare. Acolo, O'Neill, fiind în elementul său, l-ar trata ca pe un egal şi l-ar lăsa să aştepte până când îşi va fi terminat programul din ziua aceea.

Se instală la Plaza şi convocă pe regizor şi pe scenarist; cei doi se făcură vinovaţi de o gravă greşeală profesională. Îi va primi tronând la biroul său şi îi va trata în consecinţă.

O'Neill fii informat telefonic de recepţionerul de la hotel că domnul George Bryner sosise de la Los Angeles şi că voia să-l vadă de urgenţă. Trebuia să răspundă la apel, însoţit de domnul David Sellers.

Peter se uită la ceas.

– Acum este abia ora şaptesprezece. Nu pot întrerupe turnarea care va dura, ca de obicei, până la ora douăzeci şi două. În momentul acesta mă aflu la Long Island. Având în vedere distanţa şi circulaţia intensă, n-am să pot ajunge la Plaza înainte de miezul nopţii, când voi lua masa de seara. Dacă domnul Bryner ar dori s-o ia în compania mea, aş fi fericit să-l întâlnesc.

– Prea bine, domnule O'Neill. Totodată, vă rog să primiţi sincerele mele condoleanţe! Cu toţii am fost foarte şocaţi de sfârşitul tragic al fiului dumneavoastră.

*

* *

Întrucât scenele care urmau să fie realizate nu cereau decât prezenţa unui grup de vedete relativ în vârstă - membri ai marii finanţe care trebuiau să poarte discuţii în cursul unui dineu de afaceri -, tinerilor actori li se permise să se întoarcă la New York înainte de încheierea turnării.

Bob se urcă la bordul maşinii sale, superba Ferrari, adusă cu trenul de la Los Angeles. Părăsi Coasta de Aur, o zonă vastă din nordul lui Long Island, ornat de rezidenţe somptuoase şi plaje rezervate, şi se îndreptă spre Manhattan.

Săgeta spaţiile de parcă ar fi vrut să scape de propriul său destin. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, dar curentul stârnit de mer¬sul rapid i le usca uşor. Avu şansa să nu întâlnească motociclişti din poliţia rutieră care l-ar fi oprit, căci depăşise cu mult viteza permisă. Vântul îi zburlea părul buclat, îi mângâia obrajii, pieptul gol. Uitase să-şi schimbe smokingul cu veşmintele de piele. Îşi scoase haina, desfăcu papionul şi cămaşa, dornic să simtă pe învelişul pielii suflarea vântului. Slalomul primejdios descris printre automobilele pe care le depăşise stârnea salve de claxoane protestatare. Dar nu le acorda nici-o atenţie.

Perspectiva unui accident mortal nu-l înfricoşa. Viteza îi calma nervii. Atenţia încordată impusă de manevrele cuteză¬toare îl ajutau să-şi uite deprimarea... Era târât de o frenezie vecină cu nebunia... Se simţea liber... Liber să meargă cu două sute cincizeci de kilometri pe oră, înfruntând circulaţia tot mai intensă, pe măsură ce se apropia de New York... Liber să se năpustească asupra barierelor laterale de protecţie ale auto¬străzii, să capoteze, să termine odată pentru totdeauna...

Când traversă podul Queensboro, susţinut de reţeaua de odgoane ce evocau un vast păienjeniş, fu tentat să răsucească brusc volanul spre dreapta şi să descrie un salt în apele lui East River. Dar realiză că n-ar fi reuşit decât să alunece de-a lungul parapetului, prea solid ca să fie străpuns.

Îşi lăsă maşina într-un loc găsit din întâmplare liber pe Second Avenue şi intră în primul bar. Ţinuta sa neglijentă atrase atenţia câtorva clienţi treziţi de frumuseţea lui.

Tom, barmanul, un tânăr atins de morbul filmului, îl recu¬noscu şi se grăbi să servească pe idolul care se ridicase din noroiul New York-ului la rangul de star de cinema. De ce nu l-ar egala într-o zi? America reprezintă o lume aparte în care toate visele erau realizabile, toate posibilităţile îşi puteau găsi împlinirea.

– Ce pot să vă ofer, domnule Flynn?, întrebă barmanul afişând un zâmbet larg, fericit.

Bob nu sesiză că i se spunea pe nume.

– Un whisky dublu fără gheaţă şi fără sifon.

– Vă servesc tot ce avem mai bun, domnule Flynn. Destupă o sticlă de Chivas Regal în onoarea clientului care realizase aspiraţiile cele mai nebuneşti.

Bob goli trei pahare, unul după altul, apoi îşi scoase portmoneul.

– Este trataţia firmei noastre, domnule Flynn!, zise Tom arătându-şi dinţii albi, dublu rând de perle înşirate între buzele roşii, bine desenate.

Bob ridică fruntea surprins de acest gest. Ştia foarte bine că „firma noastră“ însemna că cel care îl servise lua

asupra sa toată consumaţia, deoarece proprietarul barului nu era prezent.

– Mulţumesc pentru amabilitate!, zise zâmbind. Care este numele dumitale?

– Tom! Tom Stockwell la dispoziţia dumneavoastră, dom¬nule Flynn!

– Şi denumirea barului?

– „Rafael's“, domnule Flynn!

Tom repeta cu voluptate numele actorului.

– Am să mă întorc, Tom!

– Veţi fi totdeauna oaspete casei noastre, domnule Flynn!

Bob îi strânse mâna, un gest care îl emoţiona pe Tom la culme.

După plecarea lui Bob, două femei în rochii excentrice, foarte decoltate, se apropiară de tejghea.

– A fost, într-adevăr, Bob Flynn?, întrebă excitată prima clientă.

– Chiar el!, răspunse mândru Tom.

– Este mai frumos în realitate decât pe ecran!, exclamă cea de a doua. L-am văzut gol pe o casetă. Este pur şi simplu „divin“.

– Am un poster uriaş al lui Bob Flynn în camera mea. Mă uit la el înainte de a mă culca, adăugă prima femeie.

– Îmbrăcat sau gol?

– Totdeauna ai fost obsedată de goliciunea bărbaţilor!

– Nu văd nimic rău în asta!

*

* *

Bob se închise în apartamentul său, apoi se întinse pe canapea cu mâinile încrucişate sub cap. Alcoolul servit de Tom îi biciuise sângele şi îi limpezise mintea. Consumul de alcool nu-l îmbăta, nu-l ajuta să uite. Nu se folosise niciodată de droguri, dar acum se gândea serios să recurgă la stupefi¬ante. Că heroina, cocaina i-ar provoca o stare de dependenţă? Că risca să moară

fulgerat de supradoză, ca Robby? Puţin îi păsa!... Nu se mai aştepta nimic de la ziua de mâine!... Robby! Îi invidia moartea...

Auzi bătăi în uşă, dar nu răspunse. Nu voia să vadă pe nimeni. „Pe nimeni!“...

Mai târziu ceru să i se servească cina în cameră... O cină stropită cu şampanie... Cu multă şampanie... Cheltuia banii nebuneşte...

Chemă la telefon pe agentul său din Los Angeles şi se interesă dacă îi cumpărase maşina Lamborghini pe care o dorea atât de mult.

– O veţi primi probabil săptămâna viitoare.

– Aici, la New York?

– La New York, aşa cum mi-aţi cerut... Pot să vă spun două cuvinte, Bob?

– Te rog.

– Aruncaţi banii pe fereastră.

– Încetează cu lecţiile de morală, Bruce! Mă lipsesc de ele!

– Vă risipiţi ultimele rezerve.

– Drepturile mele băneşti le vor acoperi repede.

– Aveţi deja în garaj o colecţie de maşini de sport Ferrari, Aston Martin, Lagonda, De Tomasso, Lotus şi, pe deasupra, două Rollsuri, dintre care una decapotabilă. Nu vă ajung?

– Nu!

– V-am vorbit de nenorocitul de Fetchit care avea în gara¬jul său zece Rollsuri...

– Şi a murit în mizerie. Ştiu! Majordomul mi-a povestit viaţa lui. Accept riscul.

Agentul suspină.

– Cum doriţi.

Bob lăsă telefonul în furcă. Condusese o singură dată maşina Aston Martin. Lagonda îl cărase la un garden party, iar De Tomasso la un meci de polo... Folosise limuzina Rolls la o premieră...

Iarăşi o bătaie în uşă. Bob auzi vocea suavă, odihnitoare a lui Ray.

– Deschide, Bob! Ştiu că eşti în cameră. De ce te ascunzi de mine?

„De ce? “, se gândi Bob. Ray avea totdeauna dreptate, îşi respingea singurul prieten. Coborî de pe canapea, deschise uşa şi o închise la loc după intrarea lui Ray.

– Un pahar de Chivas? Sau de Martini? Preferi poate un pahar de şampanie, drept aperitiv.

– Ascultă, Bob! N-am venit aici ca să beau un pahar şi să port o conversaţie banală.

Se lăsă pe un fotoliu. Suspină, apoi adăugă:

– Cu cât mă gândesc la tine, cu atât modul meu de apre¬ciere, de judecată, devine tot mai confuz...

– Îţi creez enigme, zâmbi Bob.

– Astăzi, când ţi-am văzut indispoziţia în timpul turnării, m-a cuprins panica.

– De ce îţi faci griji?

– De ce? Fiindcă încerc pentru tine un ataşament puternic, iraţional, căruia nu-i pot rezista.

Bob se apropie de el şi îi luă mâinile.

– Mă iubeşti, Ray! Şi eu te iubesc!

Ray se ridică şi îl privi în ochi zguduit de emoţie.

– Nu mi-e ruşine să te iubesc. Nu mă consider un om res¬pins de societate numai fiindcă încerc acest sentiment pentru tine. De altfel, puţin mi-ar păsa dacă lumea m-ar trata ca pe un ciumat... Ca şi tine, mă culc cu fete. Dar plăcerile pe care mi le oferă nu mă satisfac...

Vocea lui suavă deveni mai adâncă.

– Nietzsche afirmă că adevărata prietenie constă mai puţin în împărtăşirea durerilor celor care se iubesc, cât în împăr¬tăşirea bucuriilor. Eu am o părere exact opusă. Adevărata prietenie constă mai puţin în împărtăşirea bucuriilor şi mai mult în împărtăşirea durerilor cu cel pe care îl iubeşti... Simt că suferi...

Lacrimile scânteiară pe genele lui Bob.

– După ce te-am cunoscut, Ray, am înţeles că prietenia, pe care am descoperit-o pentru prima oară graţie ţie, dă naştere şi hrăneşte dragostea... M-am abţinut cu toate puterile să-mi exprim sentimentele faţă de tine... Am

vrut să te menajez, să te apăr de rău... Trebuie să-ţi fac o mărturisire, Ray, oricât de mult m-ar costa asta...

Bob liberă mâinile prietenului său şi trecu la fereastra care se deschidea spre întunecimile şi luminile risipite în Central Park noaptea.

– Sunt seropozitiv, Ray!

O linişte profundă se lăsă.

Bob aştepta ca prietenul său să se retragă fără zgomot. Dar Ray nu schiţă nici-o mişcare. Cu vocea sa suavă şopti:

– Ştiam! Intuitiv...

Bob se întoarse spre el.

– Şi nu ţi-e frică?, strigă exasperat. De ce nu fugi?

Ray dădu din cap.

– Nu! Nu mi-e frică.

– Dar trebuie să înţelegi că boala îmi roade încet organis¬mul. Că voi muri în curând. Că te pot molipsi...

Ray repetă cu aceeaşi voce suavă, dar încăpăţânată:

– Nu mi-e frică! Voi rămâne lângă tine!

– Numai O'Neill cunoaşte taina mea.

Ray îşi puse mâinile pe umerii lui Bob.

– Acum îl respect şi mai mult.

Bob făcu un gest de neputinţă.

– N-are rost să lupt împotriva bolii...

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Ca să-mi păstrez reputaţia, imaginea neatinsă, m-am culcat cu mai multe fete. Dar am făcut-o cu toate precauţiile posibile. Tu ştii... sunt mijloace... O singură femeie m-a vio¬lat... Înainte de a putea să-i asigur protecţia... Pare ridicol, dar acesta e purul adevăr...

– Anna O'Neill, nu-i aşa?

– Da! Şi am remuşcări...

– De ce?... „Tu ai vrut-o, Georges Dandin! “

– Nu înţeleg...

– Am citat o replică dintr-o comedie celebră.

Bob zise căzând:

– Fetele se supărau fiindcă nu voiam să le sărut pe gură... Îmi reproşau prezervativele pe care le foloseam,

plăcerea de care le privam... Îmi spuneau că le jignesc, că le bănuiesc că ar fi purtătoare de boli venerice... Şi totuşi reveneau... Din ce în ce mai numeroase... Refuzurile mele, atitudinea mea, uneori jignitoare, nu le descurajau...

Se adânci într-un fotoliu ca şi cum ar fi fost golit de putere.

– Înainte de a te cunoaşte, Ray, suferinţele şi teama mă însoţeau pretutindeni... Voi muri în curând... Indispoziţia mea de astăzi nu este decât un semnal, printre altele, care îmi anunţă sfârşitul... Încă mai rezist bărbăteşte, dar fatalitatea nu iartă... niciodată nu iartă...

– Voinţa de a lupta împotriva bolii, de a o învinge poate să-ţi amelioreze starea. Am citit un articol privitor la rolul benefic al voinţei în combaterea SIDA.

Bob zâmbi cu amărăciune.

– Sunetul cuvintelor tale mă reconfortează. Încerc sen¬zaţia unui pasager aflat pe o corabie care se scufundă şi în ultimul moment dă peste un colac de salvare... Colacul este prietenia ta... Nu mai puteam suporta singurătatea... Tu mă încurajezi... Mă ajuţi... O rază de soare în mijlocul tenebrelor care mă împresoară... Eşti...

Izbucni în lacrimi.

– Eşti... soarele meu, Ray...

– Nu!... Sunt prietenul tău... Prietenul tău care te iubeşte... Să alungăm tristeţea, Bob! Să alungăm tenebrele...

Ray se îndreptă spre barul aşezat în colţul camerei. Scoase din frigider o sticlă de şampanie şi umplu două cupe.

– Pentru prietenia noastră, Bob!

– Păcat că fericirea asta va avea o durată scurtă...

Goliră cupele.

– După moartea mea, maşinile mele şi tot ce am mai preţios îţi vor reveni, zise Bob.

– Nu am ce face cu maşinile tale! Am nevoie de tine!

– Sunt atât de fericit că te am lângă mine, Ray! Nimic nu e mai trist decât să întâmpini singur un viitor fără speranţe...

– Să uităm subiectul acesta, nu vrei? Ce-ar fi să cinăm împreună? Am rezervat o masă pentru noi doi...

Era destul de târziu când coborâră la restaurant. Masa lor era astfel plasată încât să vadă şi să fie văzuţi. În salonul arhiplin, numeroase priviri se îndreptau spre ei.

– *Tête-â-tête-ul* nostru va da loc la multe comentarii, zise Bob.

– Lumea aceasta mă lasă indiferent, replică Ray simplu. Mă simţea şi cum m-aş afla cu tine într-un deşert fără sfârşit... Ne-ar deranja, oare, zborul câtorva şoimi?

Isabelle şi Jeff, incorigibilul Casanova, care treceau prin preajmă, se opriră, dar Ray nu-i invită la masa lui.

– În seara asta, zise Isabelle etalând zâmbetul ei ferme¬cător, ofer o recepţie intimă pentru câţiva prieteni. N-aţi vrea să veniţi şi voi?

Bob se scuză. Se simţea obosit, probabil din cauza indis¬poziţiei sale. Ray, mai direct, îi spuse că reuniunile mondene îl plictisesc.

– Prefer o lectură amuzantă. Acum devorez un roman franţuzesc, care a luat premiul Goncourt, scris de Dominique Fernandez. Un tip grozav.

Folosea limbajul vag argotic, utilizat în cercul prietenilor Isabellei şi al tinerilor actori.

– Mai bine te-ai duce să tragi un somn! Filmele inspi¬rate din literatura franceză sunt incompatibile cu spiritul american. L-am citat pe Peter, căruia puţin îi pasă de toate premiile Goncourt.

Ray zâmbi cu ironie.

– Părerea asta nu l-a împiedicat să angajeze o vedetă franceză. În plus, s-o plătească foarte bine.

– Giselle? Probabil că se descurcă bine în pat, zise Isabelle cu dispreţ.

– Plăcerea este şi ea o artă, adăugă Jeff apreciativ.

Înainte de a se îndepărta, Isabelle mai lansă o săgeată.

– Distracţie plăcută în doi!

Izbucni în râs. Urmată de Jeff, oarecum jenat de cuvintele Isabellei, se aşează la o masă rezervată lângă orchestră.

– Femeia asta e o viperă!, exclamă Bob.

– Este, pur şi simplu, îndrăgostită de tine. Ar vrea să te ţină de zgardă.

După o cină stropită numai cu şampanie, Bob şi Ray, bine dispuşi, se retraseră în apartamentele lor. Pentru prima dată de când aflase rezultatul teribil al analizelor, Bob cântă sub duş. Îşi puse apoi un halat de mătase şi se întinse pe pat. Urmărea cu privirea mulajele aurite, orânduite pe plafon, în timp ce gândurile îi zburau spre Ray. Visa cu ochii deschişi când uşa se deschise şi prietenul său apăru în prag. Purta un halat de mătase albastră care se armoniza cu ochii săi de azur şi cu părul blond.

– Am vrut să te văd înainte de a mă culca. Să mă conving că totul e în regulă.

– Datorită ţie totul merge de minune!

Se priviră, ochi în ochi, îndelung. Bob îl atrăgea ca un magnet.

– Pot să mă întind lângă tine? Gâfâia.

– Te rog, Ray!

Patul era atât de mare încât patru persoane s-ar fi putut odihni în voie. Ray se culcă pe spate alături de Bob. Începu şi el să urmărească cu privirea arabescurile aurite de pe plafon... păreau să-l fascineze... Întinse mâna şi o acoperi pe cea a prietenului său care se înfioră...

Apoi rămaseră nemişcaţi ca statuile vechilor cavaleri, aco¬perite cu armuri şi culcate pentru veşnicie în catafalcuri de piatră.

*

* *

O'Neill şi David Sellers intrară în apartamentul lui Bryner, care îi aştepta posac şi ameninţător. Refuzase invitaţia regi¬zorului de a lua masa împreună,

pretextând o indispoziţie. Aşezat în spatele unei mese Louis XVI, transformată în birou, păstra tăcerea. Se prefăcu a nu fi aflat de moartea lui Robby, spre a nu fi obligat să-i prezinte condoleanţe lui O'Neill, gest ce ar fi putut spulbera ambianţa de agresivitate şi intimidare pe care voia s-o creeze.

Bryner îi invită să se aşeze în fotoliile din faţa lui şi atacă subiectul fără nici-o introducere. Le spuse că respinge scena¬riul modificat şi că se întreabă cum de au putut să îngrămă¬deascâ atâtea neghiobii. Giuliani a distrus Cosa Nostra. Cei rămaşi în afara gratiilor nu sunt decât nişte puşlamale, care nu merită atenţie. „Dacă vreţi să faceţi un film despre aceşti ticăloşi fără importanţă, veniţi cu un scenariu nou. Voi fi gata să-l citesc, deşi mă îndoiesc că ar putea să atragă atenţia marelui public. Dar, indiscutabil, nu se poate pune problema schimbării actualului scenariu deja aprobat“.

O'Neill trecu la contraofensivă.

– Aşadar, George, susţii, în ciuda faptelor, că marii tra¬ficanţi care şi-au stabilit centrele de activitate în Columbia, Venezuela, Panama, Mexic şi chiar aici, în Statele Unite, n-ar mai exista? Că indivizii aceştia nu spală sute de milioane, mili¬arde de dolari proveniţi din traficul de droguri? Îndrăzneşti să afirmi că creierele care hotărăsc totul în acest domeniu au dispărut? Că nu mai manipulează armate de executanţi care le îndeplinesc ordinele, armate de distribuitori şi de oameni care vând, angro şi cu amănuntul, droguri? Că îi intoxică pe tineri? Că seamănă moartea printre copiii noştri?

Bryner înţelese că trebuia să schimbe tactica. Să atace pro¬blema morţii lui Robby. Era o armă neloială, dar scrupulele nu-l jenau. Suspină cu indulgenţă.

– Dispariţia prematură a fiului dumitale, pe care o regret, nu face decât să accentueze falsitatea raţionamentului dumi¬tale. Trebuie să înţelegi că Mafia americană nu mai există. Acum, teritoriul Statelor Unite este o piaţă înfloritoare, dacă vrei, dar pentru traficanţii străini. În fiecare an se toarnă zeci de filme şi seriale

video cu privire la droguri. Ce ai putea aduce nou? Dacă vrei să-ţi rupi gâtul prezentând în public un subiect perimat, n-ai decât s-o faci, dar nu pe banii studioului. Îmi pare rău, Peter, dar hotărârea mea este definitivă. Şi nimic nu mă va face s-o schimb.

O'Neill se ridică urmat de Sellers.

– Te anunţ că n-am să ţin seama de interdicţia dumitale. Dacă interzici turnarea filmului, o faci pe riscul şi răspunde¬rea dumitale.

– Îmi asum toată răspunderea!

Apoi Bryner se adresă direct scenaristului.

– Sellers, eşti concediat! Activitatea dumitale la studioul nostru a luat sfârşit! Şi mă îndoiesc că în viitor alte studio¬uri îţi vor mai accepta serviciile! Voi avea grijă să le pun la curent.

– Exemplifici teoria mea, George - Mafia lucrează din plin!, interveni O'Neill ironic. Ziarele vor fi informate! Presupun că măsura luată împotriva lui Sellers mi se aplică şi mie.

– În ceea ce te priveşte, consiliul executiv va lua o hotărâre definitivă.

– Oameni tot aşa de incompetenţi ca şi dumneata.

Bryner se înverzi. Se ridică furios.

– Te înşeli dacă îţi închipui că glumesc!

O'Neill izbucni în râs.

– Nu e momentul glumelor, acum când mi-a murit băiatul. Ştiu asta. Dar înfumurarea ta mă amuză. Spune-le stăpânilor dumitale că nu-ţi voi executa ordinele. Dacă vrei război, îl vei avea... Hollywoodul are urechi fine, dragă George. Protectorul dumitale nu va fi prea încântat dacă va izbucni vreun scandal, închipuieşte-ţi că îi ştiu numele... Să mergem, David! Să-l lăsăm pe domnul Bryner să-şi rumege mânia. Mâine dimi¬neaţă poate că îşi va regăsi calmul.

Fără să-l mai salute pe preşedintele vânăt de furie, O'Neill ieşi urmat de Sellers livid. Când se văzură pe coridor, scena¬ristul îi spuse cu voce tremurândă:

– Când îl ascultam pe Bryner vorbind, mă treceau fiori de spaimă. Aveam impresia că toţi mafioţii din Statele Unite se exprimau prin gura lui. Îţi mai aminteşti, Peter, de scena din „Naşul“ când preşedintele studioului găseşte în patul său plin de sânge capul tăiat al calului favorit?

– O idee genială!, zise O'Neill pe un ton profesionist.

– Imaginaţie sau realitate?

– Să zicem jumătate-jumătate. Hai să cinăm, David!

– După ce am fost concediat, mi-a pierit pofta de mâncare.

– Cel mai mare rău care ţi se poate întâmpla este să lucrezi pentru societatea pe care o voi înfiinţa.

– De unde banii?

– Deocamdată este treaba mea... Mâine ne întâlnim pe platoul de turnare!

*

* *

Înainte de a pleca la Los Angeles pentru a asista la fune¬raliile fiului său, O'Neill avu o scurtă întrevedere cu Leslie Carter. Preşedintele corporaţiei îşi exterioriza stăpânirea de sine şi calmul său obişnuit. Atitudinea lui nu mai disimula imperfect agitaţia omului hărţuit pe care O'Neill o descifrase la ultima lor întâlnire.

Carter îi prezentă condoleanţe în legătură cu pierderea lui Robby, apoi îi vorbi despre discuţia destul de aprinsă cu Bryner care, în pofida protecţiei lui Lombardo, până la urmă renunţase la obiecţiile formulate împotriva modificărilor din scenariu.

– Există o explicaţie a acestei schimbări de orientare. Probabil că atacul lansat de oamenii de paie ai lui Lombardo împotriva corporaţiei îl obligă să reducă zelul colaboratorilor pentru a nu învenina prea mult atmosfera şi a nu mobiliza autorităţile federale împotriva Mafiei şi a şefului ei. Am coin¬teresat firma de avocaţi „Sears, Scovil şi Locke“, specializată în Oferte Publice de

Cumpărare. De şase ani le plătesc ono¬rarii substanţiale gândindu-mă la eventualitatea unui atac, deoarece ştiu că e mai bine să-i am de partea noastră decât de cea a duşmanilor... Chiar în dimineaţa aceasta am pri¬mit vizita lui John Locke. „Colegii mei şi cu mine am studiat dosarul corporaţiei“, mi-a zis. „Situaţia dumneavoastră nu este atât de rea pe cât pare, deşi Lombardo a reuşit să capteze câţiva directori din consiliul de administraţie. Dispune de un pachet important, foarte important, de acţiuni ale corporaţiei dumneavoastră. Dar, conform statutelor, alegerile generale vor avea loc de abia în cursul anului viitor. Aşa că aveţi încă mâinile libere; deocamdată dispuneţi de majoritate. Treizeci şi unu de voturi contra cinci, partizanii lui Lombardo. Există mai multe mijloace de a respinge lovitura acestui mafiot şi a reprezentanţilor lui. Le vom discuta la momentul oportun“. Apoi a adăugat: „Ştiu că este greu să lupţi cu miliardele de dolari spălaţi pe care marii traficanţi le aruncă pe piaţă. Încet-încet, vor înghiţi multinaţionalele care nu sunt în stare să se apere în faţa acestei avalanşe de bani dobândiţi pe căi necin¬stite. Din fericire, încă n-aţi ajuns acolo. Şi nu veţi ajunge niciodată. Firma noastră va avea grijă să închidă gura acestui domn Lombardo“.

Pe faţa lui Carter se întipări un zâmbet de satisfacţie.

– Ai tot sprijinul meu, Peter! Dă-i drumul!... Pot să-ţi ofer o cupă de şampanie ca să sărbătorim victoria?

– Ai câştigat o bătălie, Leslie. Dar războiul nu este încă terminat.

– De acord! Dar în cursul carierei mele n-am cunoscut înfrângerea!... Şi cupa de şampanie?

– Mulţumesc! Avionul îşi ia zborul peste două ore.

– Bine! Ne vom revedea după ce te vei întoarce... Dar, înainte de a te lăsa să pleci, îţi dau un sfat. Păzeşte-te! Nu este exclus ca un ucigaş plătit să te urmărească. Am angajat doi oameni înarmaţi să te însoţească peste tot. Umbrele dumitale.

O grimasă ironică strânge iarăşi buzele subţiri ale lui O'Neill.

– Crezi că ţin aşa de mult la viaţă? Dacă vor să mă omoare, oamenii dumitale nu vor putea să-i împiedice. Îţi mulţumesc, dar mă voi descurca şi singur. La revedere, Leslie, şi încă o dată îţi mulţumesc pentru bunele intenţii.

Fericit de reintegrarea sa în post, Sellers sărbători eveni¬mentul la barul hotelului Plaza în compania lui Jeff, a lui Ray şi a lui Bob. Încălzit de câteva cocktailuri, povesti amănunţit discuţia furtunoasă dintre O'Neill şi Bryner, fără a uita să amintească de Lombardo.

Un ziarist, care din întâmplare se afla în apropierea gru¬pului lui Sellers, nu pierdu nici un cuvânt din expunerea sa. În sinea lui jubila, căci dobândise un „scoop“ care va pune în mişcare întreg Hollywoodul. Un scandal uriaş se profila la orizont.

În timp ce Sellers continua povestea, Frank Spade, direc¬torul de imagine, intră abătut cu un ziar în mână. Sellers îl invită în grupul lor.

– Un cocktail tare pentru domnul Spade!, comandă Sellers barmanului.

Spade se urcă pe un scaun înalt.

– Mulţumesc, David! Simt nevoia să-mi înec în alcool neca¬zul. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei s-a sinucis...

Puse ziarul pe tejghea.

– Darrel Brighton şi-a zburat creierii după moartea fostei sale soţii secerate de un cancer generalizat. A fost un mare artist.

Sellers exclamă consternat:

– S-a sinucis? L-am cunoscut bine pe Darrel. A jucat în două filme realizate după scenariile mele. Nu-mi explic gestul lui. Era divorţat de Rose şi trăia cu o altă femeie.

– Dragostea lui pentru Rose probabil că nu se stinsese, în ciuda divorţului. L-a distrus propria lui sensibilitate.

– Începuse să decadă, interveni Jeff. Nu mai găsea angajamente.

Spade suspină.

– Publicul e capricios. Iar conducătorii studiourilor nemi¬loşi. Însuşi Peter i-a refuzat un rol... Sărmanul Darrel...

CAPITOLUL 9

La Los Angeles, Gideon Spacek se zbătea ca un drac. Nu voia să admită că moartea lui Robby fusese accidentală. Era convins că i se administrase cu forţa o supradoză de heroină. Că era vorba de o crimă. Presa, opinia publică, primarul, guvernatorul îşi manifestau neliniştea. După tentativele eşuate de asasinare a tatălui, criminalii se îndreptaseră asupra fiului. Gideon ceruse o expertiză, apoi, nemulţumit de rezultate, pretinse o contraexpertiză.

Asistă, însoţit de locotenentul Hatcher, la funeraliile lui Robby. În afară de Anna şi de Peter, care se evitau ostentativ, şi de Shirley, oarecum izolată, se mai îmbulzeau numeroşi actori şi cineaşti, o mulţime de ziarişti, reporteri de televizi¬une, precum şi necunoscuţi, împinşi de o curiozitate morbidă. Mulţimea era împănată de agenţi de poliţie în civil care cău¬tau cu privirea suspecţi care ar fi putut să se strecoare printre sutele de persoane adunate în jurul cavoului familiei O'Neill. Ochii lui Gideon alunecau şi spre feţele şi corpurile tinerelor actriţe. Se simţea tot mai excitat de senzualitatea lor. Un val de lubricitate i se urca la cap, aprinzându-i simţurile. Cazul O'Neill îi oferise ocazia frecventării unei lumi deosebite în care visele se dezvăluiau pe ecrane, iar eroinele, care le ani¬mau, deveneau o realitate tangibilă.

Când le interoga în cadrul anchetelor, privirile i se furişau spre sânii rotunzi şi tari, spre sexul ascuns sub ţesăturile rochiilor lipite de corp, spre picioarele descoperite provoca¬tor până la coapse. Gideon se încăpăţâna să urmeze pista deschisă de moartea lui Robby. Acum avea două crime de rezolvat. Tânărul amant al Annei O'Neill, zdrobit în fundul unei râpe sub sfărâmăturile unei maşini, şi asasinarea lui Robby O'Neill.

Apoi, „scoop“-ul recent, dezvăluit de declara¬ţiile făcute de Sellers în faţa prietenilor, îl pusese pe jeratic.

Oscar Weinstein nu-i respinse supoziţiile.

– De acord, de acord! Moartea lui Robby O'Neill mă intrigă şi pe mine. Relaţiile dintre Bryner şi Lombardo sunt cel puţin suspecte. Dar am nevoie de probe, Gideon. Scotoceşte tot stu¬dioul! Îţi dau mână liberă! Mobilizează poliţia, prea tolerantă, după părerea mea! Dar, atenţie! O hotărâre pripită ar provoca proteste!

– Domnule procuror, veţi avea curând rezultatele.

– Promisiunile mă obosesc, Gideon, dacă nu sunt urmate de lovituri zguduitoare. Mişcă-te! Şi cât mai repede!

Gideon ieşi din cabinetul procurorului districtual purtând sub braţ dosarul voluminos. Intră în biroul său împărţit cu trei procurori asistenţi. Will Prentice, un tip dezamăgit, mare ama¬tor de bere, îşi aştepta pensionarea. Sam Fuller, un bărbat tânăr şi musculos, îşi antrena fizicul frecventând saloanele de „body building“, precum şi o asistentă nouă, Sally Mills, curtată de toţi colegii din departamentul „Omucideri“. Gideon nu făcea excep¬ţie, deşi era însurat şi tată a doi copii. Dar inima lui era prinsă în plasa studioului „XXI Century“ şi a zânelor sale vii. Folosea, în afară de anchetă, orice prilej pentru a se aventura în labirintul studioului, însoţea poliţiştii care făceau percheziţiile, întârziind în cabinele actriţelor tinere şi divin de frumoase. Devora cu ochii săi lacomi fetele superbe; virilitatea-i adormită lângă soţia sa se trezea cu violenţă, sângele i se urca la cap şi simţea cum i se întăreşte sexul, o senzaţie aproape uitată.

Acasă era distrat, absent, iar gesturile sale aveau auto¬matismul unui zombi. Se închidea în biroul său de lucru şi cerea soţiei să nu fie deranjat deoarece trebuia să studieze dosare importante.

Sarah avea rotunjimile bogate ale Venerei din Willensdorf. Sâni grei, enormi, atârnaţi ca doi saci de grâu, plini să crape, burtă proeminentă care îi deforma toate rochiile, şolduri groase tremurând la cea mai mică

mişcare ca nişte piftii, păr blond pe care îl lăsa să cadă pe umeri ca în anii tinere¬ţii, sperând astfel să şteargă urmele trecerii anilor. Gideon încerca o anumită afecţiune pentru ea, deoarece era mama copiilor lui. Câteodată îşi amintea de imaginea ei din tinereţe, când se cunoscuseră. Părinţii îi căsătoriseră de tineri, după obiceiul evreiesc. Dacă tandreţea mai pâlpâia în el, dragostea dispăruse de multă vreme. Simţea un fior de dezgust când o compara cu actriţele de la studio.

Sarah, exasperată de comportamentul lui Gideon, se plân¬sese mamei sale. Îi vorbise de răceala soţului, de schimbarea ce intervenise de când ancheta cazul O'Neill.

– Târfele, scuză-mă, de la studio l-au vrăjit. Într-o zi, pe când ştergeam praful de pe biroul lui, am răsturnat din neatenţie un vraf de dosare. Închipuieşte-ţi uimirea mea când am găsit sub dosare un morman de reviste porno. Simt cum mi se urcă sângele în cap când îmi amintesc de aceste fotografii scârboase. Tremur toată la gândul că copiii ar putea să dea din întâmplare peste asemenea murdării.

Sarah izbucni în plâns.

– De ani de zile nu se mai osteneşte să se culce cu mine. Dormim în acelaşi pat, dar suntem ca nişte străini. Mă evită de parcă aş fi un sloi de gheaţă. Într-o seară am deschis uşa de la baie din greşeală. De obicei când face baie se încuie de două ori. De data asta uitase să închidă baia cu cheia. L-am văzut gol... Nu îndrăznesc să spun ce făcea, căci e prea ruşinos... În faţa posterului unei actriţe goale agăţat pe perete. Când m-a văzut, a făcut o criză de furie oarbă. M-a făcut spioană, târâtură. Mă gândesc să divorţez...

Bătrâna femeie îi mângâie părul cănit.

– Micuţa mea Sarah, în familia noastră nu se divorţează, înarmează-te cu răbdare! Într-o zi se va întoarce pocăit şi îţi va cere iertare. Ca şi femeile, unii dintre bărbaţi sunt atinşi de un fel de menopauză... Şi fac nebunii... apoi, roşi de remuşcare, se întorc în familiile lor.

– E prea târziu, mamă. Mi-e scârbă de el. Sunt buhăită de grăsime. Ţin un regim sever ca să slăbesc. Nu mănânc aproape nimic. Folosesc un înlocuitor al zahărului. Dar în zadar. Fetele tinere şi frumoase i-au zăpăcit capul.

– Ai un mare avantaj faţă de ele, Sarah. Eşti soţia lui... Doi copii vă leagă... Tu crezi că fetele astea tinere şi frumoase se îndrăgostesc de mutra lui de broscoi?

– Ah, mamă, cum poţi să spui că seamănă cu un broscoi? Bătrâna femeie suspină.

– Încă îl mai iubeşti. Pentru tine este frumos. Frumos şi atrăgător. Aşteaptă, Sarah! Bărbatul tău se va întoarce la cuib. Se va întoarce, Sarah!

*

* *

Gideon îl antipatiza pe Sam, care îşi bătea joc de pleşuvia lui, de burta-i rotundă, de picioarele scurte şi strâmbe, mai ales în prezenţa lui Sally, care râdea pe înfundate. Gideon i-ar fi dat una peste mutră, dar prudenţa modera impulsurile lui de a reacţiona violent. Dacă s-ar încăiera, cu siguranţă că procurorul lui ar ieşi învingător.

Plictisit de zeflemelele neîncetate ale lui Sam, intervenea Prentice:

– Schimbă placa, Sam! Nu oboseşti repetând acelaşi lucru?

Gideon suferea de un complex de inferioritate în faţa aces¬tui procuror crud care îl zdrobea cu tinereţea sa, cu fizicul armonios, cu virilitatea-i agresivă. Nutrea totuşi speranţa să-i egaleze aventurile amoroase, pe care Sam le istorisea fără să obosească. Citise faimoasa „Psychopatia Sexualis“ a lui Krafft Ebing şi numeroasele volume ale lui Havelock Ellis care susţineau că perversiunile cele mai abracadabrante se întâlnesc la tot pasul. Femei seducătoare, fete cu priviri ange¬lice ca Sue Brions, Julia Roberts, Kim Wilde sau Nastassja Kinski

s-au îndrăgostit de bătrâni, de oameni urâţi sau cu malformaţii congenitale. Visa cu ochii deschişi. Ce senzaţie ar face dacă ar intra în birou la braţ cu Faye Dunaway, cu Meryl Streep sau cu Jessica Lange?

Într-o zi minunea se produse.

Will fusese convocat de Weinstein, iar Sam reprezenta Ministerul Public într-un proces intentat de statul California unui ucigaş nebun care omorâse cu arma şapte persoane într-un centru comercial. Întrebat asupra mobilului crimei, ucigaşul ridicase din umeri. Apărarea invocase demenţa, dar, în timpul anchetei, Sam descoperise un martor care afirma că printre victime se găsea şi o fostă amantă a asasinului. Aşadar, alienarea nu era decât un argument înşelător pe care Sam se pregătea să-l demoleze. Cu dosarul sub braţ, se îndreptă triumfător spre uşa biroului. Înainte de a închide uşa în urma sa, îşi întoarse privirea spre Sally.

– Nimic nu-mi rezistă! Nici criminalii înrăiţi, nici avocaţii chiţibuşari, nici femeile cele mai îndrăcite!

Apoi i se adresă lui Gideon:

– Ai grijă de Sally până la întoarcerea mea! Să fii cuminte, căci altfel mă supăr!

După plecarea lui Sam, tânăra asistentă se întoarse spre Spacek.

– De ce te laşi călcat în picioare de Sam? Ar trebui să ai mai multă demnitate!

Aerul supus al lui Gideon trezise instinctul matern al lui Sally.

– De ce accepţi glumele proaste ale lui Sam?, îl privi cu înduioşare.

– Dragul meu, Gideon!

Gideon îşi rotunjii ochii neîncrezător. Sally se apropie şi îi mângâie obrajii împurpuraţi. Sub şocul acestei dezvăluiri neaşteptate, Gideon îşi mobiliză tot curajul, îi luă mâna şi o sărută.

Sally se întoarse la biroul ei şi deschise un dosar. Uluit, cu suflarea tăiată, Gideon o privea din când în când pe furiş, pe deasupra ochelarilor. Sally Mills nu se putea

compara cu vedetele de care se amorezase în secret, totuşi era o mândreţe de fată. Să se fi îndrăgostit de el? Krafft Ebing şi Havelock Ellis nu scriseseră baliverne.

Uşa se deschise şi Sam intră fericit.

– Ucigaşul meu a fost condamnat de juriu la pedeapsa capitală!, strigă plin de bucurie şi de mândrie. I-am călcat literalmente în picioare pe nenorociţii de avocaţi ai apărării, doi indivizi experţi în ocolirea legii şi în păcălirea judecăto¬rilor. I-am scos din luptă pe faliţii ăştia după o înfruntare senzaţională de box juridic.

Răutăcios, făcu un semn cu ochiul către Spacek.

– Şi tu, Gideon, tot mai baţi pasul pe loc după dricul afacerii O'Neill? Nu vreau să te descurajez, dar am impresia că ai contri¬buit fără să vrei la complicarea acestei încurcături nenorocite, adăugă, persiflându-l pe Gideon. Dacă nu eşti în stare să rezolvi cazul, pasează-mi-l mie. Vrei să vorbesc cu Weinstein?!

Gideon izbucni exasperat:

– Fir-ar să fie! Ocupă-te de mizeria ta de succes şi nu mă mai călca pe picioare că mă supăr!

Sam îl privi cu superioritate de sus până jos.

– Şi ce ai putea să faci, fraiere? Să dai în mine? Nu te sfătuiesc!

Gideon apucă o foarfecă cu ajutorul căreia tăia articolele din presă de care avea nevoie, se ridică şi o aţinti spre stomacul colegului său.

– Am să ţi-o bag în burta ta mizerabilă, fraiere, şi am să-ţi ofer cu acest prilej un bilet de dus fără întoarcere la cimitir! Ai înţeles, fraiere?!

Pleşuvul şi burtosul Gideon părea atât de măreţ încât o înfricoşa pe Sally, măgulindu-i, totodată, amorul propriu. Pentru prima oară în viaţa ei, doi bărbaţi se înfruntau pe viaţă şi pe moarte ca s-o cucerească. Considera această agre¬sivitate, această violenţă virilă în clădirea Tribunalului drept un omagiu adus feminităţii sale.

Sam, luat pe neaşteptate de mânia întipărită pe obrazul rotund al lui Gideon, făcu un pas înapoi.

– Am vrut să-ţi fac un serviciu. Dacă vrei să te împotmo¬leşti în afacerea asta nenorocită, replică Sam, retrăgându-se prudent în spatele biroului său, nu ai decât!

Gideon se opri. Rivalul său se dezumflase. Puse foarfeca pe birou, se aşeză şi deschise corespondenţa oficială. Printre rapoartele poliţiei şi hârtiile juridice găsi o piesă care îi lumină faţa. Era ziua lui norocoasă.

Locotenentul Hatcher îl informa că descoperise două ele¬mente care, în sfârşit, îi deschideau perspective promiţătoare. Depistase şi arestase un băiat care făcea pe curierul şi fur¬niza droguri amatorilor de la „XXI Century“. După ce îl va descoase bine, spera să obţină indicii susceptibile să clarifice cauza morţii lui Robby O'Neill. În afară de aceasta, Shirley O'Neill declarase în faţa unor martori că Sue Brions îi procura heroină lui Robby.

*

* *

Locotenentul Hatcher era bătrân şi nu mai spera să devină o vedetă. Începuse să resimtă primele semne ale unei mari oboseli fizice şi nervoase. Aproape în fiecare noapte visa că alerga după câte un ticălos care se oprea brusc, scotea un pistol şi îl ţintea cu mâinile întinse.

Dar, în pofida vârstei sale, nu-şi pierduse calităţile de copoi. Instinctul său de poliţist experimentat îl avertiza că micul curier putea să-i deschidă o pistă interesantă. Va face tot ce-i va sta în putinţă spre a înmâna procurorului un dosar beton.

*

* *

Gideon se repezi la postul de poliţie. Îl găsi pe bătrânul locotenent interogând perseverent pe Billy Temple, micul

curier, înfricoşat fiindcă ajunsese pe mâna poliţiei. Gideon îl asalta la rândul său cu întrebări. Îl hărţuia fără ca să-i dea o clipă de răgaz. Până la urmă, Billy cedă. Fred Fisher, un funcţionar de la contabilitate, îi remitea săculeţele cu pudră şi încasa produsul vânzării. Billy primea un beneficiu derizoriu. Se întâlneau în WC-ul pavilionului administrativ al studiou¬lui unde se opera schimbul. Băiatul îşi termină mărturisirea, hohotind de plâns. Promise că pe viitor nu se va mai lăsa târât în negoţul acesta.

În noaptea aceea, Fisher fu arestat la domiciliul său.

Refuză să dea declaraţii şi ceru să fie asistat de avocat.

A doua zi, Gideon şi Hatcher făcură o nouă vizită la stu¬dio. La serviciul personalului aflară că Fisher fusese angajat recent. Gideon confruntă datele. Constată că Fisher fusese repartizat la contabilitate după reînnoirea mandatului lui Bryner la preşedinţia lui „XXI Century“. După această dată, traficul de droguri începuse să înflorească la studio.

Gideon şi Hatcher obţinură autorizaţia judecă torului fede¬ral de a pune sub ascultare telefoanele lui Bryner şi Lombardo. Fură înregistrate multe convorbiri între Bryner şi Lombardo, dar toate pe teme anodine. Preşedintele îşi petrecea adesea weekendul pe iahtul lui Lombardo, dejunau împreună cel puţin o dată pe săptămână, iar Bryner îl vizita din când în când pe noul său prieten la reşedinţa acestuia.

Dar Lombardo era intangibil. Nu exista nici-o legătură directă între el şi traficul de droguri. În ciuda trecutului său nebulos, nu suferise nici-o condamnare infamantă. La ora actuală era un finanţist onorabil care învârtea afaceri de sute de milioane de dolari. Agenţii particulari îi asigurau garda şi o droaie de avocaţi îi apăra interesele. Poliţia îl bănuia că ar fi un mare mafiot. Dar nimeni nu reuşise să-l implice în vreun proces, nici chiar tenacele Giuliani. În aceste împreju¬rări, Fisher, eliberat în schimbul unei cauţiuni substanţiale, dispăru din scenă.

Un nou element se adăugă la dosarul pregătit de Gideon. Obţinuse o informaţie surprinzătoare: Averil Auberon deve¬nise amanta lui Lombardo, care îşi petrecea timpul călătorind între Los Angeles şi New York. Acum, Averil juca un rol în regia lui Peter O'Neill. Prin intermediul ei, Gideon spera să-l demaşte pe Lombardo. Weinstein ceru poliţiei din New York să asigure supravegherea actriţei şi să-i pună telefonul sub ascultare. Era imposibil ca ea să nu dea, fie şi numai în parte, de firul activităţii secrete a lui Lombardo.

*

* *

Evenimentele se precipitară. Fisher căzu în plasa întinsă de poliţia din San Francisco, care îl arestă şi îl trimise la Los Angeles pentru a fi judecat. Gideon îi propuse lui Billy Temple un târg. Să accepte rolul de martor al acuzării în schimbul liber¬tăţii. Cum era minor, putea să-i obţină o condamnare uşoară cu suspendarea pedepsei. Billy, bucuros să scape numai cu atât, îşi dădu acordul. Se temea groaznic de închisoare. Gideon îi recomandă să-şi continue îndeletnicirile ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se gândea că Billy ar putea să-i servească drept momeală şi pentru alţi traficanţi de droguri.

Gideon jubila. Nu era exclus să pătrundă şi în filieră şi să ajungă până la Bryner şi Lombardo, autori morali probabili ai tentativelor eşuate de suprimare a lui O'Neill.

Dar ceea ce nici Hatcher, nici procurorul nu prevăzuseră se întâmplă la câteva zile după eliberarea lui Billy. Pe când circula pe stradă, în drum spre casă, o salvă de automat ţâşni dintr-o maşină în plin mers şi îl seceră. Billy se prăbuşi cu faţa pe asfalt, înroşindu-l de sânge. Poliţiştii care aveau misi¬unea să-l protejeze interveniră prea târziu. Până să-şi scoată pistoalele, maşina dădu colţul şi se topi în circulaţia intensă. O ambulanţă îl transportă urgent la spital, dar Billy muri după câteva ore.

Consternat, Gideon se prezentă în faţa lui Oscar Weinstein şi îi expuse un nou plan. În primul rând, autorităţile trebu¬iau să lase impresia că viaţa lui Billy fusese salvată. În al doilea rând, el, Gideon, va pleca la New York spre a o inte¬roga pe Averil şi pe toţii actorii care aveau legături cu Mafia. Procurorul-şef cugetă îndelung înainte de a-i da semnalul verde. Gideon urma să fie însoţit de locotenentul Hatcher, care va colabora cu poliţia din New York.

Ştirea privitoare la deplasarea lui Spacek la New York făcu senzaţie la departamentul „Omucideri“. Sam înverzi de invidie. O asemenea călătorie plătită de stat! Ce noroc orb! Prentice privi lucrurile filosofic. Sally, care îl compara pe Gideon cu satirii burtoşi cu copite de ţap, ceea ce nu-l împie¬dica să alerge după naiade şi să le facă dragoste, se bucură totuşi de şansa lui.

În acest timp, un adolescent, care semăna de departe cu Billy, stătea închis într-o cameră de la etajul douăzeci al unui hotel din „Down Town“, păzit de o echipă de poliţişti, care îl supraveghea prin rotaţie, 24 de ore din 24. Puţini cunoşteau taina aceasta, deoarece Weinstein se temea de indiscreţia agenţilor corupţi. Gideon juca pe cartea lui Billy Temple şi pe dezvăluirile pe care acesta le-ar fi făcut. Vor înghiţi oare mafioţii momeala? Greu de răspuns.

Gideon şi Hatcher zburară la New York cu un avion TWA. Procurorul arbora cel mai frumos costum din garderoba sa; culoarea gri fer îi dădea un aer distins. Pentru orice even¬tualitate îşi mai luase în valiză un costum bleumarin. Voia să facă o impresie bună colegilor săi, care trebuiau să-i dea concursul pe Coasta de Est. Specialiştii din brigada antidrog erau mobilizaţi pentru a-l seconda. Lombardo devenise o ţintă foarte interesantă.

Gideon sosi la New York după căderea nopţii. Contemplă gânditor luminile Manhattanului, în vreme ce avionul se pre¬gătea să aterizeze pe Aeroportul Kennedy. Cariera lui depin¬dea de această afacere hazardată, căci de data aceasta ataca persoane

importante şi foarte primejdioase. Sfârşitul lui Billy era elocvent. Dar Gideon era hotărât să se înapoieze la Los Angeles acoperit de glorie. De ce n-ar câştiga notorietatea lui Giuliani?

Jongla gânditor cu visele, când stewardesa, zveltă şi atrac¬tivă ca un manechin, anunţă cu voce suavă:

– Pasagerii sunt rugaţi să-şi pună centurile!

*

* *

Înapoiat la New York după înmormântarea fiului său,

Peter O'Neill reluă turnarea filmului în mare viteză. Introduse secvenţele la care Bryner se opusese cu atâta vehemenţă, fără ca această activitate suplimentară să-i modifice programul de lucru iniţial.

Ca în fiecare dimineaţă, explica actorilor ce aveau de făcut în cursul zilei şi pregătea secvenţele respective.

– Potrivit scenariului, trebuie să-l filmăm pe Bob care, după un conflict violent cu tatăl său, rătăceşte cu capul, înfierbântat prin labirintul de străzi şi străduţe mărginite de locuri pustii din South Bronx. Trebuie să scoatem în evidenţă tulburarea sa, procesul de conştiinţă, dragostea-i nenorocită pentru Fio. Ea nu-i merită ataşamentul şi, ca să-şi bată joc de sentimentele lui, acceptă să se culce cu duşmanul său, Rhys Walter în filmul nostru. Avem de realizat câteva scene tari. Agresiunea motocicliştilor din banda „Diabolos“, asasinarea vagabondului din fundătura Melrose, încercarea disperată a lui Bob de a o salva pe Fio din mâinile violatorilor. Trebuie să ne concentrăm pe faimoasa cursă „off-shores“ în care Bob şi Ray se vor confrunta mortal, chiar dacă această scenă va fi turnată mai târziu.

Secvenţele tari vor fi intercalate între şedinţele consiliului de administraţie al multinaţionalei marcate de lupta dintre rudele lui Bob şi ale lui Rhys. Ca să înţelegeţi mai bine această duşmănie, inspiraţi-vă din

antagonismul pe care Shakespeare l-a imaginat şi construit ireproşabil în „Romeo şi Julieta“. În cazul nostru, rivalitatea înverşunată care opune cele două familii îşi are rădăcinile în mijloacele pe care membrii celor două familii le folosesc pentru a se distruge: banii curaţi ai familiei Talbot şi banii spălaţi ai familiei Harmsworth. Aversiunea viscerală care domină cele două grupuri dobân¬deşte semnificaţia unei damnaţiuni a eroilor dintr-o tragedie antică. Sue, singura lucidă, căută să restabilească pacea, dar şi ea este sfâşiată de dragostea pe care o poartă atât lui Bob, cât şi lui Ray, fără a putea să se decidă asupra vreunuia. Sue şi Fio reprezintă focul devastator, Bob şi Ray - apa care inundă şi rupe digurile. Aceasta este ambianţa apăsătoare, obsedantă, a unei tragedii pe care trebuie s-o realizăm. Ură, sânge şi moarte.

Se adresă apoi fiecărui actor în parte.

– Bob, până în prezent te-ai achitat bine de rolul tău. Vreau ca tensiunea să se accentueze treptat până la explozia finală. Ray, ai făcut o treabă excelentă dar, de aici înainte, trebuie să te depăşeşti... Sue, ai arătat magistral cum o fată pură, inocentă, poate săvârşi cele mai nesăbuite isprăvi când dragostea ei este pusă în joc... Averil, încarnezi femeia îndră¬gostită nebuneşte de un bărbat care o ignoră. Aş vrea totuşi ca jocul tău să fie mai nuanţat deoarece ora explicaţiilor va veni şi Rhys îşi va manifesta tot dispreţul său. Îmi pari puţin crispată. De ce?... Giselle, tinereţea şi frumuseţea ta de copil, care ascund duhul răului, vor tulbura pe spectatorii excitaţi de Lolitele abia pubere. Ai îmbogăţit personajul Fio cu toate viciile imaginabile. Spun „ai îmbogăţit“ deoarece Fio, mica prostituată, va apărea în final ca un monstru al perversiunii, ceea ce puţine actriţe de vârsta ta ar fi în stare s-o facă. Sunt mulţumit că te-am angajat pentru filmul acesta.

Apoi, copleşi de laude marile vedete care animau această superproducţie şi care, prin talentele lor, urmau să ridice pe culmile gloriei studioul „XXI Century“.

– Ştiu că v-am cerut eforturi supraomeneşti, că v-am adus la limita epuizării. V-aţi depăşit pe voi înşivă. Dustin Hoffman, Robert Redford, de Niro, Gene Hackman vor fi invidioşi pe performanţele voastre. Sunt convins că veţi culege toate premi¬ile Oscar. Echipele tehnice au fost, de asemenea, la înălţimea sarcinilor grele ce le-au revenit. Nu pot decât să le felicit.

Apoi se adresă întregului colectiv:

– Vă rog să păstraţi acelaşi ritm drăcesc. Victoria va fi a noastră!

Izbucniră aplauze. Cuvintele lui făcuseră o impresie puter¬nică. Tonul lui grav, solemn, părea să exprime mesajul unui om care, după ce a realizat opere de mare valoare, se opreşte obosit şi îşi rosteşte testamentul. Îşi înmormântase, oare, cinismul, ironia crudă, frazele dure, biciuitoare? De ce nu făcuse nici-o aluzie la proiectele sale de viitor? Ce anume motiva această schimbare uluitoare? Oamenii se priveau intrigaţi.

*

* *

A doua zi după sosirea la New York, Gideon şi Hatcher luară contact cu poliţia locală şi cu procurorul districtului Manhattan. După o şedinţă lungă şi cuprinzătoare, fixară de comun acord un plan de bătaie detaliat.

Apoi, Spacek şi însoţitorul lui deciseră să facă o vizită lui O'Neill. Cum ştiau că acesta lucrează în cursul zilei, se prezentară la hotelul Plaza, îndată după căderea nopţii şi se instalară în hol, aşteptându-i sosirea.

Puţin după ora zece, O'Neill sosi istovit, cu faţa brăzdată de oboseală. Deşi uimit de această vizită nocturnă, îi invită în apartamentul său, poftindu-i să cineze împreună. Cei doi îl rugară să nu se deranjeze deoarece luaseră deja masa de seară. O'Neill le propuse câte un pahar.

– Suntem în timpul serviciului, zise Hatcher bine dispus. Dar în seara asta vom face o excepţie.

Un chelner servi o cină uşoară; rasol, salată şi brânză. Pentru vizitatori destupă o sticlă de Courvoisier. O'Neill se mulţumi cu apă minerală.

Un *groom* intră purtând pe braţe o cutie voluminoasă pe care scria: „Banane - Coasta de Aur“.

Faţa zbârcită a regizorului se lumină.

– S-o deschidem repede! Ador bananele! Un fruct care se asortează foarte bine cu coniacul!

Desfăcu încântat cutia şi scoase un ciorchine de banane sidefii. Smulse câteva banane pe care chelnerul le puse solemn pe o tavă. Deodată, O'Neill scăpă un strigăt de oroare. Cu un gest brusc aruncă ciorchinele departe de el. Un păianjen negru, păros, respingător, de vreo treizeci de milimetri, ieşi dintre fructele lunguieţe şi se opri pe blana de urs alb întinsă lângă masă.

Hatcher, care servise câţiva ani în poliţia din insulele Hawaii, se ridică la iuţeală şi strivi cu piciorul gângania.

– Păianjenul acesta, cu venin primejdios, are un nume bizar - Văduva Neagră, explică el fără să-şi piardă calmul. Probabil a rămas ascuns printre banane fără ştirea furnizo¬rului. Mă întreb, în acelaşi timp, dacă nu suntem martorii unei noi tentative de asasinat.

Tremurând de teamă şi scârbă, Gideon se uita ca hipno¬tizat la insecta uriaşă storcită, care murdărea blana de urs. Chelnerul şi *groom*-ul înlemniseră.

O'Neill îşi recăpătă glasul.

– Comand adesea cutii cu banane.

– Mă voi ocupa de afacerea asta, zise Hatcher. Vreau să vă pun o întrebare: cutia a fost comandată de dumneavoastră sau de o altă persoană, încă necunoscută, pe care voi încerca s-o identific?

O'Neill îşi şterse cu batista fruntea îmbrobonată de sudoa¬re. Locotenentul făcu un semn *groom*-ului.

– Adu-mi o ladă cu capac ca acelea folosite pentru resturile menajere.

Groom-ul ieşi. După câteva minute reveni însoţit de alt *groom*, care îl ajută să poarte lada. Detectivul hotelului îi

urma. Folosindu-se de o mătură, băgară cu precauţiune cior¬chinele în cutia de gunoaie.

Detectivul promise că va face investigaţiile necesare, apoi se retrase împreună cu personalul de serviciu, luând lada de metal şi cutia cu banane.

Rămaşi singuri cu O'Neill, încă sub şoc, Gideon şi Hatcher îi dezvăluiră cauzele probabile ale morţii lui Robby. Îi vorbiră de Averil, veste care îl surprinse pe Peter.

– N-aţi remarcat vreo schimbare la Averil Auberon, dom¬nule O'Neill?, întrebă poliţistul.

– Nu! De altfel, viaţa particulară a actorilor nu mă inte¬resează. N-am observat nimic deosebit la Averil. Se comportă cu nervozitatea oricărui actor înainte de a intra în scenă. Mai toţi au trac!

– Nervozitatea ei nu este numai de natură profesională, interveni Gideon. Cred că ştie, cel puţin în parte, cauza morţii fiului dumneavoastră. Este amanta lui Lombardo.

– Chiar dacă este adevărat, vă închipuiţi că Lombardo o informează de ceea ce face?

– Nimic nu este imposibil!

Spacek şi locotenentul cerură permisiunea de a se retrage. Când se văzură pe trotuar, în faţa hotelului, Hatcher zise gânditor:

– Am petrecut o seară agitată.

– Ce ruşine am fi păţit dacă ar fi fost omorât sub ochii noştri!, exclamă Gideon.

Inspiră aerul îmbălsămat care adia dinspre Central Park.

– Credeam că New York-ul este un oraş îmbâcsit de miro¬suri urâte, gaze de eşapament, duhori de canal şi de metrou. Iată însă că trandafirii şi crinii parfumează atmosfera ca în grădina universităţii noastre din Los Angeles. E un aer mai plăcut decât smogul nostru.

– Aşteaptă să vezi Bowery, Harlem, South Bronxul. Atunci ai să-ţi schimbi părerea!

*
* *

Bob scoase un strigăt gutural plin de groază şi se trezi din somnul său agitat. Deschise ochii cerniţi, tulburi, rotunjiţi de spaimă şi îşi duse mâna tremurătoare spre lampa de pe noptieră. Întunericul se risipi... lumina şi ambianţa familiară din cameră îi liniştiră palpitaţiile. Apoi îşi aminti că moartea plana deasupra capului. Abia se eliberase de coşmarul ce îl înfăţişă alergând pe un spaţiu neted, fără sfârşit, palid lumi¬nat, în vreme ce o sferă verde uriaşă, translucidă, acoperită de spini, se rostogolea spre el, gata să-l înghită... Imaginea mărită a virusului SIDA care îl ataca, distrugându-i celulele albe, nimicindu-i mijloacele de apărare până la exterminarea finală a organismului. Ştia că acest proces se va termina în câţiva ani. Cel mult cinci sau şase. Dar moartea poate veni şi mai repede.

Înainte, voia să doarmă pentru a uita de ruina lentă a corpului său. Somnul acoperea ca un văl chinurile care îl urmăreau în stare de veghe. Dar de o vreme nu mai avea acces nici la acest refugiu. Visele, pe care le căuta cu disperare pentru a uita de moarte, scoteau acum din inconştient viziuni danteşti, infernale, ce îl chinuiau zi şi noapte. Întâlnirea cu Percy îi trezise frica pe care o credea adormită.

Coborî din pat şi îmbrăcă peste pijama un halat. Obişnuit să doarmă gol, devenise de la o vreme friguros. Se îndreptă, aproape clătinându-se, spre bar. Îşi turnă în pahar whisky, fără să mai adauge gheaţă, căci îi era frig. Goli paharul, dar nu găsi în alcool nici-o uşurare. Se uită la ceas. Se culcase la unsprezece şi jumătate. Somnul scurt, hărţuit de coşmaruri, durase aparent secole.

Lăsă băutura şi deschise şifonierul. Îşi puse febril bluzonul şi pantalonii de piele, apoi telefonă la garaj să i se pregătească maşina.

Îşi găsi Ferrari-ul în faţa hotelului. Se instală la volan şi apăsă pe accelerator. Simţea nevoia imperioasă de a-l

vedea pe Percy. Ieşi în Madison Avenue, porni spre nord şi traversă Harlemul animat de viaţa sa intensă de noapte. Negrii îl huiduiră. Coti apoi la dreapta, parcurse Strada 123, traversă podul de pe 3rd Avenue şi pătrunse în infernul din South Bronx. Rândurile de case vechi, dărăpănate, roase de intem¬perii, cu ferestre larg deschise ori astupate cu plăci de zinc erau întrerupte de terenuri virane, de imobile năruite, de ziduri izolate, înnegrite ale unor clădiri nimicite de incendii. Locuitorii din Bronx denumesc în bătaie de joc această întin¬dere vastă, unde se întâlnesc toate mizeriile umane, „zona demilitarizată“, deoarece aminteşte un oraş distrus aproape în întregime de bombardamente şi părăsit după lupte crân¬cene. Arterele pustii erau marcate doar de luminile verzi sau roşii de la intersecţii care nici nu mai existau.

Strada lui Percy semăna cu o gură fără dinţi. Construcţiile izolate, şubrede, întunecate erau lipsite de lumină electrică, de apă şi încălzire; cea mai mare parte a locuitorilor abando¬naseră acest deşert în care rătăceau, ici şi colo, umbre fanto¬matice în zdrenţe printre ruine.

Găsi anevoie casa în care locuia Percy.

Percy!…

Bob, deşi seropozitiv, se hrănise cu speranţa că boala, boala lui, nu va mai progresa. Că va fi unul dintre norocoşii care se va smulge din tentaculele ei. Întâlnirea cu Percy îi risipise iluziile. Voia să-l revadă, să-i examineze chipul şi să cugete la propriul său viitor.

Percy!…

Casa, cu cinci etaje, supravieţuise buldozerelor. Intrarea n-avea uşă. Intră pe un coridor cu podeaua putrezită; parterul nu mai era locuit. Urcă pe o scară care scârţâia gata să se prăbuşească.

Câteva camere de la primul etaj păreau locuite. În aer plutea o duhoare de urină, de materii fecale, de mucegai. Pe coridor se fugăreau şobolanii. Bob era obişnuit cu

mizeria, îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa în cele mai nenorocite cartiere din Manhattan, Bronx şi Brooklyn.

Dar ultimii ani de bogăţie îi şterseseră din memorie amin¬tirile urâte. Acum îşi revedea trecutul reînviat ca un mort care ieşea din mormânt. Se cutremură scârbit.

De sub o uşă se strecura o dâră slabă de lumină. Apăsă clanţa şi intră într-o încăpere cu tapetul smuls pe alocuri. Pe un scăunel, singura mobilă din cameră, ardea o lumânare lăsând să se vadă o saltea murdară, fără cearşafuri, pe care zăcea Percy cu ochii închişi, cu obrajii brăzdaţi, cu suflarea grea. Resturile unui covor zdrenţuit îi acopereau în parte tru¬pul descărnat. Scânduri pe jumătate putrede astupau cele două ferestre oarbe.

Zgomotul paşilor lui Bob îl făcură să deschidă ochii. Bâlbâi:

– Vise... vise... vise...

Pleoapele, aproape translucide, îi recăzură.

– Percy, eu sunt! Eu, Bob!... Nu visezi! Nu ţi-am promis că am să vin să te văd?

– Bob?... Tu eşti!...

Un zâmbet amar îi dezvălui dinţii, două rânduri de perle, vestigii ale frumuseţii de odinioară.

Lângă lumânare, Bob văzu o felie de pizza şi puţină pâine pe o farfurioară murdară de carton.

– La început am crezut că închipuirea îmi joacă o festă...

Vocea îi era slabă, cu un suflu.

Pe Bob îl năpădi ruşinea. Mânat de grabă, uitase să cum¬pere de la barul hotelului ceva bun de mâncat pentru vechiul său camarad. Găsi repede o soluţie.

– Am venit să te invit la masă. Somon afumat, icre, friptură de viţel, prăjituri cu cremă, fructe... şi râuri de şampanie.

Figura veştejită a lui Percy se lumină.

– Nu m-ai uitat...

– Cum era să te uit? Turnarea filmului m-a împiedicat să vin mai repede. Să mergem! Îmbracă-te, Percy! Hai să mergem!

– Abia pot să mă mişc... Când merg, tot corpul mă doare...

– Sunt cu maşina. Nu trebuie să faci decât câţiva paşi. Am să te ajut.

Percy gâfâia.

– Nu mai am ce îmbrăca... Am vândut tot ce se putea vinde...

– Aveai haine frumoase. Erai cel mai elegant dintre noi toţi. Bob îşi scoase bluzonul de piele.

– În seara asta ai să porţi haina mea. Pantalonii tăi sunt încă în stare bună.

Percy se ridică cu greu, sprijinindu-se în cot.

– N-am să pot...

– Glumeşti! O să petrecem o seară de neuitat. Iar mâine vom merge împreună să-ţi refaci garderoba.

Decrepitudinea lui Percy îl emoţionase într-atâta încât abia îşi putea reţine lacrimile...

– Aş fi fericit să te însoţesc, Bob, dar nu mi-e foame. De abia m-am atins de pizza asta...

– Pizza rece e greţoasă. Să mergem! Te ajut să te îmbraci!

Îl ridică aproape cu forţa de pe saltea şi îi schimbă cămaşa cu o bluză mai curată găsită pe jos. Îl izbi un miros de sudoare râncedă, dar nu-l scârbi. Ştia că are de-a face cu un nenorocit de bolnav. O pereche de blue-jeans, bluzonul de piele şi nişte bascheţi uzaţi şi murdari completară echipamentul.

– Aşteaptă-mă!

Bob alergă până la limuzină şi se înapoie cu o maşină electrică de ras pe care o păstra în compartimentul pentru mănuşi, pentru orice eventualitate. Îl bărbieri şi îi pieptănă părul încă mătăsos şi frumos ondulat. Nu-l pierduse încă, aşa cum se întâmplă de obicei.

De ce se străduia atâta pentru Percy? Voia să-i înfrumu¬seţeze amurgul vieţii? Imita inconştient gestul generos al lui Peter O'Neill care îl luase sub protecţie, deşi îl ştia atins de SIDA?

După ce îl îmbrăcă aşa cum putu mai bine, se uită la el cu o admiraţie prefăcută.

– Eşti din nou un băiat foarte drăguţ!

– Crezi?, întrebă Percy.

– Desigur!

Îl luă de braţ şi îl conduse, sprijinindu-l cu grijă, spre ieşi¬rea din casă. Găsiră maşina neatinsă, fiindcă derbedeii nu se aventurau printre ruinele acestea unde nu găseau nimic de furat. Îl instală pe bancheta de piele şi se urcă la volan. Se uită din nou la ceas.

– Cât e ceasul?, întrebă Percy.

– Unu jumătate. Am plecat de la hotel aproape de miezul nopţii. Până aici am făcut un drum lung, apoi te-am ferche¬zuit, te-am făcut frumos şi timpul a trecut...

– Barurile se închid de obicei pe la două.

– Ştiu baruri din Chelsea deschise toată noaptea.

Maşina demară torcând ca o felină.

Percy privea cartierul său mizerabil de parcă l-ar fi văzut pentru întâia oară. Peisajele care defilau rapid prin faţa ochi¬lor lui căpătau alte dimensiuni; Percy nu parcursese străzile acestea decât mergând pe jos. Zgârie-norii cu zeci de mii de ferestre luminate se profilau la orizont pe cerul brăzdat de fasciculele proiectoarelor.

Percy contempla îngândurat cerul.

– Manhattan!... Când am coborât din autobuzul care m-a adus din orăşelul meu din Middle West, credeam că paradi¬sul şi-a deschis porţile... Apoi, paradisul s-a transformat în infern... Când văd luminile acelea, îmi vine să plâng... Le iubesc, deşi m-au trădat... Mă ridicam de pe salteaua mea şi mă uitam, printre scândurile care astupă ferestrele, la lumi¬nile îndepărtate ale oraşului... Îmi imaginam un covor magic care să mă poarte spre această constelaţie... Dar covorul nu-şi făcea apariţia... Stăteam agăţat de scânduri şi plângeam... Plângeam singur... căci n-aveam pe nimeni lângă mine să-mi descarc sufletul... E groaznic să plângi singur... singur... singur...

– Acum nu mai eşti singur.

O grimasă amară apăru pe chipul palid al lui Percy.

– Îţi sunt recunoscător, Bob...

– De ce? N-am făcut nimic deosebit... Nu-ţi laşi niciodată prietenul singur... Este o datorie... O datorie sfântă...

Se gândea la Ray care îl susţinea moral cu un devota¬ment şi o căldură tulburătoare. Nu era singur... Nu! Nu era singur...

Percy izbucni în râs. Un râs care suna ca un hohot de plâns.

– Mă înşel... Nu eram singur... Amărăciunea îmi ţinea companie... Amărăciunea şi lacrimile... Lacrimile vin fără să le chem... curg pe obrajii mei şi îmi împrumută căldura lor...

Bob nu ştia cum să-l consoleze. Nu găsea cuvinte care să-l liniştească, să-i aline durerea.

Percy continua să vorbească... Simţea nevoia să-şi descarce inima... să vorbească de durerea... de tristeţea... de deprima¬rea sa...

– Când am ajuns la New York, îmi închipuiam că toată lumea e a mea... Că voi face minuni... Eram tânăr şi frumos... Toată lumea îmi zâmbea... Toată lumea mă privea cu bună¬voinţă... Îmi dădeam seama că oamenii, fetele, femeile, mă doreau... Era un fel de beţie... Aş fi putut să muncesc... Dar îmi era mult mai uşor să câştig bani graţie farmecului meu... Ele mă rugau să iau bani... Îngenuncheau în faţa mea... Banii plouau în jurul meu... Nu aveam decât să întind mâinile, pentru a mi le umple cu bancnote verzi... Nu înţelegeam că îmi vindeam tinereţea, frumuseţea, corpul... Mi-am vândut nu numai corpul... mi-am vândut viaţa... Alergam orbeşte spre prăbuşire... spre moarte... Nu ştiam că mă aruncam în braţele ei... Apoi a urmat căderea... Am aflat cu groază de boala care mă macină... Aveam un Rolex al meu, lănţişoare de aur, brăţări pe care le schimbam după pofta inimii, mă ţineam de extravaganţe fără nici un sens... Dansam gol fiindcă îmi făcea plăcere...

Râsul lui scârţâit exprima o descurajare, o disperare fără margini, absolută.

– Ai auzit, Bob, de căderea îngerilor?... Bunica mea mă lua pe genunchi şi îmi povestea despre căderea îngerilor... Eram pe atunci un băieţel de zece ani! Probabil că presimţea unde am să ajung!... Îmi citea din Biblie şi eu o ascultam plictisit... Căderea îngerilor... Ai venit să-mi vezi magher¬niţa în care îmi trăiesc agonia... E ca şi cum pământul s-ar deschide sub picioarele mele, aşteptând să mă înghită... Nu ştiu cum de au aflat oamenii că sunt purtător de virus... M-au izgonit ca şi cum aş fi fost un ciumat... SIDA este noua ciumă a zilelor noastre... M-au izgonit de la teatru, din casa în care locuiam. Proprietarul m-a dat afară şi a ars toată mobila din apartamentul meu... La început eram atât de surprins, atât de şocat, atât de nenorocit, atât de înspăimântat încât mă strecuram pe lângă ziduri ca să nu fiu văzut... Când mi-am terminat toate rezervele, m-am apucat de vechea meserie. Dar foloseam prezervativele ca să nu-mi îmbolnăvesc clientele... Eram încă frumos şi le atrăgeam fără probleme... Unele îmi reproşau că folosesc prezervativele... „Te temi că am vreun herpes, sifilis sau altceva? “ Plecau înfuriate... Puteam să le spun că voiam doar să le protejez?... În felul acesta mi-am pierdut multe cliente... Apoi au început să se manifeste sem¬nele bolii... Slăbeam, pierdeam din greutate, apoi am făcut o pneumonie... La spital, infirmierele mă priveau cu dispreţ şi mă jigneau aruncându-mi cuvinte grele: „E bine ce ai făcut culcându-te cu bărbaţi? O perversiune care te-a costat scump! Foarte scump! “... Le strigam că nu sunt homosexual, că am luat boala de la o femeie... Dar refuzau să mă creadă şi îmi râdeau în nas...

Percy tăcu istovit de cuvintele sale, deşi vorbea cu între¬ruperi prelungite... Izbucni ca şi cum ar fi vrut să pună punct logoreei...

– Nu sunt homosexual!

Deodată pricepu că făcuse o gafa. Îşi aminti prea târziu că Bob se culca şi cu femei, şi cu bărbaţi, fără deosebire.

Dar Bob nu-l auzea. Se gândea la propria sa nenorocire, care începuse să-şi arate colţii. Indispoziţiile, slăbiciunea care-i înmuia uneori picioarele erau simptome alarmante, înfricoşătoare.

– Mi-e frică, Bob! Sunt condamnat la moarte fără să fi făcut rău nimănui...

Bob tresări, trezit din gândurile sale.

– Nu te mai gândi la viitor, Percy!

Râse. Un râs care ar fi vrut să pară vesel, dar care suna fals.

– Nenorocirea ta îţi oferă în schimb un noroc refuzat muri¬torilor de rând.

Percy îl privi uluit. Să-şi fi pierdut Bob minţile?

– Noroc?

– Ah, da! Îţi aminteşti de teama noastră de a îmbătrâni?... Ne întâlneam adesea cu tineri care se apropiau de treizeci de ani, care se îngrăşau, îşi pierdeau părul şi fineţea pielii... Căutau cu disperare clienţi sau femei singuratice... dar numai beţivii, care nu erau în stare să-şi dea seama de decrepitu¬dinea lor, îi mai cumpărau pentru câţiva dolari... Odată cu trecerea anilor decăderea se accelera... Îi copleşea dezolarea... dar pe lângă aceste deşeuri umane mai sunt şi oameni aleşi de soartă... Aşa-zişii aleşi. Gândeşte-te la manechine, vedetele publicităţii, gândeşte-te la actori şi actriţe, la dansatori şi dansatoare pe care nu-i mai favorizează fizicul. Bătrâneţea le roade trăsăturile frumoase, le deformează corpurile, până atunci superbe, le umbreşte farmecul... Căderea lor este mai dureroasă dacă te gândeşti la gloria lor trecută. Toţi se scu¬fundă în aceeaşi mizerie trupească şi morală.

Vorbesc în cunoştinţă de cauză, deoarece trăiesc printre ei şi pot să desluşesc în privirile lor teama atroce de viitor, de necunoscut, de sfârşitul drumului... Alunecă tot mai jos... Bătrâneţea îi transformă în epave umane. Cei care nu se sinucid devin chelneri, spălători de vase sau

umplu azilele rezervate bătrânilor din showbiz... În timp ce tu, Percy, îţi vei încheia viaţa în plină frumuseţe.

– Frumuseţe?, replică Percy dezamăgit. Uită-te la mine!

Percy nu înţelegea că Bob pleda propria sa cauză.

– Vei scăpa de ghearele bătrâneţii! Îi joci cea mai grozavă festă! Îi râzi în nas! N-ai citit prin ziare despre decrepitudi¬nea care l-a transformat pe frumosul, pe incomparabilul Joe Weissmuller într-un cadavru viu?... Ca să nu-ţi citez decât un nume dintre alte sute... Ei bine, Percy, tu poţi să-ţi îngădui luxul de a-i da cu tifla bătrâneţii! Poţi s-o priveşti în faţă şi să-i spui cu satisfacţie: n-o să mă ai, scorpie nenorocită! Am să plec din viaţă tânăr... Am să duc pe cealaltă lume ce am mai scump, tinereţea!... Morţii îşi păstrează pentru totdeauna tinereţea!... Ai văzut vreodată un cimitir?... Ţi-ai aruncat privirea asupra inscripţiilor funerare şi a fotografiilor imprimate pe plăcile de faianţă? Lumea se opreşte în faţa mormintelor celor tineri şi le priveşte cu duioşie şi respect. Bătrânii nu atrag nici-o atenţie. Bătrânii trebuie să moară. E firesc... Dar tinerii sunt regretaţi. Bătrânii? Uneori te uimeşte faptul că trăiesc atât de mult. Cel puţin de ar fi bogaţi! Căci bogăţia îi reuneşte pe tineri şi pe bătrâni sub acelaşi acoperământ! Bogaţii nu sunt niciodată bătrâni fiindcă îşi cumpără tinereţea...

Bob râse cu tristeţe.

– Şi eu am să mor tânăr.

– Nu mai spune aşa ceva!

– Da, da! Sunt comparat cu James Dean! Identificat cu el! Am să mor tânăr ca şi el!

– Dacă vorbeşti de fatalitate, îţi aduce ghinion!

– Sunt mai presus de noroc sau de ghinion. Ca şi tine, trăiesc pe marginea prăpastiei.

Fu ispitit să-i spună că şi el suferea de SIDA, dar nu avu curajul.

– La traversarea Styxului, râul morţii care curge pe sub pământ, un luntraş, Charon, îi urcă în barcă pe morţii care aşteaptă pe mal pentru a trece în lumea de dincolo... Bătrânii se târăsc în cârje sau pe picioarele lor

slabe, tremurătoare şi fac eforturi cumplite pentru a se urca în barcă, în timp ce tinerii sar de pe mal direct în luntre, asemenea păsărilor care îşi iau zborul...

– De unde ştii?

– Mi-a spus un prieten, un prieten foarte bun.

– Ce fericit eşti că ai un prieten care nu te părăseşte... Eu nu am decât SIDA şi tristeţea mea...

– Nu te mai repeta!... Bolnavii de SIDA au în faţa lor câţiva ani de viaţă pe care-i pot folosi după pofta inimii. Câţi dintre oamenii plesnind de sănătate, încrezători în viitorul senin şi plin de promisiuni nu mor seceraţi de accidente, ucişi de gloanţe sau victime ale alcoolului şi stupefiantelor! Crede-mă, Percy, bolnavii de SIDA sunt, într-un fel, privilegiaţi.

Percy îşi puse mâinile descărnate pe genunchi.

– Mă întreb, Bob, dacă încerci să mă consolezi sau cuvin¬tele tale ascund o umbră de nebunie?

Bob izbucni în râs. Un râs nervos.

– Prietenul meu îmi povestea că un filosof, pe nume Erasmus, a scris o carte „Elogiul nebuniei“. Nebunia are, uneori, şi lucruri bune. Moartea fixează data întâlnirii cu cei bolnavi de SIDA. Totuşi, noi ne vom duce să cinăm şi să ne cinstim.

Bob ştia că partea slabă a argumentelor sale, bazate pe sofisme, consta în faptul că erau conştienţi de apropierea ine¬vitabilă a morţii. Toţi oamenii mor. Numai că termenul final rămâne acoperit într-un fel de pâclă. Dar conştiinţa faptului că te-ai apropiat de sfârşitul vieţii te sfâşie, te îngrozeşte. Tocmai cunoaşterea anticipată a datei morţii a determinat abolirea condamnărilor la moarte în lumea democratică.

Conducând volanul cu mâna dreaptă, Bob scoase cu mâna liberă portmoneul şi extrase un pumn de bancnote de câte o sută de dolari pe care le strecură prietenului său.

– N-o să mai ai bani să plăteşti consumaţia, zise Percy, concentrându-şi privirile asupra bancnotelor verzi. Mi-ai mai dat...

– Taci din gură! Am să-ţi deschid un cont la bancă. Trebuie să te muţi din magherniţa aceea.

– Şi unde să mă duc?... Vreau să mor... Să mor de foame... Cum ai zis şi tu, vreau să joc o festă SIDA, lipsind-o de volup¬tatea de a mă ucide...

La o răscruce mărginită de clădiri aparent locuite şi cu magazine protejate de grilaje puternice, maşina întâlni o bandă de motociclişti, toţi îmbrăcaţi în negru şi care purtau pe bluzoanele lor de piele emblema unui diavol pictat în roşu peste care trona zvastica. Surpriza lui Bob fu împărtăşită şi de motociclişti, adolescenţi şi adulţi cu mutre particulare. Şeful lor, care purta o caschetă de piele împodobită cu un cap de mort, începu să urle:

– Să golim rabla de ocupanţii ei şi s-o anexăm grupului nostru.

Bob nu aşteptă punerea în practică a ameninţării. Când motocicliştii se avântară pentru a-l încercui şi a-i pune cuţitul sub gât, Bob - fără să ţină seama de semnalul roşu - demară în trombă aruncând în aer doi motociclişti, care se postaseră deja în faţa maşinii, şi dând peste cap o motocicletă. Unul dintre „Diabolos" alunecă pe asfaltul crăpat, se izbi cu ţeasta de rigolă şi rămase nemişcat.

– Bestia de la volan l-a rănit pe unul de-ai noştri!, urlă cu o voce răguşită un bărbos înnebunit de furie. Să-l jugănim ca pe un porc! Pe el!

Bob apăsă pe accelerator până la fund. Maşina ţâşni ca o rachetă. În câteva secunde depăşi două sute de kilometri pe oră... viteza îi sporea fulgerător: 250... 300... 350...

Motocicletele, deşi foarte puternice, nu puteau intra în competiţie cu un Ferrari, „comandă specială“, înzestrat cu un motor turbo pentru cursele de Formula 1. Luminile roşii de semnalizare din spatele maşinii se îndepărtau în ciuda înjurăturilor şi a urletelor de mânie ale motocicliştilor, care goneau cu maximum de viteză. Farurile bolidului şi ale moto¬cicletelor luminau drumul plin de hârtoape. Motoarele vuiau, făcând să se cutremure văzduhul.

Bob jubila. Cursa îl exalta. Uitase de boală, de gându¬rile negre. Trăia prezentul cu o intensitate formidabilă. Dimensiunile timpului se reduceau, concentrându-se în această cursă infernală. Prin oglinda retrovizoare zărea faru¬rile urmăritorilor, de care se distanţa irezistibil.

Percy ieşise din lâncezeală şi savura înfrigurat clipele aces¬tea de triumf. O nouă vigoare îl făcea să freamăte. Îi reveniră în memorie aplauzele admiratoarelor vrăjite de frumuseţea corpului său. Prin faţa ochilor defilau fugar cele mai frumoase clipe din existenţa-i atât de scurtă.

– Am cheltuit o avere pentru maşina asta, dar nu regret!, exclamă Bob, cuprins de o bucurie năvalnică.

Îşi închipuia cu o plăcere voluptuoasă descumpănirea urmăritorilor semănaţi de avansul impetuos al Ferarri-ului.

Dintr-o stradă laterală ţâşni o maşină a poliţiei. Dar poliţiştii renunţară repede la gândul de a urmări bolidul ce încălca flagrant regulile circulaţiei când văzură armata de motociclişti antrenaţi într-o urmărire infernală. Înţeleseseră că nu era prudent să înfrunte în plină noapte o bandă de motociclişti exasperaţi de furie; cotiră cuminţi la dreapta, într-o zonă mai liniştită.

Ferrari-ul se putea dispensa de ajutorul lor. După o curbă marcată de ruinele unei biserici, Bob pierdu din ochi ceata de „Diabolos“…

– Ne-am descurcat mulţumitor, nu-i aşa, Percy?

– Ah, da!, exclamă băiatul înfierbântat.

Bob trecu podul de pe 3rd Avenue, apoi se angajă pe 2nd Avenue; străbătu aproape întreg Manhattanul ca să ajungă în Chelsea. După un ocol impus de sensul unic îşi gară maşina aproape de restaurantul „Empires Dinner“, deschis până în zori.

Intrară în salonul arhiplin şi se apropiară de bar. Vacarmul şi hohotele de râs acopereau muzica transmisă de difuzoarele ascunse.

Şoferi de taxi, actori de cinema şi de teatru, pictori şi noc¬tambuli din lumea înaltă, manechine şi târfe de lux beau şi mâncau cu poftă. Barmanul, care îi servi pe noii veniţi cu câte un „Yellow Bird“, un cocktail parfumat pe bază de rom, îl recunoscu pe Bob şi îl anunţă discret pe patron care, deşi obişnuit cu vedetele, se grăbi să-l invite la o masă liberă, copleşindu-l cu complimente.

Îl rugă să-şi pună semnătura pe o fotografie pe care promi¬sese că o va înrăma şi expune pe peretele dedicat starurilor. Va figura alături de Frank Sinatra, Lawrence Olivier, Bette Davis şi alte celebrităţi ale ecranului. Bob se execută cu plă¬cere. Percy îl privea vrăjit, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui semizeu.

Bob se simţea jenat văzând expresia de adoraţie a vechiului său prieten.

Comandă icre negre, şampanie şi tot ce restaurantul le putea oferi mai bun. Patronul se înroşi scuzându-se. Aici nu serveau decât hamburgeri şi sendvişuri. Dar, pentru un client de rangul său, putea să pregătească un meniu special, dar nu prea complicat. Macaroane, sticksuri, prăjituri şi cafea.

– În ceea ce priveşte şampania, am câteva sticle de „Veuve Cliquot“, păstrate pentru oaspeţi de rangul dumneavoastră, domnule Flynn!

Percy îşi privi prietenul cu un aer rugător.

– Aş mai putea bea un cocktail precum cel dinainte?

– Bineînţeles! Două „Yellow Bird“!, comandă Bob imediat.

Patronul îşi freca încântat mâinile.

– Perfect! Firma vi le oferă!

În jurul barului, lumea se îmbulzea ca la metrou în orele de vârf, numai că aici fiecare ţinea câte un pahar în mână. Femei tinere şi mai puţin tinere, sprijinindu-se de tejghea, îşi sorbeau băuturile privind în albul ochilor bărbaţii pe care şi-i doreau.

– Uită-te la ele, Bob!, zice Percy cu scârbă. Sunt gata oricând să se pună cu crăcii în sus. Una dintre aceste

creaturi dezgustătoare a făcut din mine un nenorocit cu un picior în mormânt.

Bob nu găsea un subiect care să descreţească fruntea lui Percy.

Sosiră cocktailurile şi şampania. Percy savura băuturile, dar abia se atingea de mâncărurile cu miresme apetisante.

– Sper că şampania mă va ajuta să uit că trebuie să mor... Înainte de a afla că sunt infectat de SIDA credeam că am să trăiesc secole... Când m-au prevenit că virusul mi-a pătruns în corp, că sunt condamnat, totul s-a prăbuşit în jurul meu.

Goli încă o cupă de şampanie şi continuă pe acelaşi ton sumbru:

– Când doctorul mi-a spus că sunt seropozitiv, şocul a fost atât de puternic încât nu reuşeam să pricep sensul cuvintelor. Aveam impresia că vorbea de altcineva. Apoi am înţeles că se referea la mine. Aveam impresia că eram prins într-o capcană. Doctorul mă privea cu un aer profesional, rece, ca şi cum mi-ar fi spus că am făcut un guturai. Mi-a făcut câteva recomandări, pe care nu le-am înţeles, într-atâta eram de tulburat... După ce am ieşit din spital m-am gândit să mă sinucid...

Izbucniră nişte râsete la o masă vecină ocupată de trei tineri şi o fată cu aspect tipic de secretară provincială, încă străină de ambianţa New York-ului.

– Dar n-am avut curajul să mă sinucid, continuă Percy aruncând o privire fugară spre comesenii care îi tulburau măr¬turisirile cu veselia lor zgomotoasă. Mă întreb dacă printre ei nu se află vreun seropozitiv ca mine, care încă n-o ştie.

– Trebuie să sperăm că cercetătorii vor reuşi să descopere vaccinul, zise Bob fără convingere.

– Îl vor descoperi, probabil, dar după moartea mea.

– Hai Percy, fii mai optimist! Savanţii obţin mari progrese!

Se îmbăta cu propriile cuvinte.

– Am auzit, Bob, că numărul seropozitivilor se dublează în fiecare an... Se spune că toată porcăria asta vine din Africa... Noi le-am dat civilizaţia şi ei ne dau SIDA...

Bob râse silit.

– Te pomeneşti că ai devenit rasist, Percy!

– Îi urăsc pe toţi cei care ne aduc moartea! Negri, albi sau galbeni!

Bob se uită la ceas.

– E ora şase! Trebuie să mă întorc la hotel. La opt şi treizeci încep turnările.

– Să mergem! Nu vreau să ai neplăceri din cauza mea. Am să iau metroul.

– N-ai să iei nici un metrou. Ai să faci ce-ţi spun eu.

Bob plăti şi ieşi urmărit de numeroase priviri. Percy se târa anevoie în urma lui. Bob se întoarse şi îl luă de braţ. Ieşiră în noapte. Cerul se lumina uşor spre răsărit. Bob deschise portiera pentru prietenul său.

– Urcă!

– Ai să pierzi mai mult de o oră ca să mă duci acasă...

– În South Bronx nu mai e casa ta. Urcă!

Percy se execută uimit, dar nu îndrăzni să protesteze. Bob se instală la volan, se strecură printre maşinile care inundau străzile şi se opri în faţa unui hotel recent renovat, nu prea mare, de pe Strada 46.

– Este curat, iar oamenii închid ochii dacă ungi osia.

Percy şovăi.

– Dacă află că am SIDA?

– N-o să afle. Iar dacă intervin ceva complicaţii, aici sunt.

Coborâră din maşină şi intrară într-un hol cochet şi plin de plante exotice. Recepţionerul, un bărbat în vârstă, zbârcit ca o mumie, îl recunoscu pe Bob. Îi făcea servicii în perioada în care venea însoţit de clienţi trecători. Acum, fostul băiat de plăceri devenise o celebritate internaţională.

– Ce cinste pentru noi, domnule Flynn!

Cu câţiva ani în urmă îi spunea pe numele cel mic.

– Mark, vreau cea mai bună cameră pentru prietenul meu. Îi vârî cu nonşalanţă sub nas o bancnotă de o sută de dolari.

– Pentru dumneata, Mark! Iar camera am s-o plătesc anticipat în fiecare lună. Merge un cec?

– Excelent, domnule Flynn. Trimit un *groom* să ia bagajele domnului...

– Barton. Percy Barton. Bagajele o să-i vină în cursul zilei.

– Perfect!

Făcu un semn unui *groom* şi îi înmână cheia.

– Condu-l pe domnul Barton în camera 34. Ferestrele dau spre stradă, domnule Barton. Baia a fost recent modernizată.

Bob îşi luă prietenul de braţ.

– Îl voi conduce chiar eu. Am băut împreună câte un pahar în plus. Eu sunt mai rezistent.

Intraţi în camera 34, Bob eliberă *groom*-ul, după ce îi vârî în buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Aici ai să te simţi mai bine, zise Bob pe un ton vesel, deschizând ferestrele. Ai o vedere foarte frumoasă. În loc să admiri de departe luminile Manhattanului, vei trăi chiar în mijlocul lor.

Percy, cu ochii înlăcrimaţi, îşi îndreptă privirile spre patul dublu cu cuverturile curate, spre cele două fotolii, spre şifoni¬erul cu oglindă, spre uşa deschisă care răspundea în baie.

Bob se prefăcu a nu observa emoţia lui Percy.

– Ca să-ţi justifici dorinţa de a nu ieşi prea des, vei comanda să ţi se aducă masa aici, fără să uiţi băuturile alcoolice. Nu eşti obligat să bei totul. Ce rămâne arunci la WC. Dar le vei lăsa impresia că eşti mereu beat. Mark este serviabil şi pentru un bacşiş gras îţi va linge şi ghetele. În ceea ce priveşte hotelul, vreau să-ţi spun că are o onorabilitate de faţadă. Mark nu închiriază camerele cu ora, dar nici nu le face greutăţi clien¬ţilor care îşi aduc partenerii pentru o noapte.

Apoi adăugă cu ironie:

– În hotelurile cu cinci stele, numai clienţii care ocupă apartamente pot să primească în salon aşa-zişii prieteni sau prietene. În camerele de dormit nu pot fi primiţi vizitatorii. În modul acesta, aparenţele sunt salvate. Ipocrizie de mare lux.

Percy zâmbi amuzat. Faţa îşi recăpătă ca prin minune fru¬museţea de altădată. Veselia îi şterse aparent urmele lăsate de boală. Deodată, râsul i se transformă într-un hohot de plâns. Îşi acoperi ochii cu mâinile descărnate.

– Nu vreau să mor, Bob!... Nu vreau să mor!... Buna dis¬poziţie afişată de Bob dispăru. Obrajii i se întunecară ca şi cum cortina ar fi căzut acoperind luminile scenei.

Percy continuă plângând:

– Toţi medicii, toţi oamenii de ştiinţă se învârtesc năuci ca şi câinii în jurul cozii... Moartea se apropie de mine... În fiecare noapte o aud...

Bob ar fi vrut să-i strige că îl înţelege, că îi împărtăşeşte calvarul... Că a început şi el să simtă fâsâitul aripilor morţii... Noaptea aceea, la Palos Verdes... apoi în cursul turnării... cuprins de indispoziţia-i pasageră îi simţise prezenţa... După ce se liniştise, simţise aproape material moartea îndepărtându-se... dar îi făcuse semn că va reveni...

– Îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, Bob...

Vocea lui Percy, slăbită de groază, continuă tremurătoare:

– Camera aceasta, care a fost martoră la atâtea scene de dragoste, mă va vedea murind... Moartea vrea să mă posede, ca toate femeile care alergau după mine... Numai că ea mă va poseda fără să plătească...

Percy privea în gol. O întrezărea pe marea doamnă învălu¬ită în voaluri transparente sub care se contura vag scheletul cenuşiu...

– Nu vreau să mor, Bob...

Picioarele i se încovoiau sub greutatea corpului. Bob îl susţinu şi îl conduse la pat. Percy se întinse pe spate. Alarmat, Bob îi fricţionă mâinile.

– Dacă vrei, chem un medic specialist sau te internez la cea mai scumpă clinică din New York.

Percy clătină capul în semn de refuz.

– Să nu văd medici! Nu vreau să mor între pereţii albi ai unei camere de spital! Nu vreau să se ştie că sunt bolnav...

Vizita unui doctor ar trezi bănuieli... Dacă ai veni din când în când să mă vezi aş fi foarte mulţumit...

Din camera vecină se auzi un zgomot de sfadă. O voce de bărbat, puternică, de bas, şi o voce de femeie, subţire şi mânioasă.

– Viaţa continuă, şopti Percy.

– Da, continuă, repetă Bob.

Încurajarea suna fals. Minciunile sună întotdeauna fals. Adevărul iese la suprafaţă ca bulele de aer dintr-un iaz cu ape stătute.

Bob nu mai era în stare să mintă, cu atât mai vârtos cu cât ştia ce va urma. Sfârşitul lui Percy era aproape, iar al lui Bob va veni la timpul său.

– Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

– Ştii ce aş vrea, Bob? O doză puternică de heroină care să mă omoare repede, să nu îndur chinurile agoniei... Bob!

– Da, Percy.

– Ai putea să-mi aduci o doză puternică de heroină? Zicând aceasta îi aruncă o privire rugătoare. Bob se dădu înapoi.

– Voi fi acuzat că te-am omorât! Percy îşi plecă umil capul.

– Înţeleg... Euta... euta...

– Eutanasie.

– Asta e! Eutanasia este pedepsită de lege. Nu vreau să-ţi fac rău. Să plătesc cu ingratitudinea binele pe care mi l-ai făcut... Bob suspină. Aerul evada din pieptul ros de suferinţă. Suferinţa lui Percy şi propria lui suferinţă.

– Vei avea heroina! Ne vom revedea în curând!

Ieşi repede pentru a nu revela emoţia şi propria-i slăbiciune.

*

* *

Bob se înapoie la hotel, făcu o baie rapidă, apoi se îmbrăcă, se urcă la bordul maşinii şi zbură spre Bowery. Acolo trebuia să interpreteze secvenţa coborârii sale în infern din cauza dragos¬tei nesăbuite pentru Fio. Giselle era o actriţă scânteietoare.

Ai fi jurat că întruchipa geniul răului. Când umbla printre mesele încărcate, de pahare cu băuturi alcoolice, clienţii o ples¬neau uşor peste fese cu mâinile lor bătătorite de muncitori, îi aruncau ocheade şi îi spuneau glume deşucheate, pe care ea le accepta râzând provocator. Pe amatorii de plăceri mai substan¬ţiale îi invita cu coada ochiului să o urmeze la WC.

La bar era o îmbulzeală atât de mare, chelnerii şi patronul atât de ocupaţi, încât nu-i observau absenţele. Nu-şi schimba comportamentul nici noaptea târziu, când venea Bob ca s-o conducă la ea acasă. Fio locuia într-o cameră jalnică dintr-o casă jalnică, cu locatari şi mai jalnici. Bob îi oferise o locuinţă spaţioasă, comodă şi curată, dar îl refuzase cu dispreţ. Sadică, îi plăcea să-l facă să sufere, să-l umilească, să-i aţâţe gelozia.

Pentru Bob, revenirea la Bowery, în postură de star cele¬bru, plătit fabulos, nu însemna revanşa parvenitului de astăzi asupra calicului de ieri. Strada aceasta, care atrage ca mag¬netul deşeurile umane din New York, reprezenta pentru el o întoarcere nemărturisită la izvoare. Visa adesea cum îl ridi¬cau din pat braţe musculoase, mâini uriaşe cu degete sucite şi îl readuceau în lumea nenorocită, păcătoasă a vagabonzilor şi sărăntocilor din care abia se desprinsese.

*
* *

Filmul nu se turna în ordinea secvenţelor prevăzute în scenariu. Se realizau scene care se desfăşurau, de exemplu, într-o reşedinţă fastuoasă din Long Island, chiar dacă între acestea interveneau alte evenimente care cereau însă depla¬sarea spre alte zone ale oraşului. Aceasta, pentru ca filmul să fie terminat la data prevăzută.

Când Bob sosi la locul unde îl aştepta toată echipa, cu O'Neill în frunte, constată că întârziase un sfert de oră. Peter îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar nu-i făcu nici-o observaţie.

Trebuiau să filmeze o secvenţă care se desfăşura dis-de-dimineaţă într-o fundătură, unde Bob şi Fio se certau întorcându-se de la bar.

Vagabonzii şi derbedeii, care dormeau prin colţuri, adă¬postiţi în cutii de carton, fuseseră treziţi de această dispută violentă şi acum se ridicau ca nişte strigoi şi îi încercuiau rân¬jind. Câţiva golani îl prinseră pe Bob şi îl imobilizară în timp ce tovarăşii lor o răsturnară pe Fio pe o grămadă de gunoaie şi o posedară pe rând. Fio îi accepta fără să protesteze aruncând câte o privire batjocoritoare spre Bob, exasperat şi redus la tăcere de nişte braţe care îi aminteau coşmarurile sale.

Turnarea continua în timp ce serviciul de ordine ţinea la distanţă masa de curioşi, adevăraţii vagabonzi, care se îmbulzeau să asiste la spectacol.

Pe când O'Neill dădea ultimele indicaţii, proiectoarele şi camerele de luat vederi intrau în funcţiune. Bob şi Giselle, machiaţi şi costumaţi după nevoile scenariului, pătrunseră în fundătură.

Vagabonzii - figuranţi - dormeau printre gunoaie. Pe asfaltul crăpat alergau şobolanii. Detaliile, alese cu grijă de O'Neill, reflectau mizeria.

Scena începu cu strigătul „Acţiune“. Bob îşi învăţase bine replicile. Dar O'Neill întrerupse iritat turnarea.

– La ce te gândeşti, Bob? În loc s-o ocărăşti, s-o blestemi, exprimând toate sentimentele unui bărbat înnebunit de gelo¬zie, jocul tău este plat, lipsit de convingere. Ţi-e capul în nori. N-ai dormit astă noapte? Ce se întâmplă cu tine?

Bob ascultă dojana conştient de faptul că interpretarea lui fusese lamentabilă. Dar se afla încă sub stăpânirea emoţiei provocate de întâlnirea cu Percy. Jocul său, dialogul, mişcările figuranţilor şi eforturile tehnicienilor i se păreau mărunte faţă de agonia prietenului său.

Lumea care i se învârtea în jur ignora frământarea lui interioară. Când O'Neill porunci „Acţiune“, Bob se concentră spre a-şi stăpâni nervozitatea şi a intra în pielea personajului. Dar privirea rugătoare a lui Percy, care îi cerşea heroină, îi reveni în memorie. Nu se mai putu stăpâni şi lăsă să-i explodeze exasperarea, mânia împotriva destinului care se înverşuna să-i nimicească prietenul. Îşi exprimă cu violenţă durerea şi disperarea, integrându-le în frazele pe care trebuia să le spună potrivit scenariului. Fu atât de patetic, atât de convingător, încât, la sfârşitul secvenţei, O'Neill, în general rece ca un sloi de gheaţă, se ridică de pe scaunul său pliant, se apropie de Bob şi îl îmbrăţişă.

– Bravo! Eşti un mare artist, Bob! Un foarte mare artist!

Bob plângea epuizat de tensiunea sa nervoasă.

Echipa îl privea uimită pe O'Neill. De o vreme, sarcasticul, inflexibilul O'Neill devenise un alt om. Desluşeau în exube¬ranţa lui o crispare, o sfâşiere de neînţeles.

Secvenţa violului colectiv cerea numeroase mişcări ale camerelor de luat imagini.

Plonjeuri, planuri lungi în jurul personajelor care se îmbul¬zeau deasupra lui Fio, planuri mari care subliniau ura şi ironia femeii posedate cu forţa. În faţa amantului dispreţuit, figurile bestiale ale violatorilor.

Apoi, toată echipa se deplasă într-un bar din Mulberry Street unde filmă diverse acte de dezmăţ ale chelneriţei nimfomane.

În acest timp, Bob căzu iarăşi pradă gândurilor. Trebuia să reintre în scenă de abia spre sfârşitul zilei.

Barul, ales după lungi investigaţii, era tipic pentru acest gen de localuri. O'Neill prefera să filmeze în localuri autentice, şi nu în decoruri artificiale.

Bob, care purta un costum de scenă identic cu cel al milioa¬nelor de tineri - „blue-jeans“, cămaşă pestriţă, bluzon de piele, cizme -, ieşi pe Bowery în căutarea heroinei cerute de Percy. Vânzătorii mărunţi de stupefiante nu lipseau. Îi identificai uşor prin mulţimea care se scurgea pe trotuare. Se târau pe lângă ziduri şi iscodeau eventualii clienţi pentru marfa lor.

Bob, care nu se drogase niciodată şi se ferea de traficanţi ca de ciumă, nu ştia să se descurce în această lume deosebită, îşi făcu drum prin aglomeraţie, uitându-se după traficanţi.

– Vă plac visele frumoase?, îi şopti un tânăr portorican cu ochelari de soare, care îi remarcase manevrele.

– Heroină!, şopti Bob.

– De primă calitate! Urmaţi-mă în fundătura asta! Mi-e teamă de curcani!

Cu inima strânsă, Bob îl urmă. Ar fi un dezastru dacă l-ar prinde poliţia. Nu se temea atâta de scandal, cât de posibili¬tatea de a fi condamnat la o pedeapsă privativă de libertate. Un an de închisoare ar fi însemnat moartea.

Se strecurară într-un spaţiu murdar, urât mirositor, între două clădiri leproase. Se fofilară printre tomberoane pline de gunoaie, printre cutii de carton goale şi mobile aruncate. Deodată, trei portoricani, complici ai primului, ţâşniră din¬tr-un coridor, se aruncară asupra lui Bob, îl burduşiră şi îl jefuiră de bani şi de toate obiectele de preţ: un Rolex, un lănţişor şi o brăţară de aur. Unul dintre ei îi găsi în portofel carnetul de conducere.

– Păstrează lovelele şi aruncă portofelul şi hârţoagele!, porunci un tip vânjos, cu ochii răi, care părea să fie şeful lor.

Interpelatul se execută, apoi agresorii se făcură nevăzuţi.

Bob rămase pe jos, doborât de lovituri. Îl durea capul, sto¬macul şi îl înjunghiau coastele. Pescui prin noroi portofelul gol şi actele aruncate pe jos, le vârî în buzunarul bluzonului, se ridică anevoie, apoi se îndreptă împleticindu-se spre stradă. Se amestecă în mulţimea care se foia fără a-i acorda vreo atenţie.

Cu ochii învineţiţi, cu sângele scurgându-i-se din nas şi cu hainele mototolite se încadra perfect în ambianţă. Făcu semn unui taximetrist, dar acesta, când îl văzu în ce hal se află, apăsă pe accelerator şi îşi continuă drumul.

Târâş-grăpiş, Bob se înapoie la bar şi se târî în camera rezervată machiorilor. Uluiţi de aspectul lui lamentabil, îl culcară pe un pat improvizat, acordându-i îngrijiri şi bleste¬mând lipsa de securitate din cartier.

Treptat, Bob se linişti. Îi schimbară îmbrăcămintea şi îi machiară vânătăile, acoperindu-le sub stratul de fond de ten. Trebuia să intre în scenă. Îl dichisiră cu ce aveau la înde¬mână şi îl făcură prezentabil, astfel încât să îşi reia locul sub proiectoare.

Bob se gândea că scăpase ieftin. Portoricanii ar fi putut să-i bage un cuţit în burtă, violenţă gratuită intrată în obiceiuri.

După căderea nopţii, se întoarse istovit la hotel. Făcu un duş care îl revigoră. Ar fi putut să-şi comande cina în cameră, dar avea alte treburi. Îşi puse o cămaşă de mătase, papionul negru şi smokingul alb. Îşi refăcu machiajul - arta aceasta o învăţase de când profesa meseria de actor -, iar ca să-şi ascundă ochii învineţiţi, îşi puse ochelarii de soare. Simţea încă dureri în stomac şi în coaste.

La bar îl găsi pe Ray, în costum de seară, care îşi refăcea forţele cu un „Between the Sheets“. La vederea lui Ray, faţa i se lumină parcă de o rază de soare.

– Acelaşi cocktail pentru domnul Flynn!, comandă barmanului.

Apoi se adresă prietenului său: O băutură explozivă care te va ajuta să vezi lumea în roz.

În timp ce chelnerul pregătea amestecul, Ray îi examina atent aspectul lui Bob.

– Nu eşti în apele tale! Ce aş putea face să te înseninez? Barmanul îşi prezentă capodopera.

– „Between the Sheets“ pentru dumneavoastră, domnule Flynn! O compoziţie deosebită! Rom alb, coniac, triplu sec şi zeamă de lămâie!

Paharul de cristal era ornamentat cu o rondelă de lămâie verde. Bob gustă cocktailul.

– Nu e rău!

Mahmureala lui îl intrigă pe Ray.

– Moralul tău, se pare, este foarte coborât.

Bob şovăi, apoi îi dezvălui întâlnirea cu Percy şi ultima lui păţanie.

– Am nevoie de câteva doze de heroină. Cu orice preţ! Trecu sub tăcere intenţia lui Percy de a se sinucide. Ray zâmbi.

– Ai pierdut obiceiul întâlnirilor cu vagabonzii. Într-un sfert de oră o să ai drogul. La marile hoteluri, ca şi pretu¬tindeni, se găsesc oameni a căror ocupaţie secundară - necu¬noscută conducerii - le permite să-ţi aducă, la alegere, o „call-girl“, un „call-boy“ sau stupefiantele cele mai puternice. Trebuie doar să-i plăteşti bine. Îţi fac acest mic serviciu. Dar cu o condiţie.

– De acord!, strigă Bob bucuros.

– Mă vei însoţi în seara aceasta la rudele mele din New York. De mult îmi reproşează că le neglijez. Tocmai aveam de gând să urc la tine, să te invit. Prezenţa ta mă scuteşte de această formalitate.

Bob se privi în oglinda instalată înapoia barmanului.

– Am eu aerul unui amator de petreceri?

– Acum eu hotărăsc! O schimbare de atmosferă îţi va prinde bine. Cine ar putea să te cunoască mai bine decât mine?

– Cum aş putea să mă prezint într-o casă onorabilă cu ochelarii de soare pe nas?

– Toată lumea te va privi cu admiraţie. Celebrităţile extravagante dau naştere la cele mai pasionante subiecte de conversaţie.

– Extravagante zici? Mai bine zis bătute în cap. Ar fi mai aproape de adevăr.

– Du-te să-ţi cauţi maşina. În acest timp mă voi ocupa de ceea ce îţi trebuie.

Peste zece minute, maşina lui Bob demară.

– Am în buzunarul meu patru pacheţele de heroină. Nu le-aş fi procurat dacă n-aş fi ştiut că este vorba de un om la care ţii. Cel puţin ştie să se servească de ea? O supradoză i-ar deschide porţile imperiului lui Hades.

– Cine e Hades?

– Un domn bine care ne ia în primire rămăşiţele pămân¬teşti. Cel puţin aşa susţineau vechii greci.

Ascunse heroina sub banchetă.

– Mergi prudent, Bob! Nu trebuie să atragem atenţia poliţailor!

– Sunt tulburat. Ai înfruntat riscuri enorme ca să-i faci un serviciu lui Percy, un om pe care nici nu-l cunoşti.

– Ţie am vrut să-ţi fac serviciul. Cât îl priveşte pe Percy al tău, aş fi fost gelos dacă n-aş şti că e în pragul morţii. De altfel, să nu exagerăm. N-am făcut nimic periculos. Cu bani poţi să cumperi orice. New York-ul este ticsit de cocaină şi heroină. Dar să fii atent! Să nu treci cumva frontiera având asupra ta cea mai mică urmă de drog. Traficul de droguri are consecinţe foarte grave. Consumul lor nu este atât de grav.

Bob se strâmbă amărât.

– Tu, un tânăr din înalta societate, cunoşti mai bine tai¬nele lumii interlope decât mine, născut în mijlocul drojdiei societăţii. Mă apăram ca un drac de vagabonzii care voiau să mă târască în negoţul ăsta. Câte bătăi n-am încasat pentru că refuzam să mă las recrutat de borfaşi. Într-o noapte, m-au bătut în aşa hal că m-au lăsat ca mort. Dar n-am cedat. Până la urmă s-au plictisit să mă mai bată.

Percy îi primi cu bucurie. Stătea în picioare, cu toate că picioarele abia îl mai ţineau. Era numai piele şi os. Dar voia să-şi respecte prietenii.

Înainte de a-i preda pacheţelele cu heroină, Bob îşi puse o întrebare sfâşietoare. Avea el, oare, dreptul să-i servească moartea pe tavă?

Răspunsese la rugăminţile lui Percy. Dar acesta îşi pierduse luciditatea. Era înnebunit de suferinţe, de apropierea sfârşi¬tului. Bob se reţinu ca să nu urle: „Sunt bolnav ca şi tine! Am trecut pragul vestibulului morţii! Pentru mine, ca şi pentru tine, nu mai există cale de întoarcere! Sunt aproape de tine! “.

Percy luă heroina cu bucurie şi recunoştinţă. Apoi îl copleşi o teamă amestecată cu amărăciune.

– Ai uitat seringa!

– Nu! Uite-o, zise Ray scoţând-o din buzunar.

Pe Bob îl cuprinseră remuşcările. Îl făcuse pe Ray complice la crimă.

Percy strânse pacheţelele şi seringa la inimă, ca şi cum ar fi primit o comoară. Apoi se uită cu admiraţie la cei doi tineri.

– Ce frumoşi sunteţi! Nişte îngeri coborâţi din cer! Geniile mele bune.

Bob se gândi îngrozit: „îngerii morţii! Îngerii morţii tale! Îngeri sau diavoli? “. Ray îi întrerupse gândurile.

– Să nu abuzezi, Percy!

– Bineînţeles că nu! Nu vreau decât să-mi calmez dure¬rile... Vă urez cel mai mare succes! Am să asist cu multă plăcere la filmul vostru...

Înainte de a pleca, Bob îi promise că va reveni. Apoi ieşi însoţit de Ray.

După plecarea lor, Percy se întinse în pat. Picioarele nu-l mai ţineau. Suspină uşurat. În sfârşit, era stăpân pe soarta sa. Se va sinucide. Dar va aştepta câteva zile pentru ca poliţia să nu facă vreo legătură între moartea provocată de supradoză şi vizita îngerilor lui...

*
* *

– Mergem pe 5th Avenue, Bob. Rudele despre care ţi-am vorbit locuiesc aproape de Plaza.

Verdeaţa din Central Park răspândea o prospeţime dezmierdătoare. Bob era încă sub impresia întâlnirii cu Percy. Ştia că este şi ultima.

– Ar trebui să cunoşti un amănunt amuzant privitor la aşa-zisa înaltă societate din New York, foarte închisă şi foarte conştientă de pretinsul său sânge albastru.

Cuvintele lui Ray îl smulseră pe Bob din meditaţie.

– Poftim?

– Spre a nu te simţi stingherit în această lume aristocra¬tică, trebuie să ştii că începuturile ei sunt destul de îndoiel¬nice. Oamenii aceştia, foarte mândri de nobleţea lor, şi-au cumpărat un anumit lustru cu milioane de dolari moşteniţi de la strămoşi care n-au strălucit prin cinste. Cele mai ilus¬tre personaje ale „nobilimii“ americane au printre strămoşi oameni sărmani goniţi din Europa de sărăcie. Marile averi n-au fost aproape niciodată adunate prin mijloace mărturi¬site. Am dat peste o maximă a lui Rochefoucauld, care spunea: „Onestitatea marilor familii nu este decât arta de a părea one¬ste“. Moştenitorii de astăzi nu sunt decât nişte umbre palide şi onorabile ale aventurierilor de altădată. Ajunge că citeşti istoria marilor finanţişti şi industriaşi din secolele XVIII şi XIX ca să înţelegi acest trist adevăr. La originea bogăţiei lor se află ceea ce se cheamă azi „capitalismul sălbatic“.

– De ce îmi spui toate astea?

– Ca să nu te laşi impresionat de aerele lor care, de multe ori, ascund nişte nulităţi patente. Dar nulităţi care au meritul de a fi urmat întocmai legile nescrise ale lumii lor aparte. Să nu-ţi fie teamă! Te vor primi cu amabilitate deoarece le place să se înconjoare de oameni celebri. Snobismul, chiar dacă îl neagă, este pentru ei o normă de conduită.

– După câte mi-ai spus, faci parte din această categorie de privilegiaţi.

– Da, dar nu mă măguleşte. Păstrez relaţii civilizate cu această societate care mă plictiseşte. Sunt atât de snobi încât cei care locuiesc pe conservatoarea 5th Avenue nu concep să se amestece cu parveniţii din Park Avenue, mai toţi „golden boys“ ieşiţi de la periferiile New York-ului care s-au lansat în operaţiuni de bursă şi, prin puterea inteligenţei şi a muncii, ca şi a unei subtile lipse de scrupule, au reuşit să se caţere pe povârnişurile înaltei finanţe. Astfel de personaje nu sunt pentru rudele mele şi cei asemenea lor decât nişte indivizi fără importanţă.

– Crezi că am să mă simt bine între ei?

– Îmbogăţirea cunoştinţelor este un privilegiu al fiinţei umane.

Ray vorbea, dornic să-i destindă nervii. Îşi închipuia, pe bună dreptate, că Bob era înnebunit şi îngrozit după întâl¬nirea cu Percy.

Îi trecuse prin minte bănuiala că acesta era tentat de ideea sinuciderii şi împărtăşea tulburarea lui Bob... Repeta în minte numele lui Bob de parcă ar fi fost vrăjit... Bob... Bob... Bob... Se întreba dacă n-ar fi făcut mai bine lăsându-l să se înece în largul oceanului, la Palos Verdes, cum şi-ar fi dorit-o cu siguranţă Bob...

Dar prietenia, dragostea pentru el îi înăbuşiseră raţiunea. Îl salvase fără să se gândească la urmări, la decăderea lentă, a lui Bob, care îşi urma cursul sub ochii săi. Nu intervenise, oare, să-l ajute împins de egoism? Căci nu putea concepe să-l piardă... Că ar putea să nu-l mai vadă, să nu-i mai audă vocea, să nu-i mai simtă bătăile inimii, pielea lipită de a sa...

Îl văzu pe Bob râzând.

– Totdeauna ai vrut să-mi îmbogăţeşti cunoştinţele. Iar eu am fost un admirator constant al limbajului tău ales. Nu te-am auzit niciodată spunând „ăsta“ în loc de „acesta“.

– Este o chestiune de obişnuinţă.

Veselia silită a lui Bob îi masca teama. Nu voia să-şi indis¬pună prietenul, lamentându-se. Delicateţea lui îl emoţiona pe Ray. Amândoi evitau singurul subiect care îi preocupa în aceeaşi măsură, dar sub unghiuri diferite.

– Nu este o chestiune de obişnuinţă, ci de educaţie, zise Bob zâmbind.

– O conversaţie anodină purtată de doi tineri, aparent lipsiţi de griji.

*

* *

În apartamentul magnific de pe 5th Avenue, de lângă Central Park, tablourile semnate de Bonnard şi de Van Gogh, de Gauguin şi de Cézanne, de Pissaro şi de Degas, de Monet şi de Matisse împodobeau pereţii tapetaţi cu mătase roşie şi aurie. Stăpânul casei dovedea că nu este un eclectic care cumpăra tablouri după urcuşul vertiginos al preţurilor, ci un cunoscător care îşi alegea pânzele după frumuseţe şi şcoală.

David Stafford, gazda, şi soţia sa, Clarissa, erau amândoi ceea ce se numeşte „oameni de clasă“. Îşi purtau hainele ca şi cum s-ar fi născut cu ele. Costumele de seară, costumele de vânătoare, cele de polo sau de marină, pe propriul iaht, le veneau ca o mănuşă.

Eleganţa, luxul, bunul-gust îi deosebeau de „vulg“. Nu aveau probleme cu banii.

Recepţiile pe care le ofereau constituiau un punct de atrac¬ţie pentru „jet-set“ şi aristocraţi, pentru celebrităţi şi tineret. Bijuteriile cumpărate în Place Vendôme, rochiile-modele unice ale marilor creatori de modă francezi şi italieni - smokingurile cu tăietură englezească dădeau o amprentă originală ansam¬blului vestimentar. Femeile - moda obligă-îşi petreceau multă vreme la institutele de chirurgie estetică. Tinereţea artificială făcea o concurenţă neloială tinereţii autentice.

Orchestra executa în surdină o muzică de dans din anii patruzeci, încă un semn de bun-gust. Lumea vorbea pe

şop¬tite şi nimeni nu izbucnea în râs; manifestarea unei bucurii exagerate ar fi deranjat.

Bob admira dezinvoltura cu care Ray se plimba printre aceste personaje care, în pofida politeţii şi a bunei dispozi¬ţii, păreau nişte figuri rigide. Fusese primit cu toată atenţia în dubla sa calitate de celebritate şi de prieten al lui Ray. Perioada în care artiştii, scriitorii, actorii erau priviţi cu o condescendenţă umilitoare trecuse de mult. Nu intraseră oare vedetele de cinema până şi în clanul familiei Kennedy?

Bob fu literalmente asaltat de doamnele de toate vârstele care îl copleşeau cu complimente, clipind cochet din genele încărcate de rimei. Ray îl urmărea cu privirea şi se bucura de succesul lui. Nu prea avea timp să stea cu Bob deoarece stăpâna casei, mătuşa lui, îl recomanda cu exuberanţă prietenelor ei.

– Mama lui Raymond Edward este o Sunderland-Beauclair!

Averea, studiile, aspectul fizic, activitatea profesională se ştergeau în faţa acestui argument suprem: ascendenţa maternă aristocratică, care îi imprima pecetea.

– Dragele mele, Raymond Edward - nu se foloseau dimi¬nutivele - a fost vrăjit de cinematografie. Îngroaşă rândurile actorilor, ale actriţelor şi ale regizorilor de origine nobilă. Ira von Furstenberg, prinţul Visconti, Elissa Landi din familia Habsburg, iar acum nepotul meu Raymond, un descendent autentic al ducilor de Sunderland.

„Aristocraţii“ americani, ale căror rădăcini mai erau vizi¬bile, erau impresionaţi de vechimea nobleţei lui Raymond de Rhys şi a mamei sale, ai căror strămoşi îşi găseau izvoarele încă de pe vremea Cruciadelor.

În roiul de fete care îl înconjura, Bob o zări pe Lorrie Lamont, care stătea deoparte şi îi zâmbea cu un aer enigma¬tic. Încercă iarăşi o atracţie mai mult intelectuală decât fizică pentru această fată care îl cucerise de la prima întâlnire. Se vedea bine că Lorrie se

simţea în „lumea“ ei. Se scuză faţă de fetele din jur şi îşi făcu o pârtie până la Lorrie.

– Dumneata aici?, zise încântat. Ce surpriză!

– Te-am urmat, Bob, zise Lorrie cu seriozitate. Am carac¬terul unei fete care ştie ce vrea şi îşi urmăreşte scopul fără şovăire. Sunt hotărâtă să mă căsătoresc cu dumneata. Nu sunt una dintre aceste fete care visează să fie iubite pentru ceea ce sunt, şi nu pentru banii lor. Eu sunt bogată şi am personal douăzeci de milioane de dolari pe care mi le-a lăsat mama după moarte. Tatăl meu nu s-a căsătorit şi conduce un important grup petrolier, care valorează în jur de zece miliarde. Bani care vor fi ai mei după moartea lui.

Bob îşi rotunji ochii uluit.

– Să nu crezi că îţi sugerez un târg, adăugă Lorrie. Şi dumneata ai veniturile dumitale, care nu sunt neglijabile. Dar celebritatea actorilor nu este veşnică. Prin mine vei avea viitorul asigurat, chiar dacă drepturile dumitale băneşti vor secătui. Milioane de fete ar fi fericite să-ţi fie soţii. Dar eu te iubesc şi am impresia că nu-ţi sunt indiferentă.

Buna dispoziţie a lui Bob scăzu la zero. Toate iluziile inspi¬rate de Lorrie se năruiră. Îi propunea să-l cumpere. Iar el avea oroare de asemenea tranzacţii. Voia să uite că fusese un prostituat. Un prostituat ca toţi bărbaţii care se căsătoresc cu femei mai bogate, momiţi de opulenţa lor. Lorrie îi pomenise de viitor. Bob avu senzaţia că o eclipsă îi acoperea soarele şi îl cufunda în beznă. El nu era decât un condamnat la moarte care se bucura de o amânare.

Norul care întunecă faţa lui Bob o uimi pe Lorrie.

– După reacţia de pe chipul dumitale am impresia că m-am lăsat legănată de vise. Credeam că mă iubeşti cum te iubesc şi eu. Dar m-am înşelat.

Bob îi răspunse cu un aer ce voia să fie vesel:

– Sunt foarte flatat de propunerea dumitale, Lorrie. Dar căsătoria este adeseori o aventură care se sfârşeşte prost. Sau o alianţă de interese care îmi produce dezgust.

– Nu sunt destul de simpatică? Fă abstracţie de bogăţia mea.

– Eşti foarte simpatică.

– Am aproape anii dumitale. Ne apropiem de treizeci de ani... Ah, ştiu ce te reţine. Te gândeşti că femeile îmbătrânesc mai repede decât bărbaţii.

– Nici vorbă de aşa ceva! Uită-te la matroanele din jurul nostru. Nici una nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani.

Fata zâmbi cu dispreţ.

– Toate au aerul unor mumii reînviate şi peticite. Nicio¬dată nu voi fi ca ele. Am simţul ridicolului.

– Sunt sigur că totdeauna vei fi desăvârşită.

– Nu-ţi bate joc de mine, Bob!, îi reproşă.

– Vorbesc foarte serios, zise Bob.

– Este neplăcut să fii refuzată. Dar oferta mea rămâne deschisă.

Noaptea este un sfetnic înţelept. Poate că mâine voi primi un telefon care să-mi aducă vestea cea bună... Lorrie îşi recă¬pătase seninătatea.

– Nu sunt obişnuită să fiu tratată cu un refuz. N-ai să-mi scapi, Bob.

Schimbătoare ca o zi de primăvară, fugi zâmbind. În timp ce Lorrie se îndepărta, Ray se apropie zâmbitor.

– Pun pariu că Lorrie a încercat să te seducă. Ar fi o fată bună, dar milioanele lui papa au stricat-o.

Majordomul anunţă cu un pronunţat accent englezesc:

– Doamnă, masa este servită!

Toată lumea trecu în imensa sufragerie din marmură gal¬benă cu vine pestriţe importată din Italia. Zece mese rotunde de câte zece persoane erau dispersate printre coloane corintiniene şi statui antice de marmură. Clarissei îi plăcea arta Greciei şi a Romei antice şi, pentru a-şi dovedi preferinţele rafinate, ceruse arhitecţilor decoratori să-i amenajeze un peristil pompeian pentru festinuri.

Cartonaşe cu litere aurite indicau locul fiecărui mesean. Bob se afla între două doamne pe care curgeau bijuteriile

şi care răspândeau efluvii de Chanel 5 şi de Opium. Observă că mâinile doamnei din dreapta erau netede ca fildeşul, în timp ce pe ale doamnei din stânga se vedeau vene proeminente şi mici pete cafenii. Specialiştii în chirurgie estetică nu reuşi¬seră încă să-i întinerească mâinile.

Cele două doamne îl potopiră pe Bob cu debitul lor verbal, fără a-i da răgaz să plaseze un cuvânt. Îl copleşiră cu laude, iar tânăra vecină din dreapta găsi un mijloc să-i strecoare în buzu¬nar cartea sa de vizită, aruncându-i priviri promiţătoare.

Apoi, vecina din stânga îi ceru, arzând de curiozitate, mii de amănunte cu privire la tentativele de asasinare a lui Peter O'Neill.

– Eh, da! Celebritatea şi talentul aţâţă invidia şi rivali¬tatea, spunea doamna din stânga.

Lorrie era aşezată la o masă apropiată de masa lui Bob. Din când în când, îi arunca priviri insistente, dar el se prefăcea că nu le pricepe.

Ray, aflat vizavi de ea, îi urmărea manevrele cu un amu¬zament ironic. Lorrie, o fată dulce, seducătoare, delicată va fi o perfectă soţie crampon care îşi va ţine bărbatul în zgardă ca pe un căţeluş de lux. Dar Bob va fi cruţat de ofensele şi rănile pe care Lorrie i le-ar fi putut pricinui.

Circul uman, cu micimile şi meschinăriile sale, îl amuza, dar îl şi întrista.

Cu toate că i se acorda o atenţie măgulitoare - descendentul unui duce merita toate onorurile -, Ray participa ca un figurant la conversaţiile care se ţeseau în jurul său. I se făcuseră invitaţii la partide de vânătoare, la croaziere, la dineuri, dar le refuzase pe toate, pretextând ocupaţiile legate de turnarea filmului.

Ochii lui se îndreptau spre Bob. Sfârşitul relativ apropiat al lui Bob îl obseda, îi spulbera plăcerea de a trăi. La un moment dat surprinse privirea lui Lorrie aţintită asupra sa. Fata îl ura deoarece intuiţia ei feminină o avertiza că

se află în faţa unui rival. Un rival primejdios care trebuia îndepărtat.

*

* *

Spre dimineaţă, în preajma orei trei, recepţia luă sfârşit, înainte de a se despărţi de Bob, Lorrie îi spuse:

– Aştept să mă suni! Bineînţeles, dacă nu eşti deja angajat!

Tonul ei ambiguu îl făcu pe Bob să zâmbească. Un zâm¬bet încântător care întări voinţa fetei de a-l cuceri cu orice preţ...

La ieşirea din imobil, Bob, însoţit de Ray, aştepta printre invitaţii care se îmbulzeau pe covorul roşu să-şi vadă maşina aliniindu-se de-a lungul trotuarului. Îi dădu *groom*-ului un bacşiş gras şi se urcă la volan alături de Ray.

Lorrie urmări îndelung cu privirea Ferrariul lui Bob care se îndepărta; îşi muşcă buzele, apoi se instală în maşina ei.

Bob, adâncit în gânduri, conducea ca un automat. Ray, îngrijorat, nu-l scăpa din ochi. Simţea instinctiv că prietenul său suferă. O senzaţie de panică îi dădea fiori.

Deodată, Bob îşi opri maşina la marginea trotuarului, după ce manevrase cu lipsă de îndemânare atât de flagrantă încât zdreli două maşini care staţionau acolo.

Gâfâia.

– Treci la volan, Ray!... Resimt aceeaşi slăbiciune... ace¬laşi rău care îmi dă ameţeli...

Ray sări din maşină, o ocoli şi luă volanul din mâinile lui Bob, care făcu schimb de locuri, dârdâind de frig.

– Mi-e frig... mi-e frig...

Ray îşi scoase vestonul şi i-l puse pe umeri cu o delicateţe nemărginită.

– Mergem la un doctor!, zise Ray.

Bob clătină din cap. Dinţii îi clănţăneau.

– Inutil!... Ameţelile mele... din ce în ce mai dese... sunt urmate de o slăbiciune pustiitoare... şi de o insuportabilă sen¬zaţie de... frig... simptome ale bo...

Evită cuvântul „boală“.

– Să mergem la hotel... Te rog, Ray... Să mergem... Un doctor n-ar putea să-mi facă nimic... absolut... nimic...

Vibrând de emoţie, Ray demară.

– Ce-aş putea să fac pentru tine?

Bob făcu un gest negativ.

– Nimic... nimic... Vreau să mor sub lumina... reflectoa¬relor... În plină activitate... ca acel mare actor de care... mi-ai vorbit...

– Molière!

– Da... Molière... Ce straniu... actorul acesta... Îmi revine mereu... În memorie.

– Nu te obosi! Taci! Păstrează-ţi forţele... Râsul amar, hohotit al lui Bob, îl făcea pe Ray să freamăte.

– Sper să-mi ajungă puterea... să terminăm filmul.

– Nu mai spune enormităţi! Tulburările tale sunt indis¬poziţii trecătoare! Mulţi seropozitivi trăiesc fără să ştie de boală. Am studiat cu atenţie literatura medicală...

Bob îi răspunse cu o voce abia auzită:

– Îmi vorbeşti... cum vorbeam eu lui Percy... Minţeam... şi el o ştia...

Ray avea impresia stranie, copleşitoare că citeşte un roman al cărui sfârşit îl cunoştea dinainte. Dar nu voia să-l lase pe Bob să moară.

Refuza să conceapă dispariţia lui. O refuza chiar dacă înţelegea că ideea în sine era absurdă, că era incapabil să înfrunte destinul. Iar destinul cerea nimicirea lui Bob... Ray era exasperat. Neputinţa de a-şi salva prietenul îl dispera. Trăia un coşmar insuportabil.

Maşina se opri în faţa hotelului. Portarul şi un *groom* le ieşiră repede în întâmpinare. Dar Ray îi ignoră. Îl ajută pe Bob să se târască în hol.

Faţa palidă, pământie a lui Bob atrase atenţia recepţionerului.

– Domnul Flynn nu se simte bine? Are nevoie de un medic? Bob auzi ca prin vată râsul lui Ray.

– Am băut mai mult decât se cuvine! Dar eu sunt mai rezistent ca prietenul meu!

Împrejurările care marcaseră instalarea lui Percy la hotel se repetau aproape invariabile.

– Domnule Rhys, vă putem fi de folos?

– Nu, mulţumesc!

Urcară cu liftul, apoi pătrunseră în apartamentul lui Bob. Valetul de noapte veni să-l dezbrace.

– Mă descurc şi singur, zise Ray. Du-te şi te culcă!

– Trebuie să stau de veghe până în zori, zise valetul.

– Du-te, du-te!

– Foarte bine, domnule! Dacă aveţi nevoie de mine, vă rog să mă sunaţi!

– Mulţumesc, du-te!

Un zâmbet complice, abia schiţat pe faţa valetului înainte de a închide uşa în urma sa, îl făcu pe Ray să înţeleagă că ges¬tul său era interpretat într-o manieră echivocă. În realitate se temea să nu fi apărut pete pe corpul lui Bob, ceea ce ar fi stârnit bănuielile valetului.

Îşi dezbrăcă prietenul cu grijă şi delicateţe. Citise că pe pielea unor bolnavi de SIDA apăreau pete cafenii. Respiră uşurat. Corpul lui Bob nu prezenta nici un fel de anomalii exterioare. Boala îl rodea înăuntru; faţada era încă perfectă... doar slăbise puţin... Ochii lui Ray se umeziră de lacrimi... Înţelegea dorinţa lui Bob de a nu fi examinat de un specialist. Bob reuşise să păstreze taina bolii sale şi voia să moară fără s-o dezvăluie.

Ray îl îmbrăcă în pijama, îl instală în pat şi îl acoperi cu grijă.

Îl privi îndelung şi îi ascultă respiraţia regulată. Mulţumit că îl vedea dormind, trecu în apartamentul său şi îşi lepădă smokingul. Făcu un duş, îşi puse un halat şi se întoarse în camera prietenului său.

Lăsă aprinsă lampa de pe noptieră, căci Bob se temea să se trezească pe întuneric. Se întinse pe o canapea, căutând odihna. Dar nu putea aţipi. Somnul îi fugea. Îşi

contempla cu dragoste şi tandreţe prietenul. Când dormea, fără să fie chinuit de coşmaruri, Bob avea fizionomia unui copil...

*

* *

Spacek îşi consultă distrat ceasul. Era ora trei dimineaţa. „Fir-ar să fie"!, se gândea scârbit. Ce viaţă de câine! Crezuse că la New York va petrece o viaţă de dezmăţ, de destrăbălare, printre frumoasele actriţe care la Los Angeles îi aprindeau simţurile. Nici nu avusese ocazia să-şi pună costumul ble¬umarin. Se împotmolise în anchetă fără să ajungă la vreun rezultat. Aproape în fiecare noapte, Spacek şi Hatcher, pre¬cum şi Herbert Grover, asistentul procurorului din districtul Manhattan, locotenentul Clinton de la poliţia din New York, Tom Akroyd de la FBI şi Rex Ingram de la „Narcotic Bureau“ ascultau kilometri de bandă de magnetofon, care reproduceau discuţiile telefonice ale lui Lombardo cu prietenii, cu unii cola¬boratori şi, mai ales, cu Averil Auberon, din care nu lipseau chestii picante. Judecătorii federali din Los Angeles şi New York autorizaseră punerea lor sub ascultare.

Lombardo şi Averil vorbeau cu o plăcere perversă de toate combinaţiile sexuale încercate împreună, cât şi de cele care îi aşteptau după întoarcerea actriţei la Los Angeles. Între timp, Lombardo făcuse şi câteva călătorii fulger la Las Vegas, la Chicago şi la Miami, precum şi o croazieră pe iahtul său în compania unor oameni de afaceri şi a unor „call-girls“. Averil ar fi fost furioasă dacă ar fi aflat de aventurile galante ale amantului ei.

Urechile lui Spacek şi ale oamenilor din echipa sa ţiuiau după ce ascultau benzile interminabile, de altfel fără nici un folos. Ori Lombardo, excesiv de prudent, vorbea numai des¬pre nimicuri, ori aceste nimicuri ascundeau un limbaj secret. Prietenii lui, bancheri, industriaşi, politicieni, actori, păreau cu toţii atinşi de un fel de

nebunie erotică, deoarece această temă apărea în centrul interesului lor. Vorbeau şi de afaceri, dar într-o măsură mult mai redusă, ca şi cum cu toţii ar fi dat ciracului ocupaţiile serioase pentru a se distra asemenea unor elevi în vacanţă.

Dar Spacek şi membrii grupului său erau încăpăţânaţi, convinşi că, până la urmă, vor surprinde şi elemente care să-l acuze pe Lombardo.

Averil telefona şi prietenelor sale, unui cascador, cât şi unui avocat din New York, cunoştinţă recentă, cu care îşi împărţea patul.

Discuţiile lui Lombardo cu colaboratorii erau împănate de tot felul de animale sălbatice şi domestice. Exasperaţi de acest talmeş-balmeş de neînţeles şi nesemnificativ, Spacek şi colaboratorii săi îl trecură pe computer, sperând să afle sensul ascuns al cuvintelor. Numele în clar nu se spunea decât în cursul unor conversaţii anodine.

De exemplu, Lombardo comanda zeci de cămăşi de mătase sau alte obiecte de îmbrăcăminte. Aceste comenzi repetate treziră suspiciunile poliţiştilor.

Într-o zi, Averil se arătă mai vorbăreaţă decât de obicei. Reproşa pe un ton insolent lui O'Neill că o angajase pe Lavinia Parker pentru a face o publicitate intensă Gisellei, o „târfa“ care o imita pe Sarah Bernard. Campania cuprindea articole elogioase în marile ziare, interviuri, banchete de binefacere menite să scoată în evidenţă generozitatea acestei franţu¬zoaice faţă de bolnavi şi de nevoiaşi.

– Am s-o strâng de gât cu mâinile mele!, zbiera ea. Peter, acest idiot îndrăgostit, îi pregăteşte cu perseverenţă Oscarul pentru cea mai bună actriţă a anului care, în mod normal, ar trebui să-mi revină.

Reproşa apoi lui Lombardo că nu-i ia apărarea şi că nu se întâlneşte cu ea decât pentru pat.

Obosit de vociferările lui Averil şi de ameninţările ei că îl va părăsi, Lombardo uită de precauţiunile respectate

până atunci scrupulos, întrerupse şuvoiul de injurii ale amantei şi pronunţă un nume.

– Am să ţi-l trimit pe Rodriguez ca să terminăm cu treaba asta o dată pentru totdeauna!

Spacek, Grover şi poliţiştii jubilau. În sfârşit, Lombardo săvârşise o gafă.

Toată echipa se lansă în căutarea lui Rodriguez. Compu¬terele FBI-ului, ale lui „Narcotic Bureau“ şi ale Interpolului fură puse în mişcare. Dar rezultatele îi dezamăgiră. Dădură peste escroci, traficanţi de arme şi de droguri, proxeneţi, silu¬itori, dar nici un ucigaş plătit nu purta numele de Rodriguez. Era limpede, Lombardo folosise un nume scornit.

Aflate în impas, autorităţile judiciare şi poliţieneşti din Los Angeles se hotărâră să se folosească de arestarea lui Fisher ca prin el să ajungă la şefii cei mari. Se anunţă deschiderea pro¬cesului şi citarea micului Billy Temple în calitate de martor al acuzării. Pe Fisher îl aştepta o condamnare de douăzeci de ani de temniţă deoarece probele adunate erau zdrobitoare. Asasinii lui Billy ştiau că îl nimeriseră în plin, dar nu dispuneau de informaţii privitoare la moartea lui. Taina era păstrată cu stric¬teţe. Înspăimântat de pedeapsa care îl aştepta, Fisher alunecă pe panta mărturisirilor şi propuse un târg pe care procurorul districtului îl acceptă fără discuţie. Condamnarea lui va fi redusă la doi ani închisoare dacă va furniza în schimb elemente care ar permite distrugerea reţelei de traficanţi din care făcea parte. Fisher denunţă numele acelor dealers şi dezvălui chiar prezenţa unor traficanţi mai mult sau mai puţin importanţi. Dar informaţiile lui se opreau la un nivel destul de coborât, căci organizaţia era scrupulos compartimentată, astfel încât plevuşcă să nu cunoască identitatea căpeteniilor.

Strădaniile se dovediră, astfel, zadarnice.

În afară de misteriosul Rodriguez, care rămânea un perso¬naj mitic, anchetatorii constatară că trebuiau să

reia inves¬tigaţiile de la zero. Speranţele de a pune mâna pe Lombardo se dovediseră iluzorii.

Spacek era furios. Eforturile lui nu duseseră la nici un rezul¬tat. Hotărî atunci, împreună cu colegii, să ataşeze o umbră lui Averil. Agenţi în civil trebuiau s-o urmărească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Voiau să ajungă astfel la Rodriguez şi apoi la Lombardo.

Anchetatorii începură din nou să asculte benzi înregistrate.

Gideon se gândea cu amărăciune că ziua în care i se vor lua interviuri, în care îşi va vedea fotografia pe prima pagină a ziarelor şi va apărea la televiziune cu fruntea încununată de lauri era amânată la calendele greceşti. Ascultând cuvin¬tele fără nici-o semnificaţie ale lui Lombardo, care părea că îl sfidează, Spacek simţea că îl copleşeşte somnul. Aţipea în timp ce zorile pătrundeau pe fereastră...

*

* *

Ray îşi petrecuse noaptea fără să închidă ochii. Când obo¬seala, după o zi istovitoare, îi îngreuna pleoapele şi toropeala îi amorţea corpul tânăr, tresărea aducându-şi aminte de Bob. Somnul îi fugea instantaneu. Cobora de pe canapea, se apro¬pia în vârful degetelor de pat şi îl privea cu inima cuprinsă de mare tristeţe cum doarme. Asculta neliniştit respiraţia lui sacadată, gâfâitoare şi îşi blestema neputinţa de a-i uşura suferinţele, de a-l salva. Şi-ar fi dat viaţa şi sănătatea dacă ar fi avut forţa magică s-o facă. Nu se temea de moarte. În noaptea aceea înţelesese că fiinţa lui se confunda cu cea a lui Bob, că dispariţia lui Bob îl va lăsa singur, descumpănit, într-o lume vie, dar pustie... mai pustie decât un deşert fără graniţe...

Se întorcea la canapea şi se întindea scufundat în gânduri. După câteva minute, care i se păreau mai lungi

decât secolele, se ridica din nou şi se strecura fără zgomot spre pat.

La primele raze ale zorilor, respiraţia lui Bob deveni mai suavă, somnul mai liniştit. Faţa lui frumoasă, în sfârşit destinsă, amintea trăsăturile sublime ale tânărului de pe friza Panteonului sculptat de Fidias. Ray îl contemplă mult timp. Apoi stinse lampa şi suspină copleşit de o nespusă amărăciune.

Lumina dimineţii, care se filtra prin perdele, era atât de cenuşie, atât de posomorâtă, atât de deprimantă, încât aprinse iarăşi veioza. Razele lămpii luminară bronzul care împodobea mobila stil Louis XVI. Se auzea suav muzica din „Romeo şi Julieta“ de Ceaikovski.

Ray atinse uşor umărul lui Bob care deschise ochii. Când văzu chipul zâmbitor şi afectuos al lui Ray deasupra sa, Bob zâmbi.

– Ce fericit sunt că te afli lângă mine, Ray!

– Îţi împărtăşesc fericirea, Bob!

Poate că ar fi preferat să-i spună „dragostea mea“, dar expresia aceasta devenise de o banalitate dezgustătoare. Dragostea, adevărata dragoste nu se exteriorizează prin cuvinte. Cuvintele o depreciază. Nici cei mai mari poeţi nu sunt în stare să exprime frumuseţea şi profunzimea acestui sentiment.

– Ce bine să nu sunt singur, Ray! Când te simt lângă mine am impresia că mă îmbrăţişează razele soarelui! Înainte simulam actul de dragoste fără să ştiu ce este dragostea... Tu m-ai învăţat ce este emoţia dragostei, de a fi iubit... Este cel mai frumos dar pe care mi l-ai fi putut face... Din nenorocire, n-am să mă bucur mult timp de această fericire... Ray îi luă mâna febrilă.

– Să ne bucurăm de prezent! Să uităm de viitor! Numai prezentul contează! Amintirile nu au nici-o valoare! Niciodată nu te mai întorci în trecut! Amintirea trecutului este atât de tristă... atât de tristă... Chiar dacă ţi-a oferit momente fericite...

Este ca şi cum ţi-ai răsuci fierul într-o rană... Se ştie că nu se mai întoarce niciodată... Niciodată... Dacă

prezentul îţi oferă clipe de fericire, cu atât mai bine... Căci viitorul nu este decât o mare necunoscută care se identifică până la urmă cu moartea... Dar am filosofat destul! În mai puţin de o oră trebuie să fim gata! Este ziua cea mare! Cursa de „off-shores“!

– Şi ultimele secvenţe ale filmului, Ray... Ştii, nu mai speram să-i văd sfârşitul...

Ray ceru la telefon ca micul dejun să fie servit pentru două persoane în apartamentul domnului Flynn.

– Cred că tot hotelul comentează că am petrecut noaptea împreună, zise Bob.

Ray ridică cu indiferenţă din umeri.

– Şi ce te deranjează?

Bob se ridică în cot şi se strâmbă.

– Ce-i cu tine?, exclamă Ray alarmat.

– Mă doare sub braţ. Ciudat, nu-i aşa?

Îşi palpă cu mâna stângă subţioara dreaptă.

– Ganglionii sunt dureroşi. O durere uşoară, dar persistentă.

Nici un muşchi nu se mişcă pe faţa zâmbitoare a lui Ray. Înţelese adevărata semnificaţie a simptomului. Infla¬marea ganglionilor anunţă, în anumite cazuri, începutul sfârşitului.

– Cu siguranţă că este urmarea unei infecţii banale. Cu ani în urmă am avut o zgârietură la degetul mare de la piciorul stâng. Nu i-am acordat nici-o atenţie, cu atât mai mult cu cât se cicatrizase. Mai târziu am simţit dureri în regiunea inghi¬nală. Medicul mi-a explicat că infecţia rămăsese în corpul meu. Mi-a făcut câteva înţepături cu penicilină şi durerea a trecut... Acesta este şi cazul tău. Probabil că manichiurista ţi-a zgâriat degetul. S-a infectat şi acum resimţi urmările. Vei face un tratament cu antibiotice şi totul va reintra în normal... Dar acum du-te să faci un duş! Repede!

Bob se dădu jos din pat. Era îmbrăcat într-o pijama de mătase albastră.

– Nu vrei să mă însoţeşti? Un duş în doi este întotdeauna mai plăcut.

– De acord.

Sub duş râseră şi se jucară ca doi ştrengari. Dar inima lui Ray sângera.

Luară micul dejun, apoi se îmbrăcară. Sună telefonul.

La celălalt capăt al firului, O'Neill răcni:

– Ce faceţi acolo? Autobuzele şi tot personalul, actori, teh¬nicieni, cascadori vă aşteaptă. Echipele care pregătesc ambar¬caţiunile lucrează deja la Long Island Sound. Grăbiţi-vă, ce dracu!

– Venim imediat!, răspunse Bob.

Abia puse telefonul în furcă şi telefonul sună iarăşi. Bob duse receptorul la ureche. Auzi vocea afectată a lui Mark.

– Sunt dezolat, domnule Flynn, dar trebuie să vă dau o ştire proastă. Noaptea aceasta, domnul Barton, prietenul dumneavoastră, a murit, urmare a unei supradoze provocate probabil de heroină. Ambulanţa a ridicat cadavrul. Poliţia răvăşeşte încă prin cameră. Rămân la dispoziţia dumnea¬voastră, domnule Flynn!

Soarele se ridicase pe cerul albastru, limpede ca o boltă de cristal.

– O zi foarte frumoasă!, exclamă O'Neill, supraveghind ultimele pregătiri pentru turnare.

Decojise o banană şi o mânca fără prea multă plăcere.

– Micul meu dejun!, suspină.

– Cam frugal!, zise Frank Spade.

– Oamenii de vârsta mea nu au nevoie de prea multă mâncare. Se spune că energia acumulată în tinereţe îi ajută să supravieţuiască.

Directorul de imagine îl examina cu un ochi critic şi uşor intrigat. Îl găsea slăbit. Faţa lui palidă devenise şi mai zbâr¬cită, îmbătrânise. Exuberanţa, ironia lui biciuitoare se risi¬piseră în neant.

Regizorul aruncă cu dezgust banana consumată pe jumă¬tate, apoi îşi îndreptă privirea spre insulele şi canalele adi¬acente, închiriate pentru turnare şi interzise publicului. Dacă particularii dispăruseră, mişunau în schimb vaporaşe de agrement conduse de cascadori în costume de iaht pre¬cum şi echipe de

cameramani instalate pe vedete rapide care trebuiau să filmeze fazele competiţiei. O competiţie drăcească, deoarece în acest paradis terestru - Long Island Sound - cu insule înverzite, împodobite cu clădiri splendide, O'Neill voia să declanşeze forţele infernului. Duelul înverşunat între două „off-shore“ de mare putere conduse de Bob şi de Ray, cei doi fraţi rivali, trebuia să învălmăşească vaporaşele de agrement. Abordajele, coliziunile, exploziile trebuiau să se dezlănţuie într-un ritm înnebunitor. Vedetele poliţiei alarmate, conduse tot de cascadori, trebuiau să intervină spre a pune capăt haosului. Dar cei doi fraţi nu vor pune capăt cavalcadei lor apocaliptice. Unul dintre ei îşi va pierde viaţa, sigurul mijloc de a elimina ura lor sălbatică.

Semnalul de începere a turnării urma să fie dat într-un sfert de oră.

Stând pe cheiul de la Marina, Bob şi Ray se uitau la meca¬nicii care puneau la punct cele două „off-shores“ ce aveau să participe la această secvenţă de o importanţă capitală pen¬tru film. Cursa trebuia să ilustreze violenţa care dădea tonul scenariului.

O violenţă care se exprima mai puţin prin gesturi şi mai mult prin ura interiorizată a celor doi fraţi, explodând une¬ori datorită intrigilor lui Fio care încerca o plăcere perversă semănând discordia între fraţi. Atmosfera de violenţă mocnea înapoia faţadei de moravuri civilizate şi rafinate ale clanului aristocratic Talbot. În timpul vizionării filmului, spectatorii trebuiau să aibă senzaţia că fatalitatea urmăreşte această familie blestemată.

Bob era prezent la aceste pregătiri, dar le ignora... Gândurile îi zburau la Percy... Îi îndeplinise dorinţa... Percy îşi încheiase calvarul...

Îşi aminti de ceea ce îi spusese Percy cu câteva zile mai înainte la bar, pe când sorbeau din whisky. „îmi blestem părinţii care mi-au dat viaţa!... Nu le-am cerut să mă aducă pe lume!... Ei poartă răspunderea pentru martiriul meu pe acest pământ blestemat!... Uită-te la oamenii din jurul nostru... Beau liniştiţi, râd, se distrează, par

prietenoşi şi inofensivi. Dar în suflet toţi sunt nişte fiare!... Profită de cei slabi şi nevoiaşi, cumpără cu banii lor murdari fiinţe omeneşti ca şi cum ar cumpăra prune sau pneuri pentru maşinile lor... Îi blestem pe-ai mei şi blestem mulţimea aceasta care ar trebui să piară ca şi păcătoşii din Sodoma şi Gomora... “

Bob suspină. Percy se eliberase din infernul existenţei lui chinuite. Bob ştia că îl va urma în curând. Simţea aripile negre ale morţii atingându-l uşor ca o mângâiere. Percy avusese curajul să fugă, să se arunce în braţele lor. Şi pentru Bob moartea se ivea la capătul drumului ca un liman...

Dezolat, Ray îşi dădea seama că nu putea să facă nimic spre a risipi neliniştea şi descumpănirea care se reflectau pe faţa palidă a prietenului său. Va fi în stare să-şi mobilizeze toate resursele spirituale, energia, iscusinţa pentru a depăşi aceste încercări? Experţii şi campionii îl învăţaseră arta de a conduce un „off-shore“. Se iniţiase în acest sport primejdios dar fascinant cu atenţia unui copil ascultător.

– Domnule Flynn, „off-shore“ -ul dumneavoastră este gata să iasă în larg!, anunţă mecanicul-şef.

Asistentul Eddi Tuchman observă şi el expresia neliniştită şi descumpănită de pe faţa lui Bob. Se apropie de el şi îi spuse cu amabilitate.

– Mi se pare că nu vă simţiţi prea bine! Un cascador ar putea să vă înlocuiască! Faţa dumneavoastră va apărea în gros plan. Cu ajutorul efectelor speciale vom face ca nimeni să nu observe şmecheria!

Bob tresări ca şi cum ar fi ieşit din transă.

– Nici nu se pune problema! N-am admis niciodată ca un cascador să execute efortul ce-mi revine.

Ray fu uşor tentat să strige:

„Şi dacă te surprinde o nouă indispoziţie...“

Dar nu îndrăzni să intervină.

– Domnule Rhys, „off-shore"-ul dumneavoastră este gata!, insistă mecanicul.

Bob şi Ray erau îmbrăcaţi în haine sumare de sport: „blue-jeans“ şi „t-shirts“.

Înainte de a se îmbarca, cameramanii luară, sub suprave¬gherea directorului de imagine, gros-planurile lui Ray şi ale lui Bob, cei doi fraţi învrăjbiţi ce se priveau în ochi cu o ură feroce, ceea ce trebuia să lase să se înţeleagă că miza acestei lupte era moartea unuia dintre adversari.

*

* *

Poliţiştii, de data asta adevăraţii poliţişti, sosiră împreună cu Spacek şi colegul său din New York pe cheiul Marinei. Specialiştii de la serviciul deminări examinară aprofun¬dat vasele şi îndeosebi pe cel al lui O'Neill, dar fără nici un rezultat.

Gideon era sceptic.

– Anchetatorii noştri n-o să reuşească niciodată să verifice toate colţurile acestor „off-shores“ şi ale vedetelor rapide, mai complicate decât calculatoarele.

O'Neill îl linişti.

– Sunt convins că nu veţi găsi nimic. Mecanicii mei au controlat peste tot.

Regizorul era preocupat de Bob. Ochii lui, obişnuiţi să discearnă cea mai mică schimbare în comportamentul şi fizi¬onomia actorilor, remarcaseră faţa palidă a lui Bob, privirea-i obosită, marcată de tristeţe, nervozitatea gesturilor. Ştia că Bob suferă de indispoziţii de neînţeles pentru neiniţiaţi. Să fi ajuns la capătul drumului? Cinicul O'Neill fu cuprins de o milă imensă pentru acest băiat, creaţia sa. Se simţea foarte aproape de el.

Îşi stăpâni sentimentele şi dădu semnalul de începere a turnării. Toate lumea ştia ce trebuia să facă. Confuzia orga¬nizată, care trebuia să urmeze, nu-i va permite lui O'Neill să fie prezent pretutindeni. Dar directorul imaginii îşi instruise personalul. Numai cascadorii se încăpăţânau să se afirme prin extravaganţe spectaculoase.

Pentru prima dată în viaţă, O'Neill avu senzaţia că deve¬nise un simplu terţ în turnarea propriului său film. Se urcă pe ambarcaţiunea sa rapidă spre a urmări cursa. Asistenţii lui procedară la fel. O'Neill îşi completase echipamentul cu un megafon, deşi prevedea că vacarmul avea să-i acopere vocea.

„Off-shores“-urile lui Bob şi Ray, două bijuterii de acest gen dotate cu motoare turbo puternice, atingeau o viteză de 160 mile pe oră. Buzzati, campionul mondial al curselor de „off-shores“, consultantul lui O'Neill, susţinuse că lansarea aces¬tor maşini ultrarapide printre vasele de agrement ar putea să ducă la accidente grave. Regizorul îi răspunsese că mecanicii şi conducătorii de care dispunea, precum şi cascadorii erau aşi în acest domeniu şi că doar incidente fără importanţă riscau să aibă loc.

„Golden Star“ al lui Bob şi „Royal Princess“ al lui Ray lăsară în urma lor lungi dâre de spumă şi de valuri care făceau ca ambarcaţiunile de agrement să oscileze primejdios.

O'Neill urmărea cursa cu un interes crescând. Devenea tot mai agitat.

– Năpustiţi-vă! Năpustiţi-vă!, striga, agitând megafonul ca un drapel.

Viteza vertiginoasă a celor două „off-shores“ îi biciuia nervii. Câteva bărci cu ocupanţi paşnici fură răsturnate de valurile anarhice. Un „racer“ cu vele şi un „Chris Craft“ cu motor făcură o manevră falsă, prevăzută în scenariu, intrară în coliziune şi săriră în aer. Panica începea să-i cuprindă pe cei care se plimbau. Ciocnirile, bine pregătite, urmau în lanţ.

Un vânt de puterea a şasea ridica talazuri, coame de spumă albă şi stropi de valuri.

Ray îşi conducea „off-shore“-ul cu o plăcere voluptuoasă. Curentul puternic îi bicuia obrazul, îi zbârlea părul şi îi acce¬lera secreţia de adrenalină. Din când în când se uita spre „Golden Star“, care îl purta fulgerător pe Bob pe deasupra valurilor. Cutezanţa prietenului său îl

minuna, dar îl şi înfri¬coşa. Radia de bucurie văzându-i performanţele. „Bob este un campion înnăscut“, se gândea.

Echipele de cameramani îi urmau sau îi depăşeau căutând cadrele de o frumuseţe sălbatică.

Exaltarea îi dădea lui Bob senzaţia că zbura ca un bolid. Talazurile loveau ca nişte tampoane „off-shore“-ul lui care sărea în aer asemenea unui delfin ce se zbenguie în elementul său. Bob nu mai vedea nimic în afară de această invenţie tehnică formidabilă pe care inginerul naval Fabrio Buzzi o construise la comanda lui O'Neill, mare amator de sporturi nautice şi el, un vechi campion la cursele de ambarcaţiuni rapide.

Buzzi înzestrase „Golden Star“-ul cu un motor echivalent ca putere cu faimosul Seatek, care cucerise, dovedind o supe¬rioritate indiscutabilă, locul întâi la campionatele mondiale disputate la Key West, în Florida. Superambarcaţiunea pro¬pulsată de un motor Seatek putea să depăşească 190 de mile pe oră şi Bob profita de acest avantaj cu o voluptate care friza nebunia. Viteza îl îmbătase. Ştia că dezordinea semă¬nată printre ambarcaţiunile de plăcere era perfect reglată, astfel încât să-i permită a se avânta fără piedici. Şuieratul strident al vântului suna ca o muzică divină pentru nervii lui supraexcitaţi. Probabil că aceeaşi muzică îi sedusese pe Ulise şi pe tovarăşii lui pe când parcurseseră mările. Acelaşi spirit pasionant îl împingea acum pe Bob să forţeze motorul „off-shore“ -ului. Ulise avea ca scopuri patria şi familia.

Bob era conştient că la capătul drumului său îl aştepta moartea... Se inspira din exemplul lui Percy ca să-şi sfâr¬şească frumos viaţa... Dacă bolidul s-ar răsturna, corpul lui s-ar transforma în bucăţi, căci la viteza aceasta apa devine dură ca suprafeţele de gheaţă care acoperă Polul Nord. Şi cum „cockpit“-ul superambarcaţiunii sale nu era protejat de o calotă din sticlă incasabilă, trecerea de la viaţă la somnul de veci ar fi fulgerătoare. Ar putea să se năpustească asupra unuia din iahturile care

brăzdau canalul, dar nu concepea să sacrifice viaţa câtorva cascadori care aveau tot viitorul în faţă. Nu-i mai rămânea decât să întoarcă volanul spre dreapta sau spre stânga. După o deviere bruscă, „off-shore“-ul s-ar răsturna şi ar exploda... Dar în stânga sa gonea superambar¬caţiunea lui Ray. Ideea de a-i face rău nici nu i-ar fi putut trece prin cap. Deci această mişcare îi era interzisă. În dreapta se amestecau ambarcaţiunile de agrement. Să se repeadă asupra lor? De neconceput!...

Era obligat să urmeze culoarul care se deschidea în faţa lui, descriind curbe largi ce permiteau „off-shore“-ului să vireze fără să se dea peste cap.

Ar fi putut să se lanseze asupra pământului, una dintre acele insule verzi de la Long Island Sound, şi sfârşitul ar fi fost instantaneu. Dar, pentru ca să ajungă acolo, ar fi trebuit să treacă prin bariera de ambarcaţiuni. Deci trebuia să renunţe şi la această variantă.

Ochii i se umplură de lacrimi, care începură să-i şiroiască pe obraji, dar curentul violent i le usca repede. Constată exa¬sperat că îşi rata sinuciderea. Nu-i mai rămânea decât să-şi continue agonia, să-i suporte povara tot mai grea.

Din când în când se uita la Ray, care îl încuraja cu zâmbetul său. Discernea expresia suavă de pe faţa lui, chiar dacă la această viteză un conducător cu reacţii normale n-ar fi îndrăz¬nit niciodată să-şi slăbească atenţia plimbându-şi ochii înjur. Dar Bob nu se mai preocupa de multă vreme de siguranţa propriei sale persoane. Era indiferent la tot ce se întâmpla în jurul său, cu excepţia lui Ray.

Vedetele rapide ale cascadorilor goneau de-a lungul flan¬curilor lor, zumzăind că nişte bărzăuni.

Bob zbura la bordul lui „Golden Star“, al cărui prizonier devenise... Îşi pierduse libertatea de a acţiona după voia sa...

Deodată, slăbiciunea care îi drena forţele reveni şi i le reduse la neputinţa unei cârpe... Renunţă la ideea de a profita de ultimele tresăriri ale energiei pentru a provoca

o deviere fatală, pierzând ultima şansă de a termina de bunăvoie cu viaţa. Încetini viteza „off-shore“-ului spre a nu pierde controlul asupra volanului şi pentru a evita să intre orbeşte printre iahturi provocând o catastrofa, reală de data aceasta. Motorul îşi reduse turaţiile. Văzu indicatorul coborând de la 5.000 la 4.000, apoi la 3.000, la 2.000...

Ray îl privea năucit.

Specialiştii care supravegheau cursa îşi închipuiră că transmisia de pe „Golden Star" se sfărâmase. Nu-şi puteau închipui că resorturile umane ale lui Bob se nimiciseră.

Bob plângea cu hohote...

„Off-shore“-ul se opri în mijlocul canalului.

Dezordinea dirijată încetă.

O'Neill bănuia tot ce putea fi mai rău. Ambarcaţiunea lui aborda „Golden Star“-ul. Spectacolul care i se oferi îi confirmă temerile.

Cu capul sprijinit pe volan, Bob plângea.

– Ce se întâmplă, Bob?, strigă O'Neill.

Băiatul ridică spre el faţa-i scăldată în lacrimi.

– O slăbiciune, pe care nu mi-o pot explica, mă parali¬zează. Văd în jurul meu numai umbre. Nu sunteţi decât o umbră printre celelalte...

Ultimele cuvinte îl şocară pe O'Neill. Simţi că i se înfioară pielea.

Vedetele rapide ale cameramanilor se apropiară de „off-shore“-ul imobilizat. Uimirea se citea pe toate feţele. Turnarea mergea atât de bine... şi, dintr-odată, acest incident...

Toată echipa îşi închipuia că O'Neill urla la Bob, reproşându-i că ruinează secvenţa. Însă regizorul îi vorbea cu bunătate.

– Este o indispoziţie fără importanţă, dragul meu! Nu-i nimic grav. Urcă-te pe ambarcaţiunea mea. Un cascador te va înlocui. Reluăm turnarea de unde am întrerupt-o.

Se efectuă transbordarea.

Bob se aşează pe banchetă lângă O'Neill, care îi mângâie părul.

– Medicii te vor îngriji şi te vei vindeca repede.

Bob tremura de frig.

– Nu, domnule O'Neill. Am ajuns la capătul drumului.

– Câtă vreme te afli în viaţă, nimic nu este pierdut, băiatul meu. Reluăm turnarea!, se adresă colaboratorilor săi.

„Golden Star“ se îndepărtă având la bord un tânăr cas¬cador care jubila. În sfârşit va avea prilejul să-şi arate capacitatea.

Ray era consternat. Ar fi vrut să fie lângă Bob, să-l con¬soleze, să-l liniştească. Dar trebuia să termine această cursă blestemată. Toată exaltarea şi entuziasmul lui se prăbuşiră. Refuza să accepte moartea prietenului său. Şi totuşi moartea îl aştepta la cotitură...

Îşi reluă cursa, conducând „off-shore“-ul aproape ca un automat. Aruncă o ultimă privire spre ambarcaţiunea rapidă a lui O'Neill. Îl zări pe Bob, stând pe banchetă cu faţa în mâini.

Agitaţia controlată reîncepu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Iarăşi se produseră coliziuni. Haosul minuţios dirijat se desfăşura pe oceanul verde smarald. Vedetele poliţiei mari¬time conduse de cascadori apărură şi dezlănţuiră urmărirea ambarcaţiunilor „Golden Star“ şi „Royal Princess“. Ray încon¬jură insula şi întâlni ambarcaţia lui O'Neill. Îl căută din ochi pe Bob, ghemuit pe banchetă.

Deodată, o deflagraţie pulverizează superambarcaţiunea lui O'Neill. Bucăţi în flăcări ţâşniră violent prin aer, apoi căzură înghiţite de ape.

*

* *

Ca în fiecare seară, asistenţii Mason şi Tuchman, directo¬rul Spade, producătorul Santini, scenaristul Sellers, precum şi câţiva actori vizionau imaginile luate

peste zi. Regizorul şi Bob Flynn lipseau. Moartea lor violentă îi apăsa pe toţi. Ray stătea singur în ultimul rând al sălii de proiecţie, copleşit, cu ochii în lacrimi. Când apărea pe ecran faţa lui Bob se înviora puţin, dar imediat cădea în disperare. Ar fi trebuit ca aplau¬zele să salute cursa maritimă, admirabil filmată, cântecul de lebădă al lui Peter O'Neill, dar toţi păstrau tăcerea pentru a-i cinsti pe cei dispăruţi.

– Peter ar fi fost mulţumit să vadă sfârşitul capodoperei sale, zise Spade, cel mai vechi colaborator al lui O'Neill. Sunt convins că filmul va obţine toate premiile Oscar.

– Tu ai avut privilegiul de a fi singurul lui prieten, zise Mason maliţios.

– Cum crezi!... A fost o prietenie relativă. Singurii lui prieteni erau filmele.

Toată lumea se ridică.

– Şi-au riscat viaţa, şopti trist Tuchman.

– Ce ghinion l-a urmărit şi pe Bob Flynn, zis Sellers. Ar fi putut să devină top starul Hollywoodului.

Acesta fu singurul epitaf ce i se dedică în seara aceea. Multe vedete, îndeosebi cele tinere, care îl invidiaseră pentru ascensiunea fulgerătoare şi celebritatea care îi eclipsa, se bucurau în sinea lor. Un astru căzuse. Un rival, un candidat mai puţin la rolurile importante.

Dezgustat, Ray părăsi sala fără să se mai adreseze cuiva. Noaptea aceasta şi-o va petrece singur în apartamentul său... Singur?... Nu va fi singur! Imaginea lui Bob, a iubitului Bob, îi va ţine companie. Umbra lui Bob va dormi alături, în patul lui. I se părea normal să-l aibă lângă el. Pentru Ray, spiritul prietenului său va trăi veşnic...

*

* *

Presa mondială comentă moartea lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn ca urmare a unui atentat cunoscut acum de

toată lumea. Dispariţia regizorului provocă o mare vâlvă printre cineaşti şi cinefilii bine informaţi.

În schimb, moartea lui Bob cauză în toată lumea o explozie de emoţie care egală manifestaţiile de isterie colectivă iscate de dispariţia lui Rudolf Valentino, a lui James Dean şi a lui Elvis Presley.

Poliţia americană fu huiduită pentru ineficacitatea ei. Se cerea în gura mare identificarea ucigaşilor plătiţi şi a celor care se aflau înapoia lor. O avalanşă de scrisori de protest invada FBI şi Casa Albă. Efervescenţa creştea, luând propor¬ţii supărătoare pentru guvern.

Se ridică un monument în memoria lui Bob Flynn, idolul tineretului.

Nimeni nu află că suferea de SIDA şi că moartea lui acciden¬tală îl cruţase de o agonie îngrozitoare pe un pat de spital.

*

* *

Atentatul săvârşit sub ochii poliţiştilor şi ai procurori¬lor avu efectul unei palme aplicate pe obrazul celor două instituţii.

Poliţia din New York şi cea din Los Angeles reluară cu îndârjire investigaţiile. Tot personalul de la „XXI Century“ fusese interogat, iar lumea interlopă trecută prin sită. Se operară arestări. Dar, după un timp, suspecţii fură eliberaţi din lipsă de probe.

Anchetatorii se întrebau perplecşi cum aflase ucigaşul plătit că vasul lui Peter O'Neill fusese înlocuit. O indiscreţie comisă de un poliţist ar fi singura explicaţie.

Spacek, furios, ajunse la concluzia că nu se mai putea pro¬ceda cu mănuşi. Se hotărî să-l atace direct pe Lombardo, cât şi pe protejatul său, George Bryner. Se înapoie, însoţit de Hatcher, la Los Angeles.

Lombardo fu foarte surprins când Gideon, transpirat, con¬gestionat, şi locotenentul Hatcher, cu aer acuzator,

dădură buzna în cabinetul lui fastuos. Cu ton superior, cu un aer iritat, dispreţuitor, le vorbi calm.

– Secretara mea nu v-a prevenit că sunt ocupat şi că nu primesc pe nimeni? Vă atrag atenţia că...

Spacek îl întrerupse agresiv:

– Lasă vorbele sforăitoare, Lombardo!

– Domnule Lombardo!, îl corectă acesta. Aveţi un mandat care vă permite să intraţi la mine cu atâta insolenţă?

– Am toată puterea să te interoghez, Lombardo! Uite aici mandatul semnat de judecătorul federal!

Întrebările lui Spacek îl mitraliau fără răgaz. Procurorul voia mai întâi să semene confuzia în mintea lui Lombardo şi apoi să-i dea lovitura de măciucă.

– Cine este Rodriguez?

Lombardo zâmbi cu o ironie jignitoare.

– Aşadar, mi-aţi pus telefonul sub ascultare?

– Cine este Rodriguez?, repetă Spacek.

– Rodriguez?... Maseurul meu... Masajele lui au darul de a-mi calma nervii. I-am spus domnişoarei Auberon că îl voi trimite pe Rodriguez pentru a-i ameliora starea de spirit. Domnişoara Auberon suferea de o depresie nervoasă...

În acest moment, maseurul meu este plecat la Bogota, să-şi vadă familia.

– Îl vom găsi, Lombardo, la Bogota sau în altă parte, îi vom da de urmă în orice colţ al lumii.

Apoi, Spacek îi puse o ploaie de întrebări referitoare la relaţiile sale cu Bryner.

– Ştii cumva, Lombardo, că după ce Bryner şi-a reluat fotoliul de preşedinte, studioul a devenit un centru al trafi¬canţilor de stupefiante?

– Nu ştiu. Nici nu mă priveşte treaba asta.

– Dumneata controlezi indirect studioul, Lombardo, prin intermediul prietenului dumitale Bryner.

– Dovediţi-o!

– Nu-ţi face griji! Vei avea probele! Te vom îngropa sub probe.

Implicarea lui Lombardo în afacerea tristă a morţii lui O'Neill şi a lui Bob Flynn făcu senzaţie. În faţa ziariştilor, care îl asaltau cu întrebări, Lombardo declară că era vic¬tima calomniilor, că va ataca în justiţie pe defăimătorii săi. Susţinea că banii lui erau curaţi ca apa de izvor.

Anchetatorii nu se lăsară orbiţi de vorbele sale, dar banii lui Lombardo parcurseseră un drum atât de întortocheat încât nici un expert n-ar fi reuşit să se descurce în labirintul paradisurilor fiscale care permiteau băncilor să spele în secret banii murdari.

*

* *

Lombardo încerca să arunce ceva lest spre a ieşi din încur¬cătură. Mai întâi îl abandonă pe Bryner, care îşi pierdu postul de preşedinte al studioului. Toată lumea îl considera, fără s-o spună cu glas tare, autorul moral al asasinării lui Peter O'Neill, duşmanul lui. Relaţiile privilegiate cu Lombardo, dezvăluite de ziarele avide de senzaţii, îi năruiră prestigiul şi îi închiseră uşile altor studiouri. Chiar dacă participarea lui nu fusese prac¬tic dovedită, erau prea multe coincidenţe care atârnau greu. De altfel, ancheta continua şi promitea noi surprize.

Concedierea lui Bryner avu drept consecinţă prăbuşirea lui financiară.

Incapabil să-şi mai plătească datoriile, fu nevoit să vândă vila de pe Beverly Hills pentru a despăgubi, cel puţin în parte, băncile. Fiindcă nu mai putea asigura luxul pretins de Gloria, aceasta urmă exemplul Isabellei şi divorţă de omul care nu mai era în stare să-i favorizeze cariera. Jared Dahl o imită şi se despărţi de Chris. Jared pierdea toate atuurile pe care contase căsătorindu-se cu fiica lui Bryner. Începu să caute o partidă mai avantajoasă. Harriet Lamont, chiar dacă era mai în vârstă, se culca uneori cu el şi era putred de bogată. Dar când Jared îi ceru mâna, Harriet văzu în el vânătorul de

zestre şi îl pofti fără menajamente să iasă afară. Atunci, Jared puse ochii pe Lorrie, care îl acceptă, căci era frumos şi seducător. Iar averea lui Lorrie le ajungea la amândoi.

*

* *

Averil nu mai găsi angajamente. Între cele două războaie mondiale, opinia publică accepta, de bine, de rău, legăturile unor actriţe de la Hollywood cu gangsteri notorii. Faimosul Bugsy Siegel fusese ciuruit de gloanţe, trase de un necunos¬cut, în vila amantei sale, Virginia Hill. Se vorbea că Thelma Todd şi Mario Lanza ar fi fost executaţi de Mafie. Relaţiile lui Frank Sinatra cu clanul Gambino nu mai erau un secret pen¬tru nimeni. Câteva decenii mai târziu, americanii aflară cu stupefacţie că preşedintele Kennedy împărţea patul Judithei Exner cu mafioţii Roselli şi Giancana.

Între timp însă, moravurile evoluaseră. Asociaţiile puri¬tane şi conservatoare îşi impuseseră principiile severe. Combinaţiile sentimentale dintre vedete şi mafioţi nu mai găseau aceeaşi înţelegere.

După campania procurorului general Giuliani împotriva acestei organizaţii, opinia publică luase o poziţie ostilă faţă de toţi nelegiuiţii cu gulere albe şi cămăşi de mătase.

Averil plătea oalele sparte. Se văzu trecută la index. Din fericire pentru ea, Lombardo o întreţinea ca pe o regină. Dar bârfele insinuau că legătura lor se apropia de amurg...

*

* *

Jeff nu se însură niciodată, fără să ţină seama de clevetirile care făceau aluzii la homosexualitatea lui.

Râdea nepăsător şi se culca entuziast cu toate fetele frumoase care se buluceau în jurul lui. Însă viaţa lui intimă avea, ca şi luna, faţete bine ascunse.

*

* *

Anna O'Neill, văduva fericită, îşi continua existenţa des¬frânată tocând milioanele moştenite de la Peter. Shirley se căsători cu un avocat tânăr, care îi făcu o droaie de copii pentru a pune mâna legal pe averea imensă a familiei O'Neill, fără ca aceasta să-l împiedice să se culce cu toate secretarele sale.

*

* *

Margaret Carter muri zdrobită sub roţile unei maşini în timp ce traversa 5th Avenue. Văduvul neconsolat se căsă¬tori cu Isabelle care dădu, astfel, marea lovitură a vieţii ei. Continuă să joace în filmele care o făcuseră celebră în toată lumea şi îi aduseră un Oscar pentru cea mai bună interpretare feminină. Criticii o comparau eu Meryl Streep şi cu Isabelle Adjani.

*

* *

Sue Brions îşi menţinu celebritatea oferindu-şi cu exube¬ranţă corpul tuturor mogulilor din cinematografie. Deveni prototipul vedetei sexy şi obţinu propuneri fabuloase din partea revistelor „Playboy“ şi „Penthouse“ ca să pozeze goală pentru paginile centrale.

*
* *

Visul lui Gideon Spacek nu se împlini. Actriţele de la Hollywood îl ignorară. Nici fizicul lui, nici postul de asis¬tent al procurorului nu prezentau pentru ele vreun interes, înainte de înapoierea sa la Los Angeles, Sally, colega care începuse să-i arate o anumită simpatie, fusese transferată la San Francisco.

Gideon trebui să se mulţumească, în final, cu nevasta lui, grasă, mustăcioasă, cu şoldurile şi sânii gelatinoşi, fleşcăiţi, în schimbul acestor mici defecte fizice, prepara cei mai buni cârnaţi cuşer din toată California.

Frustrat în domeniul sentimental, Spacek se cufundă în anchetarea morţii lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn, la care se adăugau sfârşitul tragic al lui Robby O'Neill şi al tânărului amant al Annei O'Neill. Interpolul se lansă în căutarea lui Rodriguez, care părea să se fi topit în natură.

*
* *

Un singur om ar fi putut să-i ofere o informaţie, îndoielnică, dar susceptibilă de a-i furniza o ipoteză mai mult sau mai puţin plauzibilă referitoare la moartea lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn.

Profesorul Andrew Robertson, eminent cancerolog şi toto¬dată prieten al lui O'Neill, îi spusese acestuia, după un examen medical amănunţit, că suferea de un cancer la ficat inoperabil.

Pacientul ascultase fără emoţie aparentă verdictul specialistului.

– Cât îmi mai rămâne de trăit?

– Un an, poate doi, dacă vei respecta prescripţiile mele. Un tratament sever ar putea, eventual, să-ţi prelungească viaţa.

– Duşmanii mei ar fi foarte fericiţi să afle că mi se apropie sfârşitul. Dar, înainte de a muri, am să le fac viaţa amară.

Vorbea cu detaşare de parcă ar fi fost vorba de altcineva. Un zâmbet diabolic îi plutea pe faţă.

– Nimeni nu trebuie să ştie că sunt bolnav, Andrew! Nimeni! M-ai înţeles?

– Am să-ţi respect voinţa! Sunt legat prin secretul profesional.

– Foarte bine.

Se aşternuse o lungă tăcere. Robertson înţelegea starea de spirit a prietenului său. Este sfâşietor să ştii că trebuie să mori în culmea gloriei.

O lumină bizară strălucise în ochii regizorului.

– N-am să aştept să pier pe un pat de spital. Apoi, gân¬ditor, adăugase:

– Mai întâi trebuie să termin câteva filme... Opere care să-mi supravieţuiască...

Un zâmbet amar îi schimonosise gura.

– Când voi simţi că mă apropii de sfârşit, voi spune: Adio, glorie!... Adio, fericire... Adio, trecut!... Bună ziua, moarte!... N-am să te las să mă aştepţi!... Nu vreau să fii martora ago¬niei mele!... Vreau să termin cu viaţa în plină frumuseţe! În plină activitate! Printre actorii mei, printre colaboratorii mei!... Am să-ţi fac totuşi o mărturisire, Andrew! Mi-e frică să mor singur!

– Fiecare moare singur, Peter!

O'Neill îşi continuase ideea fără să ţină seama de inter¬venţia profesorului.

– Am să procedez astfel încât să am, lângă mine, un tova¬răş de drum...

Robertson îşi încreţise sprâncenele.

– Nu te înţeleg, Peter! Vrei să foloseşti moravurile din India? Să-ţi sacrifici soţia?

O'Neill izbucnise în râs.

– Să-mi sacrific soţia? S-o iau cu mine? Îmi jigneşti bunul-simţ, Andrew!

– Atunci?

– Voi căuta pe cineva care se află, ca şi mine, la marginea prăpastiei... Vom înfrunta împreună marea încercare!

– Baţi câmpii, Peter!

Regizorul rânjise ironic.

– Nu înţelegi nimic, Andrew! Eşti cu picioarele prea pe pământ! Ştiinţa te împiedică să înţelegi poezia vieţii şi a morţii...

Îşi vârâse mâinile în buzunarele vestonului.

– Mi-ai vorbit de India, dragă Andrew. Obiceiul de a arde soţiile vii pe rug alături de soţii decedaţi este perimat.

Făcuse o pauză, apoi continuase, cu un zâmbet straniu în colţul gurii.

– Hăituit de moarte...

– Poftim?

– Un titlu bun de film! Nu e un clişeu uzat...

– Voi, scenarişti, scriitorii, poeţii, regizorii, aveţi o ima¬ginaţie mereu trează...

Conversau de parcă ar fi fost vorba de un pacient prevenit, câteva minute înainte, că va fi secerat de cancer.

– Sau mai bine „Sodoma şi Gomora“!

– Încă un titlu?

– Da! Nu te inspiră?

– Ce să-mi inspire?

– Viaţa! Viaţa murdară, brutală de care ne agăţăm până la ultima picătură de energie... căci ne temem de moarte...

– Legile naturii sunt imuabile, Peter!

O'Neill nu-i ascultase intervenţia.

– O moarte atât de înspăimântătoare în forma sa actuală...

– Formă imaginată...

– Dacă şi-ar schimba aspectul, imaginea, n-ar fi mai atrăgătoare! Mai simpatică? Dacă ar apărea sub trăsătu¬rile unei femei frumoase sau ale unui tânăr seducător! Cum le promitea discipolilor săi musulmani

Marele Maestru al Haşişinilor... sau al Asasinilor, epitet care i-a fost acordat mai târziu...

Când aveam vreo cincisprezece sau şaisprezece ani am văzut un film curios... Într-adevăr curios... Moartea era pre¬zentată sub chipul şi înfăţişarea unui tânăr superb... Frédéric March interpreta, în toată splendoarea lui, moartea... Într-o zi se îndrăgostise de o fată fermecătoare. Atât de fermecătoare încât îşi uitase îndatoririle. Oamenii nu mai mureau. Nici accidentele grave, nici bolile incurabile, nici războaiele nu mai secerau oamenii. Bătrânii îmbătrâneau fără să mai treacă Styxul... Populaţia globului se înmulţea în proporţii uluitoare... Eh, da! A fost doar un film...

Îşi aprinse o ţigară.

– Mi-ai scris în această prescripţie, printre altele, reco¬mandarea imperioasă de a renunţa la fumat şi la alcool. Aceasta este ultima mea ţigară...

Aspirase cu voluptate fumul aromat.

– De ce să nu ne gândim la Leonida şi la războinicii lui care au murit cu toţii la Termopile? Luptătorul adult şi amantul lui, un luptător adolescent, au pierit laolaltă, rezistând cu încrâncenare la asalturile perşilor... Iată o idee!...

– Ce vrei să spui cu asta?

– Straniu!... Se presupune că apropierea morţii dezgroapă amintiri pierdute în inconştient...

Îmi amintesc de un roman pe care l-am citit în tinereţe. Visam să fac un film inspirat din tema acestui roman. Titlul era suges¬tiv: „Clubul sinucigaşilor“. Am uitat cum se numea autorul...

Râse din nou.

– Nu! Nu te alarma! Nu mă gândesc să mă sinucid. Nu vreau să renunţ la consolările bisericii...

Dar zâmbetul mefistofelic îi dezminţea cuvintele...

*
* *

După ce află, prin intermediul ziarelor, de moartea lui Peter O'Neill şi a tovarăşului său, profesorul îşi aminti cuvintele-i rostite... Le auzea ca şi când O'Neill s-ar fi aflat acolo, lângă el, instalat într-un fotoliu, perorând despre viaţă şi sfârşitul ei.

„Mi-e frică să mor singur! “

Cuvintele acestea i se întipăriseră în minte. Robertson ar fi putut să le repete procurorului Spacek care ancheta cazul O'Neill.

Dar profesorul era legat prin secretul profesional.

*
* *

Ray plânse multă vreme dispariţia prietenului adorat. Nimeni nu ştia, în afară de el şi de Peter O'Neill, că Bob era bolnav de SIDA.

Peter nu mai exista. El, Ray, rămăsese singurul depozitar al acestei taine, pe care o va păstra pentru vecie ascunsă în străfundurile fiinţei sale.

Monumentul funerar al lui Bob, dominat de bustul lui - o capodoperă care evoca cu o fidelitate emoţionantă trăsăturile lui seducătoare -, era în permanenţă acoperit cu munţi de flori. Pelerinajele admiratorilor se perindau zilnic prin faţa monu¬mentului. Alte flori se adăugau fără încetare jerbelor superbe, parfumate, din ajun. Monumentul acesta avea o particulari¬tate: sub marmura lui nu zăceau resturile pământeşti ale lui Bob, care se topiseră în neant, îmbogăţindu-i legenda.

În fiecare zi, Ray se înfăţişa în faţa lespezii de mormânt şi îşi depunea ofranda. Un trandafir roşu. Un singur trandafir roşu, simbol al inimii sale.

Fusese tentat să rezilieze contractul cu „XXI Century“, să se înapoieze în Anglia, să-şi reia studiile la Cambridge.

Apoi abandonase această idee, considerând că ar fi săvârşit o impietate. Părăsind America ar fi ridicat bariera oceanului între el şi locul unde se stinsese, sub ochii lui, Bob, unica fiinţă pe care o adorase.

Străzile New Yorkului şi ale Los Angelesului, pe care umblase prietenul lui, îl atrăgeau cu o forţă morbidă. Îndeosebi cele din Manhattan, din Brooklyn şi din Bronx. Când avea timp, rătăcea pe acolo uitându-se - cu ochii lui Bob - la trecători, la automobile, la vitrine, la baruri... Îl reînvia, identificându-se cu umbra lui... Adesea uita de propria sa personalitate.

Şi, cum era tânăr şi frumos, oamenii - bărbaţi şi femei - îl priveau îmboldiţi de dorinţe ascunse... Excita simţurile şi resimţea această excitare... Reînvia trecutul sordid al idolului său... Dar, spre deosebire de inocenţa naivă a lui Bob, aerul lui aristocratic intimida şi respingea avansurile înainte de a fi fost schiţate...

În momentele de luciditate se întreba dacă nu era victima unor farmece... Să-l fi vrăjit Bob? Dacă acesta era adevărul, accepta bucuros robia-i spirituală.

Chiar dacă se afla în plină turnare, îşi găsea timp să depună zilnic trandafirul roşu la picioarele lui Bob...

*

* *

Numeroase biografii ale lui Robert Flynn - James Dean al anilor optzeci - umplură vitrinele librăriilor. Ray era menţi¬onat printre actorii parteneri ai idolului. Scriitorii inventau anecdote picante, idile sentimentale pentru a-şi înfrumuseţa povestirile...

Lavinia Parker, care fusese angajată de Peter O'Neill pen¬tru a face publicitate în jurul vedetelor lui, îi aprecia enorm talentul, farmecul şi frumuseţea lui Bob. Fusese tentată să-l seducă, dar nu găsise terenul favorabil. Adesea se oprea lângă lespedea lui funerară şi lăsa gândurile să zboare în jurul per¬sonalităţii şi a gloriei lui, subliniate de moartea-i tragică.

Lavinia remarcă prezenţa lui Ray care se reculegea, cu fruntea plecată, după ce depusese un trandafir roşu. El o zări, o salută politicos, apoi se retrase.

Un bătrân grădinar aflat în preajma ei făcea ordine printre buchetele şi coroanele de flori învălmăşite haotic peste monu¬ment. O privi îndelung şi, după o scurtă ezitare, îi spuse cu voce tremurândă:

– Băiatul acesta vine în fiecare zi cu un trandafir roşu şi, dacă nu e nimeni în jur, îngenunchează şi se roagă, în fiecare zi!, repetă el. Aşa ceva n-am mai văzut... Este un actor, nu-i aşa?

– Un actor foarte cunoscut, în pofida tinereţii sale...

– Ca şi Bob Flynn?

– Aproape! Dar nu va întârzia să devină.

– Cred că a fost un mare prieten al celui mort.

Lavinia fu şocată de expresia: „prieten al celui mort“.

– Uneori, continuă grădinarul, îi vorbeşte decedatului. Bineînţeles, cu glas scăzut. Aproape în şoaptă. Ca să nu-l deranjez, mă ascund după pietrele de mormânt... Durerea lui mă mişcă... Şi statornicia lui... Aşa ceva se întâmplă foarte rar, domnişoară!

Lavinia îi dădu un bacşiş gras. Bătrânul grădinarii trezise curiozitatea. Îi strecurase o informaţie fantastică. Lavinia era inteligentă şi ştia să se folosească de orice prilej dacă i se părea promiţător.

A doua zi dădu o raită pe la studio şi făcu investigaţii discrete printre actorii şi tehnicienii care lucraseră cu Bob. Întrebările abile şi răspunsurile obţinute îi oferiră explicaţia pe care o bănuia.

Bob şi Ray erau inseparabili. Dar acesta era de abia înce¬putul. Se duse la hotelul Plaza. Sub pretextul că intenţiona să scrie o serie de articole asupra personalului marilor hoteluri din New York, purtă discuţii cu valeţii şi *groomii* care deser¬veau apartamentele de lux. Aceştia îi vorbiră despre clienţii importanţi ai hotelului, înalte personaje, şi despre moravurile lor. Menţionară şi câţiva actori, în particular domnul Ray Rhys, care îşi petrecea adeseori noaptea în apartamentul domnului Flynn.

Lavinia află, apoi, că Ray, în afară de veniturile profesio¬nale care se ridicau la cifre urmate de şase zerouri, dispunea şi de o importantă avere personală, îşi cumpărase o vilă la Long Island Sound şi un „off-shore“ care se numea „Golden Star“.

În fiecare weekend ori zi liberă se ducea la Long Island. Şi dimineaţa, la ora la care superambarcaţiunea lui Peter O'Neill explodase ucigându-l pe Bob, Ray îşi conducea „off-shore“-ul la locul catastrofei şi arunca în valuri un trandafir, un singur trandafir roşu.

Fără să fie remarcată, Lavinia îl fotografie pe Ray cu tran¬dafirul în mână, îngenuncheat la picioarele monumentului funerar. Procedă în acelaşi fel şi la Long Island Sound, surprinzându-l când arunca trandafirul în mare.

Dar nu-i era de ajuns. Că Bob şi Ray întreţineau relaţii particulare nu reprezenta nimic extraordinar. Că se culcau şi cu fete era, de asemenea, un fapt cunoscut. Bisexualitatea câştiga teren la Hollywood. Aspectul acesta din viaţa lor nu era esenţial.

De asemenea, trecutul lui Bob nu mai constituia o taină pentru nimeni. Lavinia începu să scormonească gunoaiele din New York. Bob nu avea fişă la poliţie, în ciuda activităţii sale de prostituat şi a apariţiilor în filmele pornografice. Continuă cercetările şi făcu turul spitalelor. Ar fi fost imposibil ca Bob să nu fi contractat o boală venerică, se gândea ea. Dar nu obţinu nici un rezultat. Lavinia începu să dea semne de descurajare. Era pe punctul de a abandona lupta, când făcu o descoperire senzaţională care îi dublă energia. Într-un spital din Brooklyn dădu peste fişa unui băiat de şaisprezece ani, Phil Flynn, tra¬tat de o pneumonie urmată de SIDA. Vindecat de pneumonie, băiatul fugise fără să lase vreo urmă. Infirmierele care se ocu¬pau de fişier nu se gândiseră niciodată să facă vreo legătură între tânărul şi frumosul prostituat din New York şi celebra vedetă de la Hollywood. Dar, studiind fotografiile marelui actor

prezentate de Lavinia, constatară cu stupefacţie că Phil şi Bob Flynn erau, în realitate, aceeaşi persoană.

Lavinia Parker devenise un expert inegalabil în domeniul publicităţii. O carte care ar dezvălui această taină, atât de bine păstrată, ar avea un ecou enorm şi ar deveni lesne un „bestseller“.

Dar îi lipseau multe piese importante pentru o reconstitu¬ire credibilă. Aşa că îşi depăşi scrupulele de conştiinţă fiindcă era vorba de o afacere foarte bună. Construi o serie de ipoteze cu privire la moartea lui O'Neill. În calitate de responsabilă cu publicitatea îl cunoscuse de aproape. Remarcase lenta dez¬agregare fizică a lui Peter.

Cu siguranţă, era ros de o boală gravă. Nu se datora, oare, moartea lui unei sinucideri mascate sub forma unui asasinat?

Lavinia manevră astfel încât să se apropie şi să câştige încrederea lui Daisy Nicholls, fosta secretară a lui O'Neill. Îi manifestă simpatie ostentativă şi îi lăuda calităţile. O invită de câteva ori la cină şi îi propuse un post bine plătit la Agenţia „Jameson, Irving & Parker“.

Flatată de prietenia afişată de către Lavinia, o persona¬litate în lumea „showbiz“-ului şi sedusă de perspectiva unui viitor frumos, secretara se deschise ca o floare exotică ce îşi desface corola la apariţia soarelui.

Lavinia profită de buna dispoziţie a lui Daisy, spre a-i vorbi cu melancolie de O'Neill.

– Cu puţin înainte de a muri devenise o umbră a omului energic, plin de dinamism, de dinainte. Faţa i se scofâlcise.

Secretara suspină.

– Nu vorbea niciodată de starea sănătăţii sale... Într-o zi, Spade, cel mai bun prieten al lui, i-a atras atenţia asupra înfăţişării sale: „Ai slăbit! Eşti palid! Nu te simţi bine? “ La care domnul O'Neill i-a răspuns cu ironia sa obişnuită: „Vezi-ţi de treburile tale, Frank! La vârsta mea nu mai pot avea o faţă bucălată de copil! “... Sărmanul domnul O'Neill! Sănătatea lui mă îngrijora mult. Bea

numai lapte şi se hrănea cu fructe... Medicii îi provocau oroare. Spunea că sunt nişte şarlatani.

– Printre prietenii lui nu se afla nici un medic?, întrebă Lavinia cu inima tremurândă.

Daisy dădu din cap gânditoare, şovăielnică.

– Foarte rar vorbea cu un prieten doctor... Robertson... Da, Robertson... Andrew Robertson... Aşteptaţi, cred că am numărul lui de telefon în agendă.

Îşi deschise poşeta, scoase un carneţel uzat, îl răsfoi şi exclamă triumfătoare:

– Iată-l! Robertson Andrew...

Fericită, Lavinia îşi notă numărul.

– Am să-l sun într-o zi; să stăm de vorbă, să evocăm per¬sonalitatea dragului nostru Peter.

După cina stropită cu vinuri alese, Lavinia plăti nota.

– Nu uitaţi de un post pentru mine la agenţia dumnea¬voastră, domnişoară Parker, îi aminti cu timiditate secre¬tara... Mi-aţi promis...

– Evident, evident! Vom păstra legătura.

Serviabilă, Lavinia se oferi s-o conducă cu maşina la locu¬inţa ei.

– Nu vreau să vă deranjez...

– Vino, e o plăcere pentru mine!

Daisy savura plimbarea nocturnă la bordul frumoasei maşini Lotus a Laviniei.

Ajunsă acasă, Daisy îi propuse să urce şi să bea un păhărel.

– Mulţumesc, mâine am o zi foarte încărcată.

Se despărţiră cordial.

Lavinia puse motorul în mişcare. Jubila. Daisy! Încă un martor preţios! Iar în ceea ce îl priveşte pe doctorul Robertson, era convinsă că acolo va găsi cheia misterului.

A doua zi se documentă asupra personajului. Află că era profesor universitar şi oncolog renumit. Potrivit unui plan bine pus la punct, îi ceru o întrevedere. O secretară acră îi spuse că profesorul era foarte ocupat, dar că putea să-i

acorde o consultaţie peste două săptămâni la ora trei după-amiază.

În ziua fixată, Lavinia se prezentă la cabinet cu o jumătate de oră mai devreme. Treizeci de minute îi ajungeau ca să răstoarne toate obstacolele ce i s-ar pune în cale. La nevoie putea să fie tot aşa de eficientă ca şi trâmbiţele Ierihonului.

Secretara, o fată bătrână şi urâtă, îi spuse ursuz să revină peste treizeci de minute. Lavinia o rugă să-i permită să-l aştepte pe profesor. Apoi îi spuse că Peter O'Neill, un prieten comun, i-l recomandase pe doctorul Robertson.

– Sărmanul Peter, zise Lavinia cu o voce smiorcăită. Într-o zi mi-a mărturisit că numai îngrijirile profesorului i-au mai prelungit viaţa.

Secretara arţăgoasă o privi cu un aer bănuitor.

– V-a spus aşa ceva domnul O'Neill?

– Personal!... Aş putea să consult dosarul prietenului meu drag şi de neuitat?

Indignată, fata bătrână o săgeta cu ochii ei cenuşii.

– Dosarele bolnavilor noştri sunt acoperite de secretul profesional. Profesorul mi-a ordonat să nu arăt nimănui dosa¬rul domnului O'Neill.

Tonul tăios nu admitea replică.

Atunci, Lavinia făcu uz de argumentele cele mai puternice. Scoase din poşetă un pachet de zece mii de dolari. Secretara făcu ochii mari.

Dar Lavinia ştia să fie convingătoare.

– Aveţi douăzeci de mii dacă îmi permiteţi să fotografiez piesele din dosar!

Bătrâna fată bâigui:

– Glumiţi!

Lavinia aruncă pe masă două pachete de bancnote verzi.

Faţa bătrânei secretare se aprinse de parcă ar fi prevestit o congestie cerebrală.

Fiinţa asta stranie, reflectă Lavinia, este în stare să pri¬meascâ banii şi a doua zi să se sinucidă pentru că a încălcat ordinele patronului.

Ca hipnotizată, secretara luă pachetele şi le strecură în serta¬rul său. Apoi, cu gesturi automate, scoase din fişierul metalic un dosar verde care purta pe etichetă numele lui Peter O'Neill.

– Iată-l!, zise cu o voce schimbată. Dar, repede!

Lavinia scoase din poşetă un minuscul aparat de fotogra¬fiat. În mai puţin de două minute, operaţia era terminată. Restitui dosarul.

– Mulţumesc, domnişoară, şi la revedere!

– Nu mai aşteptaţi consultaţia?

– Spuneţi profesorului că nu m-am prezentat la întâlnire!

Lavinia ieşi conştientă de faptul că dăduse o mare lovitură.

Luă de la agenţie un concediu de două săptămâni, se închise în apartamentul său şi scrise într-un timp record o nouă biografie a lui Bob Flynn, de data aceasta bazată pe probe irefutabile.

Încredinţă manuscrisul unui editor care îl acceptă cu entu¬ziasm, oferindu-i un milion de dolari. Scoase o primă ediţie în 500.000 de exemplare, care se epuiză în douăzeci şi patru de ore.

Tipografia lucra ziua şi noaptea. Patruzeci şi opt de ore mai târziu lansă pe piaţă o nouă ediţie în două milioane de exemplare. Cartea, susţinută de o publicitate delirantă, fu înghiţită de cititori. O nouă ediţie, de patru milioane de exem¬plare, intră sub presă.

Acesta nu era decât începutul...

*

* *

Ray dormea când lumina soarelui îi auri pleoapele. Deschise ochii încă sub impresia puternică a visului care îl transportase pe covorul său zburător la Long Island

Sound, îşi conducea „off-shore“-ul pe oceanul verde-jad, ţâşnind prin apă ca un delfin pe talazurile agitate.

Lângă el se afla Bob tolănit pe bancheta largă şi comodă, cu mâinile încrucişate sub ceafa.

Privea visător pescăruşii care descriau arabescuri pe cerul albastru spălăcit asemenea boitei fantastice a unei catedrale atât de înalte încât se pierdea în infinit. Vântul îi ciufulea părul, mângâindu-i pieptul gol pe care şerpuia un lanţ de aur.

Cămaşa albă, larg deschisă, expunea un tors cu muşchii armonios dezvoltaţi, căci Bob avea repulsie de culturismul care deformează fiinţele umane, transformându-le în luptă¬tori de circ cu capete mititele şi corpuri enorme de parcă ar fi umflate cu pompa. Femeile cu muşchii proeminenţi i se păreau ridicole şi întrucâtva dezgustătoare. Îşi pierd femini¬tatea imitându-i pe atleţi.

Bob tăcea. Când era fericit, nu vorbea. Savura plăcerea de a trăi prezentul fără să se gândească nici la trecut, nici la viitor.

Ochii lui strălucitori se întoarseră spre Ray şi îl contemplară cu încântare.

Ray se simţea mândru gândindu-se că era admirat de un semizeu, de o mie de ori mai frumos decât el. Frumuseţea şi talentul le aduseseră gloria, bogăţia şi privilegiul de a fi admi¬raţi de sute de milioane de spectatori. Şi Ray tăcea. Fericirea nu are nevoie de cuvinte când este împărtăşită de două fiinţe care se înţeleg, care se simt atât de aproape psihic şi fizic încât constituie un singur tot.

Din păcate, soarele dimineţii îl smulse pe Ray din imperiul încântător al viselor şi îl proiectă în mediul brutal al realităţii. Suspină. Bob nu se mai afla lângă el, dar nu era nici absent, deoarece spiritual nu-l părăsise niciodată.

Ray ducea o viaţă dublă. O viaţă a viselor. În care exista şi Bob, şi o viaţă de zi cu zi, materială, din care Bob lipsea.

Coborî din pat, îşi puse un halat, apoi se duse în bucătărie. Pregăti un mic dejun bogat şi savuros pentru două persoane, apoi îl servi pe măsuţa din hol.

Se instală pe un scaun şi ridică paharul în cinstea lui Bob, a cărui fotografie, înrămată în aur şi aşezată pe măsuţa de vizavi, îl înfăţişa surâzător şi fericit. Imaginea lui Bob îl înto¬vărăşea pretutindeni.

„Dacă lumea ar şti cum mă comport, m-ar considera nebun sau cel puţin un dezechilibrat inofensiv“. Dar lui Ray puţin îi păsa de ceea ce gândeau oamenii despre el şi despre obi¬ceiurile lui.

După ce luă micul dejun, ieşi pe terasă şi vărsă oranjada pregătită pentru Bob pe nisipul aurit al plajei. Apoi luă tava cu mâncarea şi o aşeză pe scara de la intrarea casei. Să folo¬seascâ vagabonzilor sau câinilor părăsiţi. În felul acesta hră¬nea duhul lui Bob. Urma un obicei al romanilor din antichitate care orânduiau alimente pe altarul din casă al strămoşilor dispăruţi.

Ray închidea uşa de la intrare cu cheia deoarece nu-i plă¬ceau fetele şi camarazii de la studio care dădeau buzna în casă fără să se anunţe. Făcu duşul zilnic, una din rarele sale plăceri alături de lectură, muzică şi de navigaţie pe „off-shores“-uri ce atingeau viteza iadului.

Apoi se îmbrăcă. Se gândea să profite de acea zi frumoasă, mai frumoasă decât altele, căci smogul depresiv lipsea, spre a se duce în oraş şi a-şi cumpăra cărţi. Se bucura de o săp¬tămână de vacanţă. Personajul pe care îl interpreta într-o comedie regizată de Tuchman nu participa în acea săptămână la secvenţele în curs de turnare.

Se urcă la bordul maşinii sale, o Lagunda frumoasă şi confortabilă, care nu avea nimic dintr-un bolid, şi plecă din Palos Verdes spre bulevardul Wilshire. Îşi văzu fizionomia expusă pe mai multe panouri care făceau publicitate filmului în care urma să apară.

Nu simţea nici plăcere, nici mândrie. Viaţa reală îi părea insipidă şi fără scop... Se oprea în fiecare zi la cimitirul

din Los Angeles şi punea câte un trandafir roşu pe mormântul lui Bob.

Când se găsea la New York, arunca în zori câte un trandafir în apele de la Long Island Sound. Un omagiu derizoriu care pentru el avea semnificaţia unei datorii.

Mai mulţi reporteri îl întrebaseră: „Nu vă ispiteşte gândul să scrieţi o biografie a lui Bob Flynn? Doar i-aţi fost cel mai bun prieten“. Ray le răspundea zâmbind: „Cuvintele scrise ar fi prea sărace ca să redea un personaj atât de complex: un mare artist şi un mare copil. Pentru mine, comparaţia dintre el şi James Dean îmi ajunge. Este ca şi cum mi s-ar vorbi de doi zei din Olimp. Un Olimp al epocii noastre, moderne“.

Opri maşina în faţa unei florării de pe Wilshire de unde îşi cumpăra trandafirii roşii.

Fata care îl servea de obicei se înroşi de plăcere când îl văzu intrând în magazin. Alese doi trandafiri roşii, cei mai frumoşi din buchetele ei, şi îi oferi lui Ray.

– Credeţi că sunt prea îndrăzneaţă dacă vă rog să puneţi din partea mea un trandafir, alături de al dumneavoastră, pe mormântul domnului Flynn?

– De unde ştiţi unde duc trandafirii?, întrebă Ray şocat.

Fata zâmbi cu aer timid, supus.

– Toată lumea ştie...

Ray se întunecă la faţă.

– Credeam că este un secret bine păstrat.

Fata vru să-i mai facă un serviciu.

– N-aţi citit ultima carte despre viaţa domnului Flynn?

– S-au scris multe biografii ale lui Bob.

– E vorba de ultima carte semnată de Lavinia Parker. Oamenii o cumpără pe nerăsuflate. Am avut norocul să-mi procur un volum după ce am stat la coadă o jumătate de oră. L-am citit într-o noapte.

Apoi adăugă candid:

– V-am admirat foarte mult fotografia. Vă arată când depuneţi trandafirul roşu pe mormântul domnului Flynn. Este gestul unui mare prieten.

– Fotografia mea?, exclamă Ray uluit.

– Da! Fotografia dumneavoastră! Am mai văzut o foto¬grafie care m-a impresionat profund! Aruncaţi un trandafir în ocean, acolo unde vasul domnului Flynn a explodat!

Fata rămase uimită când Ray luă cei doi trandafiri, plăti pe al său, apoi foarte agitat ieşi din magazin, aproape în fugă.

Cu inima bătând şi cu răsuflarea tăiată, se grăbi spre prima librărie. Cumpărătorii se îngrămădeau deja în faţa stivelor cu volumele Laviniei Parker.

Patronul îl observă şi îl întâmpină radios.

– Fiţi bine-venit, domnule Rhys! Aţi văzut ultimul bestseller privitor la viaţa mult regretatului dumneavoastră pri¬eten Bob Flynn!

– Daţi-mi, vă rog, un exemplar! Nu vreau să fac coadă!

– E o adevărată nebunie, domnule Rhys! Toţi se bat pentru cartea asta! Aşteptaţi un moment!

Se duse, apoi se întoarse afectat, oferindu-i cartea.

– Vă mulţumesc pentru amabilitate!, zise Ray. Cât vă datorez?

– Nimic, domnule Rhys! Firma vă oferă această carte. S-a anunţat, de asemenea, o carte privitoare la viaţa dumnea¬voastră de om şi de actor. Sper că la apariţia ei veţi accepta să-mi semnaţi un autograf!

– Bineînţeles, bineînţeles!

Nerăbdător, Ray se uită la copertă. Un portret foarte reuşit al lui Bob, care îl tulbură, iar dedesubt, cu litere de aur, titlul: „Eternul Bob Flynn“. Numele cu litere mici al Laviniei Parker voia să-i sublinieze modestia.

Zguduit de emoţie, Ray strânse mâna patronului şi ieşi în stradă.

Aspiră profund aerul străzii. Un nod îi apăsa plexul solar tăindu-i răsuflarea. Se instală în maşină, dar nu demară. Deschise cartea. Numeroase fotografii ale lui Bob, alese cu pricepere şi gust de o expertă în publicitate, prezentau o icono¬grafie perfectă a personajului. Fu uimit când îşi văzu propria imagine cu un trandafir roşu la cimitirul din Los Angeles şi la Long Island Sound.

Înlemnit, căzu peste capitolul care dezvăluia tema SIDA, de care ar fi fost atins Bob. „Târfa asta îl înjoseşte, îl târăşte în noroi! “

Ca şi mica florăreasă, devoră capitolul referitor la boala lui Bob. „Phil Flynn şi Bob Flynn nu sunt aceeaşi persoană! “, strigă, uitând că era singur. Orbit de dragostea sa, nega evi¬denţa. Era atât de absorbit de lectură, încât tresări surprins când văzu feţele lipite de geamurile maşinii. Admiratoare şi admiratori fluturau rugător cartea.

– Un autograf, domnule Rhys!

– Autograful dumneavoastră va da mai multă valoare acestei cărţi dedicate prietenului dumneavoastră!

– Vă rog, domnule Rhys, un autograf.

– O mică semnătură, domnule Rhys, pe cartea asta!

– Un autograf!... Un autograf!... Un autograf!... Ray crezu că trăieşte un coşmar. Demară, spre a se elibera de torţionari. Era indignat, scandalizat, furios... Se îndreptă, mai întâi, spre cimitir. Pamfletul mârşav al Laviniei nu-l va împiedica să-şi facă datoria.

Ajuns la destinaţie, se văzu dintr-odată înconjurat de numeroşi reporteri care îşi aţintiră aparatele fotografice asu¬pra lui. Prezenţa sa, cei doi trandafiri din mână confirmau revelaţiile Laviniei Parker. Aceasta îmbinase cu pricepere născocirile şi realitatea spre a da mai multă greutate afir¬maţiilor ei.

– Ştiaţi, domnule Rhys, că Bob Flynn era atins de SIDA?

– Credeţi că Peter O'Neill s-a sinucis, împingându-l la moarte şi pe prietenul dumneavoastră?

– Legătura dumneavoastră cu Bob Flynn aminteşte de legenda lui Castor şi Pollux! Cum se comporta Bob Flynn în intimitate?

– Era un mare îndrăgostit?

– Admiteţi homosexualitatea?

– Sunteţi un partizan al libertăţii sexuale totale?

– Bob Flynn a fost amantul dumneavoastră?

– Nu vă gândiţi să vă căsătoriţi? În modul acesta aţi reteza toate comentariile suspicioase!

– Bisexualitatea lui a fost reală?

– Îi scuzaţi pe homosexualii care se căsătoresc ca să-şi ascundă perversiunea?

Întrebările curgeau tot mai multe, tot mai indiscrete.

– Phil Flynn şi Bob Flynn sunt acelaşi personaj?

– Nu!, urlă Ray.

– Nu credeţi că v-aţi molipsit de SIDA?

– Nu!, răcni din nou Ray furios.

– De ce doi trandafiri?

– Al doilea trandafir are o semnificaţie deosebită?

Presat de ziariştii care se îmbulzeau ca să ajungă cât mai aproape de el, Ray îşi pierdu florile. Mulţimea care se îngră¬mădea călcă cei doi trandafiri, care acum zăceau pe pietriş ca două pete de sânge.

Ray se degajă cu violenţă din îmbulzeală şi, urmat de haita de reporteri, îngroşată şi de curioşi, se urcă la volanul maşinii.

O barieră vie se ridică în jurul Lagundei. Dar Ray nu se lăsă intimidat.

Demară făcându-şi loc uşor, dar insistent printre oamenii care blocau drumul. De îndată ce străbătu acest obstacol, acce¬leră şi ieşi din cimitir. Pentru prima dată nu putuse depune floarea la mormântul lui Bob. Inima îi sângera.

La Palos Verdes îl aştepta o nouă gloată de ziarişti în faţa intrării vilei. Îşi croi brutal drum până la uşă şi o des¬chise. Aparatele de fotografiat şi întrebările îşi reluară dansul diabolic.

– Nu credeţi că SIDA va păta memoria lui Bob Flynn?

Întrebarea aceasta îl şfichiui, îl arse, ca şi cum cineva ar fi îndreptat asupra lui un aruncător de flăcări.

Urlă cuprins de mânie:

– Nu există boli ruşinoase şi boli virtuoase! Ca şi holera, ca şi ciuma, ca şi cancerul, SIDA este un flagel ce loveşte fără a-şi alege jertfele! Doresc ca cercetătorii să descopere cât mai repede un vaccin care să salveze omenirea! Căci toată omenirea este ameninţată!

Intră în casă şi încuie uşa. Baricadat, se lăsă pe un fotoliu şi deschise cartea. Lacrimile îi umeziră obrajii. Nu răspunse la ciocăniturile din uşa de la intrare. Scoase telefonul din priză.

Parcurse cartea scârbit de frazele debitate cu o elocvenţă şi un talent de netăgăduit.

Îl adorase pe Bob, dar nu-i fusese niciodată amant, chiar dacă şi-o dorise cu toată fiinţa sa.

Dragostea lui pentru Bob era asemenea unui foc care nu se stinge niciodată. Se culcase cu femei, se culcase şi cu bărbaţi! Nu se ruşinase niciodată de bisexualitatea sa. Viaţa lui personală îl privea numai pe el. Nu avea să dea socoteală cuiva. Dispreţuia excomunicările bisericii şi ale puritanilor. Dragostea nu cunoaşte nici graniţe, nici credinţe.

Era exasperat de valul de ruşine pe care Lavinia, în căutare de senzaţional, îl arunca perfid asupra memoriei lui Bob.

Taina prietenului său, al cărui singur şi ultim depozitar se credea, îi scăpase din mâini.

*

* *

Ziariştii, dându-şi seama că nu vor obţine nimic de la Ray, se retraseră.

A doua zi, Ray comandă la telefon un bilet pentru primul avion ce pleca la New York. Ieşi din casă pe o uşă laterală, se instală la volan şi nu se opri decât la aeroport. Îşi pusese ochelari negri şi mari spre a nu fi recunoscut. Librăriile de pe aeroport expuneau în teancuri înalte biografia lui Bob sem¬nată de Lavinia Parker.

Ray cumpără câteva ziare de dimineaţă şi se adânci într-un fotoliu din avionul care îşi luă imediat zborul. Suspină uşurat gândindu-se că reuşise să călătorească incognito. Beneficia de o oază de linişte în centrul infernului dezlănţuit de cartea Laviniei.

Parcurse ziarele. Critica se ocupa deja de carte. Deosebirea de nume dintre Phil şi Bob Flynn era subliniată de câţiva critici literari, care nu considerau literă de lege afirmaţiile Laviniei. Că Bob era sau nu era bolnav de SIDA nu prezenta mare interes.

Toţi criticii îi recunoşteau talentul fantastic. Rock Hudson nu pierduse nimic din prestigiu din cauza bolii. Numele şi moartea lui serviseră de trambulină pentru cercetările legate de SIDA, care până atunci erau acoperite de o tăcere stânjenitoare.

Lavinia îl discreditase indirect şi pe Peter O'Neill. Îl prezen¬tase ca pe un bolnav ajuns în ultimul stadiu, înspăimântat de agonia ce îl pândea, care se hotărâse să-şi pună capăt zilelor. În modul acesta, autoarea îl dezvinovăţea pe Lombardo, pe Bryner şi pe toţi duşmanii lui O'Neill.

Unii critici lansaseră chiar versiunea că Lavinia Parker scrisese această biografie că să acopere anumite personaje sus-puse gata să facă orice sacrificii băneşti pentru a ieşi dintr-o situaţie dezagreabilă. Cu cât scandalul lua proporţii, cu atât vânzarea cărţii creştea în mod vertiginos.

Ray aruncă ziarele şi zâmbi dezamăgit.

Accidentul provocat, care pusese capăt zilelor lui Joe Shweize, tânărul amant al Annei O'Neill, ca şi moartea sus¬pectă a lui Robby O'Neill, erau escamotate cu iscusinţă de Lavinia.

*

* *

După aterizarea avionului pe Aeroportul Kennedy, Ray luă un taxi care îl duse la vila sa din Long Island Sound. Era o casă de proporţii moderate, confortabilă, modernă, mobilată elegant, prevăzută cu o piscină, cu un garaj pentru trei maşini şi grădină frumos îngrijită. Era relativ modestă alături de clădirile somptuoase din vecinătate,

multe puse în vânzare din cauza întreţinerii ridicate şi a taxelor care înghiţeau sume enorme.

Contrariul sărăciei lucii din South Bronx. Dar, ca şi acest cartier mizerabil, cu case şubrezite, căzute în ruină, părăsite până şi de săraci, Long Island Sound, cu palatele sale pustii, inspira aceeaşi senzaţie de dezolare posomorâtă.

În această ambianţă, calmă în exterior, Ray putea să reflec¬teze la urmările apariţiei cărţii Laviniei. Ea nu făcea altceva decât să se conformeze curentului puritan reînviat care îşi impunea din nou legile în lumea „show business“-ului şi a artei.

Actorii, cântăreţii, scriitorii, pictorii - celibatari înrăiţi sau homosexuali mai mult sau mai puţin cunoscuţi - se căsăto¬reau spre a nu cădea pradă vânătorilor de vrăjitoare, în reviste apăreau fotografii ale unor fericiţi capi de familie, cu câte un copil în braţe, iar dedesubt declaraţii dictate de agenţii de publicitate: „Dragostea unui femei şi venirea pe lume a copilului mi-au schimbat şi mi-au luminat viaţa. Datorită lor am renunţat la droguri, la alcool şi la amorurile josnice“. Slabi de înger, acceptau toate compromisurile deoarece îi chinuia spaima. Spaima de a nu-şi pierde contractele, serviciul, emi¬siunile la televiziune, publicul prelucrat de puritani. Dar în culise îşi continuau destrăbălările.

Ca să reteze de la început toate comentariile, Michael Jackson declară că este virgin.

La celălalt pol al celor îngrijoraţi se ridicau oamenii de creaţie care dispreţuiau prejudecăţile, amatorii erotismului descătuşat. Înlăturau tabuurile şi se războiau cu bigoţii, integriştii, arhiconservatorii şi îndeosebi cu bigotele bătrâne şi urâte. Cântăreţii de rock se despuiau în faţa a sute de mii de fani, îşi arătau fesele, dădeau din şolduri mimând actul sexual, îşi afişau organele genitale în plină erecţie, în timp ce admiratorii excitaţi urlau cât îi ţinea gura, iar cei mai năvalnici se împreunau sub fasciculele orbitoare ale reflectoa¬relor, în ritmul muzicii

zgomotoase amplificate la maximum. Filmele erotice invadaseră televiziunea.

De o parte, rigoriştii recrutaţi până şi printre cardinali, pe de altă parte, liberalii cu concepţii avansate, care făceau apologia libertăţii, puneau Vaticanul la grea încercare. În ceea ce îi priveşte pe rigoriştii Islamului, aceştia voiau să întoarcă mersul istoriei şi să reînvie obscurantismul din vea¬curile trecute.

Plasaţi în mijlocul acestor antagonisme încrâncenate, bur¬ghezii timoraţi se ascundeau la adăpostul mediocrităţii lor, repetând cu o încredere grotescă: „Asta nu li se poate întâmpla decât altora! “. Iar când catastrofa se abătea asupra lor se uitau năuciţi, pierduţi, descumpăniţi, nenorociţi şi se lăsau duşi de curentul care îi strivea.

Ray nu se temea de viitor şi nici nu încerca să înfrunte prejudecăţile.

Era scârbit. Gunoaiele umane, resturile puturoase ale unei societăţi putrede care mergea în derivă îi făceau greaţă... O lume ajunsă la marginea prăpastiei...

Sodoma şi Gomora...

Nu! Ray nu se temea. Era atât de bogat încât putea să se întreţină din veniturile sale până la capătul zilelor.

Poate că SIDA va aduce o soluţie radicală. Va aduce nimi¬cirea unei lumi care supravieţuise tuturor urgiilor: boli, răz¬boaie, masacre în numele unor principii religioase sau politice, droguri, catastrofe naturale, dezastre financiare, şomaj...

Sodoma şi Gomora...

Stăvilarele se vor prăbuşi, lava va ţâşni explozivă din măruntaiele pământului şi, val după val, va distruge tot ce va întâlni în cale. Talazurile oceanelor se vor ridica învârtejindu-se la înălţimi ameţitoare, giganticele spirale lichide vor fi biciuite de focul cerurilor care le va transforma în vapori arzători, globul terestru va deveni o sferă incandescentă...

Sodoma şi Gomora...

Ray se întreba:

„La ce bun să aştept acest sfârşit inevitabil care va veni peste câteva milioane de ani sau poate chiar mâine... Mi-am pierdut minţile sau am devenit extralucid? “

În univers, toate energiile se întâlnesc şi se contopesc... energiile galaxiilor în plină mişcare... energiile stelelor care explodează... energiile găurilor negre... energiile minuscule ale oamenilor care mor, energii care se topesc în marele tot... aşteptând sfârşitul... apoi un nou BIG-BANG...

*

* *

În picioare, în faţa piscinei din vila sa, Ray contempla gânditor apa limpede, albastră ca şi fundul de faianţă al bazinului.

Apa îl fascina.

Îşi ridică ochii şi îşi plimbă privirea peste apele oceanului. Valurile lui rostogolitoare îl atrăgeau... Gândurile îi zburară spre Bob. După dispariţia lui nu mai avusese ca tovarăş decât durerea de a-l fi pierdut şi singurătatea tot mai apă¬sătoare. Cu pas hotărât, fără să se mai uite înapoi, coborî spre ţărm. Se îmbarcă pe „off-shore“-ul său şi ieşi în larg.

Superambarcaţiunea purta denumirea de „Golden Star“, ca aceea a lui Bob.

Crepusculul înroşea cerul spre soare-apune.

Un sentiment greu de definit, o forţă necunoscută îl împin¬gea să mărească viteza „off-shore“-ului. Apăsă pe accelerator... 100 de mile pe oră... 150... 180... 200... Se depărta de mal...

O insulă stâncoasă, o insuliţă se ridica în faţa lui. Seara îi gonise pe cei care se plimbau pe acolo. Ultimele iahturi se întorseseră la mal.

Calea lui Ray era liberă...

Se îndreptă ţintă spre insula stâncoasă...

O flacără uriaşă urmată de un bubuit asurzitor făcu să vibreze aerul curat al serii...

Pescăruşii speriaţi îşi luară zborul...
„Golden Star“ nu mai exista...

*
* *

Moartea lui Ray Rhys aduse o probă suplimentară argu¬mentelor Laviniei Parker. Milioane de exemplare ale ediţiilor de buzunar, publicate în Statele Unite, în Anglia, în Australia, în Germania şi la Hong Kong se adăugară la ediţia originală. Biografia lui Bob Flynn îşi găsi traducerea în patruzeci de limbi.

Lavinia adună zeci de milioane de dolari şi deveni, de pe o zi pe alta, o celebritate mondială. Obţinu premiul Pulitzer care îi aduse consacrarea. Un editor american îi oferi un milion acont pentru biografia lui Raymond Rhys, condiţionat de redactarea ei cât mai rapidă...

Cartea Laviniei, îmbogăţită de documente, numeroase interviuri, fotografii, piese convingătoare fu citită şi răscitită, studiată şi examinată de procurorul Oscar Weinstein şi de toţi asistenţii lui.

Weinstein îi convocă în biroul său pe timoratul Gideon Spacek şi pe locotenentul Hatcher. Îi măsură cu o privire dispreţuitoare.

– Aţi citit ce scrie aici!

Reprezentanţii FBI-ului, ai poliţiei din Los Angeles şi din New York, ca şi delegaţii ministerului public se reuniră spre a verifica elementele furnizate de Lavinia Parker asupra morţii lui Peter O'Neill şi a lui Bob Flynn, fără a neglija cazurile lui Joe Schweize şi al tânărului Robby O'Neill.

După lungi dezbateri, care sublimaseră lipsa de probe, Oscar Weinstein scrise cu mâna sa pe dosarul lui O'Neill: „Afacere clasată“.

*
* *

Zece zile mai târziu, exact la ora la care procurorul Weinstein pusese rezoluţia pe dosarul O'Neill, sosi o comu¬nicare urgentă a Interpolului, transmisă prin satelit:

„Rodriguez Santos, ucigaş plătit, cu numeroase victime la activul său, a fost capturat de poliţia daneză. Înainte de a fi extrădat în Statele Unite i s-a propus un târg. Să furnizeze informaţii compromiţătoare cu privire la Angelo Lombardo şi a puternicei sale organizaţii oculte în schimbul unei reduceri substanţiale a pedepsei. A recunoscut că a fost amestecat în afacerea O'Neill“.

*
* *

Oscar Weinstein redeschise dosarul O'Neill. Gideon Spacek jubila.

– Fir-ar să fie! Eram sigur că afacerea nu este închisă! Şi că volumul acestei târfe nu e decât o urzeală de minciuni şi adevăruri amestecate cu iscusinţă ca să pună beţe în roate anchetei noastre! Lombardo şi acoliţii lui n-or să scape. Am să-i strivesc ca pe nişte ploşniţe! Mâine dimineaţă, dragă Hatcher, plecăm la New York! Cu ce plăcere am să-i pun cătuşele acestui nenorocit de Lombardo! Îl voi avea! Îl voi avea!

Se scurseră douăzeci şi patru de ore.

Pe Aeroportul Kennedy, Rodriguez Santos cobora din avi¬onul TWA escortat de patru agenţi ai FBI-ului. Puse piciorul pe ultima treaptă a scării când un glonţ îl lovi drept în inimă. Deţinutul căzu grămadă. Asasinul, cu siguranţă un ucigaş plătit, dispăru fără urme. Cercetările intense ale FBI-ului nu duseră la nici un rezultat...

Sfârşit